

นิทานมหาชาติ

พ.ศ. ๒๕๒๕

SL
398.2
ป149น
2524
อ.13 อ.1

ห้องสมุด
[ศ.ดร.ศุภเบรอรบ พันธุเมธา]
วิทยาลัยครูจันทวาทะ

สารบัญ

1. ใจร้ายใจดี	นิทาน	ฟิลิปปินส์	1
2. ชลุมวิเศษ	"	แอฟริกา	4
3. สร้างโลก	"	ซาบ่าห์	7
4. เรื่องของคนขี้เกียจ	"	ฮังการี	9
5. หลิวตำผมหอง	"	จีน	13
6. แคนปีศาจหลอน	"	เปอร์เซีย	15
7. คำจ้างคำเตือน	"	ชาวเคลต์	19
8. เล่าเรื่องไม่น่าเชื่อ	"	ญี่ปุ่น	22
9. พรหมลิขิต	"	เนปาล	24
10. เทพสร้างคน	"	เม็กซิโก	27
11. สิ้นสอควาย	"	แอฟริกา	29
12. เด็กน้อยลูกนัต	"	ยุโรป	33
13. ตัวตายตัวแทน	"	จีน	35
14. ม้าหัวเขียว	"	ไทยใหญ่	39
15. หัมเบลลินา	"	ยุโรป	43
16. หัมเบลลินา	"	ยุโรป	46
17. นูอะนายพราน	"	ญี่ปุ่น	49
18. หมวกสีน้ำเงิน	"	สก๊อตแลนด์	51
19. นางหึ่งเจ็ด	"	เนปาล	54
20. ลูกชายนายพราน	"	แอฟริกา	57
21. หัวหรือตัว	"	พม่า	59
22. คนจำแลง	"	เกาหลี	61
23. ราชาผู้วิเศษ	"	สก๊อตแลนด์	64
24. ปราบปีศาจ	"	ธิเบต-มองโกเลีย	68
25. เจ้ามนี่เจสุ	"	ไทใหญ่	72

26. กำเนิดภูเขา	นิทาน	ฟิลิปปินส์	75
27. สมควรหรือไม่	"	แอฟริกา	78
28. ค้นหาเจ้าสาว	"	โบฮีเมีย	81
29. เจ้าเมืองเงิน	"	จีน	84
30. บทเรียนจากเพชรทอง	"	อินเดีย	87
31. ไม้วิเศษ	"	ฮังการี	91
32. เล่ห์เหลี่ยมกลโกง	"	ญี่ปุ่น	96
33. ผู้วิเศษ	"	เกาหลี	100
34. ผีสามน้อยจับปลา	"	จีน	103
35. ภูเขาบาท	"	เกาหลี	105
36. คนขายเนื้อกับคนกินผัก	"	จีน	108
37. นกไม้	"	อินเดีย	110
38. สารภาพผิด	"	อาหรับ	112
39. ลูกม้าทั้งเจ็ด	"	ยุโรป	115
40. ปรานีวิญญูณภูเขาบาท	"	ชาวแล็บแลนด์	119
41. ใครรับผิด	"	พม่า	123
42. เลือกลูกเขย	"	แอฟริกา	125
43. ตำนานตะบองเพชร	"	เม็กซิโก	129
44. กตัญญูนี้มีผล	"	จีน	133
45. ภูเขาสี่ศักราช	"	ยุโรป	136
46. ภูเขาสี่ศักราช (ต่อ)	"	ยุโรป	139
47. ใครจะช่วยได้	"	ฮังการี	142
48. เป็นอะไรดี	"	เนปาล	145
49. แมวๆ หนูๆ	"	ญี่ปุ่น	147
50. ราชาขมมนา	"	เกาหลี	150

บรรจบ พันธุเมธา

จ. ๖๖. ๕๖๖. ๔๐ ๕๖๖. ๕๖๖

นิทานนานาชาติ

ใจดีใจร้าย

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องนี้เป็นเรื่องเอาอย่าง
ทำนองเดียวกับที่เล่าไว้คราวที่
แล้ว และผู้ทำอย่างนี้ไม่ค่อยได้
เอาอย่างให้ครบถ้วน โดยเฉพาะ
ในทางที่ดี ผลจึงไม่ได้ดีสมดังที่
เอาอย่างเขา เรื่องนี้ก็เป็นเช่น
เดียวกัน ดังที่แม่ขมิโม ราโมสได้
เล่าไว้ในนิทานเมื่อไม่นานมาแล้วใน
ฟิลิปปินส์ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีแม่เฒ่าสองคน
เป็นเพื่อนบ้านกัน แต่นิสัยใจคอ
ต่างกันไกล ก็คนหนึ่งเป็นคนใจดี
อารมณ์ดี แต่อีกคนหนึ่งเป็นคน
อารมณ์ร้ายเลวพลอยใจร้ายไปด้วย
เช้าวันหนึ่งแม่เฒ่าคนหนึ่งใจดีไปหา
ปลาที่แม่น้ำ ขณะทอดไปได้ต้นไม้
ก็ได้ยินเสียงต้นไม้อีกต้นหนึ่งดังอยู่
บนหัว พอใกล้ดูก็เห็นปรากฏว่า
มีปลาตัวเล็ก ๆ หล่นลงมาหลายตัว
แม่เฒ่าจึงเก็บปลาขึ้น แล้วพูดว่า

“เสียดส์กันอีกซักโกไฟ ปลาจะ
ได้หล่นลงมาให้ข้มามากๆ”

โกไฟก็เสียดส์กันอีก ปลาก็
หล่นลงมาอีกหลายตัว หญิงนั้นจึง
เก็บปลาขึ้นแล้วเดินต่อไปยังริมแม่น้ำ
เพื่อจะดูว่าจะจับปลาตัวใหญ่กว่านั้น
ได้อีกหรือไม่ แต่เดินไป ๆ ก็ไม่แล

เห็นปลาตัวเล็ก ๆ จนกระทั่งมาถึง
กึ่งน้ำ ก็ได้พบจระเข้เข้าตัวหนึ่ง
จระเข้ก็ขึ้นว่า “สวัสดียาย มอง
หาอะไรนะ” แม่เฒ่าตกใจกลัวจน
พูดแทบไม่ออก จะวิ่งหนีก็ไม่ทันจึง
แข็งใจตอบไปว่า “สวัสดี ข้าพยายาม
จะหาปลา แต่หาซากจิ้งจกวันนี่”

“มาที่ถ้ำของข้าหน่อยซี แล้ว
ช่วยมากล่อมลูกข้าให้หน่อยเถอะ”
จระเข้พูด “ข้าจะไปจับปลามาให้”
แม่เฒ่าได้ยินเช่นนั้นจึงตกใจยิ่ง
ขึ้นอีก แต่ไม่มีโอกาสจะหนีไปไหน
ได้จึงพูดว่า

“อ้อ ได้ซี เป็นไรมี ข้าจะไป
กล่อมลูกให้เอง”

จระเข้จึงพาแม่เฒ่าเข้าไปในถ้ำ
ข้างแม่น้ำนั้น และที่ในถ้ำนั้นแม่เฒ่า
ได้เห็นลูกจระเข้ตัวสักรุ่นร้อย
ต้นกระแฉ่วๆ อยู่ในเปลหญ้า จระเข้
พูดว่า “นี่ไงละ ยาย ลูกของข้า
ช่วยทำให้มันหลับที่เถิด ข้าจะไปหา
ปลามาให้ยาย” พูดแล้วจระเข้ก็ออก
ปากถ้ำไป อยู่ทางนี้แม่เฒ่าอยู่ตาม
ลำพังกับลูกจระเข้ ถึงแม้จะไม่ชอบ
กลืนถ้ำจระเข้แต่ก็จำใจไกวเปล
แล้วร้องเพลงกล่อมว่า “นอนเสียนะ
หนูน้อย นอนหลับตา เดียวแม่กลับ
มาจะได้เล่น” แม่เฒ่าไกวเปลไป

กล่อมไป ไม่ช้าลูกจระเข้ขึ้นนั้นก็
หลับสนิท

ข้างฝ่ายแม่จระเข้ก่อนจะออก
ไปถึงแม่น้ำ ได้หยุดฟังแม่เฒ่าร้อง
เพลงกล่อมเด็ก ฟังแล้วก็อดพอก
พอใจไม่ได้ จึงได้ดำลงไปถึงก้น
แม่น้ำไปจับเอาปลา ตลอดจน
ปลาไหลเอามาให้เป็นอันมาก แล้ว
ก็ไปสานกระจาดใบอ้อมาใส่ปลา
เหล่านั้น นำมาให้แม่เฒ่าที่ถ้ำ พลอง
พูดว่า

“ขอบใจมากจะ ยาย ที่ช่วย
กล่อมลูก ข้าจนกระทั่งนอนหลับ
เฮ้อ เอากะจาดปลาไปบ้าน แล้ว
ถ้าอยากได้ปลาอีกเมื่อใดละก็ ยาย
มาที่ถ้ำอีกนะ”

แม่เฒ่าขอบอกขอบใจจระเข้
แล้วเอาปลากลับบ้าน เมื่อถึงบ้าน
ก็แบ่งปลา ให้แม่เฒ่าข้างบ้านครั้ง
หนึ่ง แม่เฒ่าอารมณ์ร้ายเห็นเพื่อน
บ้านมีปลามากมายอดทนที่ให้ได้
จึงถามขึ้นว่า

“ไหนบอกข้ามาซิว่าไปจับปลา
ที่ไหน ถึงได้ปลามากมายอย่างนี้
ข้าจะได้ไปจับที่นั่นบ้าง”

แม่เฒ่าอารมณ์ดีและใจดีก็บอก
ให้ฟังโดยตลอด แล้วพูดว่า “หวังว่า
*(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

พุทธศาสนิกชนไปตักบาตรกันมาก
ได้เห็นแล้วชวนให้สนใจ แต่ก็มี
หลายท่านเหมือนกันที่ตรงไปวัดกัน
เลย เอาภัตตาหารไปถวายพระ คือ
จากนั้นจึงเข้าโบสถ์ไหว้พระ สรง
น้ำพระ หรือรับน้ำพระพุทธมนต์
และที่เอาดอกไม้ไปบูชาพระจุ
รูปเหมือนกันจนกวั้นตลบอบอวล
ปิดทองกันจนพระเหลียงอร่ามไป
ทั้งองค์ก็มี

พอพูดถึงเรื่องจุดรูปจุดเทียน
บูชาพระ...ใช่...เรื่องนี้มีมุมสวยๆ
ให้ถ่ายภาพได้มากจริงๆ ยังมีคนไป
บูชากันมากมายจะถ่ายได้สวย สวย
ตรงแสงเทียนและคว้นรูป ภาพแบบ
นี้มันชวนให้น่าให้เป็นพิเศษอยู่น้อย
ก็ต้องถ่ายย้อนแสงตะวันจึงจะเห็น
คว้นรูปได้ตลบอบอวลดี ขอให้ลอง
กันดู บิโหม่นมีให้เลือกถ่ายกันได้
หลายวัดทีเดียว

ต่อไปก็อาจจะถ่ายตอนเขาปิด
ทองพระ ต้องถ่ายย้อนแสงหรือถ่าย
ให้เห็นแสงข้างๆจึงจะสวย ถ้าถ่าย
ทางด้านแสงตรงๆ ภาพจะดูแบนๆ
เป็นธรรมดาเกินไป เรื่องทิศของ
แสงจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องพิถีพิถัน
กันด้วย

อาจจะเลยไปดูเขาปล่อยนก
ปล่อยปลา หรือตางแห่งอาจจะมีกา
ระเล่นสนุกสถาน เล่นสนุกไปจน
กระทั่งเย็น ได้ถ่ายภาพอาทิตย์ตก
พอลงกันเขาก็จุดพลุและดอกไม้
ไฟ ได้ถ่ายภาพกันอีก บิโหม่นคราวนี้
ขอให้ถ่ายภาพได้สวยสมใจ วัน
บิโหม่นมีหนึ่งมีเพียงครั้งเดียว ขอให้
ทุกท่านสมหวังในสิ่งอันพึงปรารถนา
โดยทั่วกัน ♥

ใจดีใจร้าย

คงจะได้ปลามากเท่าที่เข้าไฉนนะ”
เมื่อรู้เรื่องเช่นนั้นแล้ว เขารู้วัน
รุ่งขึ้น แม่เฒ่าอารมณ์ร้ายก็ได้รับไป
ทรมานแม่เฒ่า เมื่อมาถึงคืนไฟข้างถนน
ก็หยุดพักแค้นไฉนด้วยเสียงโกรธๆว่า
“เสียคดีเข้าชั้คืนไฉน จะได้มี
ปลามาให้ข้ามากๆ”

คืนไฉนก็ได้เสียคดีกัน แม่เฒ่า
จะมีใบร่วงลงมาสักใบก็ไม่มี แม่
เฒ่ายังโกรธหนักขึ้น ถึงกับร้อง
ตะโกนส่งว่า

“เสียคดีเข้าชั้ แล้วเอาปลามา
ให้ข้าทั้งหมดคนละ”

คืนไฉนก็ได้ทำตาม ปลาที่มีได้
หล่นลงมาแม่เฒ่าสักตัวเดียว แม่เฒ่า
นั้นถึงกับเอาก้อนหินขว้างไปที่คืนไฉน
แล้วกรีดไปที่กึ่งน้ำ และก็ได้เจอ
จะเข้ดังปรารภว่า จะเข้ก็ทัก
อย่างสบายอกสบายใจว่า “สวัสดิ
ชาย มองหาอะไรอยู่นะ” แม่เฒ่า
ขโมยโห่ตอบว่า “หาปลาไหล หา
ปลาตัวใหญ่ๆนะ” ถ้าเจ้ารับปากว่า
จะจับมาให้ข้ามากๆ ละก็ข้าจะไป
ช่วยกล่อมลูกเจ้าให้หลับทีเดียว”

ไฉนเช่นนั้นจะเข้ก็จะไม่
ชอบใจ แต่ก็พาแม่เฒ่าขึ้นเขาไป
ในถ้ำ เมื่อเห็นลูกจะเข้นอนอยู่ใน
เปลหญ้า แม่เฒ่าก็ถามจะเข้ว่า
“เจ้าตัวสกรปรกนั้นหรือ ลูกเจ้า”
“ใช่แล้ว น่ะลูกข้า” จะเข้ตอบ
แม่เฒ่าไฉนดังนั้นกับบอกว่า “ไป
จับปลามาให้ข้าเถอะ ข้าจะกล่อม
มันให้หลับ เร็วๆหน่อยนะ ข้าอยู่
ในถ้ำสกรปรกของเจ้านานๆ ไม่ได้
หรรษา”

จะเข้ก็ออกไปนอกถ้ำ แต่
ก่อนลงแม่น้ำไป ก็ได้ฟังแม่เฒ่า

กล่อมลูกของตน แม่เฒ่ากล่อมว่า
“นอนเสีย เจ้าลูกสกรปรกมีกลิ่น
แม่เฒ่าลงไปในด้านน้ำลึก นอนเสีย
เจ้าลูกข้า เหว่ อย่าทำเสียงอีกทีก็
เอะอะไป”

ไฉน แม่เฒ่ากล่อมเช่นนั้น
แม่เฒ่าจะเข้ถึงกับขบเขี้ยว เขี้ยว ฟัน
ฟาดหางลงไปบนหญ้า อยากจะกลับไป
จับกินเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป แต่
คิดไปคิดมากก็กลับใจ แทนที่จะเข้า
ไปในถ้ำก็กลับลงน้ำไปไม่ช้าก็กลับ
มา พร้อมกับกระจาดใบใหญ่ตาม
ด้วยใบอ่อนหา จะเข้พูดว่า

“เอ้า ข่าย เอากระจาดนั้นกลับ
ไปบ้าน แต่อย่าเพิ่งเปิดนะ ก่อนจะ
เปิดต้องปิดประตูหน้าต่างเสียก่อน
รู้องตามพื้นก็อุดเสียให้หมดคน
ปลาจะได้ไม่หนีไป”

“ดีแล้ว เอามาเถอะ เร็วๆเข้า
ข้าทนดมกลิ่นถ้ำของเจ้าอีกต่อไป
ไม่ได้แล้ว” แม่เฒ่าอารมณ์ร้ายพูด
พลางกระซอกกระจาดมาจากจะเข้
แล้วก็รีบวิ่งกลับบ้าน เมื่อใกล้จะ
ถึงบ้านก็ค่อยๆย่อไม่ให้เพื่อนบ้าน
แลเห็น เมื่อขึ้นบนเรือนแล้ว ก็ตะ
บันไค้ไปเสียให้พื้นเรือน ต่อจากนั้น
ก็ใส่กลอนประตูแน่น ปิดหน้าต่าง
แล้วก็อุดรูตามพื้นเรือน เสร็จแล้วก็
แอบดูหลายครั้งหลายครา ให้แน่ใจ
ว่าเพื่อนบ้านไม่ได้อยู่ใกล้ๆ และไม่มี
ใครมาที่บ้านตน เรียบร้อยแล้ว
จึงได้เปิดกระจาดนั้น

ในทันทีที่ฝากระจาดเปิดออก
บรรดาสัตว์เลื้อยคลานนานาชนิด
ทั้งแมลงป่อง ตะขาบ งู บึงตัว
ใหญ่ๆต่างเลื้อยและคลานขยับเขยื้อนออก
มาจากกระจาด ไฉนกับแม่เฒ่า
แม่เฒ่าตกใจสุดขีด รีบหนีประคอง

ออกมาแล้วโคจจากเรือนลงมาที่พื้น
ต่อจากนั้นก็ตรงไปยังบ้านของเพื่อน
บ้าน พลางร้องตะโกนคำว่า

“ยายเฒ่าโกหก มาโกหกข้าว่า
ต้นไม้จะให้ปลา และจะจับจับ
ปลาตัวใหญ่ๆ ให้ ข้าไปถึงต้นไม้
เจ้าจริง ข้าบอกต้นไม้ให้ปลาแก่
ข้า ต้นไม้ก็ไม่เห็นให้ปลาข้าสักตัว
แม้ใบไม้สักใบก็ไม่มีร่วงให้เห็น
ที่นั่นพอไปถึงจะจับ ข้าอดสำหักล่อม
เจ้าลูกจะจับแสนสกปรกให้หลับ
แล้วได้อะไร แมลงป่องตัวใหญ่ๆเอ๋ย
บึ้งเอ๋ย ตะขาบเอ๋ย งูเอ๋ย ทำไมมา
โกหกหลอกลวงกันอยู่นะ”

แต่ถึงแม้เฒ่าจะไม่ให้อารมณ์ร้าย
และใจร้ายจะไม่เล่าให้ใครฟังว่าตน
ไปทำอะไรถึงได้ผลเช่นนั้น คน
บ้านใกล้เรือนเคียงก็มักจะเล่าได้ ♥

ตะวันไม่เคยเลยลับ

ธรรมชาติก็จริง แต่สำหรับคนผู้ยก
ตัวเองว่าประเสริฐ มีธรรมชาติ
ประเสริฐกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายใน
โลก ก็ควรมีสติขังคิดให้สมกับความเป็น
ประเสริฐ

และเขาก็เลยผ่านช่วงเวลาที่ดี
ที่ต้องต่อสู้กับอารมณ์และความ
ปรารถนามาหลายครั้งแล้ว อย่าง
เมื่อตอนยังหนุ่มฉกรรจ์ภายใต้กอไม้
อันสงบสงัด

ใช่ ก็กับสายน้ำเอื่อนั่นแหละ
เขารังเกียจความวุ่นวายของ
หล่อน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับ
การเป็นผู้แทนราษฎรของเขา

นายชาญร่วมเดินทางไปกับเขา
ด้วยในวันรุ่งขึ้น จึงเลยกลายเป็น
ขบวนใหญ่ด้วยรถถึงสามคัน

หามกับพรรคพวกของเขา ลง
มั่วง สมพงศ์ หนิด และ อาเวก
อาเป็เลียวเข้าบ้าน ปลอ่ยให้นายชาญ
เลยเข้าไปที่โรงใหญ่ของนายชาญ
และเฝ้าแก่ศักดิ์ศรี

ที่แรกนายชาญอยากให้นานไป
รอพบชาวบ้านและพรรคพวกที่บ้าน
ของเขา แต่หามปฏิเสธ

นายชาญว่า “เฮ้ย ไปไรผม
ดีกว่า เหล้าเบียร์มีพร้อม แวะบอก
ผู้ใหญ่เดี๋ยวเดียว เดียวแก่ก็ไปป่าว
ร้องโครตอโครมา”

“อย่าเลยครับ ผมแวะบ้านผม
ดีกว่า”

“นี่ก็ตามใจ เดียวผมจะให้
เขาเอาเหล้าเอาเบียร์มาให้ โอ้เหล้า
ขาวโอ้เกียงนะ ไม่เป็นสับประรด
หรือกลิ้งกลองกันให้เต็มที่”

หามไม่อยากขัดศรัทธา ทั้งๆ
ที่ไม่เห็นด้วยเท่าไรหรอก ตั้งแต่ได้
ตำแหน่งมา ยังไม่ทันจะเป็นทางการ
ไม่รู้ว่หามคเหล้าเบียร์กันไปแล้ว
กลิ้งกลอง

บ้านเงียบเชียบ บิดเอาไว้อย่าง
เพราะไม่มีใครอยู่เลย นอกจาก
หมาไทยเฝ้าบ้านสัตว์ มันลุกขึ้นเห่า
ตะกุกกันเสียงขรม

หามตรงไปยังห้องที่วางพระ
พุทธรูปบูชา และโถบรรจกระดุก
พ้อก่อนอื่น ก็มลงกราบพระกราบ
พ้อ นึกในใจถึงพ่อกับพี่ของเขา

เสียดายที่พ่อกับพี่ไม่มีชีวิตอยู่นาน
อย่างอาเวกอาเป็ ไม่ทันได้เห็น
ลูกชาย ลูกเก็บตกที่พ่อกับพี่มาด้วย
จิตเมตตา ได้รับเกียรติอย่างสูงสุด
ต้องเรียกว่าเป็นเกียรติอย่างสูงสุด
เพราะเป็นเกียรติที่ประชาชนมอบ
ให้ให้เป็นตัวแทนของพวกเขา

พ่อกับ... หามขอสัญญา กับ
กระดุกของพ่อกับพี่ว่าหามจะรักษา
เกียรติที่ได้รับ กระนั้นส่วนหนึ่ง
ซึ่งหามแน่ใจว่าได้มาจากความรัก
ความศรัทธาในตัวเขาจริงๆ จะเป็น
เครื่องเตือนใจเขาอยู่เสมอ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กลิ่นดอกส้ม

พ่อกับพี่ชายก็ไม่ได้

“หนอย โอ้หวาน เดียวไม่รด
ผ้าให้เสียเลย”

แต่รีดผ้าหนักและร้อน ฉนั้น
รีดผ้าไม่ค่อยไหว พ่อกับพี่ชายทำให้
พักหลังค่อยสะดวกขึ้นเพราะมีผ้า
ใยสังเคราะห์ช่วยลดงานรีดผ้าลงได้
บ้าง แต่มันก็ไม่เรียบสวยเหมือน
ผ้าที่รีดแล้ว เพียงแต่ไม่ค่อยยับ
เท่านั้น

พ่อกับพี่ชายในลำคลองที่
สกปรกขึ้นทุกวัน พ่อกับพี่ชายจะ
จัดขึ้นทุกวัน คงเพราะใกล้จะได้เป็น
แพทย์แล้ว

“พ่อกับพี่ชายจะจัด แต่มัน
สกปรกจริงๆนะตั้งแต่ถนนสายใหม่
นั้นเสร็จ ผู้คนมากขึ้นทุกวัน มีการ
ตัดถนนซอยเข้ามาลึกๆ ใกล้สวนส้ม
พวกเรารับเรื่องๆ เขาแบ่งที่ดินขาย
เป็นแปลงๆ คอไฟฟ้าเข้ามาให้ใช้
แต่หวานคิดว่าผลมันเป็นอย่างไง มี
คนเข้ามาตั้งโรงงานก็แห้งแล้ว มี
อูร์ล เวลาเขาล้างรถน้ำมันล้นหน้า
น้ำเข้ามาเห็นถนัดเลย ขยะก็เยอะ
ขึ้นทุกวันๆ”

“แต่เราต้องใช้น้ำ พวกคนที่มา
ปลูกบ้านอยู่เขาก็ต้องใช้น้ำในคลอง
เหมือนกัน ทำไมเขาไม่รักษาความ
สะอาดล่ะ น้ำประปาที่ยังไม่มี ริม

บทอุทิศ

ได้เล่าเรื่องของวิเศษของ
ดินต่างๆมาอย่างแล้ว ของ
วิเศษอย่างหนึ่งก็มีความสำคัญ
อย่างหนึ่ง อย่างเรื่องขลุ่ยวิเศษนี้
ก็มีความวิเศษที่สามารถช่วยเจ้าของ
ให้พ้นอันตรายได้ ดังที่อะบาไมมี
พระได้เล่าไว้ในนิทานอาฟริกา ดังนี้

จะเอาไปขายแก่พวกชาวบ้านแลก
เปลี่ยนกับสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ที่จะต้อง
ใช้ประจำวัน

ไอโยมีหมาอยู่สามตัว แต่ละตัว
มีชื่อแปลกๆ กอตัวหนึ่งชื่อ “ตัดเป็น
ชิ้นๆ” อีกตัวหนึ่งชื่อ “กลืนลงไป”
ตัวที่สามชื่อ “กวาดเศษเกลี้ยง”
นอกจากนี้ก็ยังมีส่วนมีค่าน้อยอีก
อย่างหนึ่งนั่นก็คือขลุ่ยเก่าแก่ ที่ไอโย
อ้างว่าเป็นขลุ่ยวิเศษ มีอำนาจอย่าง
สำคัญ “เพราะว่า” ไอโยบอกแก่
ใครๆ “ถึงแม้ข้าจะไปล่าสัตว์ไกลถึง
ไหนๆ ในป่า ถ้าข้าเป่าขลุ่ยแล้วละ
ก็ เจ้าหมาทั้งสามตัวนั้นจะต้องได้ยิน
และวิ่งมา ไม่ว่าข้าจะอยู่ที่ไหน
ก็ตาม”

อยู่มาครึ่งหนึ่งโอโยเตรียมออก
ล่าสัตว์ และตัดสินใจไม่เอาหมา
สามตัวไปด้วย โอโยจัดการผูกหมา
ไว้ด้วยเชือกใหญ่แน่นหนาในบริเวณ
บ้าน พร้อมทั้งส่งว่า “ถ้าเห็นหมา
มีอาการเด่นวันวายุขึ้นมาทันที
ทันใดละก็ รีบปล่อยหมาไปทันทีนะ
ให้มันตามข้าไปในป่า” เมื่อรับคำ
แล้วโอโยก็ออกเดินทาง

เดินทางมาได้ ๓ วัน โอโยก็
ได้มาถึงที่ที่ตกลงใจจะสร้างกระท่อม

ที่ปัก ที่จริงที่ตรงบริเวณนี้โอโย
ไม่เคยมาเลย และเท่าที่รู้จักยังไม่เคย
มีพรานคนใดมาที่นั่นก่อนหน้านี้เลย
แต่ด้วยความขำขันจากตาที่
เห็นหูกไคยีน โอโยรู้ได้ทันทีว่าป่า
อันหนาที่บนนั้นมีสัตว์ให้ล่าเต็ม
ไปหมด

พอถึงที่ที่กำหนดไว้แล้ว โอโย
ก็ลงมือสร้างที่พักทันที ไม่ช้าก็เห็น
เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา แต่โอโยรู้สึก
กังวลใจไม่สบายใจอย่างไรบอก
ไม่ออก ความกังวลใจไม่สบายใจ
เกิดขึ้นเพราะโอโยรู้สึกว่ามีใครเฝ้า
ดูตนอยู่ ใครเล่าจะมาเฝ้าดู ถ้าไม่ใช่
คนไม่ใช่สัตว์ ก็ต้องเป็นภูตผีสาง
อะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อตอนเด็กๆ
โอโยเคยได้ยินเขาเล่ากันอยู่บ่อยๆ
เรื่องผีสางในป่า ซึ่งทำให้กลัว
มาจนทุกวันนี้ ทั้งๆ ที่ล่าสุดว์ในป่า
ที่หมดตลอดเวลาเป็นๆ ก็ยังไม่เคย
เห็นเลย แม้แต่เจ้าแม่แห่งป่าที่ชื่อ
'โอโยยามอบา' ก็ไม่เคยเห็น เจ้าแม่
'โอโยยามอบาน' เขาเล่ากันว่าตัวใหญ่
ตัวใหญ่เท่ากับคนหนุ่มเต็มตัว ๑๐
คน และมีปากอันกระหายหิวอยู่
ทั่วตัว

(อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

ขลุ่ยวิเศษ

เมื่อไอโยสร้างที่พักเสร็จแล้ว ก็เข้าไปนอนพัก แต่ความกลัวและความรู้สึกว่ามีใครเฝ้ามองอยู่ยังไม่ยอมหายไป ไอโยเชื่อเหลือเกินว่าสิ่งร้ายๆ กำลังเข้ามาใกล้ตัวทุกทีๆ ดังนั้นเมื่อตัวกับขลุ่ยปรากฏร่างขึ้นต่อหน้า เห็นแล้วก็จำได้ทันทีเลยว่า คือเจ้าแม่ไอยาบอมบามาปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าตนนั่นเอง ไอโยกลัวเสียจนกลัวว่าไม่ออก วิ่งหนีก็ไม่ไหว จึงได้แต่ยืนตัวแข็งจ้องมองดูไอยาบอมบาราวกับถูกตรึงไว้กับที่

ทันใดนั้นไอยาบอมบาก็พูดแก่ไอโยว่า “อย่ากลัวไปเลยพราหมณ์ ข้ารู้ว่าเหตุใดเจ้าจึงได้มาถึงที่ของข้า เธอเอะข้าไม่กินเจ้าหรอก ถ้าเจ้าไม่ทำอะไรที่จะเป็นอันตรายแก่ข้า” แล้วเจ้าแม่ไอยาบอมบาก็หายวับไปโดยทันทีเช่นเดียวกับที่ปรากฏตัวขึ้น เมื่อถึงเวลาที่ไอโยชักออกไปล่าสัตว์ ไอโยรู้สึกขอบอกผู้ที่ทำให้ไปพันเจ้าแม่ไอยาบอมบาคือผู้ทำให้เสียได้ พลังตามตัวเองว่า “ที่เจ้าแม่ไอยาบอมบารับปากไว้นั้นจะเชื่อได้ไหมหนอ” แต่ก็ปรากฏว่าเมื่อไอโยไปล่าสัตว์กลับมามีวันนี้ก็ได้สัตว์ กลับมาด้วย เป็นอันมาก ทำให้ความกลัวไอยาบอมบาสดน้อยลง ดังนั้นไอโยจึงจัดแจงถักเส้นไว้ แล้วติดไฟข้างเหนือไว้ ให้แห้งอีกทีหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ทำอาหารของตนกิน แล้วก็นอนหลับพักผ่อน

ในวันรุ่งขึ้น ไอโยชักไปล่าสัตว์อีก และก็ได้สัตว์เช่นเคย เมื่อ

กลับมาถึงที่พักก็มีเนื้อหอบมาด้วย กองโต แต่เมื่อเข้าไปในกระท่อม ไอโยสังเกตเห็นทันทีว่าต้องมีใครเข้ามาในกระท่อมของตนในระหว่างที่ตนไม่อยู่ และไม่ต้องถึงกับอาศัยสายตาอันเชี่ยวชาญของพราหมณ์อย่างไอโยก็พอจะเดาได้ว่าผู้ใดเป็นผู้เข้ามาในกระท่อมของไอโย ทั้งนี้เพราะมีรอยเท้าใหญ่ๆ ปรากฏอยู่บนหญ้า เป็นรอยเท้าของไอยาบอมบามาแน่นอน และเมื่อเข้าไปภายในกระท่อม ไอโยก็เห็นว่าไอยาบอมบามาเอาเนื้อที่ตนได้แต่ย่างไฟเมื่อนานนี้ไปหมด แต่ไอโยก็ยังทำใจเย็นคิดว่า “ไม่เป็นไรหรอก วันนี้ไปล่าได้อีกตั้งมาก บางทีเจ้าแม่แห่งป่าจะโปรดปรานซะกระมัง”

คิดเช่นนั้นแล้วก็จัดแจงต้มน้ำอย่างไฟไว้อย่างที่ทำการก่อนๆ แต่ที่จริงไอยาบอมบาก็ไม่ได้พอใจเลย ไอโยกลับถึงที่พักครั้งไร ก็ได้เห็นเนื้อที่ตนทำไว้แคว้นวานถูกขโมยไปหมดสิ้นครั้งนั้น ครั้นจะไปตามไอยาบอมบาเองว่า ทำไมจึงมาขโมยเนื้อของตนไป ก็ไม่กล้า กลัวว่า เดี่ยวไอยาบอมบาโกรธขึ้นมาก็จะมากินตนเข้าไปด้วย เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นถึง ๖ วัน ไอโยไม่ได้มีอะไรเป็นผลงานจากการล่าสัตว์อันเชี่ยวชาญของตนเลย และสิ่งที่กังวลใจไอโยให้รู้สึกเดือดร้อนมากยิ่งขึ้นก็เพราะบริเวณนี้เป็นที่ที่มีสัตว์ดุๆ มาก นับเป็นที่ที่ดุที่สุดตั้งแต่ไอโยล่าสัตว์มา แต่เมื่อมาสู่ความตระกัลสะกัลมาของเจ้าแม่ไอยาบอมบารับทุกวันนี้ถึงล่าสัตว์ได้มากเท่าไรก็เป็นอันเสีย

แรงเปล่า ไอโยก็ได้แต่รำพึงว่า “นี่ถ้าเราล่าสัตว์ที่ตรงนี้ตลอดไปทั้งปี ก็คงไม่ได้อะไร ติดมือกลับบ้านเพราะขายแก่นนี้ก็คงจะมาขโมยเนื้อของเราเอาไปในทุกวัน” คิดดังนั้นแล้ว ในวันรุ่งขึ้นแทนที่ไอโยจะออกไปล่าสัตว์ กลับจัดการย้ายกระท่อมที่พักของตนไปเสียไกลทางอีกด้านหนึ่งของป่า เพื่อจะหนีให้พ้นการรบกวนของไอยาบอมบา แต่ไม่มีวันพ้น เพราะไอยาบอมบาก็ยังตามมาขโมยเนื้อของไอโยได้อีก ในที่สุดไอโยเหลือจะอดทนต่อไปได้อีกแล้ว ความโกรธขึ้นความกลัวลงเสียได้ จึงตกลงใจแอบอยู่หลังกระท่อมและคอยให้ไอยาบอมบามา แต่ปรากฏว่าในวันนั้น ไอยาบอมบาก็ไม่มาตลอดทั้งวัน ไอโยก็เลยต้องถอนเสากะท่อม เก็บข้าวของเตรียมจะย้ายไปที่อื่น แต่ก่อนไปไอโยได้ร้องตะโกนออกมาดังลั่นว่า

“ทำไมมากินเนื้อของข้าหมดนะ ขายแก่ ไม่ว่าพราหมณ์คนไหนมาล่าสัตว์ในเขตของเจ้าแล้วละก็จะเป็นขโมยเนื้อของเจ้าทุกกราบไปหรือ”

ร้องตะโกนยังไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงคำรามด้วยความแค้นเคืองดังมาจากไอยาบอมบา ไอยาบอมบาเหยียบคันไม้จนป่าราบ อ้าปากตรงมาที่ไอโย ทำท่าจะขย้ำเสียให้ได้ ไอโยก็ออกวิ่งหนีอย่างเต็มฝีเท้า มีไอยาบอมบาวิ่งไล่หลังมา พลังร้องเรียกไอโยให้หยุดให้หนึ่งขยับกินเสียดีๆ แต่ไอโยวิ่งเร็วกว่า ถึงกระนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะไอยาบอมบาตัวใหญ่กว่าไอโยเป็น

อันมาก ไม่ช้าก็จะทันอยู่แล้ว ก่อน
ที่ไอโยจะพ้นบ่าไป ไอโยจวนตัว
ไม่รู้จะวิ่งไปไหน เหลียวไปเหลียว
มาแลเห็นต้นไม้ใหญ่เข้าต้นหนึ่ง จึง
รีบขึ้นขึ้นไปจนถึงกิ่งยอดสุด ก่อน
ที่ไอยาบอมบาจะวิ่งมาถึงตรงนั้น

ด้วยเหตุที่ ไอยาบอมบาขึ้น
ต้นไม้ไม่ได้ จึงใช้วิธีอื่นคือใช้ปาก
ฉีกโคนต้นไม้ออกทีละชั้นๆ ใน
ขณะนั้นเองไอโยก็ได้ถึงขลุ่ยวิเศษ
ของตนที่ยังห้อยอยู่ที่บ่า ไอโยจึงดึง
ขลุ่ยออกมาเบา เจ้าหมาชื่อแปลกๆ
สามตัวได้ยินเสียงขลุ่ยของนาย แม้
ว่าจะอยู่ห่างไกลแค่ไหนก็ตาม ก็ได้
เริ่มเห่าหอน และยังไม่ทันที่เมื่อยของ
ไอโยจะปล่อย หมาทั้งสามก็กระซาก
เชือกที่ผูกไว้ขาดออกแล้วกระโดด
พรวดเดียว ถ้าแวงดินที่กั้นรอบ
บริเวณบ้านของไอโยก็พังทลายลง
หมาสามตัวนั้นวิ่งมุ่งหน้าตรงไปทาง
เสียงขลุ่ยที่ได้ยิน

ในระหว่างนั้น ไอยาบอมบาก็
เอาปากฉีกต้นไม้ออกอย่างรวดเร็ว
ไอโยคอยอยู่จนกระทั่งไอยาบอมบา
กินจนจะหมดต้นไม้ไปแล้ว และ
ต้นไม้ก็จะเอนล้มอยู่แล้ว ไอโยก็
กลัวของหนักเล็กๆออกมา ในของ
นั้นมีผงวิเศษ พอไอโยไถผงวิเศษ
ไปที่โคนต้นไม้ ต้นไม้ก็ถูกแกะจน
เกือบหมดแล้ว ก็กลับมีเนื้อเต็มขึ้น
มาอย่างเดิมอีก ซึ่งทำให้ไอยา-
บอมบาแปลกใจยิ่งนัก ถึงกับต้อง
หยุดแหงนหน้าขึ้นดูไอโย แล้วก็
แกะต้นไม้ต่อไปอีก ไอโยก็ไถผง
วิเศษลงไปอีก ไอยาบอมบากับไอโย
ต่างสู้กันโดยวิธีนี้อยู่ช้านานในที่สุด
ผงวิเศษของไอโยก็หมดลง และ

ต้นไม้จะโค่นอยู่แล้ว ทันใดนั้นหมา
สามตัวก็ปรากฏร่างขึ้นพลางคำราม
เสียงดังลั่น แล้วก็โถมเข้าใส่ไอยา-
บอมบา ต่างสู้กันอย่างทรหดยุานาน
ท้ายที่สุด หมาสามตัวได้ฆ่าไอยา
ลงได้ ทั้งยังขย้ำส่วนต่างๆ ที่เคย
ประกอบเป็นร่างของ ไอยาบอมบา
เจ้าแม่แห่งป่าหมดเกลี้ยงเลย

ไอโยก็ลงมาจากต้นไม้ เก็บ
ข้าวของเตรียมจะกลับบ้านพร้อมกับ
หมาสามตัว จะได้ไปเล่าเรื่องราวที่
เกิดขึ้นให้เมียฟัง แต่แล้วก็อดแปลก
ใจอย่างสุดขีดไม่ได้เมื่อได้เห็น
ผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ
ที่ตรงนั้นเป็นที่เปลี่ยวยิ่งนัก
ปราศจากบ้านเรือนผู้คน หญิงสาว
นั้นพูดกับไอโยว่า

“ข้าถูกไอยาบอมบาจับขังไว้
ตอนนี้ไอยาบอมบาถูกท่านฆ่าตายไป
แล้ว ข้าก็เลยถูกปลดปล่อยไปด้วย
แต่ข้าจะอยู่ที่นั่นแต่ลำพังได้อย่างไร
ท่านช่วยพาข้ากลับบ้านด้วย และ
รับข้าเป็นเมียท่านด้วยได้ไหม ท่าน
ไอโย”

ไอโยอดแปลกใจไม่ได้ที่หญิง
รูปร่างของคนด้วย แต่ผู้หญิงเสนอตัว
มาเช่นนั้นก็เป็นอันตกลงพาหญิงนั้น
กลับบ้าน และรับไว้เป็นเมียคนที่
สอง เมื่อมาถึงบ้านเมียของไอโย
ก็อดคิดใจที่เห็นผิวของคนกลับบ้าน
โดยปลอดภัย จึงได้จัดงานเลี้ยง
ฉลอง แล้วทั้งหมู่บ้านก็วิ่งกันไปทั่ว
ว่า ไอยาบอมบาเจ้าแม่แห่งป่าถูก
ฆ่าตายเสียแล้ว และไอโยก็ได้พา
ผู้หญิงที่ไอยาบอมบาจับไปกักขังมา
เป็นเมียคนที่สองด้วย

กินวันนั้น เมื่อทุกแห่งเงียบ

สงบลงแล้ว และผู้คนพากันกลับ
บ้าน ไปนอน ก็ได้มีสิ่งแปลก
ประหลาดเกิดขึ้น คือเมียใหม่ของ
ไอโยที่แกล้งทำเป็นหลับนั้นได้
จำแลงร่างเป็นสัตว์ร้ายตัวใหญ่
มีหมาม้าปากมากมาย หญิงนั้นที่จริงคือ
น้องสาวของไอยาบอมบานั่นเอง
นางแลเห็นเหตุการณ์โดยตลอดว่า
หมาสามตัวได้ฆ่าพี่สาวของตน
อย่างไร จึงได้ตั้งใจว่าจะต้อง
แก้แค้นแทนพี่สาวให้จงได้ จึงได้
จำแลงร่างเป็นหญิงสาวสวย ซึ่งตน
เชื่อว่าอย่างไรเสียไอโยก็ไม่สงสัย
และจะต้องพานางกลับบ้านด้วย
คือจากนั้นนางก็จะฆ่าไอโยกับเมีย
เสียรวมทั้งหมาสามตัวนั้นด้วย
เรียบร้อยแล้ว นางก็จะกลับมา
ปกครองป่า เป็นเจ้าแม่แห่งป่าแทน
ไอยาบอมบาพี่สาวของตน

หมาสามตัวที่อยู่ในบริเวณบ้าน
รู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นภายในบ้าน
จึงได้เห่า เสียงเห่าปลุกไอโยกับเมีย
ให้ตื่นขึ้น และยังไม่ทันที่น้องสาว
ไอยาบอมบาจะประหารพรานไอโย
กับเมีย หมาก็เห่าพรวดเข้าไปใน
บ้าน แล้วรุมกันทั้งเนื้อหญิงผู้นั้น
ออกเป็นชิ้นๆ เป็นอันไอยาบอมบา
เจ้าแม่แห่งป่ากับน้องสาวก็ต้องถึง
แก่พิราลัยสิ้นชีวิต หลังจากนั้นเมื่อ
ไอโยไปล่าสัตว์ในป่าแถบนั้นที่ได้
พบไอยาบอมบา ก็ไม่ถูกผีป่ารบกวน
อีกเลย ล่าสัตว์แล้วก็ได้ออบเนื่อสัตว์
กลับบ้านเสมอ ไอโยคงอยู่กับเมีย
กับหมาสามตัว พร้อมทั้งขลุ่ยวิเศษ
ที่ต้องเอาติดตัวไว้เสมอ และก็ไม่
ยอมมีเมียคนที่สองอีกเลย ♥

ปี ๑๓ ๒๖๖๒ ๒๕๖๒

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สร้างโลก

(นิทานชาบาห์)

ความเชื่อเรื่องการสร้างโลก มีต่าง ๆ กัน ถิ่นหนึ่งก็เชื่อย่างหนึ่ง ดังได้เคยเล่ามาแล้วหลายถิ่น ทั้งญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์และแอฟริกา ความเชื่อของชาวชาบาห์ในเรื่องสร้างโลกมีดังที่เลออน โคมเบอร์เล่าไว้ในนิทาน โปรดปรานจากบอร์เนียวดังนี้

ครั้งหนึ่งเมื่อกครั้งเทพกษัตริย์ในวังอันเป็นเทพของชนเผ่าตุสตันประทับอยู่ในท้องฟ้ากับเทวีมุมนชาซา วันหนึ่งเทพกษัตริย์ในวังตรัสว่า “อยู่บนพื้นข้ารู้สึกเหงาเหลือเกิน ทำไมเราไม่มาคิดสร้างโลกอยู่ดูบ้างเล่า”

ครั้นดังนั้น เทพกษัตริย์ในวังก็ทรงหยิบ โล่กับ กระดิ่งผัดข้าวรูปกลม ๆ ออกมาแล้วทรงหงายโล่ขึ้น และคว่ำกระดิ่งผัดข้าวปิดลงบนนั้นเสร็จแล้วก็ทรงหย่อนโล่ที่มีกระดิ่งคว่ำปิดอยู่ผ่านเมฆลงมาเบื้องล่างและโล่นั้นเอง ได้กลายเป็นพื้นโลก ส่วนกระดิ่งผัดข้าวกลายเป็นท้องฟ้า เทพกษัตริย์ในวังกับชาซากก็ได้เสด็จลงมายังพื้นโลก เมื่อได้ทอดพระเนตรโลกไปรอบ ๆ แล้ว เทพกษัตริย์ในวังรู้สึกไม่พอพระทัย ครั้นแก่ชาซาว่า

“ไม่เห็นน่าสนใจเลย จริงไหมอย่ากระนั้นเลย เรามาสร้างอะไรต่ออะไรลงไปอีกดีกว่า ภูเขาเอชทะเลเอช เกาะเอช”

ครั้นแล้วทั้งสององค์ก็ทรงช่วยกันยกหินก้อนใหญ่มาก้อนหนึ่ง และนำไปวางไว้ตรงกลางของพื้นโลกให้เป็นแกน หินก้อนนั้นเองที่ผู้คนเดี๋ยวนี้เรียกกันว่า ภูเขากินาบาลู และกล่าวกันว่าเทพกษัตริย์ในวังยังประทับอยู่บนยอดเขากินาบาลูนี้เพื่อจะได้ทรงตัดสินเวลาที่ผู้คนตาย

ต่อจากนั้น เทพทั้งสองก็ทรงยกก้อนหินใหญ่อีกก้อนหนึ่งวางลงไปบนพื้นโลกและหินก้อนนั้นได้กลายเป็นเกาะมันดานานี แล้วก็ขุดหลุมใหญ่เข้าหลุมหนึ่ง พอน้ำเอ่อขึ้นมาเต็ม หลุมนั้นก็ได้กลายเป็นทะเลไป ขณะที่เทพกษัตริย์ในวังกับชาซาเสด็จดำเนินไปตามพื้นโลก รอยพระบาทจมลึกกลงไปในดิน และรอยพระบาทของเทพกษัตริย์ในวังกับชาซากก็ได้กลายเป็นหุบเขาไป

เมื่อทรงจัดแจงสร้างสถานที่ให้มีทั้งภูเขา หุบเขา ทะเล และเกาะพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็ได้ทรงตกลงพระทัยที่จะสร้างมนุษย์ขึ้นก่อนอื่นได้ทรงสร้างผู้ชายคนหนึ่ง

กับผู้หญิงคนหนึ่งจากก้อนหิน แต่คนทั้งหญิงชายนั้นพูดไม่ได้ เดินก็ไม่ได้ เทพกษัตริย์ในวังจึงทรงเปลี่ยนใหม่ ทรงสร้างคนผู้หญิงกับผู้ชายขึ้นใหม่อีกคู่หนึ่งจากไม้ คราวนั้นทั้งสองพูดได้แต่เดินยังไม่ได้ เทพกษัตริย์ในวังกับชาซาไม่พอพระทัยเลยเสาะรูปคนทั้งสองนั้นเสีย และเสาะจากร่างที่อื่นไม่ทันถูกเสาะนั้นก็ได้กลายเป็นทะเลทรายไปท้ายที่สุดเทพกษัตริย์ในวังกับชาซากก็ได้ทรงสร้างคนผู้หญิงกับผู้ชายขึ้นใหม่อีกคู่หนึ่งทรงสร้างจากรังมดและก็เป็นผลสำเร็จ ร่างคนคู่นั้นพูดได้เดินได้ และเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ได้เริ่มขึ้นจากคนคู่นี้ที่เทพกษัตริย์ในวังทรงสร้างขึ้นจากรังมดนั่นเอง

ในขณะนั้นมีผู้เชื่อว่าเทพกษัตริย์ในวังยังทรงเผด็จความเป็นไปของโลกจากยอดเขากินาบาลู เวลาใดที่มีเด็กเกิดใหม่ เทพกษัตริย์ในวังก็จะทรงตั้งชื่อออกมาเส้นหนึ่งแล้วทรงผูกปมไว้จำนวนหนึ่ง ปมหนึ่งก็แทนปีจำนวนหนึ่ง และเทพกษัตริย์ในวังจะทรงแก้ปมเหล่านั้นปีละปม จนกระทั่งแก้ปมสุดท้ายออกเมื่อไร ชีวิตผู้เป็นเจ้าของปมก็จะสิ้นสุดลงเมื่อนั้น แต่

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

33 ม.ค. 93 25 ม.ค. 2533

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของคนขี้เกียจ

(นิทานยังการ)

เห็นจะไม่มีเรื่องไหนที่แสดงอิทธิฤทธิ์จำแลงร่างเป็นอะไรต่อมิอะไรได้มากมายอย่างเรื่องนี้ ดังที่เบกกี ฮ็อฟแมนกับยูรี มิโรเลาไว้ในนิยายชาวบ้านยังการต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงหม้ายยากจนคนหนึ่งมีลูกชาย ๓ คน คนโตเป็นช่างทำรองเท้า คนกลางเป็นช่างตัดเสื้อ ลูกชายทั้งสองทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว แต่คนสุดท้ายที่ขี้เกียจขี้เกียจจะเกียจคร้าน วันๆ ไม่ทำอะไรเลยกว่าจะตื่นนอนก็ถึงเที่ยง พอตกก็กิน ไม่ว่ามีอะไรพอจะกินได้เป็นกินหมด พ้นจากนั้นก็รีบกลับไปบ้าง ไปเที่ยวคุยตามชุมชนในหมู่บ้านบ้าง ปลอ่ยให้แม่สับฟันคุดไฟ เลี้ยงห่าน เลี้ยงหมู เลี้ยงวัว ปลุกผัก ปลุกต้นไม้ผล นอกจากนั้นก็ยังต้องซักเสื้อผ้าของลูกๆ บิดกวาดกระท่อมที่อยู่ให้สะอาดเวลาแม่กวาดบ้าน ลูกผู้แสนขี้เกียจไม่ยอมยกเท้าขึ้น ให้แม่กวาดข้างได้เสียด้วยซ้ำ ในที่สุดพี่ชายทั้งสองผู้ทำงานหนักอดรันทดไม่ได้ถึงกับหัวเสียพูดว่า “เจ้านั่นคิดแต่เที่ยว

ไปเที่ยวมา มันออกแข็งแรงอย่างนั้น มันขี้เกียจ บอกมันให้มันไปหา งานทำเสียทีซิ ถ้าไม่อย่างนั้นละก็...”

เมื่อพี่ชายพูดเช่นนั้น อีกอาทิตย์หนึ่งต่อมาขี้เกียจก็ออกจากบ้านเข้าไปในเมืองเพื่อจะไปฝึกค้าขาย แม่รีบไปจัดแจงห่ออาหารกลางวันไปให้ห่อใหญ่ แล้วก็เอาเสื่อมาแปรงให้ดูใหม่และสะอาดจะได้ประทับใจคนที่ต้องการจะจ้างไปทำงาน พี่ชายทั้งสองเฝ้าดูจนกระทั่งน้องชายไปลับสายตา ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าน้องชายไปจริง ไม่ใช่ไปแฉะเที่ยวในเมืองให้เสียเวลา

แต่ว่าขี้เกียจไม่ชอบทำงานเลย เป็นช่างขี้ขลาดขี้ขลาดไม่ชอบเพราะสกปรก จะเป็นช่างตัดเสื้อก็กลัวเข็มจะแทงมือ จะเป็นพ่อค้าเครื่องเหล็กก็กลัวว่าเหล็กจะหล่นทับนิ้วเท้า จะเป็นพ่อครัวก็ไม่อยากเป็น เพราะพวกไทยทำให้จาม สรุปว่าไม่อยากทำงานใดๆ และไม่ว่าจะทำงานใดก็หาเรื่องลาออกจนได้ บางทีวันเดียวเข้างานออกงานตั้ง ๓ แห่ง ในที่สุดต้องส่งข่าวให้แม่มารับกลับบ้านเพราะไม่ชอบเมืองเลย ทั้งไม่มีงานใดที่เหมาะสมกับตน

เลยด้วย แม่ก็มา ขณะที่แม่ลูกเดินไปตามถนนเพื่อกลับหมู่บ้าน ดูออกจะเศร้าๆ เพราะแม่ร้องไห้ไปตลอดทาง แต่ลูกชายเดินตามหลังมาห่างๆ ทำเป็นว่าไม่ได้มาด้วยกัน ทันใดนั้นก็ได้แลเห็นชายคนหนึ่งมีเคราแดง ถือไม้ยันตัวเดินตรงมา ชายเคราแดงเห็นสองแม่ลูก ก็ถามแม่ของขี้เกียจอย่างเห็นอกเห็นใจว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้น ถึงได้ร้องไห้ร้องห่มราวกับหัวใจจะแตกสลายอย่างนี้ แล้วเจ้าตัวใหญ่แข็งแรงเดินเสียห่างเชียว มันทำเรื่องเดือดร้อนอะไรให้ล่ะ”

นางก็เล่าให้ฟังพลางสะอื้นเมื่อถามชายเคราแดงอย่างสั้นห้วนว่า “เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไรเล่า”

“โอ๊ยอย่าไปห่วงมันเลย” ชายนั้นห้าม “บ๊องเอ๊ย ขี้ขลาดได้คนใช้ผู้ชายสักคนหนึ่งอยู่ที่เดียว ดูขี้ขลาดออกขะเขยอย่างนี้ ลูกชายของบ้านกำลังเหมาะที่เดียว งานก็ง่าย และเหนือกว่านั้น ข้าจะให้ค่าจ้างมากกว่าปรกติถึงสิบเท่าที่เขานะ”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าที่ท่านพูดนั้นจริง” นางถามอย่างขลาดๆ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

เรื่องของคนขี้เกียจ

“ข้าไม่เคยเห็นหน้าท่านมาก่อนเลย”

“เชื้อข้าเอะบ้า” ชายนั้นพูดพลางยิ้ม “ข้าต้องการลูกข้าเพียงคนเดียวเท่านั้น นับไปสิบสองเดือนจากวันนี้ บ้ามาตรงหน้าเวลานี้ด้วย ข้าจะส่งตัวกัน ข้าสัญญาด้วยเกียรติทีเดียวละ”

ขณะที่หญิงนั้นกำลังพยายามคิดว่าจะทำอย่างไรดี ทั้งลูกชายทั้งชายเคราแดงก็ได้หายไปแล้ว ต่อหน้าต่อตาโดยไม่มีร่องรอย แต่เมื่อกลับไปบ้านเล่าเรื่องให้ลูกชายคนโตสองคนฟัง พี่ชายทั้งสองพูดอย่างไม่สนใจว่า

“เออ เจ้าตัวขี้เกียจไปเสียได้แล้วทำไมละ อีกบ่หนะมันก็จะกลับมาพร้อมทั้งเงินอีกมากมาย แต่ถ้ามันไม่มาแม้มันไม่ต้องเดือดร้อนเพราะถึงมันอยู่มันก็ไม่เคยทำงานหาเงินได้แม้มันสักกี่ตัวแล้วแม่จะไปทำอะไรได้นอกจากรอ”

วันคืนผ่านไป จนกระทั่งมาถึงวันกำหนดนัด แม่ของบุรกาตรงไปยังที่นัดหมายตรงตามเวลา แล้วก็รอ รอ แต่ก็ไม่เห็นใครทั้งลูกทั้งชายเคราแดง แม้มกระนั้นก็ยังรอไปจนกระทั่งเย็น จึงได้มีชายคนหนึ่งหมวดขาวเดินโขยกเขยกมา ตรงมาถามว่ามาทำอะไร นางจึงเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ฟังแล้วชายนั้นก็ถามว่า

“คนนั้นมีเคราแดงใช่ไหม”

“ใช่ มีเคราแดง”

“เดินขาเขยกๆไม่อันเบ้อเริ่มอันตัวมาด้วยใช่ไหม”

“ใช่แล้ว นั่นละ ท่านรู้จักเขาหรือ”

“ข้าว่ารู้จักนะ แลก็รู้ด้วยว่าเขาเป็นใคร ลูกของนางข้าเสียใจจะบอกว่า ลูกเจ้านรภมน์เอาตัวไปแล้ว รู้สึกว่านางจะมีหวังน้อยที่จะได้เห็นหน้าลูกชายอีก”

“เป็นไปไม่ได้ ไม่จริง” หญิงนั้นร้องลั่น ชายนั้นเอามือคบไหล่ นางพลางพูดว่า

“โชคคือนางที่มาพบข้าเข้านะ ข้านี้เป็นผู้วิเศษนะขออะบราคาดาบรา อาจจะช่วยนางได้ แต่ว่าอำนาจของข้าก็ไม่มียิ่งใหญ่เท่าของเจ้านรภ”

“มีทางช่วยข้าได้อย่างไรก็ขอได้โปรดช่วยด้วยเถอะ” หญิงนั้นขอร้อง

“เอ้า นี่แน่ะกระต่าย แลก็นั่นดอกกุหลาบคุมยังไม่บานเลย กระต่ายตัวนั้น จะพานางตรงไปยังประตูนรก ถ้าไม่มีใครนำข้าเชื่อว่านางไปไม่ถูกหรอก แล่ดอกกุหลาบจะบานเต็มที่ทันทีเมื่อนางเอาไปไว้ตรงหน้าลูกชาย เพื่อว่านางจะได้จำลูกชายได้ ไม่ว่าเจ้านรภมันจะเอาไปปลอมแปลงตัวอย่างไรก็ตาม”

“แม่ที่รักลูกถึงอย่างไรต้องจำลูกได้วันยังค่ำ” นางแย้ง

“ก็อาจจะจริง แต่ถ้อยไปด้วยดีกว่า เพราะเจ้านรภมันฉลาดสุดแสนทีเดียว”

ยังไม่ทันที่แม่ของบุรกาจะขอบคุณหรือถามปัญหาใดๆ ชายชรานั้นก็ได้หายไปเสียแล้วในควันหมอก นางจึงเดินตามกระต่ายที่ค่อยๆ กระโดดไป การเดินทางนี้ออกจะระหกระเหินเพราะหนทางนั้นไกลแสนไกล ต้องขึ้นเขาลงห้วยผ่านป่าทึบ แต่ในที่สุดนางก็ได้แลเห็นประตูแดงมีแสงเรืองๆ อยู่แต่ไกล

ทันใดนั้นกระต่ายก็หายไปเหมือนกับชายชรานั้นคือหายไปในวันหมอก ด้วยเหตุที่ประตูนั้นมีได้ใส่กุญแจ นางจึงเดินตรงเข้าไปข้างใน แล่ก็มองดูไปรอบๆ แล่ก็เห็นว่าห้องนั้นเป็นห้องใหญ่ตกแต่งหรูหราด้วยต้นและกำแพงสีสดแสงสด ห้างออกไปสุดห้องมีเตาผิงที่มีไฟลุกอยู่ โกลัๆ กันนั้นมียาลงกัที่ประดับด้วยทับทิมแวววาว และเจ้านรภสวมเสื้อแพรสีแดงนั่งบนบัลลังก์นั้นเอง มีท่าทางเฉยเมย วางบึ้ง แต่ดวงตาเป็นประกาย เจ้านรภตะคอกถามแม่ของบุรกาว่า

“ต้องการอะไร ยายเฒ่า”

“ท่านไม่ได้รักษาสัญญา”

หญิงนั้นตอบอย่างห้าวหาญ “ถึงบ่แล้วลูกข้าอยู่ไหน แลแล้วไหนละเงินทั้งหมดที่ท่านสัญญาว่าจะให้ด้วยเกียรติของท่าน”

“ด้วยเกียรติของข้าหรือ” ฝรั่ง

หัวเราะเยาะ “เออเอะ ไม่ใช่ไรอย่างไรเสียนางต้องได้ลูกชายกันไปเลือกเอาซิ เลือกได้ก็เอาไปเลย”

พูดแล้วก็ผิวปากเสียงแหลม ทันใดนั้นก็ได้มีสัตว์น้ำเกล็ดดสารพัดชนิดมาออกันอยู่ประตู มีทั้งขนาดใหญ่ ขนาดเล็ก ตัวอ่อนตัวหอม เจ้านรภอดตะลึงไม่ได้เมื่อเห็นหญิงนั้นเดินตรงไปที่สัตว์ตัวหนึ่ง แล้วพูดเรียบๆว่า “นี่ละลูกข้า” แต่แล้วเจ้านรภก็ฉุนโกรธ ถึงกับโศกสงมาจากบัลลังก์ ใช้ดาบสับลงไปบนร่างสัตว์ทั้งหมดนั้นขาดออกเป็นท่อนเล็กท่อนน้อยนับเป็นพันๆ ท่อน แล่ก็เทใส่ถ้ำน้ำใหญ่ขนาดถึง บดจนกระทั่งละเอียด เจ้านรภทำเช่นนั้นอย่างรวดเร็วภายในวินาทีเดียวโดยไม่ถ้ามปากอะไรเลย แล่ก็จัดการ

เทออกมาจากกาน้ำเอามาบนและ
ตบแต่งเป็นร่างใหม่จำนวนร่างเท่า
เดิม และมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกัน
เปียบที่เดียว เสร็จแล้วก็ขมเขาะบอก
แม่ของยรกว่า “เฮ้! หาลูกดูซิ”

หญิงนั้นออกจะตื่นตกใจ
แต่ก็ต้องใช้เล่ห์กระเท่ห์กับเจ้านร
เอาชนะมันให้ได้ จึงล่อกลลอบดอก
ตุ้มเดินไปรอบๆ ห้องท่ามกลางร่าง
ที่หน้าตาเหมือนกันดังมากมาย แต่
ทันใดนั้นแม่ของยรก็ร้องขึ้นอย่าง
สบายใจเมื่อเห็นดอกกลลอบบาน
เต็มทิวขณะที่มาถึงตรงหน้าร่างหนึ่ง
ว่า “นี่ละยรกา ลูกข้าละ” คราวนี้
เจ้านรก็โกรธยิ่งกว่าก่อนเพราะเกิด
ชอบคนอย่างยรกา จึงพูดอย่าง
พาดๆ ว่า “ถึงจะหาเจอ ข้าก็ไม่
ให้ไป”

ถึงแม้ยรกาจะไม่ชอบทำงาน
กับเจ้านรนัก แต่ก็คงได้อิทธิฤทธิ์
จากเจ้านรมาบ้าง ทันใดนั้นจึง
ได้สติลังกาและจำแลงร่างเป็นนกบิน
ปรือไปทันที เจ้านรก็ไม่ยอมง่ายๆ
จำแลงร่างของตัวเป็นเหยี่ยวตัวใหญ่
บินติดตามไปอย่างกระชั้นชิด แม่
ของยรกาขึ้นนั่งไม่รู้จะทำอะไรได้
จึงเดินทางกลับบ้านด้วยหัวใจ
ห่อเหี่ยว ถึงบ้านก็ก้มหน้าก้มตา
ทำงานบ้านไปไม่พูดจาอะไร ไม่
บอกลูกชายทั้งสองคนด้วย เพราะรู้
อยู่ว่า ถึงบอกว่าพบลูกชายคนเล็ก
หรือบอกว่าไม่พบ เขาก็คงไม่สนใจ

ส่วนยรการู้สึกเป็นสุขเหลือเกินที่
ได้เป็นอิสระจนนึกอยากบินกลับบ้าน
แต่ขณะที่เกือบจะถึงบ้านอยู่แล้ว
ยรกาได้ยินเสียงเหยี่ยวตามมาจาก
และรู้ได้ทันทีว่านั่นละคือเจ้านร
จำแลงร่างมานั่นเอง ดังนั้นเมื่อใกล้
ลงมองดูเบื้องล่างเห็นเด็กหนุ่มสาว

กำลังเดินรำกันในห้องน้ำเขียวขม
ยรกาในร่างนกจึงพุ่งหัวลงมาจากฟ้า
แล้วจำแลงร่างเป็นผีพันคอสีดำ
เหยี่ยวนั้นก็จำแลงร่างบ้างเหมือนกัน
เป็นชายหนุ่มร่างงามมีเสน่ห์ หญิง
สาวคนหนึ่งเอื้อมมือไปคว้าผ้าพันคอ
มาได้เอามาพันคอไว้ ชายหนุ่มนั้น
ขอให้หญิงสาวเดินรำด้วยใน รอบ
ต่อไป แม้ว่าตนจะเป็นคนแปลก
หน้าก็ตาม ถึงเวลาคนทั้งสองก็เดิน
หมุนตัวไปตามจังหวะดนตรีอัน
ไพเราะ ทันใดนั้นชายหนุ่มก็พยายาม
จะดึงผ้าพันคอมาจากคอหญิงสาว
หญิงสาวร้องลั่นให้คนช่วย ชายหนุ่ม
ทั้งหลายก็โศกมากลุ่มรวมชายแปลก
หน้าแล้วก็ขอม อย่าง ไม่มีปราณี
พลางตะโกนใส่หน้าว่า

“เจ้ามาทำอะไรผู้หญิงคน
นี้ ข้าไม่มีมารยาทเสียเลย ถึงได้มาทำ
หยาบข้าแก่ผู้หญิงอย่างนี้” แล้วคน
เหล่านั้นก็ยกทาบตีต่อไปอีกจนร่าง
ชายหนุ่มฟกช้ำดำเขียวไปหมด เจ้า
นรก็รู้สึกเคืองรอนอย่างยิ่ง เพราะ
ไม่เคยเลยที่จะถูกกระทำอย่าง
ร้ายกาจเช่นนั้น ขณะนั้นเจ้านร
ต้องการอยู่อย่างเดียวก็หนีไปให้
พ้นเจ้าพวกอันธพาลตัวโตๆ เหล่านี้
แล้วก็กลับไปนรที่เก่าอันแสนจะ
ปลอดภัยเพราะตนเป็นราชาอยู่ เจ้า
นรก็ไม่อยากเห็นหรืออยากได้ยินชื่อ
ยรกาอีกเลย ไม่เลย

เมื่อเห็นว่าเจ้านรกำลังต่อสู้
ป้องกันตัวอยู่เช่นนั้น ยรกาที่เคย
ถือโอกาสจำแลงร่างเป็นนกบินปรือ
กลับบ้าน แม่พี่ชายจะเกลียดหน้า
น้องชาย แต่ก็ยังอดคิดใจไม่ได้ที่
ได้เห็นน้องชายกลับมา ยิ่งรู้ว่ากลับ
มาจากนรก็ยิ่งอยากรู้มากขึ้นว่านร
เป็นอย่างไร ยรกาจึงจะโกรธและ

รำคาญจึงพูดว่า “โอ๊ย เบื่อ ข้า
เหนื่อย ฟ้าไปเสียเถอะ ข้าจะนอน”

ครั้นรุ่งเช้าพี่ชายก็เฝ้าแต่ถาม
น้องชายอีก ทั้งยังยืนยันว่า “เจ้าต้อง
หัดทำมาหากินเสียบ้างนะ คนเขามา
จะพูดกันเสมอว่า เจ้านรหากงานให้
พวกเขาได้ เราไม่สนใจหรอกว่า
เป็นงานอะไร แต่ถ้าเจ้าจะทำอะไร
ที่พอจะหาเงินได้บ้างละก็ทำเถอะ”
ยรกาเลยลุกขึ้นนั่งหาวแล้วบิขี้เกียจ
พลางพูดอย่างใหญ่โตว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร
หลับตาซี แล้วนับหนึ่ง สอง สาม พอ
ลืมตาพอก็จะแลเห็นมีงามตัวหนึ่งขึ้น
อยู่ตรงหน้า พักเอาไปขายที่ตลาด
ขายให้แพงที่สุดที่อยากจะได้ก็แล้ว
กัน เรื่องง่ายๆ”

เมื่อพี่ชายหลับตา ยรกาที่สติลังกา
ออกจากเตียง แล้วก็จำแลงร่างเป็น
มีคำตัวใหญ่มีสง่าผ่าเผยขึ้นตะกวดขึ้น
อยู่ตรงหน้าประตู พี่ชายก็อดใจไว้
จึงเข้าไปตลาดและขายได้เงินก้อน
ใหญ่ คนอ้วนมั่งมีที่ซื้อไป ได้พามา
ไปไว้ในคอกร่วมกับสัตว์ราคาแพง
อื่นๆ แล้วก็ลืมไปเลย ยรกาเคยอยู่
สามวัน เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นยรกาที่สติ
ลังกาออกจากคอกจำแลงร่างเป็นนก
บินปรือกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านก็
จำแลงร่างเป็นมีงามให้พี่ชายขาย
ต่อไปอีก แม่ก็อดใจไม่ได้เงินเพิ่ม
ขึ้น พี่ชายก็ตั้งใจนยกรโทษให้หมดที่
ยรกาเคยทำตัวเป็นคนไร้ค่ามาแรมปี
ทั้งไม่สนใจกับคำต่อว่าต่อขานของ
ผู้ซื้อด้วย ที่ซื้อมีงามด้วยยรกาแพงๆ
แต่พอรุ่งขึ้นก็หายไป พี่ชายจะพูด
อย่างรวนๆ ว่า “เราจะรู้ได้อย่างไร
ว่ามีงามหายไปไหน เราเห็นท่านงูมา
ออกจากตลาดไป นั่นก็หมดธุระของ
เราแล้ว”

๗33 ลง ๔๔ / ก.พ. ๒๕๒๓

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หลิวต้าผมหอง

(นิทานจีน)

คนจีนที่มีผมหองอย่างฝรั่ง ออกจะหายาก เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนลักษณะเช่นนั้นจึงนับเป็นสิ่งแปลก ซึ่งเหตุการณ์เกี่ยวกับหลิวต้าแปลกประหลาด ขนาดคนธรรมดาสามัญได้ขึ้นเป็นถึงอำมาตย์ ซึ่งเป็นเรื่องแปลก จึงต้องจดจำนำมาเล่าต่อกัน ดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิยายชาวบ้านของจีนดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อหลิวต้า หลิวต้ามีลักษณะแปลกกว่าคนอื่น ๆ ก็คือมีผมหอง ใครๆ จึงเรียกหลิวต้าเป็นชื่อเล่นๆ ว่า ผมหองหรือหลิวต้าผมหอง หลิวต้าเป็นกำพร้า พ่อแม่ตายหมดมาตั้งแต่ยังเยาว์ ทั้งพี่น้องหญิงชายใด ๆ ก็ไม่มีเลยสักคน ยังเคราะห์ดีที่มีลุงอุปการะตั้งแต่เล็กจนโต แต่หลิวต้าเป็นเด็กไม่เอาถ่าน ลุงให้เรียนอะไรก็ไม่อยากเรียนสักอย่าง วันๆ เอาแต่เล่นเท่านั้น ซึ่งทำให้ลุงไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง จนถึงกับประกาศว่าจะไม่ให้เงินหลิวต้าใช้อีกต่อไปแล้วแม้สักเก็ดเดียว เมื่อหลิวต้าเห็นว่าลุงคงไม่ให้เงินตนใช้จริงๆ แล้ว หลิวต้าก็คิดว่าตนจะต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงตรงไปบอกลุงว่า

ตนจะไปเรียนวิชาละ ของเงินสักสองร้อยเหรียญ ได้ขึ้นหลิวต้าบอกเช่นนั้นและเห็นทำเองจริงเองจึงของหลิวต้า ลุงก็ดีใจพูดว่า “ลุงดีใจนะที่เจ้าตั้งใจจะไปเล่าเรียนวิชาหาความรู้ ลุงจะให้เจ้าตั้งสามร้อยเหรียญด้วยซ้ำ ถ้าหากมันจำเป็นล่ะก็”

หลิวต้าได้เงินแล้วก็ท่องเที่ยวไปทั่วแดนจนกระทั่งเงินหมด เมื่อลุงเห็นหลิวต้ากลับมามือเปล่าก็ถามว่า “เอ้า กลับมาแล้วหรือเจ้า ไปเรียนอะไรมาได้บ้างเล่า” หลิวต้ารู้ล่วงหน้ามาแล้วว่าอย่างไรเสียลุงต้องถามเช่นนั้น จึงตกลงใจว่าจะตอบว่าไปเรียนวิชาหมอดูตามแบบเป็นการ บ๊องกันไม่ให้จับได้ว่าตนหลอกให้ เพราะใครเคยได้ยินบ้างว่ามีผู้ชายเป็นหมอดูตามแบบนั้นเมื่อลุงถาม หลิวต้าจึงตอบว่า “ไปเรียนวิชาหมอดูตาม” ถึงแม้ลุงจะสงสัยที่ได้ยินหลานเอ่ยวิชาที่เรียนมา แต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไรได้นอกจากว่า “ดี”

หลังจากนั้นไม่นานนัก มเหสีจักรพรรดิก็ประชวรพระครรภ์ แต่ก็ยังไม่มีการประสูติ เป็นเช่นนั้นอยู่ถึงสามวัน จักรพรรดิโปรดให้ตามหมอดูตามแบบมาหมอดูตามจักร แต่

ไม่มีใครมีปัญญาทำอะไรได้เลย จักรพรรดิจึงต้องมีโองการให้ประกาศไปทั่วว่า “ถ้าผู้ใดสามารถทำให้พระมเหสีประสูติกุมารได้ และยังมีชีวิตอยู่ จะแต่งตั้งให้เป็นอำมาตย์”

เมื่อข่าวนี้ประกาศไปจนถึงหมู่บ้านของหลิวต้า ลุงของหลิวต้ากับอกหลานชายให้ไปสมัครบ้างเผื่อจะมีโชค แต่หลิวต้าไม่ยอมไป ลุงจึงเข้าหาให้ไป พูดว่า “ก็เจ้าเรียนเป็นหมอดูตามแบบมาไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงจะไม่ยอมไปลอง ถ้าอย่างนั้น ไปเรียนวิชานี้มาทำไม” หลิวต้าคิดไปคิดมาเห็นว่า การไปลองดูก็ไม่เห็นเสียหายหรือมีภัยอันตรายใดๆ จับพลัดจับผลูเผื่อโชคก็อาจได้เป็นอำมาตย์ก็ได้

คิดดังนั้นแล้ว หลิวต้าจึงเดินทางไปยังเมืองหลวง แล้วก็ตรงไปยังพระราชวัง แจ้งความประสงค์ให้คนเหล่านั้นรู้ว่าตนมาเพื่ออะไร จักรพรรดิทรงทราบจึงส่งตัวหลิวต้าเข้าไปเฝ้าพระมเหสี หลิวต้ากล่าวว่า “ไม่เห็นยากอะไร ขอติดตามมาทั้งสองตัวก็แล้วกัน” กรณได้ติดตามมาแล้วก็นั่งลงตรงหน้าพระมเหสี แล้ว

(จบตอนที่ ๑๐๓)
มเหสี... รัชกาลที่ ๑๐

อำมาตย์ตามที่สัญญาไว้เป็นการให้รางวัล แต่บรรดาอำมาตย์ผู้ใหญ่ทูลทักท้วงไว้ กล่าวว่า “หวิดตายไม่ได้ทำผลงานอะไรอันแสดงให้เห็นความสามารถเลย” ในขณะนั้นเองได้มีเจ้าพนักงานนำข่าวมาทูลจักรพรรดิว่า หัวหน้าพวกชาวป่าได้เกิดเป็นกบฏขึ้น อำมาตย์ผู้ใหญ่เหล่านั้นเห็นได้โอกาสจึงทูลจักรพรรดิว่า “ส่งหวิดตาไปปราบเถอะพะยะค่ะ” จักรพรรดิทรงเห็นดีเห็นงามไปด้วย จึงตรัสแก่หวิดตาว่า “หัวหน้าพวกชาวป่าเกิดกบฏขึ้น เจ้าต้องไปจัดการขับไล่มันไป ถ้าปราบสำเร็จข้าจึงจะแต่งตั้งเจ้า” หวิดตาฟังแล้วไม่สบายใจเลยคิดว่า “เอ้อ เราจะไปสู้กับมันได้อย่างไรนะ ถ้าขึ้นออกไปรบก็เท่ากับไปตาย อย่างไรก็ตามก็ต้องถูกฆ่าตายแน่ แต่ถ้าไม่ไปก็คงต้องตายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นลองไปดีกว่า จะดีกว่าจะเกิดอะไรขึ้น” ดังนั้นหวิดตาจึงทูลจักรพรรดิว่า

“ตกลงข้าพระองค์จะไปรบเอง จะไปแต่เพียงคนเดียวไม่ต้องการทหารไปด้วยแม้แต่สักคน” แล้วหวิดตาก็ก็นำไปยังสนามรบและเฝ้ามองแต่ไกลก็สามารถแลเห็นแถวทหารข้าศึกได้ถนัด พอเห็นเช่นนั้นแล้ว หวิดตาก็ก็นั่งครุ่นคิดใจเนื้อตัวสั่น อาการสั่นของหวิดตาถ่ายทอดไปถึงม้า ม้าก็พลอยตกใจไปด้วยจนวิ่งไวกว่าไม่อยู่วิ่งเคล็ดไปเลยสลัดหวิดตาหล่นตกลงมากระแทกกับต้นไม้ หวิดตามือไวก็คว้าพุ่มไม้เอาไว้ แต่ด้วยเหตุที่คว้าโดยแรง พุ่มไม้นั้นเลยถอนรากขึ้นมา ตัวหวิดตาเองก็เสียหลักล้มลงไปกับกระแทก แต่ไม่

ได้กระแทกลงไปบนพื้น กันกลับกระแทกลงไปในถังบู๊ กระเซ่หืดถังนั้นล้มล้ม หวิดตาจึงจับตามือไว ดังนั้นเมื่อพวกชาวป่าแลเห็นหวิดตาจึงแลเห็นเป็นคนที่ขมามุ่งตรงมายังกองทัพของตน มือข้างหนึ่งถือทวนอันใหญ่มีหัวทิ่มปลายแหลมมากมาย มืออีกข้างหนึ่งถือหม้อต้มน้ำใบใหญ่มีควันโขมง คนเหล่านั้นเห็นแล้วต่างตื่นกลัวรีบไปแจ้งแก่เจ้านายของตน และหัวหน้าชาวป่าก็มีได้พินิจพิจารณาดูให้เรียบร้อย ทักกลับไปเลย

หวิดตาจึงกลับไปทูลจักรพรรดิว่า พวกชาวป่าถอยทัพกลับไปแล้ว แต่อำมาตย์ผู้ใหญ่เหล่านั้นก็ยังพากันค้าน ยังไม่ยอมให้หวิดตาได้รับรางวัล ได้ทูลจักรพรรดิว่า “หวิดตายไม่ได้ทำอะไรได้เด่นเลย ที่ข้าศึกถอยไปนั้นถอยไปเองหรือ” จักรพรรดิจึงตรัสแก่หวิดตาว่า “ถ้าอย่างนั้นเธออย่างนี้เถอะ ข้าจะให้เจ้าทำอย่างไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าเจ้าทำถูกข้าจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นอำมาตย์เดี๋ยวนี้ทีเดียวแหละ” ตรัสแล้วก็ทรงดึงธนูออกมาใบหนึ่ง แล้วตรัสต่อไปว่า “เจ้าดูว่ามีอะไรอยู่ในธนูนี้” หวิดตาตื่นตระหนกอีกแล้ว เพราะไม่สามารถจะจะได้ถูกเลยว่ามีอะไรอยู่ในธนู เมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นหวิดตาก็ก็นั่งครุ่นคิด แล้วก็ปลอบตัวเองว่า “สมทองเอ๊ย สมทอง ไรเอ๊ย สมทอง” จักรพรรดิทรงจับคำ ทอง ทอง อยู่ข้างท้ายจึงตรัสว่า “ใช่ซิ ถูกต้อง เจ้าทำถูกนี้ไงละแมวทอง ข้าจะให้รางวัลเจ้าละคราวนี้” หวิดตาจึงได้เป็นอำมาตย์เพราะเหตุนี้ ♥

ก็จับศอกตายก็ไปยกมาพาลงพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “จักรพรรดิน้อย จักรพรรดิน้อย ประสูติเสียทีเถอะ ประสูติออกมาเร็วๆ จักรพรรดิน้อย” ทั้งถ้อยคำและหน้าตาของหวิดตานำขึ้นเสียดจน พระมเหสีทรงกลืนพระสรวลไว้ไม่ได้ ก็เลยประสูติโอรสออกมาในทันใดนั้น

จักรพรรดิทรงปิติยินดียิ่งนัก จึงจะไปรดแต่งตั้งหวิดตาให้เป็น

จ 33 มขบ 75 8 ก.พ. 2524

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

แดนบัสจอหลอน

(นิทานเปอร์เซีย)

อันเรื่องนี้เป็นเรื่องคนชอบฟัง คนเล่าก็ต้องพยายามเล่าให้แปลกให้น่ากลัวกว่าของคนอื่น เรื่องนี้ต้องนับเป็นเรื่องชวนคนตื่นกว่าเรื่องใดๆ จนไม่น่าที่เจ้าของเรื่องจะมีชีวิตรอดมาเล่าให้คนอื่นฟังได้ ดังที่เล่าไว้ในนิยายลึกลับของวากลาฟ แซร์นกับคณะเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งมีอาชีพค้าขาย เปิดร้านอยู่ในเมืองบูคาราในดินแดนมาวาราอันนาห์ร ถึงแม้ชายหนุ่มผู้นี้จะเป็นพ่อค้าแต่ก็มีเพื่อนฝูงเป็นลูกคนใหญ่คนโต เป็นลูกเจ้าบ้าน เป็นลูกอำมาตย์บ้าง คนเหล่านี้ได้ตกลงกันว่าจะจัดเลี้ยงกันทุกๆ อาทิตย์ และแต่ละอาทิตย์จะผลัดกันเป็นเจ้าของบ้าน และปรากฏว่างานเลี้ยงแต่ละครั้งหรูหราจน ครั้งหลังหรือหากว่าครั้งแรก เหล้าอย่างดีกินกันอย่างไม้อั้น อาหารแต่ละอย่างก็อร่อย และยังมีบรรดาทาสสาวสวยๆ มาเต้นระบำและร้องเพลงกล่อกับพิน ครั้นถึงคราวที่ชายหนุ่มพ่อค้าจะต้องจัดเลี้ยงบ้าง ชายหนุ่มก็ออกจะเป็นทุกข์เพราะไม่อาจจัด

เลี้ยงที่บ้านของตนได้ ด้วยว่าตนอยู่กับบิดาและบิดามีทาสอยู่คนเดียว เป็นผู้ดูแลบ้าน ทาสนี้แก่มาก หินฟ้างหักหมด เวลาทำกับข้าวชอบร้องเพลง แล้วก็มึนเสียงหม้อเสียงกระทะกระทบกันโง้งฉ่าง ซึ่งเสียงเหล่านี้เหลือจะทำให้สหายผู้มั่งคั่งและใหญ่โต เพลิดเพลินเจริญใจได้ ปัญหาที่เผชิญหน้าชายหนุ่มอยู่จนรบกวนจิตใจชายหนุ่มอยู่ตลอดเวลา วันหนึ่งขณะที่เดินอยู่ในเมืองชายหนุ่มได้พบพ่อมดแห่งคอเรซม์เข้าคนหนึ่ง ซึ่งได้พูดแก่ชายหนุ่มว่า

“ข้ารู้ว่าคุณอยากจะได้เลี้ยงแขก แต่ท่านไม่มีเงิน เอาอย่างนี้ไหมล่ะ พาเพื่อนของท่านไปทั่วถึงดูร้านรวงหลังป่าช้าในเมือง ท่านจะพบทุกสิ่งที่ต้องการ ข้าจะเป็นเจ้าของบ้านให้ท่านเอง ข้าจะไม่เรียกร้องอะไรตอบแทนเลยจนกว่าจะถึงเที่ยงคืน ไม่ว่าอะไรที่ท่านปรารถนาหลังเที่ยงคืนแล้วจะต้องจ่ายแพง แล้วแต่ข้าจะคิด ข้าขอมอบแหวนวงนี้ไว้ให้เป็นเครื่องหมายแห่งการตกลงกัน”

พูดแล้วก็รูดแหวนทองที่มีลวดลายโบราณหาได้ยากออกจาก

นิ้วมือส่งให้ เห็นแล้วชายหนุ่มอดประหลาดใจไม่ได้ แต่ก็ได้ยื่นมือออกไปรับมาพิจารณา ดูแล้วก็ไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร ครั้นเมื่อเหลือบตาจนดูพอมดอีกทีหนึ่งเพื่อจะได้ตอบ ก็กลับปรากฏว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้นเลย มองไปไกลๆ แลเห็นแสงตัวหนึ่งเลื้อยไปในฝุ่น ชายหนุ่มจึงรำพึงว่า “จะลองหาประโยชน์จากเรื่องนี้ดูดีกว่า เพราะไม่รู้จะทำอะไรได้นอกจากนี้ ถ้าหากไปถึงวังวังนั้นแล้ว ไม่เห็นอะไรก็แล้วไป จะบอกเพื่อนๆ ว่าเป็นเรื่องตลก แล้วก็ยัดเลี้ยงที่หลังก็แล้วกัน เอาแหวนวงนี้ไปขายเอาเงินมาเสียค่าเลี้ยง แต่ถ้าทุกสิ่งเป็นไปตามที่พอมดกล่าวละก็ ต้องจัดการให้งานเลี้ยงยุติลงก่อนเที่ยงคืน” คิดเช่นนั้นแล้วก็ค่อยเบาใจ ใจออกแล้วก็รีบกลับบ้าน

ครั้นถึงวันนัดเชิญเพื่อนเลี้ยง ชายหนุ่มก็มาขึ้นคอกเพื่อน ๆ อยู่ที่หน้าประตูบ้าน แล้วก็พาออกไปนอกเมือง พวกเพื่อนๆ ของชายหนุ่มออกจะรู้สึกงุนงงและมีคิมนตอนทีเดินผ่านป่าช้า แต่ไม่ช้าก็มาถึง

(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

ผมไม่สามารถที่จะเที่ยวได้เกาะประค
กรโน้นตามบ้าน เพียงเพราะ
ผมสงสัยว่าเรื่องนี้จะมีอะไรที่เม่งๆ
หรือกะ เพราะนอกจากจะผิด
ธรรมเนียมของนักสังคมสงเคราะห์
แล้ว ยังผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญอีก
ด้วย”

หมอแองเจล่าทูปกำปั้นโครม
ไปที่บ้านประคด้วยความแรงอย่าง
น่าทึ่ง

“ให้รัฐธรรมนูญมันคำวั้นไป
เสียเถอะ นันะ คุณวิลเลียมส์ ดัน
ขอลามคำเดียวว่า แล้วมีใครคิดถึง
สิทธิตามรัฐธรรมนูญของเมอร์ เจน
ฮาร์เปอร์กันบ้างหรือเปล่าละ”

เคฟก็เกิดโทโสเป็นเหมือนกัน
ถ้าเขาทูปประคโครมขึ้นมาบ้าง ละก็
น่าดู

“มีซี อย่างน้อยก็ผมคนหนึ่งละ
ธอ...นั่นแหละ หมอบูแซร์ อย่างน้อย
ที่สุดผมก็กำลังพยายามอยู่แหละ”
เขาหยุดพูด ลดเสียงลง “ให้ตาย
เถอะนะหมอ คุณกำลังโมโหใหญ่
แล้ว”

“ไซซี ดันกำลังโมโห”

“แต่โมโหผิดคน”

แองเจล่าถอนใจยาวขี้ด แล้ว
หลับตานิ่งเป็นครู่

“เมื่อตอนฉันยังเป็นเด็กๆเรียน
หนังสืออยู่นะ เวลาดันตอบคำถาม
ไม่ได้ แม่ซี้ก็จะเคาะตอ้มแรงๆด้วย
สันไม้บรรทัด แล้วเวลาอยู่บ้าน ถ้า
ฉันกินมากเกินไป พ่อก็จะตบฉัน
กระเด็นไปถึงข้างฝา ฉันเคียดเคือง
มาในบ้านทำไมแต่กลืนขะ แล้วก็มึ
หนากับแมงสาบเป็นเพื่อนเล่น มีการ
ข่มขืนผู้หญิงแทบทุกหัวมุมถนน
แล้วก็แค่ความกลัวจะถูกทำโทษทุก
เวลาอาหารเช้า”

สายคาที่บอกความเห็นใจของ
เคฟจับอยู่ที่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม
ขณะที่หล่อนพร่งพรความในใจออก
มา เขาได้โน้มน้าวที่นั่นว่า อะไรคือ
แรงผลักดันให้หล่อนเอาใจใส่กับ
เรื่องนี้ก็ แรงผลักดันนั้นพุ่งออก
มาจากหัวใจของหล่อนโดยแท้

“แล้วคุณก็น่าหรือเปล่าว่า
บ้านที่สะอาดหมดจด มีดอกไม้
ประดับเต็มไปหมด หรือถนนที่
เรียงรายไปด้วยต้นไม้เป็นระเบียบ
งดงามนั้น ก็ยังมีความโกรธเกลียด
ผิดหวัง หรือขมขื่น แฝงเร้นอยู่ทั่ว
ไป ใครละคือผู้รองรับอารมณ์เหล่านี
เด็กทงนนั้น ไม่ว่าเมื่อนหรือ
เมื่อไหน”

หล่อนเข้าไปทางวอร์ดเด็ก

“ฉันจะยังคงโกรธเกรี้ยวอยู่
อย่างนี้แหละ เพื่อว่าคราบใดที่ฉัน
ยังมีลมหายใจอยู่ เด็กที่ผ่านมือฉัน
ไปจะต้องไม่คิดว่า ถ้าแกลดเสียได้
ก็ถึงจะมีความสุขกว่ามีชีวิตอยู่ อย่าง
ที่ฉันเคยคิด”

เคฟผงกศีรษะ เรื่องที่หล่อน
พูดมาทำให้เขารู้สึก สะเทือนใจ
ความคิดความรู้สึกของหล่อนกับเขา
ไม่ได้ต่างกันเลย

“เอาละ แม่สื่อสาว ผมจะ
พยายามทำงานต่อไป”

กลัมนเนื้อเคียวบนใบหน้าของ
แพทย์หญิงแองเจล่า บูแซร์ค่อย
กลายลง หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา
อย่างคั่นคั่น

“คุณนี่ใจเย็นอยู่เสมอได้ยังง
นะ”

“ผมไม่ค่อยจะได้รู้สึกโกรธขง
เกลียดแค้นต่อชีวิต” เคฟตอบ
“เพราะเหตุที่ผมออกจะโชคคืออยู่
สักหน่อย คือพ่อแม่เขารักผม”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขจัดความไม่พอใจ

ราบรื่นเสียจริงๆ ความจริงแล้วก็
มิได้แตกต่างไปจากคู่ของเราเลย
ก็มีทั้งความปวดร้าว เร่งร้อน และ
อุนใจ สลับกันไปเหมือนกันนั่นเอง

- ความไม่พอใจเกิดขึ้น เมื่อ

เปรียบชีวิตสมรสกับช่วงที่เกยสุกมา
ก่อนๆ การนำเอาชีวิตสมรสที่ย่อมมี
ทั้งสุขทุกข์ เร่งร้อนและปวดร้าว ไป
เปรียบกับสมัยที่ยังเป็นคู่รักกันก็ดี
หรือสมัยที่เพิ่งแต่งงานกันใหม่ๆก็ดี
ย่อมทำให้สภาพของการสมรสลด
ความคั่นคั่น และความรู้สึกในด้าน
ความรักลดน้อยลง

อย่างไรก็ดี เมื่อคู่สมรสได้รู้ถึง
เหตุของความไม่พอใจซึ่งมักก่อให้เกิด
ชีวิตสมรสร้างรานได้แล้ว ทางแก้
ก็คือความเข้าใจในปัญหาที่เกิดขึ้น
และพยายามแก้ไข ก็เชื่อได้ว่าคู่
สมรสจะอยู่กันจนแก่เฒ่าแน่นอน ♥

แดนปีศาจนอน

วังร้างที่เป็นสวนอันสวยงาม ซึ่ง
ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อนเลย เมื่อมา
ถึงหนทางที่ปูลาดด้วยพรม คน
เหล่านั้นจึงเชื่อซาซุหนุ่ม และแน่ใจ
ว่าจะต้องมั่งงานเลี้ยงอย่างหรูหรา
แน่นอน แต่ละคนจึงรีบสาวเท้า
เข้าไปอย่างเร่งรีบ และก็ได้เห็นเด็ก
รับใช้แต่งตัวเรียบร้อยสวยงาม
จำนวนมากกำลังคอยต้อนรับอยู่
เด็กรับใช้แต่ละคนถือถาดอาหาร
รสเลิศมาเสิร์ฟแขกทั้งหลาย และที่
โนบรีเวณสนามหญ้าก็มีพ่อครัวชั้น
ต้อนรับอยู่เป็นแถว และที่โนสวน
ก็ได้มีพรมพรมปูอยู่เขียวขุ่นให้
คนนั่ง เมื่อบรรดาแขกนั่งลงแล้วก็
ได้มีทาสสาวเคอร์เก้นนำเครื่องดื่ม

มาเลี้ยง พร้อมทั้งของกินอันแสน
อร่อยตามมาทีละอย่างๆ มีเหล้าไวน์
อันมีค่า เต็มอยู่ตลอดเวลา คนตรี
และการขับร้องเสียงหวานช่วย
ขับความ มัวซั่วทั้งหลายให้หมด
ไป แล้วยังมีท่อนอ่อนนุ่มให้ผู้ที่
เหน็ดเหนื่อยได้เอนกาย แยกทุกคน
พากันทั้งเครื่องดื่มและอาหารอัน
โอชะหาที่ดื่มได้ ทั้งความงามของ
ทาสสาว ทั้งความหรรษาเพื่อย
ราคาแพงของทุกสิ่งในงานเลี้ยงครั้ง
นี้ จนในที่สุดทุกคนพากันประกาศ
ว่าชายหนุ่มพ่อกำนัดงานเลี้ยงได้
เป็นเยี่ยมเหนือคนอื่นๆ ถือได้ว่า
เป็นราชาแห่งกลุ่มเพื่อนทีเดียว

เวลายามค่ำผ่านไปอย่าง
สนุกสนานร่าเริง เทียนและคบไฟ
นับไม่ถ้วนข่มความมืดให้หายไป
ข้างฝ่ายอาหารก็ไม่มีวันพร่อง มีแต่
จะเพิ่มมากขึ้นๆ ไม่มีใครนึกถึง
เวลาเที่ยงคืนที่กำลังใกล้เข้ามาเลย
ทั้งนั้นนอกจากชายหนุ่มพ่อกำนัดความ
กลัวเข้ามาทรมานตน พยายามจะ
วิ่งหนีจากที่นั่นไปตั้งสองสามครั้ง
แต่แต่ละครั้งเพื่อนหันมาเห็นเข้า ก็
ฉวยมือไว้ไม่ยอมให้ไป พลาต
ร้องว่า

“ก็เป็นราชาของเราแล้ว ต้อง
อยู่กับพวกเรา จะทิ้งบัลลังก์ของ
ท่านไปอย่างไรได้”

ในไม่ช้าบรรดาชายหนุ่มทั้ง
คณะต่างก็หันตาคันเพราะเหล้าที่
ดื่มเข้าไปเป็นอันมาก จึงทยอยกัน
ออกไปที่ละคนๆ เดินโซซัดโซเซ
จากพรมที่ปูลาดไว้ไปหาที่ที่เป็น
หญ้านุ่มๆ นอน ชายหนุ่มเจ้าของ
งานจึงถือโอกาสหนีหลบออกไปจาก
สวน ตั้งใจจะหนีกลับเข้าเมือง
แต่เกิดวิ่งไปผิดทาง หลงเข้าไปใน

ดินแดนที่ตนเองไม่เคยรู้จัก ชาย
หนุ่มวนเวียนอยู่นานหาทางกลับไม่
ได้ ในที่สุดก็สิ้นหวัง เหน็ดเหนื่อย
หนักเข้าก็คิดจะนอนพัก ขณะที่
กำลังจะล้มตัวลงนอนในพงหญ้า
ดากก็เลื้อยไปเห็นกระท่อมหลังหนึ่ง
ยังจุดไฟอยู่วอมแวม ชายหนุ่มจึง
เดินตรงไปยังกระท่อมนั้นแล้วเคาะ
ประตูเรียก เจ้าของกระท่อมเป็น
พ่อเฒ่าแม่เฒ่าได้เปิดประตูออกมา
เมื่อเห็น ชายหนุ่ม ระหกระเหินมา
เช่นนั้น ก็บังเกิดความสงสารจึงได้
เชื้อเชิญให้เข้ามาพักในบ้าน พลาต
ถามว่า

“ท่านมาถึงดินแดนนี้ได้อย่างไร
ท่านไม่ทราบหรือว่าที่นี่
เต็มไปด้วยผู้ปีศาจ”

ชายหนุ่มจึงเล่าเรื่องให้คนทั้ง
สองฟังโดยตลอด ได้ยินเช่นนั้น
พ่อเฒ่าแม่เฒ่าก็พูดออกมาว่า

“โชคดีเหลือเกินนะที่ท่านได้
มาพบเราเสียก่อน ยังไม่ทันได้ตกอยู่
ในมือของพอมดหมอผีที่ปกครองผู้
ปีศาจแถบนี้ทั้งหมด ไม่เช่นนั้นท่าน
เป็นต้องถูกขย้ำกินแน่ๆ เลย เพราะ
ชีวิตของท่านเท่ากับเป็นค่าจ้างที่
พอมคนนั้นจะกะเกณฑ์บังคับเอาจาก
ท่าน”

พูดแล้วคนทั้งสองก็พาชายหนุ่ม
ไปนอนบนเตียง ด้วยความเหนื่อย
อ่อน ชายหนุ่มก็ได้ผล็อยหลับไป
แต่ทันใดนั้นเองก็ได้มีเสียงหนึ่งมา
ทำให้ตกใจตื่น พอลืมตาตื่นขึ้นก็
แลเห็นพ่อเฒ่าแม่เฒ่าที่กำลังหลับมิด
อยู่ทีเดียว แล้วก็ทำท่าว่าจะมาเชือด
คอตน ชายหนุ่มหวดร้องแล้วก็ถลัน
ออกมาจากกระท่อม พลาตวิ่งอย่าง
เร็วที่สุดเท่าที่ขาจะพาไปได้ มีคน
ทั้งสองล้อมควงไล่ตามมาติดๆ และ

ขณะวิ่งตามมาอย่างเร่งรีบ หวาด
หวิดจะทันอยู่แล้ว ชายหนุ่มบังเอิญ
ไปแลเห็นม้าน้ำแล่นอยู่อยู่ในทุ่งนา
ตัวหนึ่ง มีอานพร้อมเสร็จ เห็น
เช่นนั้นชายหนุ่มก็โดดขึ้นบนหลังม้า
แล้วใช้สันเท้ากระตุ่น ม้าก็ควบไป
ราวกับลม มุ่งหน้าตรงเข้าไปใน
ทะเลทราย แล้วก็ควบขึ้นไปบนเขา
พังค์ขึ้นไปในอากาศ พอดั้นม้าพื้น
ดินได้สัก ๒-๓ ก้าว ก็ได้มีเปลวไฟ
พุ่งออกมาจากปาก ทันใดนั้นม้าก็
ได้กลายเป็นมังกรอนันตพิงค์กลวไป

มังกรบินขึ้นๆ ลงๆ พลาตหัน
หัวอันน่าเกลียดคนากแล้มามองดู
ชายหนุ่ม อย่าง กระหะย ออาก กิน
ชายหนุ่มได้ถือโอกาสตอนมังกรบิน
เร็วๆ พ้น โกลดตัวเลื้อยลงจากหลัง
มังกร หล่นตบลงมาในพุ่มไม้ เป็น
เหตุให้ชายหนุ่มถึงกับขาหัก กระตุก
ขากรรไกรเคลื่อนไหว จนกระทั่งร้อง
ก็ไม่มีออก ขึ้นก็ไม่ได้ ได้แต่จ้องมอง
ดูดวงดาวระยิบระยับ คอยปีศาจ
คนต่อไปจะมาเอาชีวิต แต่ไม่ช้าก็
ได้ยินเสียงร้องเพลงเบาๆ และเสียง
ฝีเท้าคนเดินมาแต่ไกล ครัวใหญ่ๆ ก็
ได้เห็นนักบวชที่มัทาทางฉลาดสุขุม
เดินมา หน้าตานักบวชมีรอยยิ้ม
อย่างใจดี พอมาแลเห็นชายหนุ่ม
อยู่ในสภาพเช่นนั้นก็ตรงมาคุกเข่า
ข้างๆ ตัว และราวกับหมอบทศกมา
แล้วเป็นอย่างดี นักบวชนั้นได้จับ
ขากรรไกรของชายหนุ่มให้เข้าที่
และดึงขาที่หักให้เหยียดตรง พลาต
ถามชายหนุ่มว่า มาทำอะไรอยู่ที่นี่
ชายหนุ่มก็เล่าเรื่องให้ฟังตั้งแต่เรื่อง
พอมด เรื่องงานเลี้ยง เรื่องพ่อเฒ่า
แม่เฒ่า และเรื่องม้าที่กลายเป็น
มังกร ฟังแล้วนักบวชก็กล่าวว่า

“ โชคดีนะที่ข้าบังเอิญเดินผ่านมาทางนี้ ไม่เช่นนั้นพวกผีปศาจที่อยู่ได้อำนาจของพอมดหมอผีคงได้โอบมาฆ่าท่านไปแล้ว ตรงที่ที่ไม่ไกลจากนี้มีคนคุ้นเคยกับข้าอยู่คนหนึ่ง จะให้ท่านไปกับท่านได้พักค้างคืนจนกว่าจะรุ่งสว่าง แล้วเขาคงจะให้ใครคนหนึ่งพาท่านไปส่งในเมือง เพราะท่านได้หลงทางมาไกลจนหาทางกลับด้วยตัวเองไม่ได้”

คนทั้งสองเดินทางมาด้วยกันจนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งกลางสวนซึ่งเป็นที่อยู่ของชายชราคนหนึ่งกับลูกสาว นักบวชอธิบายเรื่องราวให้ฟัง ชายชราที่ยืนต้อนรับชายหนุ่มให้พักค้างคืน และจะส่งคนรับใช้ให้พาไปส่งในเมือง แต่ก็ต้องขอให้ออกไปนอนในเต็นท์ในสวน ทั้งนี้เพราะไม่อยากจะให้มาร่วมชายคาเดียวกับลูกสาว ชายหนุ่มขอบคุณแล้วก็ออกไปที่เต็นท์ข้างนอกทันที เพื่อจะได้พักผ่อนให้หายเหน็ดเหนื่อยที่ต้องผจญมากับผดุงก่อนคืน

แต่ว่าชายหนุ่มก็หลับไม่ได้นาน เพราะปรากฏว่ามีเสียงคนเดินตรงมา ชายหนุ่มตกใจตื่นถามว่าใคร และก็ได้เห็นหญิงสาวหน้างามราวกับดวงจันทร์ ปากมีสีแดงเรื่อ เมื่อเห็นเป็นผู้หญิง ชายหนุ่มก็ออกจะเกือเจินและหลบหน้าเสีย แต่หญิงสาวนั้นพูดขึ้นว่า

“ ออกมากับข้าเถอะ นื่องๆของข้าอยู่ในสวนนี้แล้ว มาเล่นสนุกกับพวกเราหน่อยเถิด เราอยู่ในทะเลทรายแต่ลำพัง ไม่เคยมีใครมาเยี่ยมเยือนเราเลยนอกจากนกกับว

ผู้นั้น พ่อของเราเข้มนวดมากไม่ยอมให้เราพบใครๆนอกจากนี้เลย ถ้าท่านไม่ยอมออกมา ข้าจะร้องเรียกพ่อ แล้วบอกว่าท่านเป็นโจรที่จะมาปล้นสมบัติของพ่อ พ่อก็คงจะจับท่านเตลิดไปในทะเลทรายเป็นแน่”

ชายหนุ่มไม่กลัวอะไรจึงไปกล่าวถึงทะเลทราย ดังนั้นจึงยอมออกจากเต็นท์ตามคำขอร้องของหญิงสาว และก็ได้เห็นพรมปูอยู่เรียบร้อยแล้ว และบนพรมมีหญิงสาวสวยอย่างในโลกไม่เคยได้พบได้เห็นนั่งอยู่ด้วยกับสามคน และได้เชื้อเชิญให้ชายหนุ่มนั่งลงกลางวง ชายหนุ่มครึ่งกลัวครึ่งว่าเร่ แต่ก็ได้นั่งลงท่ามกลางหญิงสาว และคุยกันอย่างสนุกสนาน เมื่อความสนุกสนานขึ้นถึงขีดสุด หญิงสาวก็แนะนำให้เล่นซ่อนหา พวกตนจะไปซ่อนตามที่ต่างๆในสวน ให้ชายหนุ่มเป็นคนหา ชายหนุ่มก็ยินดี หัวร่อว่า ไม่ได้รู้สึกกลัวอะไรเลย รับจัดการหาหญิงสาวตามที่ควรจะซ่อนได้ หญิงสาวล้อชายหนุ่มไปมาจนกระทั่งชายหนุ่มออกไปไกลที่สุด ที่ตรงนั้นชายหนุ่มได้เห็นหญิงสาวคนที่สวยที่สุดซ่อนตัวอยู่ระหว่างกิ่งไม้ จึงได้ร้องเรียกหญิงสาวก็ล้อให้ชายหนุ่มเข้ามาใกล้ พอชายหนุ่มก้าวมาถึงตัว หญิงสาวก็ซบหน้ากับไหล่ชายหนุ่ม แล้วก็หันริมฝีปากให้ชายหนุ่ม ชายหนุ่มสำคัญว่าไม่มีภัยอันตราย จึงได้ก้มลงจะจูบหญิงสาว แต่ยังไม่ทันจะได้จูบ หญิงสาวก็พูดขึ้นว่า

“ หลังเที่ยงคืนมานี้ เวลาช่วงยาวนาน ท่านต้องการจะพักกับพ่อเฒ่าแม่เฒ่า แล้วก็ไปขี้มาที่ไม่ใช่

ของตัว มาบัดนี้ท่านยังปรารถนาริมฝีปากของหญิงสาวสวย ถึงเวลาจะต้องชำระบัญชีกันแล้ว”

พอพูดจบ หญิงสาวสวยก็กลายร่างเป็นปีศาจอันแสนน่าเกลียดน่ากลัว กัดริมฝีปากชายหนุ่มพลงเอาเล็บขยี้ลงไปที่หน้าอก ขณะนั้นไม่ว่าบ้านไม่ว่าสวนไม่ว่าเต็นท์ต่างหายไ้หมด คงเหลือแต่ชายหนุ่มอยู่ลำพังกับปีศาจกลางทะเลทรายใต้ต้นไม้ใบไกรน์ที่มืดแรงจับอยู่ตัวหนึ่ง ชายหนุ่มร้องลั่นออกมาด้วยความตกใจกลัว พยายามสะบัดตัวให้พ้นจากเงื้อมมือของปีศาจ แล้วก็วิ่งหนีไป มีเสียงปีศาจคำรามก้องอย่างน่าหวาดสะอึดตามหลังมาว่า

“ วิ่งไปเถอะ ข้ามีสัญญาผูกพันกับท่าน”

ชายหนุ่มนั้นก็ได้ถึงแหวนที่พอมดให้ไว้ จึงวิ่งไปในอกเสื้อที่ซ่อนเอาไว้ ถึงแหวนออกมาแล้ววิ่งไปทันใดนั้นก็ได้เห็นแหวนนั้นกลายเป็นงูเลื้อยไปในฝุ่น ชายหนุ่มวิ่งอย่างเต็มฝีเท้าไม่ได้คิดชีวิต จนกระทั่งตะวันขึ้น เมื่อฟ้าสว่างแล้วชายหนุ่มจึงเห็นว่าตนก็อยู่ตรงชายป่าบ้านนั่นเอง ส่วนเพื่อนต่างๆนั้นนอนหลับอย่างสบายอยู่ที่นั่นเอง ครั้นชายหนุ่มปลุกคนเหล่านั้น ไม่มีใครจำอะไรได้นอกจากว่าตนดื่มเหล้าเข้าไปมาก

นับแต่วันนั้นมา ชายหนุ่มก็หลีกเลี่ยงพวกเพื่อนๆทั้งหมด ตั้งหน้าตั้งตาทำมาค้าขาย พอได้โอกาสมีกองคาราวานจะเดินทางออกจากเมืองนี้ ชายหนุ่มก็ละเมืองนี้ไป ไม่ได้หวนกลับมาอีกเลย ♥

ปี 33 ธนบุรี 15 ก.พ. 2523

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

กำจ้างกำเตอน

(นิทานชาวเคลท์)

เรื่องกำตักเตอนไม่ว่าของ
ผู้ใด เขามักถือเป็นเรื่องสำคัญ
ผู้ใดเชื่อฟังแล้วย่อมจะได้ผลดี
สามารถหลีกเลี่ยงอันตรายได้
และบางทีก็ได้รางวัลด้วย ดังเรื่อง
หำข้อควรจำ นิทานปัญจาบที่เคยเล่า
ไปแล้ว เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องของการ
เชื่อฟังกำเตอนเช่นเดียวกัน แต่การ
จะได้รับกำเตอน มีเรื่องต่างกันดัง
ที่โจเซฟ จากอบรรวบรวมเล่าไว้ใน
เทพนิยายชาวเคลท์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสองคนผิวเมื
เป็นกนอด้กคัซตสน เพราะงานหา
ยาก วันหนึ่งผิวที่ช้อฟาน ได้ออก
แก่เมืชื่อว่า

“ข้าจะไปหางานทำ นางอยู่ที่
นั้นก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็ออกเดินทางมุ่งไป
ทางทิศตะวันออก ในที่สุดก็ได้มา
ถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งเจ้าของบ้านเป็น
ชาวนา อีฟานได้ตรงเข้าไปหา
ชาวนาของานทำ ชาวนาถามว่า

“เจ้าทำงานอะไรได้บ้างเล่า”

“ทำได้ทุกชนิด” อีฟานตอบ

ชาวนาจักตกลงรับอีฟานไว้
ทำงาน ตกลงกันว่าจะให้กำจ้างปี
ละ ๓ ปอนด์ ครั้นพอถึงสิ้นปี

ชาวนาจักเอาเงินสามปอนด์มาขึ้น
ให้ พลางพูดว่า

“นี่ไง เงินกำจ้างของเจ้า
อีฟาน แต่ถ้าเจ้ายังไม่ยอมรับเงิน
กำจ้าง และกินกำจ้างให้แก่ข้า ข้า
จะให้กำตักเตอนแก่เจ้าแทน”

“เอาเงินกำจ้างให้ข้าดีกว่า”
อีฟานพูด

“อย่าเลย ข้ายังไม่ให้หรอก”
ชาวนาจัก “ข้าจะอธิบายกำตักเตอน
ของข้าให้เจ้าฟัง”

“ถ้าอย่างนั้นก็บอกมาเถอะ”

นายจ้างก็บอกว่า “อย่าทั้งทาง
เก่าไปเดินทางทางใหม่” หลังจาก
นั้นก็ได้ตกลงทำสัญญาต่อกันไปอีก
ปีหนึ่งตามอัตราค่าจ้างเดิม ครั้นถึง
สิ้นปีแทนที่จะขอเป็นเงินกำจ้าง
อีฟานก็กลับขอเป็นกำตักเตอน
คราวนี้นายจ้างตักเตอนว่า

“อย่าไปพักค้างคืนที่บ้านของ
ชายแก่ผิวเมืสาว”

เมื่อสิ้นปีที่สาม นายจ้างก็ให้
กำตักเตอนประการที่สามคือ “ซื้อ
ไวเป็นครั้งสุดท้าย” ถึงตอนนี้อีฟาน
ไม่ยอมอยู่ทำงานให้ชาวนาจักต่อไปอีก
ได้แจ้งแก่นายจ้างว่าจะขอกลับบ้าน
เสียที่ นายจ้างก็ว่า

“จะไม่อยู่ก็ตามใจ แต่อย่าเพิ่ง

ไปวันนี้ รอไปพรุ่งนี้เถอะ เมืข้า
เขากำลังจะทำขนมเค้กเอาไปฝาก
เมืของเจ้า แด่อย่าเพิ่งกินนะรอจน
กระทั่งเจ้ากับเมืรู้สึกสบายใจที่สุด
ด้วยกันจึงค่อยกิน”

อีฟานรับคำแล้วก็ลาชาวนาจัก
ออกเดินทางกลับบ้าน เมื่อมากลาง
ทาง ได้พบพ่อค้าสามคนที่มาจาก
ตำบลเดียวกัน กำลังมุ่งหน้าเดินทาง
กลับบ้านเช่นเดียวกัน คนเหล่านั้น
ร้องทักอีฟานด้วยความดีใจว่า

“โอโฮ อีฟาน ดีใจจังที่ได้มา
เจอกัน ไปกับเราเถอะ ไปอยู่ไหน
มาตั้งนานนะ”

“ไปทำงานมา” อีฟานตอบ
“นี่กำลังจะกลับบ้าน”

“ดีทีเดียวไปกับเราเถอะ เรา
ดีใจจะได้ไปด้วยกัน”

แต่ปรากฏว่าพ่อค้าทั้งสามเลือก
เดินทางไปตามทางที่ตัดใหม่ ส่วน
อีฟานระลึกถึงกำเตอนของนายจ้าง
ได้จึงไปตามทางเก่า และพอแยก
ทางไปได้ไม่ไกล ก็ได้มีโจรรเข้า
ใส่พ่อค้าทั้งสาม คนทั้งสามร้อง
ตะโกนว่า “โจร” อีฟานได้ยินเสียง
ร้องเช่นนั้นก็ร้องบ้างว่า “โจร” โจร
เหล่านั้นได้ยินเสียงอีฟานก็ตกใจจึง

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

คำจ้างคำเตือน

หนีไป อีฟานจึงเดินทางไปทางเก่าต่อไป และพ่อค้าก็เดินทางไปทางใหม่ จนกระทั่งทางทั้งสองมาบรรจบกันที่ตำบลมาร์เก็ต-ฮิว พ่อค้าก็ร้องทักอีฟานว่า

“อ้าว อีฟาน เรากำลังมองหาท่านอยู่ที่เดียว มาเถอะมาพักกับเรา เราจะออกค่าใช้จ่ายให้เอง”

อีฟานตกลง แต่เมื่อไปถึงที่พ่อค้าเคยพัก อีฟานก็พูดว่า “เดี๋ยวก่อนข้าต้องไปดูเจ้าของบ้านก่อน”

“เจ้าของบ้านรึ” พ่อค้าถามอย่างสงสัย “ท่านอยากจะพบเขาทำไม นี่ในกรรยาของเขาทั้งสาวทั้งสวย ถ้าต้องการจะพบเขาต้องเข้าไปในครัว”

ดังนั้นอีฟานจึงเดินเข้าไปในครัว และก็ได้เห็นเจ้าของบ้านเป็นคนแก่อ่อนแอกำลังกลับลีเล็คเสียบเนอบนเตาอยู่ เห็นเช่นนั้นอีฟานรีบบอกพ่อค้าว่า

“ไม่ละท่าน ข้าไม่ขอพักค้างคืนที่นี่หรอก ข้าจะไปพักที่บ้านติดกันนี้”

“อย่าเพิ่งไป” พ่อค้าท้วงไว้ “อยู่กินอาหารกับเราก่อน เชิญเชิญ”

เรื่องก็เกิดขึ้นที่บ้านนั้นจริงๆ ก็เมื่อเมียสาวของเจ้าของบ้านเกิดไปถกติดกับนักบวชคนหนึ่งที่มีมาร์เก็ต-ฮิว จะประหารหัวแก่เสียขณะที่นอนหลับอยู่บนเตียง ขณะที่ใครๆ พากันนอนหลับหมดแล้ว แล้วจะโยนความผิดให้แก่ผู้มาพักด้วย

ฝ่ายอีฟานที่นอนอยู่ในบ้านอีกหลังหนึ่งติดกัน ก็แลเห็นรูที่ข้างฝา มีแสงลอดเข้ามาได้ จึงลุกขึ้นดู

ได้ยินนักบวชนั้นพูดขึ้นว่า “ข้าควรจะปิดตรงนั้นเสียก่อน เดียวคนในบ้านข้างๆ จะแลเห็นการกระทำของเราโดยตลอด” พูดแล้วก็ไปยืนบังตรงรูนั้นปล่อยให้เมียสาวของชายแก่นั้นประหารหัวของตน ในขณะที่เองอีฟานได้เอามืออุดช่องตรงนั้นแอบดัดสายเคืองของนักบวชผู้นั้นไว้

เช้าวันรุ่งขึ้นหญิงนั้นทำเป็นร้องเอะอะว่า หัวของตนถูกฆ่าตาย และเพราะว่าในบ้านนั้นไม่มีใครอีกเลย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ มีก็แต่พ่อค้าสามคนที่มาพักเท่านั้น นางจึงกล่าวโทษคนทั้งสามว่าเป็นผู้ฆ่าหัวของตนสมควรจะถูกแขวนคอ พ่อค้าทั้งสามจึงถูกจับและถูกพาไปยังคุกมั้ง อีฟานได้ไปหาคนทั้งสามพอเห็นหน้าอีฟาน พ่อค้าก็คร่ำครวญขึ้นว่า

“อนิจจา อีฟาน เราช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง ดูซิเจ้าของบ้านที่เราไปพักเกิดถูกฆ่าเมื่อคืนนี้พอดี เราก็คงจะต้องถูกแขวนคอ”

“อ้าว ก็ทำไมไม่บอกให้ตระลาการเขาเรียกตัวคนฆ่าจริงมาลงโทษเล่า”

“ก็ใครรู้เล่าว่าใครเป็นผู้ฆ่า” พ่อค้าก้านเสียงละห้อย

“ใครเป็นคนฆ่าล่ะหรือ ถ้าข้าพิสูจน์ไม่ได้ว่าใครเป็นคนฆ่าละก็เอาข้าไปแขวนคอแทนก็แล้วกัน”

ต่อจากนั้นอีฟานก็เล่าให้พ่อค้าทั้งสามฟังจนหมดสิ้น ทั้งยังเอาเศษผ้าที่ตัดมาจากเสื้อนักบวชให้คนทั้งสามดู ด้วยเหตุนี้พ่อค้าทั้งสามจึงได้หลุดพ้นเป็นอิสระ และนักบวชกับเมียสาวของชายแก่ได้ถูกจับและถูกแขวนคอแทน ครั้นคนทั้งสามกับ

อีฟานออกจากตำบลนั้นเดินทางต่อไปจนถึงทางแยก พ่อค้าชวนอีฟานให้เดินทางไปด้วยกัน แต่อีฟานขอตัวเดินทางกลับบ้าน พอถึงบ้าน เมื่กราบงานทันทีว่า

“มาถึงบ้านกำลังเหมาะทีเดียว นี่ไง เงินที่ข้าไปพบเข้า ไม่รู้เป็นของใคร เชื่อนั่นว่าจะเป็นอย่างชุนนางทางโน้น ข้ากำลังคิดอยู่ทีเดียวว่าจะทำอย่างไรดี”

ได้ยินเมียพูดเช่นนั้น อีฟานก็นึกถึงคำตักเตือนข้อที่สามว่า “ซื้อไว้เป็นดีที่สุด” อีฟานจึงบอกเมียว่า “เอาไปกินเขาเถอะ” ดังนั้นคนทั้งสองจึงพากันไปยังปราสาทของชุนนางผู้ยิ่งใหญ่ แต่ในขณะที่นั้นท่านเจ้าของปราสาทไม่อยู่ สองคนหัวเมียก็เลยฝากถุงเงินไว้กับคนเฝ้าประตู แล้วก็กลับบ้านไปอยู่อย่างเงียบๆ

อยู่มาวันหนึ่งชุนนางผู้นั้นได้มาแวะที่บ้านของอีฟาน ขอน้ำดื่ม เมียของอีฟานก็ได้บอกแก่ชุนนางนั้นว่า “หวังว่าท่านคงจะได้รับถุงเงินพร้อมด้วยเงินทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว”

“นางพูดถึงถุงเงินอะไรกัน” ชุนนางถามอย่างสงสัย

“ถุงเงินของท่านที่เราเก็บได้ เราเอาไปมอบไว้ให้ท่านที่ปราสาทตั้งหลายวันแล้ว” อีฟานอธิบาย

“ถ้าอย่างนั้นมากับข้าหน่อยซิ จะได้ได้ถามดูให้รู้เรื่อง”

พูดแล้วชุนนางก็ได้พาคนทั้งสองไปยังปราสาทของตน สองหัวเมียก็ได้ชี้ตัวคนเฝ้าประตูที่ตนฝากถุงเงินไว้ คนเฝ้าประตูนั้นจำต้องเอาถุงเงินมาคืน ชุนนางจึงได้ออกจากปราสาทไป แล้วก็เลยจ้าง

อู่ฟานให้ทำงานกับคนแทนเจ้าคน
ไม่ชื่อนั้น

“นี่สิ ซื่อไว้เป็นครั้งสุดท้าย” อู่ฟาน
รำพึงขณะที่ย่างเข้าไปอยู่ยังที่อยู่ใหม่
แล้วก็ทูลว่า “เออ ดีใจสบายใจ
อะไรอย่างนี้”

ทันใดนั้น อู่ฟานก็นึกถึงขนม
เค้กของนายเก่าของตน ที่ส่งมาให้
ให้กินตอนที่สบายใจที่สุด ดังนั้น
จึงนำขนมเค้กมาปอกกิน แต่พอปอกขนม
ก็แลเห็นเงินค่าจ้างตลอดเวลาสามปี
ของตนอยู่ในขนมมันนั้นครบถ้วน ♥

ความรักกับศีลธรรม

เมื่อเราไม่สามารถจะกลับไป
ดำรงจารีตประเพณีของสังคมเก่า
ไว้ได้ การเสื่อมของศีลธรรมดังว่า
ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยง
ได้ นับวันเจ้าสาวที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง
ก็จะหายากเข้าทุกที ใครจะรู้ว่าต่อไป
เจ้าสาวผู้บริสุทธิ์ผุดผ่องจะไม่กลายเป็น
ของแปลกประหลาดในเมืองไทย
เหมือนอย่างที่เป็นอยู่ในประเทศ
ตะวันตกเป็นเวลานานมาแล้ว

ผมไม่ได้กำลังสนับสนุนให้คน
รักกันทำผิดศีลธรรม เพียงแต่อยาก
จะแสดงความคิดว่า นับวันคู่รัก
หนุ่มสาว ก็จะ หลีก เลี่ยง การ ผิด
ศีลธรรมได้ยากเย็นขึ้นทุกที

เป็นเรื่องที่จะต้องทำความเข้าใจ
เข้าใจสำหรับผู้เกี่ยวข้อง ไม่ใช่กัน
แต่ประนามโดยยึดตามจารีตที่พัน
สมัย ♥

เสื่อมสลับสาย

เองก็มองเห็นใจผู้หญิงที่เข้ามาพัวพัน
ข้องเกี่ยวกับลูกชายเธออยู่บ้าง เพราะ
แม้แต่เธอซึ่งเป็นแม่เขาแท้ๆ ก็ยัง
ไม่เคยมีสิทธิมีเสียงเกี่ยวกับความ
ประพฤติใดๆของเขาเลย นับตั้งแต่

เขาเติบโตขึ้นมาจนถึงทุกวันนี้ “จะ
ได้อยู่กับลูกนานๆ แล้วมันจะไป
นอกอีกหรือเปล่า”

“ยังไม่ไปค่ะ”

“ถ้ามันมาได้บ่อยๆขึ้นนะจ๊ะ”

“ค่ะ... มาได้ทุกวันแหละค่ะ
ปิ่นตั้งใจว่าเลิกงานแล้วจะมาแวะ
เยี่ยมทุกวัน”

“ดีแล้ว หนูต้องหมั่นมาหาเขา
เด็กจะได้อบอุ่นมั่ง พ่อเขาเองก็
พยายามเจียดเวลาให้ วันหยุดก็พา
ลูกไปเที่ยว แต่ก่อนแต่ไรมาก็ไม่เคย
สนใจใคร แต่เดี๋ยวนี้ ลูกเริ่มโตแล้ว
จะไม่มีใครเล่นนะไม่ได้ โชคยังดี
อยู่หน้าหอหรือที่บ้านนมพ้องแยะ
ทุกคนก็รักตาหนึ่ง เป็นห่วงเป็นใย
กลัวจะว่าเหว่ แต่นั่นแหละนะหนู
ญาติจะมากมายก่ายกองขนาดไหน
ก็ไม่เหมือนมีพ่อแม่หรือ”

ปิ่นบักแอบกระดึ้นตาด้วยความ
รังทศ สุดสงสารลูกน้อยจนรู้สึก
เหมือนว่ากำลังจะล้าถักความเศร้าที่
ท่วมท้นอยู่ภายใน เป็นความเศร้า
ลึกซึ้งที่ไม่เคยหายไปได้เลย ตลอด
เวลาที่หล่อนวิ่งกระเจิดกระเจิงไป
ด้วยหวังจะหาทางเยียวยาบาดแผล
ฉกรรจ์ของตัวเองนี้ หล่อนรู้ตัวว่า
ไม่สามารถจะทำดีที่สุดพร้อมกันได้
ทุกเรื่อง

“ไหน...หอมแม่สิลูก” หล่อน
เอียงแก้มเข้าไปแนบกับจมูกเขา

“หอม”

“ทีนี้แม่มาหาหนึ่งทุกวันแล้ว
ละนะลูกนะ” ย่าของเขาว่า พลาง
บอกหล่อนเชิงคาดกันเล็กน้อย “เลิก
งานแล้วก็มาสิ หนู มากินของว่าง
ที่ก็ได้ แล้วเลยกินข้าวเย็นด้วย
อยู่กับแกได้นานเท่าไรก็เป็นการดี
เท่านั้น”

ปิ่นบักไม่ได้รับคำ เพราะหล่อน
เกิดความไม่แน่ใจว่าหล่อนจะทำตาม
ได้แค่ไหน

“พ่อเขากลับดึก” คุณขจีพูด
ต่อไปอีกเป็นเชิงบอกกล่าว “กว่าจะ
ได้เจอเขาก็ก... โน่นแหละ... ตอนเช้า
ก่อนไปทำงาน ได้อยู่ได้เล่นกับลูก
พิกัน หนึ่งก็ต้องรอไปจนกว่าจะถึง
วันอาทิตย์ เขาถึงจะว่างได้มากเกือบ
ทั้งวัน”

อีกฝ่ายหนึ่งไม่ปริปากว่าอะไร
ยังคงอุ้มลูกเดินไปเดินมาต่อหน้าเธอ
อาจจะเป็นเพราะความอบอุ่นแห่ง
อ้อมกอดของหล่อน หรือว่าหนูหนึ่ง
เริ่มจำสัมผัสซึ่งทรงเธอไปสามเดือน
นี้ได้ แกจึงมีท่าซัดเซอ้อนเคียน
มาอีกครั้งหนึ่ง

“พาเดินไปข้างบ้านสิ หนู”
คุณขจีแนะ “ข้างบ้านร่มเขียว เย็น
สบายด้วย”

ปิ่นบักเคยเป็นลูกสะใภ้บ้านนี้
มาก่อนก็จริง แต่หล่อนก็ไม่สนิท
สนมถึงกับจะถือวิสาสะเข้าออก
ในตามห้องหับหรือบริเวณบ้านเลย
สักครั้งเดียว ทุกครั้งที่สูกพาหล่อน
มาเยี่ยมเยียนบิดามารดาเขา หล่อน
มักจะนั่งอยู่แค่ห้องรับแขกและห้อง
อาหาร กินข้าวและพูดจากันพักหนึ่ง
ก็กลับ และเนื่องจากอายุการเป็น
ลูกสะใภ้บ้านนี้สั้นมากจนไม่น่าเชื่อ
โอกาสที่หล่อนจะสร้างความสัมพันธ์
ที่แน่นแฟ้นกว่านั้นจึงไม่มาถึง

เมื่อเช้าหล่อนไปรายงานตัวที่
ทำงานแล้ว รับโทรศัพท์ที่จากกระพี
เพราะฉะนั้น เขาจึงเป็นคนแรกที่
ร่วมโต๊ะอาหารกลางวันตามลำพังกับ
หล่อนที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง และ
นั่งสนทนากันนานจนถึงบ่ายสองโมง
ต่อจากนั้นปิ่นบักจึงมีโอกาสดู

|||||

(นิทานญี่ปุ่น)

22

ที่แปลก ให้อารมณ์ข้ามขึ้น เป็นภาพ
ที่มหัศจรรย์ และโดดเด่นที่สุดคือความ
อดทน พยายามในการใช้เวลาบันทึก
ภาพใหม่เรื่องราวต่อเนื่องกัน ซึ่ง
ต้องใช้เวลานานเกือบ ๑ ปีเต็ม

เริ่มแรกเขาถ่ายภาพแม่ที่เริ่มตั้ง
ครรภ์อ่อนๆ เขาค่อยๆถ่ายภาพ
ติดต่อกันโดยทิ้งระยะไว้เป็นเดือนๆ
จนกระทั่งครรภ์แก่ พอถึงภาพ
สุดท้ายคุณแม่ก็ได้ลูกน้อยมาอุ้มไว้
แนบอก

ภาพตอนแรกๆเขาทำเป็นภาพ
ขาว-ดำ แล้วจัดทำให้เป็นภาพ
เนกาติฟเพื่อให้ดูแปลกตามากขึ้น
ที่น่านิยมมากคือภาพขาว-ดำเหล่านี้
เขาถ่ายในอิริยาบถไม่ซ้ำกันเลย
ความคิดนี้ต้องขอขอบคุณให้ เขาเก่ง
จริงๆ และที่ต้องยกให้อีกนาคือภาพ
สุดท้าย ทำเป็นภาพสี เด่นสะดุดตา
จริงๆ แล้วอีกเรื่อง คือเรื่องการจัด
ภาพ ภาพแรกๆเขาหันข้างไปใน
ทางเดียวกัน พอถึงภาพสุดท้าย เขา
ให้หันกลับมารับกับภาพแรกๆ เจ๋ง
จริงๆ ภาพแบบนี้ ขอยกย่องว่าเป็น
ภาพพิเศษสุดในภาพรางวัลเหรียญ
ทองชุดนี้

รางวัลเหรียญทองสไลด์
ยอดเยี่ยมของสมาคมถ่ายภาพ
สหรัฐอเมริกา (PSA. Gold Medal
Best Slide of Show)

ภาพชื่อ *Crossing Desert*
ของ Tjong Tik Biau Ba
ประเทศอินโดนีเซีย ภาพนี้สวยที่
ฉไลของเส้นสูงต่ำคดเคี้ยวในทะเล
ทราย สีของภาพบางเบาอ่อนหวาน
และนุ่มนวล ภาพสวยงามแบบบนทาง
วงการถ่ายภาพถือว่าถ่ายทำให้
เห็นรายละเอียดได้อย่างทั่วถึงจน
ทำได้ยากยิ่งนัก

อันการถ่ายภาพทั้งขาวดำและสี
นั้นเป็นเรื่องยากอยู่ ๒ อย่าง คือภาพที่
เป็นสีหนักเข้มดำทึบภาพนั้นอย่าง
หนึ่ง กับอีกอย่างหนึ่งคือภาพที่มี
สีอ่อนกลมกลืนหรือมีแสงสว่างไปรุ่ง
ไสไปทั้งภาพ ภาพทั้งสองลักษณะนี้
จะถ่ายภาพให้เห็นรายละเอียดแจ่มชัด
สดใสทั้งในส่วนที่เข้มดำ และ
ไปรุ่งใสนั้นนับว่าเป็นข้อแห่งความ
ยาก ก็เพราะเหตุนี้จึงมีโอกาสดู
เห็นภาพหาดทรายสีขาวในเมืองร้อน
ฟองหิมะในเมืองหนาว และภาพ
ทิวทัศน์ทึบๆในห้วยหุบผาหรือป่า
ดงดิบส่งเข้าประกวดกันเสมอ ซึ่ง
ภาพลักษณะดังกล่าวแล้วนั้นเรื่องของ
เรื่องก็เพื่อจะขอความเก่งกล้า
สามารถของบรรดานักถ่ายภาพมือ
ฉมังทั้งหลาย

สำหรับภาพทะเลทรายสีขาว
ภาพก็เช่นเดียวกัน เจ้าของภาพ
ได้เน้นเรื่องเส้นสวยของสันทราย
ให้รายละเอียดในแสงและเงาได้อย่าง
นุ่มนวลสวยงาม และเพื่อเน้นภาพ
ให้มหัศจรรย์และจุดเด่นเขาจึงเพิ่มคน
ทั้งสองลงไปในดินข้ามทะเลทราย
ภาพจึงได้ชีวิตเป็นศิลปะสมบูรณ์ก็
ตรงนี้เป็นสำคัญ ♥

เล่าเรื่องไม่น่าเชื่อ

“เรื่องนั้นเขมจริง ๆ อย่างไร
เสียต้องได้รางวัลที่หนึ่งนั่นแหละ”
พอฮาซีโคกลับไปแล้ว อีชีเบอ
นั่งหัวเราะพูดว่า “เฮอะ เฮอะ ทิน
ไกรเล่าจะเป็นผู้ตัดสินว่าเรื่องไม่
น่าเชื่อของใครเล่าได้ดีกว่ากัน”

นอกจากจะเล่าเรื่องไม่น่าเชื่อ
ทำนองนี้แล้ว ก็ยังมีการเล่าเรื่อง
ชนิดขมขื่นทักกัน ซึ่งแต่ละเรื่องก็ล้วน
ไม่น่าเชื่อเช่นเดียวกัน ดังที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมี ชายคนหนึ่งมา
จากอิเซ มาพักยังที่พักแห่งหนึ่ง ที่

พักแห่งนั้นยังมีคนนอนพักอยู่ด้วยกัน
อีกหลายคน แต่ละคนล้วนมาจาก
ที่ต่าง ๆ กัน คือคนหนึ่งมาจากมิโน
อีกคนหนึ่งมาจากมิกาวา อีกคน
หนึ่งมาจากโอดะชิ ยามว่างคน
เหล่านั้นก็คุยกันถึงเรื่องบ้านเกิดของ
ตน คนที่มาจากอิเซคุยว่า

“ที่อิเซมีสถานศักดิ์สิทธิ์แห่ง
หนึ่ง ซึ่งมีสาขาแยกออกเป็นถึง ๘๐
สาขา แต่ละสาขาส่งอยู่ใต้ต้นไม้
ใหญ่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนี้แผ่กิ่ง
ก้านสาขาออกไปทุกทิศทุกทาง กิ่ง
หนึ่ง ๆ ยาวถึง ๓ ไมล์ ครอบคลุม
สถานศักดิ์สิทธิ์ ๘๐ แห่งทีเดียว”

ข้างฝ่ายคนจากมิโนก็กล่าวว่า
“โอ นับว่าเป็นเรื่องประหลาดอยู่นะ
แต่ที่มิโนบ้านเกิดของข้าพเจ้านั้นมีหนึ่ง
วัดหนึ่งขนาดใหญ่มาก ถ้าคลี่
ออกมาก็สามารถแผ่ไปคลุมพื้นที่ได้
ถึง ๓ ตารางไมล์ทีเดียวละ”

คนที่มาจากโอดะชิก็ตอบบ้างว่า
“ที่โอดะชิบ้านข้าพเจ้านั้นมีถ้ำหนึ่ง
นะ ถ้ำนั้นแผ่ไปไกลครอบคลุมเนื้อ
ที่ถึง ๓ ตารางไมล์เลยแหละ”

ในที่สุดคนที่มาจากมิกาวาฟัง
เพื่อนคุยขมขื่นกันอย่างงั้นๆ มา
นานแล้ว ก็ได้พูดขึ้นบ้างว่า “ที่
บ้านเกิดของข้าพเจ้านั้นมีถ้ำใหญ่
อยู่ใบบึง ตัวถ้ำทำด้วยไม้ท่อน
ที่แผ่กิ่งก้านไปทุกทิศทุกทางแต่ละ
กิ่งยาว ๓ ไมล์ หนึ่งกิ่งก็กลองก็เป็น
หนึ่ง วัวแผ่นใหญ่จากมิโน ที่ใหญ่
คลุมเนื้อที่ได้ถึง ๓ ตารางไมล์ ส่วน
เชือกที่ขึงกลองก็ใช้เถาต้นมันฝรั่งที่
ยาวเลื้อยแผ่ไปคลุมเนื้อที่ได้ถึง ๓ ตาราง
ไมล์ของโอดะชิ พอตีกลองใบบึง
เมื่อไรก็จะเสียงได้ยินดังไปทั่วสถาน
ศักดิ์สิทธิ์อิเซทั้ง ๘๐ แห่งละ” ถึง
ตอนนั้นใคร ๆ ก็เลยต้องยอมแพ้นที
มาจากมิกาวา ♥

บรรณ พันธเมธา

๒๓ ธ.ค. ๒๕ ๒๒ ก.พ. ๒๕๒๖

นิทานนานาชาติ

พรหมลิขิต

(นิทานเนปาล)

ชาวเนปาลคงเชื่ออย่างพวกเราๆ เรื่องพรหมลิขิตหรือการกำหนดชะตากรรมของคน ถึงเวลาอะไรจะเกิดก็จำต้องเกิด ถึงเวลาจะตายก็ต้องตายหลักเลี่ยงไม่ได้ ทั้งสถานที่ที่จะตาย และอาการที่จะตายก็กำหนดไว้ล่วงหน้า นอกเสียจากจะไม่มีใครทราบ แต่ในเรื่องนี้ที่กฤษณา ไพทยเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของเนปาล ผู้ตายรู้ล่วงหน้าทั้งวันเวลาและสถานที่ แต่ทั้งๆ ที่รู้ก็ยังไม่พ้น ดังเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มสองคนรักใคร่สนิทสนมกันมาก อยู่ด้วยกันกินด้วยกันนอนด้วยกัน ไปไหนก็ไปด้วยกัน ทำอะไรก็ทำด้วยกัน อยู่มาวันหนึ่งคนทั้งสองมานั่งรำพึงว่า

“ที่จริงเราก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้วเรากำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะมานั่งๆนอนๆอยู่กันเล่นไม่เป็นสาระอย่างนั้นเห็นจะไม่ได้แน่ ออกเดินทางไปแสวงโชคกันดีกว่า”

ตกลงใจกันเช่นนั้นแล้ว ต่างก็ไปหาผู้ใหญ่ของตน ขออนุญาตออกเดินทางไปแสวงโชค ผู้ใหญ่ของแต่ละคนต่างก็ไม่ขัดข้องทั้งยังให้เงินไปใช้อีกคนละ ๕๐๐ รูปี ครั้น

ถึงวันฤกษ์ดีคนทั้งสองก็ออกเดินทาง มีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงเป็นอันมากพากันมาส่ง แล้วก็จัดรูปใส่มือให้ให้บูชาเทพเจ้า

ขณะที่คนทั้งสองเดินทางมาด้วยหัวใจเบิกบาน ก็บังเอิญมาเผชิญหน้ากับวัวดำตัวใหญ่ท่าทางดุร้ายเข้าตัวหนึ่ง คนทั้งสองเห็นเช่นนั้นต่างก็ตกใจกลัวกันอย่างเหลือเกิน พยายามจะหลบเลี่ยงแต่ก็ไม่พ้น คนหนึ่งถูกวัวดำนั้นขวิดเอาจนตาย แต่ก็น่าแปลกที่อีกคนหนึ่งไม่เป็นอะไรเลย วัวดำนั้นไม่แต่ต้องเลอ

นับว่าเป็นโชคดียิ่งอย่างเหลือล้ำของชายที่รอดตายมาได้ แต่ก็อดขบขันใจไม่ได้ ทั้งที่ก็เสวยโสภณสุขใจยิ่งนักที่เพื่อนรักตายจากไป ต่อหน้าต่อตา เพราะในทันทีนั้นไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ อยู่ให้เห็นเป็นพยานเลย ถ้าจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ว่าเพื่อนร่วมทางของตนถูกวัวขวิดตายก็ไม่มีพยานยืนยันเลยสักคน ดีไม่ดีจะต้องขอหาว่าตนเป็นผู้ฆ่าเพื่อนโดยเจตนาเสียอีก ครั้นจะกลับบ้านก็กลับไม่ได้แน่นอน คิดแล้วก็รู้สึกท้ออาลัยด้วยความสับสน หวัง ไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป จึงพุ่งตัวเข้าหา

วัวดำ หมายถึงให้วัวขวิดเสียให้ตายอย่างเพื่อนของตนบ้าง แต่น่าแปลกที่วัวดำตัวนั้นกลับไม่ยอมแตะต้องชายนั้น มีหน้าซำยังกลายร่างเป็นงูใหญ่ตัวดำมะเมอมเสียอีก

เห็นเช่นนั้นแล้วชายหนุ่มถึงกับตกตะลึง พร้อมกันนั้นก็อยากรู้ว่าวัวกลายร่างไปเป็นงูได้อย่างไร ดังนั้นจึงตัดสินใจติดตามเผ่าคูดาน้อยอย่างใกล้ชิด งูนั้นเลื้อยไปเรื่อยๆ จนในที่สุดได้เลื้อยเข้าไปในที่พักคนเดินทางที่อยู่ข้างทาง มีชายหนุ่มตามไปติดๆ แม้กระนั้นพอเข้าไปในที่พักคนเดินทาง งูก็หายวับไปทันที และปรากฏว่าในที่พักนั้นมีเงินเหรียญกองอยู่ ๔ กอง แต่ละกองมีราวพันรูปี ตั้งซ้อนกันอยู่อย่างเรียบร้อย แล้วไม่มีคนอยู่ในนั้นเลยสักคน ขณะที่ชายหนุ่มจ้องมองดูเงินเหรียญทั้ง ๔ กองอย่างตะลึงลาน ก็ได้ยินเสียงดังมาแต่ไกลเป็นเสียงคนกำลังมุ่งหน้ามายังที่พักแห่งนี้ ชายหนุ่มเห็นว่าควรจะแอบดูเหตุการณ์จะดีกว่าเผชิญหน้ากับคนเหล่านั้น จึงได้ปีนขึ้นไปบนข้อ และซ่อนตัวอยู่หลังกองสอเก่าๆ ซึ่งคนข้างล่างแหงนหน้าขึ้นดูจะไม่ (อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ไม่มีราคา ให้ใครต่อใคร
เหยียบย่ำจนแหลกราญไปเสียแล้ว

โอ...นกแก้ว หมดสิ้นกันแล้ว
ความหวังอันโชติช่วงที่นางจะให้กับ
ลูกในวันนี้

นางเดินลงจากโรงพักอย่าง
กะปลกกะเปลี่ยหมดแรง เมื่อตัว
แข็งขาแข้งไม่ไหวจากอาการสนทนา
น้ำตาถึงไม่เหือดแห้ง มองดูสารรูป
ของตัวเองแล้วนางก็บังเกิดความ
เห็นใจ คิดยกโทษให้ผู้หญิงคนนั้น
เพราะความกระตือรือร้นมอดชอคูไม่
ได้เอาเสียอย่างนี้เอง คนเขาลัง
ได้วิ่งเหยาะจากถั่ว มองเห็นเป็นคนไม่
น่าไว้วางใจ เป็นผู้ชายใจยักษ์ไป

นางคิดอย่างใจหายถึงนกแก้ว
ลูกสาวตัวน้อยที่คอยอยู่ที่บ้าน เกือบ
ไปแล้วสิลูกเอ๋ย บุญของเรายังคืออยู่
นะที่มีโอกาสได้กลับมาพบกันอีก
มีเดื่อนนกแก้วคงจะต้องหะเง้อคอย
แม่แก้วแล้วก็เก้ออีกเป็นแน่กว่าจะรู้
ว่าแม่ไปอยู่ไหน

คิดแล้วนางก็ก้มมือขึ้นไหว้
ท่วมหัว นึกขอบคุณพระขอบคุณ
สวรรค์ซึ่งเมตตานางกับลูกอยู่ ถึง
ลูกจะผิดหวังเหมือนอย่างเคยในวัน
นี้ แต่สักวันโชคดียกคงจะต้องเป็น
ของเรานาง ♥

พรหมลิขิต

แลเห็น ชายหนุ่มเฝ้าแอบดูอยู่ด้วย
ความสนใจ

ที่จริงที่พิกคนเดินทางแห่งนี้
เป็นช่องโจร พวกโจรใช้เป็นที่มา
แบ่งทรัพย์สินสมบัติที่ไปปล้นมาได้ ใน
ขณะที่ชายหนุ่มกำลังเฝ้าดูอยู่อย่าง
ตั้งอกตั้งใจนั้นเอง โจร ๔ คนก็ได้
เดินเข้ามาในที่พิก และอยู่ได้ไม่นาน
โจรสองคนได้ออกไปข้างนอกกว่าจะ

ไปซื้อของกินที่ตลาดมากิน ครั้น
เพื่อนสองคนให้หลังไปแล้ว โจรที่
อยู่ข้างหลังสองคนก็คบคิดกันจะ
พินาศมาเพื่อนทั้งสองนั้นเพื่อจะได้
รับเอาสมบัติส่วนของเพื่อนเสีย จึง
ต่างคอยที่อยู่รอให้เพื่อนกลับมาจะ
ได้ประหารเสียด้วยท่อนเหล็ก

ข้างฝ่ายเพื่อนสองคนที่ออกไป
ซื้อของกินที่ตลาดก็คิดว่าจะได้ ต่างก็
คิดจะประหารเพื่อนสองคนที่คอยอยู่
ในที่พิกด้วยเช่นกัน โดยคิดจะผสมยา
พิษอย่างแรงลงไปในของกินที่ซื้อนั้น
เพื่อว่าเมื่อเพื่อนกินของกินนั้นเข้าไป
แล้วเป็นตายในทันทีที่เดียว คิด
ดังนั้นแล้วก็จัดการผสมยาพิษอย่าง
แรงไปในของกิน เสร็จแล้วจึงกลับ
มายังที่พิกคนเดินทาง ระหว่างที่เดิน
มาตามทางโจรทั้งสองคิดจะแกล้ง
เดินมาช้าๆ แล้วจะแก้ตัวว่าที่มาช้า
เพราะมัวรอให้ของกินนั้นสุกมาร้อนๆ
แต่ว่ายังไม่ทันจะได้พูดจาอะไรแก่
เพื่อน เพราะพอเข้าที่พิกคนเดิน
ทาง เพื่อนสองคนที่คอยที่อยู่แล้วก็
เอาท่อนเหล็กประเคนลงไปบนหัว
ของโจรทั้งสอง ทำให้โจรทั้งสอง
ถึงแก่ทรุดชวรลงไปแล้วก็สิ้นใจ
ตายทันที ณ ที่นั้น

ครั้นกำจัดเพื่อนสองคนลงเสีย
ได้ โจรสองคนที่เหลือก็พูดกันว่า

“ทีนี้จะได้แบ่งสมบัติกันให้
สบายระหว่างเราเพียงสองคน แต่
ก่อนจะแบ่ง เรามาคืนของกินที่เจ้า
สองคนนั้นซอมเสียก่อนดีกว่า เรา
กำลังหิวอยู่ด้วย”

พูดแล้วก็เอาของกินซึ่งมีทั้งข้าว
ทั้งแกงทั้งขนมมาแบ่งกันกิน แต่พอ
ของกินเข้าปากและกลืนลงไปได้
เพียงคำเดียว ยาพิษก็ออกฤทธิ์ คน
ทั้งสองก็ล้มลงกับพื้นและตายทันที

ชายหนุ่มที่ซ่อนตัวอยู่แลเห็นเช่นนั้น
ก็รีบลงมาจากซอ ขณะที่ยืนดูคนที่
สืตตายอย่างไม่น่าเชื่อนั้น จู่ๆก็
ปรากฏร่างให้เห็นอีก พลางพูดว่า

“ท่านเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด
แล้วใช่ไหม นั่นแหละเป็นเรื่องของ
พรหมลิขิตละ พระขมทรงมีพระ
ประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้นนั่น จึง
ต้องเป็นอย่างนั้น ทุกคนมีพรหมลิขิต
กำหนดไว้แน่ชัดเลยว่าตายที่ไหน
อย่างไร วันไหน เวลาอะไร อย่าง
ตัวท่านนะ จงฟังนะ อภิสิทธิ์นับแต่
วันนี้ไป ท่านจะต้องตายโดยผูกคอ
ตายกับต้นไม้ต้นที่เห็นอยู่ตรงนั้น”

จู่ๆก็คำทำนายวันตายเวลา
ตาย สถานที่ตาย ตลอดจนอาการ
ตายแก่ชายหนุ่มอย่างน่าสยดสยอง
แล้วก็เลื้อยหายไป ปล่อยให้ชายหนุ่ม
ยืนตะลึงงันอยู่ตรงนั้นด้วยความ
หวาดหวั่น ชายหนุ่มเริ่มคิดอย่าง
หนักว่า “หมายความว่าเราจะต้อง
มาผูกคอตายที่ต้นไม้ต้นที่เห็น
อยู่บนยอดเขานั่น ไม่ว่าเราจะเดิน
ทางอยู่ที่ไหนก็ตามอย่างนั้นหรือ ถ้า
อย่างนั้นมาลองคิดดูว่าคำทำนาย
ของพระขมจะจริงหรือไม่” คิดดังนี้
แล้ว ชายหนุ่มก็ออกเดินทาง
ต่อไป พยายามลี้ภัยคำทำนายที่ได้ยิน
แต่ลี้ภัยอย่างไรก็ลี้ภัยไม่ลง ชายหนุ่ม
นับวันนับคืนอยู่ทุกวัน จนครบเวลา
เป็นเดือนเป็นปี จนในที่สุดก็เหลือ
เวลาอีกเพียงชั่วโม่งเดียวก็จะครบ
ตามกำหนดเวลาที่คำทำนายเขา
ไว้ ชายหนุ่มก็เห็นว่าตนยังอยู่ห่างจาก
ยอดเขามิได้ ต้นไม้ต้นที่ตนจะต้อง
ไปผูกคอตายอีกเป็นอันมาก จึง
รำพึงว่า

“ยังอยู่ห่างเหลือเกิน ถ้าจะ
เดินทางไปให้ถึงที่นั้นได้ต้องเดิน

ทางอย่างน้อยก็ตั้งสามวัน แล้วเราจะไปผูกคอตายที่ต้นไม้ต้นนั้นได้อย่างไร พระขมจะครีตพิลเสียดะมัง”

ในขณะที่ร่ำถึงคำทำนายที่ผิดพลาดอยู่นั้น ชายหนุ่มกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนแห่งหนึ่งในดินแดนอันห่างไกล ทันใดนั้นเองเขาก็เลื้อยไปเห็นม้าป่าสีขาวเข้าตัวหนึ่ง มีลักษณะประหลาดน่ามหัศจรรย์กำลังเดินเหินอย่างอย่างสง่างามอยู่ในสวน ม้าป่าก็ทำท่าแปลกบางทีก็ทำเป็นกรายเข้ามาใกล้ บางทีก็ทำเป็นเดินห่างออกไป ชายนั้นเห็นแล้วอยากชมมาชมดูวันหนึ่งเต็มกำลัง ในขณะที่ม้าป่าก็กรายเข้ามาใกล้ แล้วกางปีกสี่งาออกทำท่าเชิญชวนให้ขึ้นขี่ ชายนั้นเห็นว่า เป็นโอกาสอันงามแล้ว ถ้าจะไม่สนองตอบก็ออกจะโง่เต็มทีจึงโดดขึ้นหลังม้าป่าทันที และพอนั่งลงบนหลังเท่านั้นละม้าก็เหินแสลนไปราวกับลมพัด แล้วก็มาหยุดอยู่ ณ ที่ที่มันยืน ไม่ขึ้นอยู่โดดเดี่ยวเพียงต้นเดียวบนยอดเขา ชายนั้นยืนอยู่ตรงนั้นราวกับฝันไป เมื่อเหลียวมองไปรอบๆ ไม่เห็นใคร มองไปทางไหนก็มีแต่ป่าทึบเหลือที่จะมีใครเข้ามาถึงได้ เห็นเช่นนั้นแล้วชายนั้นก็คิดว่า

“เรื่องอะไรจะมาอยู่ในป่าเปลี่ยวเช่นนี้ ผูกคอตายเสียที่ต้นไม้จะดีกว่า”

คิดดังนั้นแล้วก็แก้ม้าสีขาวอย่างสีขาวม้าออกมาผูกกับต้นไม้ ทำเป็นบ่วงไว้ข้างหนึ่งแล้วสวมเข้ากับคอเตรียมจะฆ่าตัวตาย แต่ขณะที่จะปล่อยมือให้ม้ารัดคออยู่นั่นเอง

ชายนั้นก็นึกได้ถึงคำทำนายของคำ และก็เห็นจริงตามที่คำกล่าวไว้

“ไม่มีใครหนีความตายพ้น การกำหนดของพระขมต้องเป็นจริงเสมอ”

ดังนั้นชายหนุ่มจึงปล่อยมือให้เชือกรัดคอทำให้ร่างแขวนโอดแดงอยู่ที่ต้นไม้บนยอดเขานั้นเอง ♥

๒๕๖๓ ๒๕๖๔ ๘ ธันวาคม ๒๕๖๔

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เทพสร้างคน

(นิทานเมกซิโก)

เรื่องสร้างโลกสร้างคน มีเล่าตามถิ่นต่างๆหลายถิ่นด้วยกัน แต่ของเมกซิโกกล่าวต่างไปคือ นอกจากกล่าวถึงการสร้างคนแล้วก็ยังกล่าวถึงการทำให้คนมีชีวิตอยู่อีกด้วย ดังที่ขุเลซต พิกก็อตเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเมกซิโกต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่าการสร้างโลกที่ใช้เวลาหลายสิบหลายร้อยศตวรรษกว่าจะเสร็จ มีทั้งทะเลสาบ ภูเขา ทะเลทรายนั้น ถึงจะยากลำบากใช้เวลายาวนานสักเท่าใดก็ตาม ก็ยังไม่ยากลำบากและเสียเวลามากเท่ากับการสร้างคน เทพบางองค์พยายามจะสร้างคนใหม่เต็มโลก แต่ว่าไม่เป็นผล บางองค์ก็ทำได้เป็นผล แต่ว่าได้ผลไม่สุดและอยู่ได้ไม่นาน แต่อย่างไรก็ตามก็มีอยู่บางคราวที่ชีวิตอยู่ได้ แต่ก็มีจำนวนน้อยมีผู้ชายบ้างผู้หญิงบ้าง เด็กบ้างนับเป็นคนรุ่นใหม่ทีเทพได้สร้างขึ้น แต่เทพผู้สร้างคนเหล่านั้นก็ต้องยังยากใจอีก เพราะปรากฏว่า คนที่สร้างขึ้นรุ่นใหม่นี้ไม่รู้จักกิน และไม่รู้จักจะ

เผ่าพันธุ์คนชนใหม่อีก ครั่งแล้วครั่งเล่าไม่รู้จักจบสิ้น

ในขณะที่เทพต่างๆพยายามสร้างคนแล้วเล่าเพื่อให้โลกนี้มีคนอยู่ตลอดไป ก็ได้มีเทพสำคัญองค์หนึ่งทรงนามว่า เกตซาลควทลี แม้ว่าพระองค์จะไม่ใช้เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ตาม แต่ก็มีความสำคัญในการเลี้ยงดูคนที่สร้างรุ่นใหม่ทำให้มีชีวิตอยู่ได้ คนดังกล่าวนี้มีความหิวอยู่ตลอดเวลา แต่เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ตัวเอง เพราะว่าเขาไม่เคยได้กินอะไร และก็ไม่มีใครกินด้วย

จะกล่าวถึงมดที่เทพผู้สร้างได้ทรงสร้างขึ้นมานานแล้วก่อนที่จะสร้างคนรุ่นใหม่ขึ้น มดเหล่านั้นไม่เคยจะรู้ว่าอาหารอยู่ที่ไหน แต่ยังสามรถที่จะนำอาหารนั้นไปเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัวของมันอีกด้วย ที่จริงมดไม่อยากจะให้คนที่สร้างขึ้นใหม่ตาย เพราะเผ่าพันธุ์คนอาจเป็นประโยชน์แก่ประชากรมดของโลกได้ เพราะฉะนั้นมดจึงอมอาหารไว้ในปากนิดๆของมด เพื่อนำเอาไปไว้ยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า ตะมอนจัน ในขณะที่คนทั้งหลายทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็ก

กำลังอดอยากหิวโหย และอดโรยลงทุกวันจนใกล้จะสิ้นชีวิตอันสั้นนั้นอยู่แล้ว และคนเหล่านั้นไม่มีสักคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายผู้หญิงหรือเด็ก แลเห็นอาหารที่มดทิ้งมดดำ มดแดงนำไปยังตะมอนจัน แม้จนทุกวันนี้ ก็ยังไม่มีใครรู้ว่าอาหารของมดนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร และตะมอนจันอยู่ที่ไหน ทั้งนี้เพราะสถานที่นั้นเป็นทลลับเฉพาะเทพใช้เป็นที่พักชุมนุมกันคิดหาวิธีสร้างคนผู้ชายคนผู้หญิง แล้วก็ปรึกษาหารือว่าจะทำอย่างไร จึงจะให้คนที่สร้างขึ้นรุ่นใหม่นี้มีชีวิตรอด ดังนั้นเมื่อมดทั้งดำและแดงนำอาหารไปยังตะมอนจัน เทพเหล่านั้นก็ได้นำอาหารที่มดนำไปนั้นมาเคี้ยวจนกระทั่งนุ่มและชื้น แต่ไม่ได้กลืนกินเอง เทพผู้สร้างได้ทรงบ้ายอาหารที่เคี้ยวแล้วนั้นลงบนริมฝีปากของคนทีสร้างขึ้นใหม่ คนผู้หิวโหยก็ได้เลียแล้วก็กลืนลงไป ทำให้ชุ่มชื้นขึ้น ความหิวก็หายหายไป เทพผู้สร้างได้ทรงกระทำเช่นนั้นวันแล้ววันเล่า เทพเกตซาลควทลีทรงทราบดีว่า จะกระทำเช่นนั้นอยู่เรื่อยๆไปไม่ได้ เพราะถึงแม้

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

๕๐
๒๔๘.๒
๑๑๔๗๔
๒๕๒๔
๑.๒๕ ๒.๑

00158

บรรณ พันธเมธา
นิทานนานาชาติ

เทพสร้างคน

พระองค์ทรงรักใคร่คนเหล่านั้นนักหนา พระองค์ก็ยังทรงเหน็ดเหนื่อยที่จะเคี้ยวอาหารที่มดนำมาไป บ้ายลงบนริมฝีปากของคน ทั้งๆที่คนเหล่านั้นก็มีไม่มากมายนัก

เทพเกตซาลก็ทูลทูลทราบบด้วยว่า เทพอื่นๆจะไม่มีผู้ใดมาเลี้ยงเฝ้าพันธคนทั้งหลายต่อไปโดยไม่จำกัด ทั้งนี้เพราะเทพเหล่านั้นทรงมีภาระอื่นๆที่จะต้องกระทำ เช่นจะต้องบันดาลให้ฝนตก ให้แม่น้ำมีน้ำไหล และให้มหาสมุทรมีคลื่น ทั้งคนผู้ไม่สามารถเลี้ยงชีวิตตัวเองให้อยู่รอดได้ ก็ไม่ได้มีคุณค่าแก่เทพผู้สร้างที่สร้างคนทั้งหลายให้มีชีวิตขึ้นมา เรื่องเหล่านี้มีแต่เทพเกตซาลองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงทราบและเข้าใจดี พระองค์จึงทรงปรารภว่าจะให้คนที่สร้างรุ่นใหม่มีคุณค่าแก่เทพผู้สร้างและเทพอื่นๆทั้งปวง

จะเป็นเพราะคำบอกเล่าของมดหรือเทพเกตซาลจะทรงทราบเองก็ไม่ทราบแน่ แต่ปรากฏว่าเทพเกตซาลทรงรู้สึกได้ว่าถูกเขื่อนใหญ่มหึมาบนเมื่อดข้าวโพดซ่อนอยู่ และข้าวโพดนี้อาจเป็นอาหารของคนที่สร้างรุ่นใหม่ และคนที่สร้างรุ่นใหม่ อาจเพาะปลูกได้เองด้วย เทพเกตซาลทรงทราบด้วยว่าพืชชนิดนี้จะเติบโต และมีผลเพิ่มพูนไม่วันรู้หมดสิ้น ทั้งจริงเทพอื่นๆก็อาจจะทรงทราบเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ไม่สนใจ เพราะพืชจะกินหาเมล็ดพืชชนิดนี้มาเลี้ยงคนทั้งหลายนั้น และไม่ใช่หารอก เทพเหล่านั้นก็จะทรงเบื่อเคี้ยวอาหารนำมาเพื่อบ่อนคนหญิงชาย อันจะทำให้คนเหล่านั้นมีชีวิตอยู่ต่อไป

มดทั้งหลายรู้หนทางเข้าไปในทูลลับในภูเขาเป็นอย่างดีเท่ากับรู้หนทางลับเข้าไปยัง ดะมอนจันสถานลับและศักดิ์สิทธิ์ แต่ถึงรูมดก็ไม่ยอมบอกว่าเมล็ดข้าวโพดนั้นซ่อนอยู่ตรงไหน แม้เทพเกตซาลมดก็ไม่ยอมบอก บางทีจะเป็นเพราะมดรู้สึกสนุกที่จะได้ไปดะมอนจัน ทหมนุมของเทพเจ้าหรือไม่ก็อาจจะคิดว่า ถ้าเก็บจำความลับไว้เช่นนี้ก็จะยังได้รับความรักใคร่เอาอกเอาใจจากเทพเจ้าเรื่อยไป เพราะเท่ากับมดได้ช่วยชีวิตคนเหล่านั้นไว้ มิฉะนั้นมดก็คงอยากจะให้เฝ้าพันธคนจำต้องอยู่ในอำนาจของตนตลอดกาล

แต่เทพเกตซาลมิได้ทรงขัดพระทัยด้วยความดื้อดึงหรือความเห็นแก่ตัวของมด เพราะพระองค์ทรงจำแลงร่างเป็นมดไปเสียเลย จะได้ทรงทราบเรื่องทุกอย่าง และก็ทรงเลือกจำแลงร่างเป็นมดดำไม่มีมดตัวไหน ไม่ว่ามดแดงหรือมดดำร่วมมือกันแปลกล่อมเข้ามาปะปนอยู่ในพวกของตน ต่อจากนั้นไม่นานเทพเกตซาลก็เข้าร่วมในขบวนของมด เดินไปอย่างมดคือทีละตัวๆเข้าไปในใจกลางภูเขาใหญ่ ณ ที่นั่นเป็นผาขาวโพดที่ไม่มีใครแลเห็น ไม่ว่าเทพหรือคน มีก็แค่เทพเกตซาลในร่างของมดเท่านั้น แต่ถึงแม้จะทรงทราบว่าผาขาวโพดอยู่ตรงไหน แต่เทพเกตซาลก็ไม่แข็งแรงพอจะทำให้ภูเขาแยกออกได้แต่ลำพังองค์เดียว ดังนั้นเมื่อกลับออกจากภูเขา เทพเกตซาลจึงไปทุกเทพแห่งขาวโพด กับเทพแห่งสายฟ้า และเทพแห่งสายฟ้าก็ใช้สายฟ้าฟาดลงไปทุกเขาเพียงที่เดียว

ภูเขาที่แยกออก เทพเกตซาลจึงได้กลายร่างจากมดดำมาทรงร่างเดิม และได้นำเมล็ดข้าวโพดมาประทานให้แก่คนที่สร้างรุ่นใหม่ และเทพทั้งสองก็ทรงเห็นว่าคนเหล่านั้นรู้จักเคี้ยวและกลืนกินได้เอง โดยไม่ต้องมีใครช่วย

บรรดาเทพทั้งหลายพากันแสดงความยินดีที่เทพเกตซาลก็ทูลทราบก้นพบเมล็ดข้าวโพดในภูเขา และขอบคุณเทพแห่งสายฟ้าที่ช่วยทำให้ภูเขาแยกจนสามารถนำเมล็ดข้าวโพดมาเลี้ยงคนให้มีชีวิตรอดต่อไปได้ จะมีก็แต่เทพตุลาถืออันเป็นเทพแห่งฝนองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงริษยาคนเหล่านั้นที่มีอำนาจสามารถหล่อเลี้ยงชีวิตตนเองได้ จึงได้ไปขโมยเมล็ดข้าวโพดที่ยังไม่ได้กินมาเก็บไว้เป็นสมบัติของพระองค์เอง แต่เทพเกตซาลได้ทรงสอนคนเหล่านั้นให้เพาะปลูกเมล็ดข้าวโพด และกำหนดสถานที่ปลูกให้ ส่วนเทพตุลาถือก็ได้รับนำเมล็ดข้าวโพดที่ทรงลักมาเมล็ดข้าวโพดถึงอกเป็นตนเพิ่มขึ้นๆ แต่ว่าข้าวโพดที่คนปลูกมีเมล็ดเพียงสองเมล็ดเท่านั้นในข้าวโพดแต่ละฝัก ผิดกับของเทพตุลาถือที่ทรงร่อนนำด้วยฝนของพระองค์ ก็ได้ทำให้ต้นข้าวโพดโตขึ้นๆ แต่ละต้นมีฝักหลายฝักและแต่ละฝักก็มีเมล็ดเป็นอันมาก ทั้งเมล็ดก็ยังใหญ่กว่าเมล็ดดั้งเดิมที่เทพเกตซาลได้มาจากภูเขา และนับแต่เทพเกตซาลได้เมล็ดข้าวโพด และนำมาให้คนที่หลายปลูกและเทพตุลาถือได้หลังฝนมารด คนที่เทพสร้างขึ้นมาก็พ้นความหิวโหยไปได้ และข้าวโพดก็ได้เป็นอาหารสำคัญสำหรับคนทั่วไปจนกระทั่งทุกวันนี้ ♥

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สินสอดวัวควาย

(นิทานแอฟริกา)

สิ่งที่จะต้องให้แก่ฝ่ายเจ้าสาว (หรือเจ้าบ่าวในบางถิ่น) นอกจาก แก้วแหวนเงินทองแล้ว ยังอาจ เป็นสิ่งอื่นก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่จะ กำหนดกัน บางทีก็เป็นความนิยม ของท้องถิ่น ดังสินสอดเกลือ นิทานอินเดียที่เคยเล่าไปแล้ว ส่วน เรืองนเบนวัวควายดังที่ชุมชน เฟลด์ มานรวบรวมเอาไว้ในนิทานแอฟริกา เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหญิงสองคน หัวเมีย ตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดน ป่าดง เมื่อหัวเมียนั้นได้ลูกชาย ปรากฏว่ามีโชคมีลาภมากมายได้วัว ควายถึงร้อยตัว แต่หน้าแปลกที่ไม่มี ลูกวัวลูกควายเลยสักตัวเดียว แล้ว ทรัพย์สินสมบัติอย่างอื่นก็ไม่มีอะไรอีก มีแต่วัวควายร้อยตัวนั้นเท่านั้น

ครั้นอยู่ต่อมาลูกชายเติบโตขึ้น จนมีอายุได้ ๑๕ พ่อก็ได้ตายลง และ อีกหลายปีต่อมาแม่ก็ได้ตายตามไป อีกคนหนึ่ง มรดกวัวควายร้อยตัว นั้นก็ได้ตกมาเป็นของลูกชาย เมื่อ เสร็จพิธีศพแม่ตามธรรมเนียมแล้ว ลูกชายที่เป็นชายหนุ่มเต็มตัวก็คิดจะ หาเมีย ได้บอกแก่เพื่อนบ้านว่า “ข้า เห็นจะต้องมีเมียเสียทีละลุง เพราะ

พ่อแม่ตายหมดแล้ว ข้าจะอยู่ตัว คนเดียวต่อไปได้อย่างไร ข้าต้อง แต่งงานละ”

“จริงซี หลาน” เพื่อนบ้านตอบ “หลานอยู่คนเดียวคงจะเหงาพอดู เอาละลุงจะลองมองๆหาให้ เผื่อ ว่าหลานจะได้แต่งงานกับคนที่ เหมาะสมกัน”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีทีเดียว” ชายหนุ่มกล่าว

เพื่อนบ้านผู้นั้นได้ออกเสาะหา ผู้หญิงที่เหมาะสมกับชายหนุ่ม จน กระทั่งได้พบเข้าคนหนึ่ง จึงได้รับ กลับมาบอกชายหนุ่มว่า

“ลุงเจอผู้หญิงอย่างที่ท่าน ต้องการแล้ว แต่ว่าไม่ใช่ผู้หญิง เมืองนี้หรอก”

“อยู่ที่ไหนละลุง ผู้หญิงนั้นอยู่ เมืองไหน” ชายหนุ่มถามอย่าง กระตือรือร้น

“อยู่อีกเมืองหนึ่งไกลออกไป ลุงคิดว่าต้องเดินทางตั้งสัปดาห์กว่า จะถึง”

“เป็นลูกใครเล่าลุง” ชายหนุ่ม ถามต่อไป

“เป็นลูกสาวอับดัลลาห์ ที่เป็น คนร่ำรวยมาก มีวัวควายตั้ง ๖,๐๐๐ ตัว และอับดัลลาห์ไม่มีลูกอื่นอีก มี

ลูกสาวคนเดียว ถ้าพ่อตายวัว ควายตั้ง ๖,๐๐๐ ตัว ต้องเป็นของ ลูกสาวทั้งหมด”

ได้ยินเช่นนั้นชายหนุ่มก็บังเกิด ความอยากได้หญิงคนนั้นมาเป็นเมีย เต็มกำลังจึงขอร้องเพื่อนบ้านผู้ ช่วยทำหน้าที่พ่อสื่อให้ ให้ไปบอก อับดัลลาห์ว่าตนอยากแต่งงานกับ ลูกสาวของอับดัลลาห์ พ่อสื่อก็ออก เดินทางไปบอกอับดัลลาห์ในวัน รุ่งขึ้น อับดัลลาห์ก็ตอบมาว่า “ใคร ก็ตามที่อยู่อยากแต่งงานกับลูกข้าต้อง นำสินสอดมาให้ข้าเป็นวัวควายร้อย ตัว ถ้าใครนำสินสอดจำนวนเท่า นั้น มา ข้าเป็นยกให้ทันที”

พ่อสื่อรีบนำความมาบอกแก่ ชายหนุ่ม ชายหนุ่มถึงกับอึ้ง ในที่ สุดก็บอกแก่พ่อสื่อว่า “เอ๊ะเฮอ เขา เรียกสินสอดเป็นวัวควายตั้ง ๑๐๐ ตัว แล้วข้าก็บังเอิญมีร้อยตัวพอดี ถ้าให้ ไปเสียแล้วข้าจะเอาอะไรเลี้ยงเมีย ข้าเล่า ในเมื่อข้าไม่มีสมบัติอะไร คิดตัวอีกเลย นอกจากวัวควายร้อย ตัวที่พ่อแม่เหลือไว้ให้เท่านั้น”

เพื่อนบ้านที่ทำหน้าที่พ่อสื่อก็ ได้กล่าวว่า “ถ้าเห็นว่าไม่ไหวจะ ไม่ต้องการผู้หญิงคนนั้นก็บอกมา ข้า (อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

มืออาจต้องไปหาคุณนอกเมืองไกลออกไป เพื่อทำให้ปูนงนอนนั้น บัดนี้มีการประดิษฐ์ประดิษฐ์คิดแปลงมาทำกล่องใส่กระดาษ ถังผง กล่องดินสอ ที่ใส่จดหมาย ที่รองจาน กระเป๋าล้อ และเสื้อผ้านใหญ่ที่สามารถพับได้เท่ากระเป๋าล้อ พวกเขายังใช้วิธีการทอดด้วยมืออยู่ เพราะทอขนาดเล็กสามารถทอคนเดียวได้ ♥

สิ้นสุดตัวควาย

จะได้ไปบอกพ่อของเขา หรือถ้ายังต้องการอยู่ก็บอกมาให้แน่ๆ” ชายหนุ่มก็คิดแล้วก็คิดอีก ในที่สุดก็ตอบว่า “ตกลงลุงช่วยบอกเขาด้วยก็แล้วกันว่าข้าไม่ขัดข้อง แล้วจะนำวัวควายร้อยตัวไปมอบให้”

เมื่อพ่อสื่อไปบอกอับคัลลาก็ อับคัลลาก็ให้คนไปตามตัวลูกเขยในอนาคตมาพบ ครั้นชายหนุ่มมาถึง ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ต่างก็ปรึกษากันถึงเรื่องพิธีแต่งงาน หลังจากนั้น เมื่อชายหนุ่มนำวัวควายมามอบให้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้ทำพิธีแต่งงานมีการเลี้ยงฉลองด้วย หลังจากนั้นชายหนุ่มพาเจ้าสาวกลับบ้าน สองคนผิวเผยอยู่ด้วยกันเพียงสิบวันข้าวปลาอาหารที่สะสมไว้ก่อนหน้านั้นก็หมดลง ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหาอะไรมาให้เมียกิน จึงบอกเมียว่า

“นี่นะ นาง ข้าไม่มีของกินอะไรเหลืออีกเลย แต่ก่อนยังมีวัวควายอยู่ตั้ง ๑๐๐ ตัว ยังได้รีดนมมากินพอประทังชีวิตไปได้ แต่เดี๋ยวนี้ข้ายกให้พ่อของนางเป็นค่าสินสอดไปหมดแล้ว ข้าก็เลยไม่มีอะไรกิน ข้าเห็นจะต้องไปขอร้องจากเพื่อนบ้านที่มัววัวพอจะรีดนมได้ ถึงจะได้กิน

ได้มากอย่างไรก็ตาม ก็ยังดีเราจะไม่มีอะไรกินบ้าง”

พูดแล้วชายหนุ่มก็ออกไปทำตามนั้น และนับแต่นั้นมาก็เลยได้มีอาชีพเป็นคนรีดนมวัวให้เพื่อนบ้าน เขาก็จะต้องไปช่วยรีดนมวัวให้เพื่อนบ้าน แล้วก็ได้นมมาเป็นค่าแรง พอได้เป็นอาหารของคนและเมีย

วันหนึ่งเมียที่อยู่กับบ้านไม่มีอะไรทำ ก็ได้ออกไปขึ้นเล่นที่ประตูหน้าบ้าน พอได้มีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งเดินผ่านมาพอดี เมื่อชายนั้นเห็นผู้หญิงสาวยืนอยู่คนเดียวเช่นนั้น ก็บังเกิดความปรารถนาอยากจะได้ขึ้นมาที่เคียว จึงได้ไปหาคนไปลองทาบตามดูผู้หญิงสาวตอบว่า

“เรื่องที่ท่านนำมาบอกข้า นั้นเห็นจะต้องคอยนานหน่อย จนกว่าข้าจะตกลงใจแล้ว ข้าจึงจะตอบให้ทราบภายหลัง คอยคอยนี้ยังไม่ได้หรอก”

สามเดือนต่อมา พ่อของหญิงสาวก็ได้มาเยี่ยมลูก เมื่อมาถึงบ้าน พ่อถูกแสดงความคิดอีกได้พบกัน แล้วหญิงสาวก็เชิญพ่อเข้ามาในบ้าน พ่อถามถึงความเป็นไป ลูกสาวก็ตอบว่า “เรียบร้อยดี” แล้วก็เข้าไปในห้องของตน ร้องไห้เสียใจ เพราะในบ้านไม่มีอะไรสักนิดที่พอจะทำกับข้าวเลี้ยงพ่อได้ เมื่อเช้านี้ตาแล้ว หญิงสาวก็ออกไปหลังบ้าน พอได้เห็นผู้ชายคนที่ต้องการอยากได้คนมาขึ้นเคียวอยู่ ชายนั้นได้เรียกหญิงสาวให้เข้ามาใกล้ แล้วพูดว่า “ข้าเคยส่งคนมาพูดจากับนาง และนางก็พูดว่าจะมา

เยี่ยมข้า แต่แล้วก็ไม่เห็นมา ทำไมนางถึงได้มีใจรวนเรอย่างนั้นเล่า ตั้งแต่ข้าเห็นนางยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านวันนั้นแล้ว ข้าอนไม่หลับเลย พอหลับตา ก็ฝันเห็นแต่นางเท่านั้น”

“เอาละ ข้าก็จะไม่ทำให้ท่านลำบากยากใจอีกต่อไป” หญิงสาวกล่าว “ถ้าท่านปรารถนาตัวข้าจริงแล้ว ข้าก็จะไปหาท่านโดยไม่ชักช้า แต่ตอนนี้ขอเนื้อสักชิ้นหนึ่งก่อน ข้าจะทำกับข้าวเลี้ยงแขก แล้วข้าจะไปภายหลัง”

ชายหนุ่มถามได้ว่าแขกนั้นเป็นใคร และหญิงสาวก็ตอบว่า พ่อของตนมาจากเมืองไกล แล้วชายนั้นก็รีบไปจัดการหาเนื้อมาให้ราว ๑/๔ ปอนด์ หญิงสาวรับเนื้อแล้วก็กลับเข้าบ้าน ส่วนชายนั้นยังคงเดินกลับไปกลับมาอยู่นอกบ้าน คอยหญิงสาวที่สัญญาว่าจะไปกับตน

ข้างฝ่ายหญิงสาวเห็นเนื้อเป็นชิ้นๆ ใส่หม้อต้ม ขณะนั้นชายหนุ่มผู้เป็นสามีก็ได้กลับมาบ้าน ครั้นได้เห็นพ่อตานั่งอยู่เช่นนั้น ก็เลือดขึ้นหน้า ไม่รู้จะพูดหรือจะทำอะไรดี แต่ในที่สุดก็สงบอารมณ์ขึ้นเคียวลงเสียได้ ตรงเข้าไปหาและทักทายตามธรรมเนียมแล้วก็เลยไปต้มเนื้อในครีว เห็นกำลังต้มเนื้อจึงถามว่าได้เนื้อมาจากไหน หญิงสาวก็บอกว่า “ได้จากเพื่อนบ้าน เพื่อนบ้านให้มา” ชายหนุ่มถึงกับนั่งอึ้งไป รู้สึกเศร้าใจที่ตนช่างจนแสนจน จึงปรารถนากับเมียว่า “ทำอย่างไรดีละนาง เราเองก็ยากจนจนไม่มีอะไรจะกินแล้ว ยังจะต้องเลี้ยงแขกอีก” เมียก็ตอบว่า “ไม่รู้จะทำอย่างไร ชายหนุ่มจึงออกไปหาคนมีอันจะกินที่ตน

ทำงานด้วย เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด คนเหล่านั้นสนใจก็เลยให้เนือมาหน่อยหนึ่ง นมอีกหน่อยหนึ่ง-ชายหนุ่มนำมาให้เมีย เมียรับมาวางไว้ แล้วตักเนือใส่จานที่ตนเคยใช้กิน

ส่วนชายที่หวังในตัวหญิงสาว เดินไปเดินมาอยู่ช้านาน จนเลยเวลาที่หญิงสาวสัญญาไว้ ก็เลยลองเดินไปทางหน้าบ้านแล้วมองเข้าไปในประตู ก็ได้เห็นผัวของหญิงสาว กับพ่อตากำลังนั่งคุยกันอยู่ จึงตรงเข้าไปทักทาย เจ้าของบ้านก็ต้อนรับเชิญให้นั่ง ผัวของหญิงสาวคุยกับคนแปลกหน้าเป็นอย่างดี หารู้ไม่ว่าชายแปลกหน้ากำลังจะมาทำลาย

สันติสุขของครอบครัวของคนหญิงสาวยกงานเนือมาตั้งกลางวงพลางพูดว่า

“เฮ้กินเสีย คนใจเจ้าทั้ง ๓”

“เอ๊ะพูดอะไรนะ มาว่าพ่อใจ”

พ่อของหญิงสาวร้องเอะอะ

“กินเสีย ก่อนซิ กินแล้วจะบอกให้” หญิงสาวกล่าว แต่พ่อไม่ยอมกิน ถ้าไม่บอกมาก่อนว่าตนใจเรื่องอะไร ในที่สุดลูกสาวก็เลยบอกให้รู้ว่

“ก็พ่อขายของราคาถูกแสนถูก”

หญิงสาวตอบ พ่อก็ถามว่าขายอะไร หญิงสาวก็พูดว่า “ก็ขายลูกนะซิครับ พ่อมีวัวควายถึง ๖๐๐๐ ตัว แล้วพ่อก็มีลูกเพียงคนเดียว แต่พ่อขาย

ลูกด้วยสินสอดวัวควายแค่ร้อยตัวเท่านั้น อย่างนี้ไม่เรียกขายลูกหรือ”

“จริงซิ” พ่อรับคำ “พ่อใจจริงอย่างถูกว่”

“ข้าเล่า ใจเรื่องอะไร” ผัวของหญิงสาวถาม และหญิงสาวก็ตอบว่

“ท่านนะ ใจใจหนักขึ้นไปอีก มีอย่างรี มีวัวควายตั้งร้อยตัว ถ้าหาผู้หญิงในเมืองเดียวกัน อาจเสียค่าสินสอดเป็นวัวควายเพียง ๓๐ หรือ ๔๐ ตัวเท่านั้น แต่ก็ไม่ยักหา กลับไปสู้ออข้า ขอมเสียวัวควายจนหมดตัว เลยไม่มีอะไรจะกิน ต้องไปเป็นข้าคนอื่นเขา ถึงได้มีอะไรมาเลี้ยงชีวิต แล้วอย่างนี้ไม่ใจหรือ”

สามีก็รับว่จริง ชายใจนั้น

ก็ถามบ้างว่าคนใจอย่างไร หญิงสาว
กล่าวว้า

“ตัวท่านนี่ไงที่สุดเลย ท่าน
คิดจะเอาเนื้อ ๑/๔ ปอนด์มาแลกกับ
สิ่งที่ขอมาได้ด้วยราคาว่าคุ้มว้ายตั้ง
ร้อยตัว อย่างนั้นมิใช่หรือ”

ชายนั้นถูกหญิงสาวว่าอย่างจัง
เช่นนั้น เลยรีบลุกขึ้นวิ่งหนีไปทันที
พ่อของหญิงสาวพักอยู่ได้ ๒ วันก็
กลับบ้าน เมื่อถึงบ้านก็ส่งวัวควาย
สินสอดจากลูกเขยกลับมาให้ทั้งร้อย
ตัว ทั้งยังแถมให้อีก ๒๐๐ ตัวด้วย
ทำให้ลูกสาวได้อยู่กับสามีอย่างเป็น
สุขตลอดไป ♥

สายโลหิต

กลิ่นแก๊สหรือกลิ่นพิษพิษพิษ” ผู้สาวโส
กว่าตอบเสียงเข้ม “การปกครอง
การทัพ บั่นบั่น ไม่สามัคคีเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียว เพราะมีคนอื่นอย่าง
ไอ้ขุนทิพมากมาข่มขู่ คนดีปรกติ
ธรรมดาเห็นจะหมดกำลังขบเคี้ยว
ออกศึกแก่นี่ เราไม่เคยหวั่น...แต่
กลัวนัก เรื่องคนพาลใจหยาบ ไม่
กลัวบาปบุญ...”

หลวง ไกรขบกรมจนเป็นสัน
นุนก่อนจะกล่าวต่อไปว่า “เมือง
ธนบุรีแตก...เมืองนนทบุรีไม่มีใคร
คิดสู้รบ ท้าพาศึกเห็นจะเลื่อนขึ้น
ประชิดกรุง ช้าเร็วแค่ไหนประมาณ
ไม่ได้”

“ทำไมไม่สู้รบ” ผู้อ่อนอาวุโส
กว่าอดสงสัยไม่ได้

“จำไม่ได้หรือ” หลวงไกรเอ่ย
เสียงพริ้ว “ที่พม่าครั้งนั้นมาอย่างโจร
นี่ก็ปล้นสะดม เผาผลาญทำลาย ที่
ร้ายนัก...มันจับลูกหลานชาวบ้านไป
ข่มขืน ปวดเจ็บร้าวรานหัวใจเราไม่

ยิ่งหย่อนกว่าคนที่เห็นพ่อแม่หรือ
พี่น้อง”

“เนเมียวสีหบดี แม่ทัพทาง
เหนือเห็นจะเลื่อนทัพลงมาเกือบ
ถึงกรุงนะขอรับ”

“เรารู้...นี่ก็ได้อินมา เห็นจะ
แน่ชัดว่าข้าศึกตั้งค่ายรายล้อมกรุง
ห่างๆ ยังไม่ประชิดติดพัน พระยา
กำแพงเพชร เจ้าเมืองตากเก่าก็เข้าไป
อยู่ข้างในกรุง ท้าพรามบุรีพา
กระจัดกระจาย หลวงเทพพิชัยเรา
เป็นยังงี้ไม่รู้เหมือนกัน”

“ท่านคิดอะไรอยู่หรือขอรับ”
พันสิงห์เดาใจอีกฝ่ายไม่ถนัดนัก

“คิดหลายอย่างนักพันสิงห์”

หลวงไกรตอบขมขื่นๆ “ข้างในกรุง
เห็นจะมีแต่พวกหนัที่พขลาดตาขาว
กว่าครึ่ง ทั้งแม่ทัพนายกองทั้งหลาย
ไอ้คนพาลสันดานหยาบก็รวมอยู่
ที่นั่น เราเอง...ไม่มีขุนนางผู้ใหญ่
สนับสนุน ศัตรูส่วนตัวคิดกลั่นแกล้ง
อย่างไรๆ ก็ชนะทุกคราวไป”

คนฟังมองหน้าคู่สนทนาอย่าง
เห็นใจ หลวงไกรกล่าวไม่ผิด
ความจริง รู้แก่ใจมาช้านาน แต่ก็
ทำอะไรไม่ได้ ลงว่าไม่สามัคคี
แตกแยกเป็นสองฝักสองฝ่ายอย่างนั้น
ละก็

“ถ้าคิดตัดกำลังทัพพม่าที่จะยก
เข้ามาสมทบล้อมกรุง ก็คงตรงตาม
ตำรับพิชัยสงคราม...ทหารวิเศษ-
ไชยชาญกองอาทมาดที่เกยสู้รบ
ด้วยกันคราวศึกพระเจ้าอลองพญา
ล้วนมีฝีมือกล้าหาญรักแผ่นดินจริง”

พันสิงห์ย่นหัวคิ้ว ยังไม่เข้าใจ
เรื่องกระจ่างนัก หลวงไกรคืบหน้า
จากกระบอกไม้ไผ่ แล้วจึงลงมือ
กินอาหาร ทั้งๆ ที่มองยังครุ่นคิด ผู้

อ่อนอาวุโสกว่าฉวยกระบอกไม้ไผ่
ดักนำมาให้ แล้วแก้ม้าโพกศีรษะที่
เปื้อนโลหิตกรังออกอย่างเบามือ

“ได้ผ้าสะอาดๆ เห็นจะช่วย
ให้แผลดีขึ้นนะขอรับ” พันสิงห์ออก
ความเห็น คาสำรวจดูแผลที่ขมับ
อีกฝ่าย “ผืนนี้สกปรกเต็มที”

“ทั้งเนื้อทั้งตัวหมดแก่นแหละ”
หลวงไกรส่ายหน้า

“สไบในอกเสื้อเห็นจะสะอาด
กว่าเพื่อนละขอรับ” เสียงบอกแผ่วๆ

“สไบนั่นะรี” คนพูดล้วงมือ
ลงในอก หยิบสไบผืนงามกำไว้ ใจ
วูบวาบ มัวแต่คิดแค้นพวกหนัที่พ
และยุ่งกับธุระศึกสงคราม จนลืม
สนิทว่าหัวใจตัวนั้นฝากไว้กับสาวน้อย
ที่กรุงศรีอยุธยา

พันสิงห์เห็นผู้สาวโสกว่านั่งอึ้ง
ก่อนจะพึมพำว่า “สไบทั้งผืนตัด
เสียก็เสียตาย เจ้าของให้มา...อย่า
เลยพันสิงห์ แกล้งเข้าพิธีแต่งงานแล้ว
ยังไม่ได้เข้าหอ จะมาตัดสไบ...
ตัดขาดกันให้มากกว่านี้ ก็เห็นจะ
ไม่ไหว...เรานั้นแหละทนไม่ไหว”

สไบผืนนั้นถูกพับเก็บแนบ
หัวใจดั้งเดิม ใบหน้าหลวงไกร
ขมขื่นลง นัยน์ตาดมองไปกว่าเดิม
เสียงร่ำพึมพำว่า

“เป็นห่วง...เวทนาดาวเรือง
เป็นที่สุด”

“ขอรับ...แม่หญิงเห็นจะห่วง
กังวลมากอยู่”

“อายุไม่เท่าไร แต่ต้อง
รับทุกข์โศกมากนัก แต่เราเป็นทหาร
แผ่นดินกำลังถูกเป็นไฟ กลับไป
กรุงศรีอยุธยาไม่รู้ว่าจะถูกแกล้ง
อะไรอีก ถ้ากลัวจะมีความดีความ
ชอบ ส่งให้ไปอยู่กองเสบียง ก็เห็น

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เด็กน้อยลูกนัต

(นิทานยุโรป)

เรื่องเด็กตัวนิด ๆ คนนิยม
 เล่ากัน ดังเรื่องหนูน้อยหัวแม่มือ
 นิทานยุโรป กับเด็กลูกท้อ นิทาน
 ญี่ปุ่นที่เคยเล่าไปแล้วและยังมีเรื่อง
 อื่นๆอีก แล้วก็สร้างเรื่องให้เด็กน้อย
 มีความสามารถต่างๆผจญภัยได้นานา
 ประการ ดังเรื่องนัทแอนดรูว์ ลัง
 รวมเล่าไว้ใน หนังสือเทพนิยายสี่
 เหลือง เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหญิงสองคน
 ผัวเมียอยู่ด้วยกันมาช้านานก็ยังไม่มี
 ลูก คนทั้งสองสวดมนตรับศีลฐาน
 ทุกวันทุกคืนขอให้ลูกสักคนแม้ว่า
 จะเป็นลูกตัวนิดเท่าลูกนัตก็ไม่ว่า
 เลย และในที่สุดคำอธิษฐานก็เป็น
 ผลสำเร็จ ได้ลูกชายตัวโตเท่าลูกนัต
 (ผลไม้เปลือกแข็งอย่างมันฮ้อ)
 และตั้งแต่คลอดมา ตัวหนูน้อยนัท
 ก็ได้โตขึ้นเกินหัวหนึ่งเลย ถึงแม่
 ลูกของตนจะไม่เหมือนลูกคนอื่น
 พ่อกับแม่ก็ยังรักและทุ่มเทแรงกาย
 แรงใจประคบประหงมลูกเป็นอย่างดี
 และลูกน้อยของตนแม้จะตัวน้อยนิด
 แต่ก็มีฉลาดสามารถยิ่งกว่าเด็กตัวโตๆ
 อายุรุ่นราวคราวกันเสียอีก จน
 เพื่อนบ้านพากันประหลาดใจที่เด็ก
 น้อยลูกนัตฉลาดพูดฉลาดทำอย่าง
 นึกไม่ถึง

เมื่อเด็กลูกนัตอายุได้ ๑๕
 วันหนึ่งขณะที่กำลังนั่งอยู่ในเปลอก
 ไข่บนโต๊ะใกล้ๆกับแม่ แม่ก็ได้
 ถามขึ้นว่า “ลูกเอ๊ย บินลูกอายุได้
 ๑๕ แล้วนะ ลูกตั้งใจจะทำอะไร
 บ้าง” ลูกตอบแม่โดยทันทีว่า “เป็น
 ผู้ส่งข่าวจะแม่” ได้ยินลูกตอบเช่น
 นั้น แม่หัวเราะออกมาดังลั่น แล้ว
 พูดว่า

“คิดอะไรอย่างนั้นล่ะลูก เท่า
 นิดๆของลูกกว่าจะเดินไปไหนที่คน
 ธรรมดาเขาเสียเวลาเพียงนาทีเดียว
 จะต้องเสียเวลาตั้งชั่วโมง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ลูกจะต้อง
 เป็นคนส่งข่าวให้ได้” ลูกตอบอย่าง
 มั่นใจ “แม่ลองใช้ลูกให้ส่งข่าวไป
 ไหนก็ได้ แล้วแม่จะเห็นว่าลูกไป
 กลับได้อย่างรวดเร็วแค่ไหน”

“ถ้าลูกคิดว่าทำได้ ลูกลองไป
 หาบ้านของลูกที่หมู่บ้านถัดไปหน่อย
 ซิ ไปเอาหัวมาให้แม่”

แม่พูดยังไม่ทันขาดคำ เด็ก
 น้อยลูกนัตก็โดดออกจากเปลอกไข่
 แล้วก็วิ่งออกไปที่ถนน และก็ยังเอิญ
 มีชายคนหนึ่งขี่ม้าผ่านมามุ่งตรงไป
 ยังหมู่บ้านถัดไป เด็กน้อยลูกนัตก็
 โดดไปเกาะขาม้า แล้วได้ขาม้าขึ้น
 ไปจนกระทั่งไปนั่งซุกอยู่ใต้鞍

แล้วก็หยิกม้า ม้าก็กระโจนพรวดไป
 แม่คนขี่ม้าจะวิ่งบังเหียนให้หยุด
 อย่างไม่มาก็ไม่ฟัง ชั่วเวลาไม่นาน
 ม้าก็มาถึงหมู่บ้าน เด็กน้อยก็เลิกหยิก
 ม้า คราวนี้มาเดินช้าราวกับตัวทาก
 เด็กน้อยลูกนัตก็เลยถือโอกาสไต่ลง
 มาตามขาม้า แล้วก็วิ่งไปหาบ้านและ
 ขอหัวตามที่แม่ส่งมา พอได้ของที่
 ต้องการแล้ว เด็กน้อยก็มุ่งหน้า
 กลับบ้าน และเคราะห์ดีที่พบคนขี่ม้า
 กลับยังหมู่บ้านของตนอีก เด็กน้อย
 จึงทำอย่างเก่าและก็ได้กลับถึงบ้าน
 ในเวลาอันรวดเร็ว

พอขึ้นหัวให้แม่ แม่ก็ถึงกับ
 ตะลึงถามว่า “ลูกไปกลับอย่างไร
 ถึงได้รวดเร็วอย่างนี้” แทนที่ลูกจะ
 เล่าให้แม่ฟังว่าตนไปกลับอย่างไร
 กลับพูดว่า “แม่เห็นแล้วใช่ไหมละ
 ว่าลูกทำได้อย่างพูด”

พ่อของเด็กน้อยก็ขี่ม้า ซึ่งมัก
 จะต้องพาไปเล็มหญ้ากินในท้องทุ่ง
 เสมอ วันหนึ่งพ่อพาลูกชายตัวน้อย
 ไปด้วย ถึงเวลาเที่ยงวันพ่อได้บอก
 ลูกชายว่า

“ลูกช่วยดูม้าให้พ่อด้วย พ่อ
 ต้องกลับไปบ้านไปบอกอะไรแม่เจ้า
 สักหน่อย แล้วพ่อจะรีบกลับมา”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

มากตามโครงการ ทางราชการจะ
ใช้เพาะเลี้ยงพันธุ์ปลา ใช้เป็น
สถานที่พักผ่อนหย่อนใจของชาว
ลำปาง และใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว
ทั่วไป ประการสุดท้ายคือทำให้มี
การคมนาคมทางน้ำ ในบริเวณจาก
เหนือเขื่อนขึ้นไปจนถึงที่ราบของ
อำเภอแจ้ห่มได้ตลอดทั้งปี เป็น
ระยะทางประมาณ ๒๕ กิโลเมตร

ได้เห็นเขื่อนกัวตมสมดังใจ
แล้ว เดินดูโน้นดูนี้ตามที่มีในนิยาย
ชุดชาวเขื่อน อะไรก็ได้เห็น แต่
ที่ไม่ได้เห็นมีอยู่อย่างเดียวคือ ไม่
ได้พบพ่อเป้งพระเอกที่เขื่อนกัวตม ♥

เด็กน้อยลูกนัต

กรีนพ่อไปพ้นจากที่นั่นไม่นาน
ก็ได้มีขโมยคนหนึ่งผ่านมาและเห็น
ม้าขึ้นเต็มหญ้าอยู่โดยไม่มีใครเฝ้า
จึงตรงมาขึ้นม้าควบบังไป หาได้
เห็นไม่ว่าเด็กน้อยลูกนัตซ่อนอยู่ใน
หญ้า พ่อเห็นคนแปลกหน้าตรงมา
ที่ม้า เด็กน้อยก็โดดเกาะหางม้า
และไต่หางม้าขึ้นไป พลางบอกม้า
ให้เดินกลับบ้าน เพราะฉะนั้นคน
ขโมยม้าจะพูดแก้มั่วอย่างไร ม้าก็
ไม่ฟัง มุ่งหน้ากลับบ้าน พ่อแลเห็น
คนแปลกหน้าขี่ม้าของตนตรงมายัง
บ้าน ก็อดสนใจไม่ได้ พ่อคิดว่า
ลูกชายได้ลงมาจากม้าวิ่งไปเล่าเรื่อง
ที่เกิดขึ้นให้พ่อฟัง พ่อก็เลยจับตัว
ขโมยไว้

ในฤดูใบไม้ร่วงคราวหนึ่ง เมื่อ
เด็กลูกนัตอายุได้ ๒๐ ปี ได้บอก
พ่อแม่ว่า

“พ่อจ๋า แม่จ๋า ลูกขอลาออก
ไปเผชิญโชคในโลกกว้าง ลูกมีม
เมื่อไรลูกจะกลับบ้านเมื่อนั้น”

พ่อแม่ฟังลูกพูดแล้วก็อดหัวเราะ

ไม่ได้ ไม่เชื่อเลยสักนิดว่า ลูกจะทำ
และทำได้ตามที่พูด แต่ในตอนเย็น
เด็กลูกนัตได้ไต่ขึ้นไปบนหลังคา
ที่มีนกกระสาทำรังอยู่ ขณะนั้น
นกกระสากำลังหลับสนิท เด็กลูกนัต
ได้ไต่ไปบนหลังนกกระสาตัวพ่อ เอา
ไหมผูกตัวเองไว้กับปีกนกแล้วก็ชก
ตัวลงกับขนอ่อนๆของนกหลับไป

เช้าวันรุ่งขึ้นนกกระสาบินมุ่ง
ตรงไปทางใต้ เพราะฤดูหนาวใกล้
เข้ามาแล้ว นกไม่รู้เลยว่ามีคนตัว
เล็กเท่าลูกนัตซ่อนอยู่บนหลังของตัว
ด้วยวิธีนี้เด็กลูกนัตก็ได้มาถึงเมือง
คนดำที่นกกระสาฝัง มาพักตลอด
ฤดูหนาว เมื่อมีคนเห็นเด็กลูกนัต
แต่ละคนต่างก็อดประหลาดใจไม่ได้
จึงได้จับนกกระสาพร้อมเด็กลูกนัต
ไปถวายพระราชา พระราชาได้พระ-
ทัยอย่างยิ่งที่ได้คนตัวเล็กนิดเดียวเป็น
สมบัติของพระองค์ พระองค์จึง
โปรดให้เด็กลูกนัตอยู่ข้างพระองค์
ตลอดเวลา และอยู่ไปๆก็ยิ่งพอ
พระทัยเด็กลูกนัตจนถึงกับประทาน
เพชรให้เม็ดหนึ่งขนาดโตกว่าตัวของ
เด็กลูกนัตถึง ๕ เท่า

เด็กลูกนัตไปหาจับปืนมาผูก
เพชรเม็ดนั้นเข้ากับคอของนกกระสา
กรีนแลเห็นนกกระสาเตรียมตัวจะ
บินกลับไปทางเหนือ จึงรีบไต่ไปบน
ตัวนก นกก็บินไปๆ ไม่ช้าก็พาเด็ก
ลูกนัตมาถึงหมู่บ้านที่เคยอยู่ เด็ก
ลูกนัตก็รีบขึ้นจากคอนนกกระสา
เพชรหล่นลงไปกับพื้น เด็กลูกนัต
รีบเอาทรายมากลบเพชรเอาหินมา
ทับไว้ แล้ววิ่งไปบอกพ่อแม่ให้มา
ยกเพชรเม็ดนั้นซึ่งใหญ่กว่าตัวเด็ก
น้อยสี่เท่า ทั้งเด็กน้อยและพ่อแม่
จึงได้อยู่อย่างมีความสุขและร่ำรวย
ด้วยเพชรเม็ดใหญ่นั้น ♥

เตยแม่ทองอยู่

“ก็ผิดไปแล้วจะทำยังงี้ได้
ละวะ” นายหายเมาไปกว่าครึ่ง เมื่อ
คิดถึงสภาพที่จะต้องนอนกับหมา
หน้าประตู

“หนูจัดการเอง” เจ้าเพลิน
อาสา “แต่คุณผู้ชาย เอ้อ นาย อย่า
ปล่อยให้แกมาตบหนูนะ”

“เออ” นายสัญญา ชักใจไม่ได้
กลัวไม่ได้เข้าเรือน

เจ้าเพลินเขยิบออกไปกลางแสง
ไฟให้เมียนายเห็นถนัดๆ แล้วก็
ตะโกนเสียงแจ้ว

“นาย นาย คุณผู้หญิงเค้าไม่ให้
เข้าบ้าน มานอนกับหนูกี้ได้”

“ตาย” เอมร้องลั่น “แล้วคุณ
กนกวรรณว่ายังงี้หือ”

“เกาะร้องกรีดไปเท่านั้นซิคะ”
เจ้าเพลินตอบอย่างไม่ทุกข์ไม่ร้อน
“วิ่งลงมาเปิดประตูแทบไม่ทัน แก
จะตบหนูนั่นแหละ หนูต้องวิ่งแจ้น
ไปแอบหัวเราะในห้อง เอาเก้าอี้มา
ยันประตูด้วย กลัวแกพังเข้ามา”

“แต่นายล่ะ”

“นายหัวเราะหึๆรับเดินเข้าห้อง
ไป ตอนเช้าแอบให้รางวัลหนูตั้งร้อย
นะ”

“ระวังเถอะ ไปพูดยังงั้นเดียว
นายเขาได้ใจ วันหลังเขาเข้าไปขอ
อาศัยเขื่อนนอนจริงๆจะว่ายังงี้” เอม
ปราม

เจ้าเพลินหัวเราะก๊ากก็ทำหน้า
ทะเล้น

“โอ๊ย ไม่ร้อกคุณเอม หนูรู้”

“รู้ว่ายังงี้”

“รู้ว่านายแกกลัวเมียนะซิคะ
ไม่งั้นหนูไม่กล้าพูดยังงั้นหรอก”

มีน้ำเล่านายถึงได้ชมอยู่เรื่อยๆ
เจ้าเพลินนั้นมันฉลาด

บรรณ พันธเมธา

๖๓๔ ๕๖๖, ๕๓๓๕, ๒๕๒๗

นิทานนานาชาติ

ตัวตายตัวแทน

(นิทานจีน)

คนจีนคงเชื่อเหมือนไทยว่า คนที่ตายโดยอาการร้ายก่อนกาลเวลา หรือที่เราเรียกว่าตายโหง มักต้องมีคนอื่นตายอย่างเดียวกันมาแทน ตัวจึงจะได้ไปเกิดใหม่ เรื่องนี้ทว่าคลาฟ เซอร์รี่ และคณะรวมเล่าไว้ในนิทานลึกลับเป็นเรื่องทำนองเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

ที่เมืองอโนมณฑลซานตงยังมีชายคนหนึ่งชื่อกว้อหุย เป็นคนหากินสารพัดชนิด โดยมากหากินอยู่ตามตลาดรับจ้างแบกของหนักๆ เข้าร้านบ้าง รับจ้างส่งของตามท้องต่างๆ บ้าง ได้เงินค่าจ้างมาก็พอซื้อข้าวสุกน้ำชากิน แต่บางทีก็มีเหลือพอสำหรับส่งมอบบ้าง ส่งนั้นก็เหลือเล็กน้อยหนึ่งกว้อกินเหล้ากับเพื่อนๆ จนกระทั่งยามตีกลองบอกเวลาตามตาม ต่างคนจึงต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน กว้อเดินกลับมาคนเดียว พระจันทร์เต็มดวงส่องสว่าง ขณะที่กว้อเดินมาตามตรอกเล็กๆ ที่ตรงไปยังศาลเจ้าแห่งหนึ่ง กว้อได้แลเห็นร่างร่างหนึ่ง ออกมาจากศาลเจ้า แล้วก็สาวเท้าเดินมาตามตรอกที่จุดไฟสว่างไสว ร่างนั้นเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาเงียบกริบ ไม่มีเสียงใดๆ

เหมือนกับปลิวไปตามลม ทั้งที่ขณะนั้นไม่มีลม ใบไม้ก็ไม่ไหว

กว้อเห็นเช่นนั้นถึงกับหยุดเดิน และคิดอย่างหนักว่า ใครหนอมาดำเนินคนเดียวในยามดึกเช่นนี้ แล้วก็เลยถอยเข้าไปหลบอยู่ในเงามืด รอคูร่างนั้นเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา พอมาใกล้ก็เห็นได้ชัดว่า ร่างนั้นเป็นหญิง และดูจากเสื้อผ้าแล้ว ดูเหมือนจะเป็นหญิงผู้ดีด้วย หญิงนั้นร่างสูงโปร่งสวมเสื้อขาวหลวมๆ มีเสื้อคลุมสีเขียวอมฟ้า หญิงนั้นเคลื่อนไหวอย่างเงียบๆ มองไม่เห็นหน้าตาเลย ส่วนนัยน์ตาอันดำลึบนั้นจ้องแจ้งทอ หน้าชุดขาวราวกับศพ กว้อเห็นแล้วก็คิดว่า

“หญิงนี้คงจะประสาธเสียไปแล้วละมัง จึงได้มาเดินอยู่ในยามคำคั่นแต่ลำพัง ไม่มีสาวใช้มาด้วย น่าจะต้องค้นหาความจริงเรื่องนี้ดูเสียแล้ว”

คิดดังนั้นแล้ว กว้อก็ตามหญิงนั้นไป แต่ว่าหญิงนั้นเดินเร็วจริงๆ กว้อต้องเร่งฝีเท้าขึ้นอีก และจับตามองไม่ให้กลาดสายตาไปได้ แต่หญิงนั้นยังเดินเร็วขึ้นๆ ไม่ช้าก็หายเข้าไปข้างทาง กว้อเดินตามอย่างไรก็

ไม่ทัน เห็นแต่ไกลว่าหญิงนั้นเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง แต่กว้อก็ไม่แน่ใจว่าหลังไหน เพราะไม่เห็นบ้านไหนมีประตูเปิดอยู่ หรือแม้จะได้ยินเสียงประตูเปิดแต่ก็ไม่มี กว้อเที่ยวค้อมๆ คุไปทุกบ้านๆ เพื่อหาทางเข้าไปในบ้าน ในที่สุดมาถึงสุดตรอกก็ได้พบประตูบ้าน ที่ถึงจะไม่เปิดแต่ก็ผู้ท่งจนกว้อเบียดตัวเข้าไปข้างใน ไปยืนป้ออยู่ที่สนามหน้าบ้านได้ ตรงหน้าต่างทางขวาของประตูบ้านมีแสงเรืองๆ กว้อจึงค่อยๆ ย่องไปที่หน้าต่างแอบมองเข้าไปในห้อง ก็ได้แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งข้างตะเกียงน้ำมันดวงเล็กๆ พลาถลอนใจอย่างเศร้าสร้อยอยู่ เห็นแล้ว กว้อก็รำพึงว่า

“เอ นี้นางสนี่นา เพิ่งแต่งงานได้ไม่นานไร สามก็ต้องเดินทางไกล จนบ้านนี้ก็ยังไม่กลับ นางถึงเหงาหงอย ทั้งยังเศร้าโศก เมื่อนึกถึงว่าอาจจะเกิดอะไรแก่สามีก็เป็นได้”

กว้อออกวิ่งสูดอากาศใจที่จะไปเที่ยวค้อมๆ มองๆ ตามบ้านใครต่อใคร แต่พอจะละจากที่นั่นไป กว้อ

(อ่านต่อหน้า ๓๐๘)

“ที่พระยาอาสาคหะหลายกัณฑ์
เรือไปค้าขายมาทั่วการค้าร้อง ข้าศึก
ยังบังคับคนหน้าเรือก็พากันลอย
เข้ากรุงหมด พระยาพิษณุโลกถูก
เกณฑ์มาตั้งทัพที่ภูเขาทอง ข้าศึก
จนถึงกรุง ท่านให้เจ้าคุณพลเทพ
กราบทูล ขอรบถวายเป็นกมลลาไป
ทำศพแม่ ให้คนอื่นคุมทัพแทน ก็
โปรดพระราชทานพระราชานุญาต
ให้ไป...”

เสียงคนพูดขึ้นขึ้นทุกที เมื่อ
กล่าวสลับไปว่า “น้ำพระทัยพระเจ้า
อยู่หัวพระที่นั่งสุริยาศน์อมรินทร์
เชือกเย็น มีพระกรุณาเกินไป”

“ใช่...พี่ไกร ก็พระยาพิษณุโลก
ขอไปปลงศพแม่”

“ไม่ลูก เอาละ...แม่ตาย ถ้า
เป็นเวลาปกติจะไม่ว่า นึกประชิด
กรุงนะ ยังอีกหลายเรื่อง ไม่ใช่
เพราะพี่เป็นข้าขุนหลวงหาว่าดมาก่อน
ผู้ใดไม่ปลงใจจะสู้ศึกควรได้รับ
พระราชอาญา ก็เปล่า หน้าที่
ขลาดเขลา ไม่คิดสู้ ก็ยังลอยนวล
สบายใจเฉิบ”

คนฟังสงบปากคำนี้ กล่าว
อะไรไม่ออก หลวงไกรยังเจรจา
ไปอย่างไกรเกรี้ยวเต็มที่ “เป็น
ทหารหน้าที่ต้องมาก่อน ใครหน้าที่
ไม่ปลงใจต้องลงอาญามัน จึงจะ
ถูก ไม่ใช่ปล่อยให้แล้วๆไป อย่าง
นี้ใครจะคิดสู้รบ ก็เอาตัวรอด คน
ไหนคิดสู้ ผลก็คือ...อย่างพี่แล้วๆมา
ยกกองหน้าบุกทะลวงเข้าไป หวัง
กองหลังหนุนช่วย กองหลังพากัน
ลอยหนีกลับกรุงเสียก่อนจะคิดช่วย
ดาวเรืองเอ๊ย...”

ถ้อยคำในประโยคสุดท้ายเกรือ
จัดจนคนฟังรู้สึก เสียงร่ำไห้แผ่วๆ
ว่า “ชะตากรุงทวารวดีจะเป็นดินใด
พิสดารจริง”

ดาวเรืองมองออกไปนอก
หน้าต่าง ฟ้าใกล้สว่างเต็มที่ หาก
หลวงไกรยังไม่หลับสักงีบเดียว ทำ
นอนก่ายหน้าผากนั้นบอกอยู่โต้งๆว่า
เรื่องทั้งหลายยังว่าวุ่นในสมอง
สงสารสามเแต็กห่มคบัญญาจะแก้ไข

คำปรารภของหลวงไกรใน
ประโยคสุดท้าย ทำให้ดาวเรือง
คิดถึงคำพยากรณ์ขึ้นมาอย่างช่วย
ไม่ได้ คำทำนายทายทัก ท้ายสุด
ฝันร้ายของคุณย่า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ข้างทำเรือกอแระจำลอง

(ต่อจากหน้า ๔๓)

ลุงคิดไม่ขายอแรให้มีความยาว
ประมาณ ๒๐ นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลาง
๔-๕ นิ้ว ได้ตามขนาดที่ต้องการแล้ว
ปอกเปลือก โดยการใช้มีดเหลาจน
เป็นรูปเป็นร่างเรือ เสร็จแล้วจึง
ตกแต่งส่วนประกอบต่างๆ มีบาง
ส่วนต้องแยกทำต่างหากแล้วนำมา
ประกอบขึ้นใหม่อีกที

ไม่ขายอแรนึ่งตรงที่ไม่ใช่ไม้หัด
เรือลำหนึ่งลุงคว่นใช้เวลาทำหนึ่ง
อาทิตย์ ทำเสร็จแล้วนำมาขัด
กระดาษทรายระบวยสีจากปลายทุกัน
ของช่างมามะ สะเปียง ผู้เขียนรูป
กนกบัวคว่ำ บัวหงาย หนุมาน ฯลฯ

ตรงหัวเรือที่ลุงคว่นถากจนยาว
เรียวเซ็ดสูงนั้น ระบวยเป็นรูปหัวนก
หัวพญานาคอย่างที่มีปรากฏในตำนาน
โบราณ มันกะกะเขาะหรือนก
กาละสุระ ที่เชื่อกันว่าคือนกการเวก
นกที่บินมาจากสวรรค์ จะประดิษฐ์
ให้มีหงอนสูง มียักษ์จากปาก

เรือบางลำเป็นรูปนกหงษ์ซึ่ง
หัวเป็นนกตัวเป็นราชสีห์ เป็นนกที่
มีฤทธิ์มาก เพราะสามารถบินได้ใน
อากาศและดำน้ำก็ได้ เหล่านี้จะมีอยู่

ที่เรือกอแระ เพราะถือว่าเป็นสิริ
มงคลดลบันดาลให้เกิดโชค เรื่องราว
เกี่ยวกับเรือกอแระนั้นเป็นความเชื่อ
อย่างหนึ่งของคนทั่วไปที่หาเข้ากันคำ
ว่าจะต้องมีอำนาจลึกลับอะไรสัก
อย่างหนึ่งมาดลบันดาลให้สิ่งต่างๆ
เป็นไปเช่นนั้นเช่นนั้น แต่สำหรับลุง
คว่นช่างประดิษฐ์เรือกอแระจำลอง
บอกว่า ผมจบแค่ประถม ๔ ครับ
ต้องชวนขวาชามาหากิน อยู่เฉยๆ
ไม่ได้ เมื่อก่อนนี่ก็เป็นลูกเรือเขา
มาก่อนครับ และเห็นว่าการทำเรือ
จำลองนี่ก็เป็นอาชีพที่มีรายได้ดี

จากท่อนไม้ชิ้นเล็กๆราคาไม่ถึง
๒๐ บาท ลูกก็ประดิษฐ์ประคองจนมีค่า
ราคาเกือบพันบาท ผมเองเคยได้รับ
รางวัลชนะเลิศของจังหวัดมาแล้ว
ด้วย ♥

ตัวตายตัวแทน (ต่อจากหน้า ๔๐)

ก็มองไป แลเห็นมีผู้หญิงแปลกหน้า
อีกคนหนึ่งอยู่ในห้องนั้น ผู้หญิงนั้น
ยืนนิ่งไม่พูดไม่จา กว๊อเลขซุ่มอยู่
เงิบๆตรงหน้าต่าง แลก็เฝ้าดูภายใน
ห้องอย่างร้อนใจ ตอนแรกยังไม่
มีอะไรเกิดขึ้น ผู้หญิงแปลกหน้า
นั้นยืนอยู่ตรงมุมห้อง ข้างฝ้ายนางด้
ก็ได้แต่จ้องมองดูความวุ่นเปล่า
เหนือตะเกียงที่กำลังจะดับลงไป
พลาญก็ถอนใจใหญ่

ครู่หนึ่ง หญิงนั้นก็ก้าวมาข้าง
หน้าอย่างเงิบๆเงิบๆ หน้าอันขาวซีด
แข็งทื่อ คาถันคำลูกเรือรองอย่าง
มั่งร้ายจับอยู่ที่นางด้ มือก็ค่อยๆ
ดึงเชือกออกมาจากแขนเสื้อหลวม
กว้าง แล้วผูกเชือกให้เป็นบ่วง คา
ถันยังจับอยู่ที่นางด้ พลาญซบัก
เข้าไป แล้วก็ยกเชือกขึ้น กว๊อ

ถึงกับกลืนหายใจ ความเมหาหายไป เป็นปลิดทิ้ง เชื่อใจได้หรือว่า หญิงนั้นไม่ได้ตั้งใจจะรุดถอนางลิ แต่ยังไม่ทันที่กวีจะคิดอ่านทำอะไร หญิงแปลกหน้านั้นก็ได้โยนเชือกขึ้น ไปพันไว้กับข้อ ผูกเป็นบ่วงไว้แล้ว ก็ค่อยๆ สวมบ่วงลงไปในหัวตัวเอง นางลึถอนใจใหญ่ จนเปลวไฟที่ ตะเกียงลุกฟุ้งขึ้น แล้วก็กลับ จ้องมองดูความว่างเปล่าต่อไป

หญิงนั้นดึงหัวออกมาจากบ่วง แล้วดึงเชือกลงมาจากข้อ พलगสาวเท้าก้าวไปที่นางลึอีกก้าวหนึ่ง ดวงตาอันลึกลับโชติช่วงจ้องจับอยู่ที่ นางลึไม่วางตา แล้วค่อยๆ ยื่นมือที่ ถือเชือกพलगผูกเป็นบ่วง แล้วโยน เชือกนั้นพันข้ออย่างสะดวกสบาย จับบ่วงดีแล้วก็เอาหัวสอดเข้าไปใน บ่วง ขณะที่ทำอย่างนั้นตาของหญิง นั้นก็จับจ้องนางลึ ไม่วางตาแม้แต่ ขณะเดียว

‘เอ๊ะ ผู้หญิงนี้กำลังจะทำอะไร นะ’ กวีก็คิดอย่างฉงนสงสัย ‘ไม่ได้การ เราจะไปยอมไปจากที่นั่น จนกว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร’

ขณะนั้นเองผู้หญิงหน้าแข็งท้อ คนนั้น พยายามทำให้ดูตั้งหลายต่อ หลายครั้งติดต่อกันด้วยความอดทน นางลึถอนหายใจราวกับหัวใจจะ แดกสลายแล้วก็ร้องไห้กระซิกๆ ต่อจากนั้นก็ลุกขึ้นยืนช้าๆ เหมือน ผันไป แล้วก้าวไปที่หญิงนั้น ค่อยๆ ยื่นมือไปอย่างไม่แน่ใจ หญิงนั้น ส่งเชือกให้ นางลึรับมาแล้วโยนขึ้น ไปพันไว้กับข้อ เมื่อถอนหายใจอย่าง เสร็จแล้ว ก็เอาหัวสอดเข้าไปใน บ่วง หญิงนั้นจ้องมองนางลึตาไม่ กะพริบ ขณะที่บ่วงกำลังจะรุดแน่น เข้านั้นเอง เธอก็เข้าไปปะทะเข้ากับ

โต๊ะ แล้วก็เลยกระแทกหน้าขา กา ดกลงมาบนพื้นแตกกระจาย เสียง เพ่งที่ดังก้องในความเงียบ ทำให้ นางลึสะดุ้ง สะบัดหัวมองไปรอบๆ เหมือนเพิ่งตื่นจากหลับ หน้าตา หญิงนั้นบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ รับ ม้วนเชือกแล้วถอยไปอยู่ที่มุมห้อง

นางลึเขี่ยไฟตะเกียงให้ลุกขึ้น แล้วก็ไปกวาดเศษกาน้ำชาที่ตกไป อยู่บนพื้น เสร็จแล้วก็กลับไปนั่งที่ โต๊ะ จ้องมองไปในความว่างเปล่า อย่างเดิมอีก ต่อมาหญิงแปลกหน้า นั้นออกมาจากมุมห้อง และดึงเชือก ออกมาจากแขนเสื้อ แล้วยื่นให้ นางลึ พलगโยนเชือกขึ้นไปพัน กับข้อ แล้วเอาหัวสอดเข้าไปในบ่วง แล้วก็ทำอย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำไป พलगนั้นตาดีจ้องจับที่นางลึพलग ไม่ช้านางลึก็ลุกขึ้นเหมือนคนละเมอ ขึ้นมือออกไปรับเชือกมาจากหญิง นั้น แล้วโยนขึ้นไปพันกับข้อ พलग เอาหัวสอดเข้าไปในบ่วงตามเรื่อง ตามราว ในขณะที่นางลึดวงตาประสงค์ ร้ายของหญิงนั้นลึกลับโชติช่วงขึ้น กวี เห็นแล้วทนนิ่งต่อไปไม่ได้ จึงเอามือทูปหน้าตัวเองร้องลั่นว่า

“ช่วยด้วย คนฆ่าคนตาย”

นางลึตื่นจากอาการเคลิบเคลิ้ม แล้วก็มองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึก งุนงงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เสียง ทูปหน้าดังของกวีทำให้ผู้คนใน บริเวณนั้นตกใจตื่น พวกหนึ่งออกจาก บ้านมาถามว่าเกิดอะไรขึ้น ครั้นเห็นกวี จ้องมองเข้าไปใน หน้าต่างและกระหน่ำทูปลงไปที่ หน้าต่างกับกำแพง ผู้คนเหล่านั้นก็ เกิดโมโหหัวเสีย เอ๊ะอะไรกันลั่นว่า

“เจ้ากวีนั้นไม่รู้เมื่อไหร่มันจะ หยุดดื่มเหล้าเสียที เม้าเข้าไปที่ไร

เป็นหาทางกลับบ้านไม่ถูก แล้วก็มา ครอบงำบ้านคนอื่นเขา” แล้วหันมา บอกกวีว่า “ไปไป รีบกลับไปบ้าน เสีย ไม่เช่นนั้นจะเรียกยามมาจับ การ”

แต่กวีไม่สนใจว่าเกิดอะไร ขึ้นรอบๆ ตัว เฝ้าแต่จับตายอยู่ที่หญิง แปลกหน้านั้น ตอนแรกหญิงนั้นก็ ถอยไปยังมุมห้องอย่างเก่า ครั้นเมื่อ กวีร้องตะโกนออกมาเช่นนั้น หญิง แปลกหน้าก็กระโจนหนี กวีก็ไล่ติดตามไปและพยายามจะจับให้ได้ แต่ ก็คว้าได้แต่เชือกเส้นนั้นเท่านั้น หญิงนั้นหายตัวไปแล้ว กวีรีบเอา เชือกพันไว้รอบแขน แล้วพยายาม เล่าเรื่องที่ตนแลเห็นมาให้ชาวบ้าน ฟัง แต่คนเหล่านั้นตะโกนไล่กวี บอกกวีไม่ให้เม้าเอะอะ จนทำให้ พวกเขาต้องตื่นมากลางดึกอย่างนั้นอก กวีไม่ถือโกรธ ได้แต่โบกมือแล้ว ก็เดินไป คนเหล่านั้นก็ค่อยๆ เดิน กลับบ้าน บริเวณนั้นก็เงียบสงบลง อีกครั้งหนึ่ง กวีเดินพलगคิดพलग แต่ยังไม่ทันจะเลี้ยวหัวมุม ทันใด นั้นหญิงแปลกหน้านั้นก็โผล่ออกมา จากเงามืด หน้าอันขาวซีดมองดู ชาวโพลนในแสงจันทร์ ไม่ผิดกับ สวมหน้ากาก หญิงนั้นสาวเท้าก้าว มาข้างหน้า แล้วพูดแก่กวีด้วย เสียงต่ำๆ ผั่วเบาว่า

“เอาเชือกของข้าคืนมา”

ได้ยินเสียงแปลกประหลาด เช่นนั้น กวีถึงกับสะดุ้งตกใจ แต่ แล้วก็กลับได้สติ ตอบว่า

“ไม่ให้ คิดอย่างไรนะ ถึงจะ บังคับให้นางลึผูกคอตาย”

หญิงนั้นอ่อนวอนแล้วอ่อนวอน อีก ในที่สุดก็ออกคำสั่งให้กวีคืน เชือกให้ตน พलगอธิบายว่าที่ตนทำ

นั้นไม่ควรจะถูกตำหนิ ตนตายโหง
ต้องท้องเทียวอยู่ในแดนนรก ถ้าหา
ใครมาแทนตัวไม่ได้ ก็ไม่มีโอกาส
ได้เกิดใหม่อีก ถ้าไม่ได้เชือกเส้น
นั้นก็หากันตายแทนไม่ได้ และคง
จะต้องเป็นผีสาจอยู่อย่างนี้ตลอด
ไป แต่ก๊วไม่หวั่นไหวไปกับถ้อย
คำนั้น พูกว่า

“ถ้าข้าคนเชือกให้ นางก็คง
ไปบังคับนางลิให้ผูกคอตายอีก นาง
ไปผูกกับเขาในนรกให้เขาเปลี่ยนใจ
และยอมผ่อนผันให้เรื่องตัวแทนก็
แล้วกัน”

เมื่อไม่ได้เชือกกันดังใจ ทนใด
นั้นนางฝักตรงเข้าทูปตักก๊ว และ
พยายามขยี้แย่งเชือกจากก๊ว แต่
ก๊วเอาเชือกพันแขนไว้ แล้วยังคง
ปลายเชือกไว้แน่น หญิงนั้นกระตัก
เชือกเต็มแรง ก๊วก็เอาแขนวัด
เหวี่ยงไป เอากำปั้นชด์เข้าให้ แล้ว
ก็เตะซ้ำ หลังจากนั้นก็วิ่งหนีไป
ปากก็ร้องลั่นว่า “ไม่ยอม ข้าไม่ยอม
ให้” เสียงร้องตะโกนของก๊วทำให้
เพื่อนบ้านพากันตื่นมาดูก๊วด้วยความ
ประหลาดใจอีก ต่างพากันพูด
ว่า ไม่เคยเห็นก๊วเมาและทำเสียง
เอะอะน่ากลัวอย่างนี้มาก่อนเลย

ในระหว่างนั้นหญิงนั้นฉวย
ปลายเชือกไปจากมือก๊วได้สำเร็จ
แล้วก็พยายามดึงออกจากแขนก๊ว
ก๊วก็ดิ้นไปมาอย่างบ้าคลั่งจนกระทั่ง
จมุกไปกระแทกเข้ากับกำแพง ถึง
กับเลือดพุ่งออกมา กระเด็นไปถูก
เสื้อขาวของหญิงนั้น ในขณะนั้นเอง
ทั้งเชือกทั้งหญิงนั้นหายวับไป

ก๊วมองไปรอบ ๆ ด้วยความ
ว้าวุ่นใจ แต่ก็แลเห็นแต่หน้าของ
พวกเพื่อนบ้าน บางคนก็โกรธ บาง
คนก็หัวเราะ บางคนก็พูดว่า “ทำ

อะไรนะ ทำให้เกิดอลหม่านกันไป
หมด ไปเถอะ ไปบ้าน” ในหมู่คน
พวกนั้น มีเพื่อนของก๊วอยู่ด้วย
คนหนึ่ง เพื่อนคนนั้นได้พาก๊ว
กลับบ้าน ก๊วไม่ได้พูดอะไรสักคำ
เมื่อถึงบ้านก็หลับบ๊วยเพราะเหนื่อย

เมื่อก๊วตื่นขึ้นในตอนเช้าวัน
รุ่งขึ้น ก๊วไม่แน่ใจว่า ตนดื่มมาก
กว่าเคยหรือจึงได้เกิดประสาทหลอน
แต่ก๊วได้สังเกตแขนซ้ายที่เอาเชือก
พันไว้ มีรอยแดงซ้ำเหมือนกับถูก
ไฟนาบ และก็ยังเป็นรอยแดงอยู่
อย่างนั้นเป็นเวลานาน เมื่ออีกหลาย
ปีต่อมาก็ยังเห็นรอยอยู่ เพราะฉะนั้น
จะว่าประสาทหลอนได้อย่างไร ♥

ศิลปภาพถ่าย (ต่อจากหน้า ๖๒)

เป็นบริเวณกว้างใหญ่มากขึ้นทุกที่
จนความทราบถึงพระเนตรพระกรรณ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึง
ได้ทรงมีพระราชดำริให้หน่วยราช-
การที่เกี่ยวข้องช่วยกันปรับปรุง
บริเวณที่ดินหน้าวัดสุทัศนภิรมย์ให้เป็น
แหล่งพัฒนาต้นน้ำลำธาร ตามแผน
ของโครงการหลวงภาคเหนือ โดย
เร่งด่วนเท่าที่จะทำได้

งานพัฒนาที่ดินแห่งนี้ได้เริ่ม
ต้นขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ มี
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นเจ้า
ของโครงการดำเนินงาน ต่อจาก
นั้นจึงได้อาศัยความร่วมมือจากกรม
พัฒนาที่ดินได้ช่วยวางแผนการ
ปรับปรุงที่ดินให้ กรมชลประทาน
รับผิดชอบเรื่องน้ำให้มีใช้ทั่วทั้ง
บริเวณ กรมส่งเสริมการเกษตรได้
ช่วยเป็นธุระเรื่องพืชพันธุ์ไม้ที่จะใช้
ปลูกและขยายพันธุ์ให้เหมาะสมกับ
ดินฟ้าอากาศในบริเวณดังกล่าว

สำหรับผู้ดำเนินงานให้อยู่ในความ
รับผิดชอบของโครงการหลวงภาค
เหนือ

เมื่อเร็วๆ นี้คณะเราบรรดานัก
ถ่ายภาพกลุ่มใหญ่ได้เดินทางไปเยี่ยม
ชมโครงการหลวงที่หน้าวัดสุทัศนภิรมย์
แห่งนี้ พอไปถึงก็ได้พบคุณจริทร์
โตสถิตกุล หัวหน้าเกษตรหลวง ซึ่ง
ให้การต้อนรับและนำคณะเราเข้า
ชมกิจการอย่างทั่วถึงด้วยอัธยาศัย
ไมตรีอย่างดียิ่ง

จากการพบหัวหน้าเกษตรหลวง
วัดสุทัศนภิรมย์ ได้รับคำอธิบายว่า
สถานที่แห่งนี้กำลังเร่งรัดปรับปรุง
ทดลองปลูกพืชทางเกษตร โดยจะ
ปลูกทั้งไม้ต้นไม้ผล ไม้ดอกและไม้
ประดับ ทั้งนี้เพื่อจะขยายแผนงาน
ให้เป็นอาชีพหลักสำหรับชาวเขาเผ่า
ต่างๆ ให้หันมาปลูกพืชทางเกษตร
ที่ได้ผลดี เพื่อเป็นการทดแทนการ
ปลูกฝิ่นและการตัดไม้ทำลายป่าทำ
ไร่เลื่อนลอยเช่นแต่ก่อน ตามโครง
ร่างเมื่อเห็นผลแล้ว ชาวเขาจะมีที่ดิน
และที่ตั้งบ้านเรือนเป็นหลักแหล่ง
แน่นอน ไม่จำเป็นต้องเคลื่อนย้าย
หาที่ทำกินใหม่ต่อไปอีก และเนื่อง
ด้วยบริเวณเนินเขาหน้าวัดสุทัศนภิรมย์
มีทำเลสวยงามอยู่แต่เดิม ทางโครง
การเกษตรหลวงจึงตกแต่งปรับปรุง
สถานที่ด้วยการปลูกไม้ดอกไม้
ประดับที่สวยงามไว้ทั่วทั้งบริเวณ ทั้ง
นี้เพื่อใช้สถานที่แห่งนี้ให้เป็นท้อง
เที่ยวเหมือนดังเดิมด้วย

สำหรับการปลูกพืชทางเกษตร
ได้รับแจ้งว่าพืชผลไม้ที่ได้ผลดีมาก
คือท้อ ทั้งท้อพื้นเมืองและท้อต่าง
ประเทศ ได้ทดลองดูแล้วปรากฏว่า
ได้ผลดีและรสชาติดีมาก ต่อไปจะปลูก
บ๊วย พลัม สาลี่ และที่สำคัญคือ

J34 852 12 m.e. 2524

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ม้าหัวเขียว

(นิทานไทยใหญ่)

นิทานเรื่องนี้เขาถือเป็น
ชาดก มีเรื่องราวคล้ายเรื่อง
สมุทรโฆษอยู่หลายตอนด้วยกัน
หม่องจ้อเผ่ เมืองล้าคำ เขียนเล่า
ไว้เป็นภาษาไทยใหญ่ในหนังสืออะบุม
เก่าได้เมื่อก่อน (=เรื่องเก่าไทเมือ
ก่อน) เรื่องเล่าว่า

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีมูเซอ
(= พราน) คนหนึ่งอยู่ในเมืองใหญ่
เมืองหนึ่ง พรานผู้นี้มักไปเที่ยวตาม
ห้วยตามดอย อยู่มาวันหนึ่งได้ไป
พบพุทราลูกใหญ่เข้าลูกหนึ่ง เห็น
เป็นอัศจรรย์ทั้งยังสวยงามน่าดูเป็น
นักหนา มูเซอเห็นเช่นนั้นจึงปลิด
เอาไป ถวายขุน หอคำพระราชที่
ปกครองเมืองนั้น ขุนหอคำทรง
ชื่นชมยินดียิ่งนัก จึงขออธิษฐานให้
ได้โอรสธิดาสักองค์หนึ่ง จะได้
ครองบ้านครองเมืองสืบต่อไป และ
ประทานไหมเส้นสวย ไม่จำกัด
ครรภ์ ภายหลังก็ประสูติโอรสองค์
หนึ่ง ส่วนเมื่อดุขพราหมณ์เขาเรียกหมาก
ขอนั้น ม้าตัวเมื่อก่อนเกิดกินเข้าไป
ก็เลยได้ลูกมาตัวหนึ่ง ลูกมันมี
ลักษณะแปลกคือมีหัวเขียว คนจึง
พากันเรียกลูกมันว่าม้าหัวเขียว
และได้เป็นม้าคู่บุญของโอรส

ขุนหอคำที่เขาถือว่าเป็นพระโพธิสัตว์
จึงเรียกเสียเลยว่า เจ้าอะล้อง

ครั้นเมื่อเจ้าอะล้องเจริญวัย
วันหนึ่งเสด็จไปทรงสนามในแม่น้ำ
และทรงเก็บได้ดอกบัวที่ทำเป็นร่าง
ผู้หญิงลอยน้ำมา พอทอดพระเนตร
เห็นนางดอกบัวนั้นแล้วก็ทรงติดอก
ติดใจจนถึงกับเสวยไม่หวาน (=ไม่
อร่อย) และบรรทมไม่หลับ ต้อง
ขออนุญาตขุนหอคำออกตามหานาง
ผู้ลอยนางดอกบัวนั้นมา เจ้าอะล้อง
ทรงม้าหัวเขียวไปหลายต่อหลายแห่ง
แต่ก็หาพบไม่ ที่จริงนางผู้ลอยนาง
ดอกบัวกล่าวนั้นคือเจ้าอะเชหรือฤๅษี
ที่อยู่ในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง วันหนึ่ง
ได้เด็ดดอกบัวจากบึงใหญ่มาดอก
หนึ่งแล้วปักไว้ในแจกัน และปรากฏ
ว่าเกิดมีนางอ่อนเด็กน้อยอยู่ในดอก
บัวนั้น ฤๅษีก็ได้เลี้ยงไว้จนเติบโตใหญ่
ตั้งชื่อว่านางไหมคำหรือนางบัวทอง
ฤๅษีจึงได้พาไปไว้ที่อุทยานของ
ขุนหอคำ และนางไหมคำหรือนาง
บัวทองก็ได้ทำดอกบัวเป็นร่างคน
อธิษฐานเสี่ยงทายลอยน้ำไปดังที่
เจ้าอะล้องเก็บได้

เมื่อเจ้าอะล้องทรงม้าหัวเขียว
ตามหานางบัวทองหลายแห่งก็ไม่

พบแล้ว ก็เสด็จกลับและได้ทรง
ปล่อยม้าหัวเขียวไว้ในอุทยาน
แล้วเสด็จเข้าไปในอุทยาน และได้
พบนางบัวทอง ด้วยเหตุที่เป็นเนอคู่
กันมาในกาลก่อน ทั้งสองจึงพอใจ
รักใคร่กัน เจ้าอะล้องจึงเสด็จไป
สู่ขอต่อเจ้าอะเชหรือฤๅษีที่ได้เลี้ยงดู
นางบัวทองมา ครั้นเมื่อเสด็จกลับ
มา ม้าหัวเขียวนั้นได้หายไปแล้ว หา
อย่างไรก็ไม่พบ จึงได้กลับไปขอให้
เจ้าอะเชหรือฤๅษีให้ว่าม้ายูที่ใด เจ้าอะเช
จึงขามดูแล้วก็บอกว่า ขณะนั้นม้ายู
อยู่ในมือศัตรุเสียแล้ว เจ้าอะล้อง
กับนางบัวทองจึงขออนุญาตออกตาม
หา และได้ออกเดินทางไปจนได้
มาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ขณะที่กำลัง
พักผ่อนอยู่นั้นก็ได้มีมูเซอคนหนึ่ง
มาแลเห็นเข้า ก็บังเกิดความรักใคร่
นางบัวทอง อยากจะได้ตัวนางไป
คิดดังนั้นแล้วก็เอาลูกธนูอาบยาพิษ
ยิงไปถูกเจ้าอะล้อง แล้วก็ถูคร่า
นางบัวทองไป แต่ถึงแม้มันจะถูคร่า
ลาอย่างไร นางก็ไม่ยอมไปง่ายๆ
ตามใจมันเลย ครั้นเมื่อมันพักผ่อน
นอนหลับอยู่นั้น นางบัวทองก็แอบ
ถอดเอามัดของมันมาแทงมันตาย
แล้วก็รีบเดินทางต่อไปจนกระทั่ง
(อ่านต่อหน้า ๔๐๖)

นานแล้ว แต่ข้าก็ยังนั่งนิ่งๆอยู่ที่นอกชาน ลมแรงพัดจนผมของข้าปลิวรูด ข้าจึงแก้มวยออกกระหมวกใหม่ แดคโคถึจะลบแล้ว และอากาศเริ่มเย็นแต่ฉันก็นั่งอยู่ยังไม่กลับอยู่คนเดียว ข้าจะเงื้อมมือครั้งที่ได้อินเตียงครั้งประตูล

“โครมาหือไอเจียม” ข้าจะร้องถาม

เจียมมันก็ตอบว่าคนโน้นบ้างคนโน้นบ้าง แต่ก็ยังไม่ใช้หลานคนโปรด ข้าเริ่มกระตือรือร้นแล้วก็บ่นซ้ำๆ

“ฉันน้อยทำไมถึงยังไม่มา”

“มันไปไหนของมันหือ”

“น้อยเขาบอกว่าเขาไปไหนหรือเปล่า ไอเจียม”

“น้อยมาหรือยังวะไอเจียม”

แล้วข้าก็ตั้งหระณูบขึ้นมา ตั้งหระณูว่าฉันน้อยเห็นที่จะไม่ได้กลับบ้านเสียแล้ว ไม่ว่าฉันหรือคำไหน

ข้าชักขาขึ้นมาขึ้นเข้าแล้วก็ตะบันหมากคำใหม่ ผมเห็นๆพิศมาวบหนึ่งทำให้หนาวจนสะท้าน ความร้อนชนิดหนึ่งพุ่งปราดขึ้นมาที่หัวใจแล้วก็กลับเย็นวาบไปทั้งตัว ข้าตะบันหมากถึขึ้น เหมือนจะให้เสียงกระแทกของตะบันดังกลบเสียงอื้ออึงข้างในหัวใจ กึก กึก กึก น้อยตายแล้ว กึก กึก กึก น้อยคงไม่ได้กลับมาบ้านอีก กึก กึก ตาย ตาย กึก กึก กึก ไม่มีใครอยู่กับเร่อีกแล้ว ไม่มีแล้ว

เสียงกริ่งประตูดังยาวและก้องไปในความเงือบ เสียงคนวิ่งตึกๆ ไปเปิด เสียงร้องอุทาน เสียงใครตะโกนบอกอะไรใครเร็วๆเร็วๆ

เสียงคนร้องซึกตามกัน เสียงฝีเท้าสับสนและเสียงใครร้องให้กตะกบเสียงเรียกหาฉัน

ฉันนั่งนิ่ง รุ้สึกเย็นวาบไปตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า หมากคำใหม่ขึ้นระคายและกระด้างอยู่ในปาก ข้ายกฝ่าขึ้นซับขอบปากซ้ำๆ พยายามจะดึงความสนใจมาอยู่ที่ฝ่าในมือและตัวมันนั้น แต่ก็ไม่สำเร็จ มือคูจะอ่อนแรง เหมือนเร็วแรงได้ปลาสนาการไป ข้าอยู่มานานนักนานเกินไป ได้รุ้จักสุขและทุกข์มากมายเกินไป ข้าคิดว่าข้าคิดใจได้และปลงเสียได้ แต่เอาเข้าจริงวัยก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก ข้ายังรักปู่คิดถึงปู่มากเท่าๆกับรักฉันน้อย และรุ้สึกว่าตัวเองเป็นของเจ้าเด็กคนนี้อย่างที่เคยเป็นสมบัติมีค่าของปู่มาในกาลก่อน แต่กรันแล้ว ปู่ก็ตายไปและฉันน้อยก็ตามไปอีกคน

‘ยังเด็กนักถูกเอ๊ย ไม่น่าจะความตายเสียแต่บ้านนี้เลย’ ข้านึกขมมือลูบหัวฉันน้อยที่เห็นเป็นรูปเงาร่างๆเลือนๆอยู่ตรงหน้า บาดแผลที่ถูกรถชนยังเห็นได้ถนัด แต่ฉันมันก็หลับและริมฝีปากยังมีรอยยิ้มเหมือนจะบอกลา ‘ไปดีเถิดลูกเอ๊ย แล้วข้าจะตามแคไป’

ข้าถอนใจยาว ร่วงค่อมคู่ผสมบางนั้นสะท้านไหว ผมขาวโพลนดังเส้นด้ายเริ่มปลิวรูดด้วยแรงลม ริมฝีปากเขรอะด้วยคราบหมากสนระริก ข้าก็รีบเม้มขมไว้ เมื่อเห็นใครหลายคนค่อยๆย่องตามกันขึ้นบันไดมา ข้ารุ้สึกชอบคารอนฝ่าแล้วน้ำอุ่นๆก็ค่อยๆเอ่อขึ้น ทำให้ต้องหันหน้าเข้าฝาแล้วปาดมันออกไปเสียอย่างรวดเร็ว

‘อย่าร้องให้คิดว่ากะเดี๋ยวลูกหลานเขาจะเป็นห่วง แล้วฉันก็น้อยมันจะว่าเอา’ ข้านึก

จึงเขียนหมากเข้าหาตัว บ้ายปูนลงบนใบพลู ข้าก็เงยหน้าขึ้นมองลูกหลานที่เข้ามาหาแล้วก็ยิ้มด้วยกิริยาหลงๆเลือนๆอย่างที่เขาคงหวังให้คนแก่อายุ๕๐เป็นเช่นนั้น ♥

ม้านัวเยียว (ต่อจากหน้า ๓๙)

ถึงท่าเรือสำเภา นางได้ลงไปเรือสำเภาลำหนึ่ง หัวหน้าพ่อค้าเรือสำเภาลำนั้นกับพ่อค้าทั้งหลายแลเห็นนางบัวทองเข้าก็เกิดอยากจะได้นางเป็นเมีย นางบัวทองก็ใช้มารยาทหญิงบอกแก่คนเหล่านั้นว่าตามธรรมเนียมของพวกข้าฉันคนไหนกินเหล้าได้เมาที่สุดคนนั้นและคือเนื้อคู่ของข้าละ คนเหล่านั้นต่างก็รู้ว่าจริง ก็กินเหล้ากันใหญ่จนกระทั่งเมาไปตามๆกันทุกคน นางบัวทองจึงรีบขึ้นจากเรือแล้วแอบหนีไปเสีย

ข้างฝ่ายเจ้าชะเช้เผ้าคอยตองหัวเมียอยู่ที่อาศรม คอยเท่าไรๆก็ไม่เห็นกลับมาเสียสักที เมื่อจบบยามก็รุ้ว่าคนทั้งตองประตบกระหะกรรม เจ้าชะเช้จึงรีบออกติดตามไปและก็ได้พบเจ้าชะเช้ตั้งนอนสนพระชนม์อยู่ เห็นเช่นนั้นเจ้าชะเช้ก็เอายามูสนทาให้ ทันใดนั้นเจ้าชะเช้ก็ค่อยๆรุ้ความที่ละน้อยๆจนกระทั่งลุกขึ้นได้ เจ้าชะเช้ก็บอกให้รุ้เรื่องนางบัวทองทุกประการทั้งยังมอบยาไว้ให้ เจ้าชะเช้รับยามมาแล้วก็ถูกเข้ากราบไว้เจ้าชะเช้แล้วขอลาออกติดตามหานางบัวทองต่อไป

เมื่อเจ้าจะต้องเสด็จมาถึงฝั่งแม่น้ำใหญ่แห่งหนึ่ง ได้พบนางเงือกตัวหนึ่ง (เงือกของเขาคือจระเข้) นอนตายอยู่บนหาดทราย เจ้าจะต้องก็เอายาอันได้มาจากเจ้ายะเชษฐาพาตัวให้ นางจระเข้ก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา นางจระเข้ขึ้นเป็นลูกสาวเจ้าจระเข้ที่มานอนตายก็เพราะถูกชาวประมงทุบตีทำร้ายเอาจนตาย โดยถือว่า เป็นสัตว์ชนิดที่ไม่ได้เนื้อได้หนัง ครั้นนางจระเข้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาดังเดิม นางก็รู้สึกตกตมูญรู้คุณเจ้า จะต้องเป็นอันมาก จึงได้จำแลงร่างเป็นหญิงสาวสวย เป็นที่ต้องพระทัย เจ้าจะต้องจึงรับไว้เป็นชายา

วันหนึ่งเจ้าจะต้องทรงปรารภถึงม้าหัวเขียวที่หายไ้ นางจระเข้รู้ว่า ขุนหอคำเมืองฟ้าอันเป็นข้ามาลย์เธอไป จึงทูลให้เจ้าจะต้องทรงทราบว่า ขุนหอคำเมืองฟ้าขึ้นลักเอาไปหมดไม่ว่าจะเป็นลูกสาวใคร ข้าวของของใคร วัวควาย ตลอดจนช้างม้าไม่ว่าของใคร นางจระเข้จึงได้ทูลแนะเจ้าจะต้องว่า ลูกสาวขุนหอคำเมืองฟ้าตลอดจนนางกำนัลมักจะลงมาอาบน้ำที่ท่าน้ำใกล้ๆ กันนั้น ทรงฟังเช่นนั้นเจ้าจะต้องก็เสด็จไปแอบที่โพรงหินก่อนใหญ่ริมน้ำนั้น เพื่อคอยแอบดูอยู่ ครั้นเมื่อนางฟ้ากับบริวารมาอาบน้ำและเล่นซ่อนหากัน ลูกสาวขุนหอคำคนสุดท้ายที่เรียกนางถึงเกิดมาซ่อนที่ตรงโพรงหินนั้น ก็เลยได้พบกับเจ้าจะต้อง ทั้งสองฝ่ายก็มีใจรักใคร่ยินดีต่อกัน แล้วนางถึงก็แอบพาเจ้าจะต้องไปยังวังที่อยู่ของนาง ระหว่างที่ไปตามทาง เจ้าจะต้องก็จำเส้นทางไว้จนกระทั่งถึงห้องบรรทมของนางถึง เจ้า

จะต้องก็พยายามปลอมตามนางถึงถึงเรื่องม้าหัวเขียวที่หายไ้ ด้วยเหตุที่เจ้าจะต้องเป็นที่รักของนาง นางจึงได้บอกหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็ให้เจ้าจะต้องเสด็จไปดูแลเอง

ฝ่ายม้าหัวเขียวครั้นเห็นเจ้าของของมันเช่นนั้นก็โล่งใจนัก กระโดดถีบคอกเหล็กเสีย แล้วก็กระโจนออกมาทันที เจ้าจะต้องก็โคดขขึ้นขึ้นมานั้นแล้วก็เสด็จออกไปต่างที่ต่างแดน นางถึงลูกสาวสุดท้ายของขุนหอคำเมืองฟ้าก็เศร้าโศกเสียใจอย่างใหญ่หลวง จึงได้ออกติดตามหาเจ้าจะต้องและวันหนึ่งก็ได้ไปพบนางบัวทองที่กำลังมีครรภ์แก่ จวนจะคลอดลูกอยู่แล้ว สองนางเล่าเรื่องของตนต่อกันฟังและก็ได้ทราบว่าต่างก็ได้เป็นชายาเจ้าจะต้องด้วยกัน พอดีนางบัวทองได้คลอดลูกออกมาเป็นชาย นางถึงก็ได้ไปหาฟันในป่าลึกนั้น พอลกลับมาถึงก็แลเห็นแต่ลูกน้อยของนางบัวทอง ส่วนนางบัวทองนอนตายอยู่ใกล้ๆ นั้น และปรากฏว่านางถึงก็ตาย และนางถึงก็ว่าก็มีเชื้อหรือพรานที่ลูกนางมาตายเมื่อครั้งนั้นกลับชาติมาเกิดแก่นางถึงก็อุ้มเอาลูกน้อยนางบัวทองไปไว้ยังหอคำที่ขุนผิงกุกุยา (= พระอินทร์) มาเนรมิตไว้ให้อยู่มาวันหนึ่งเจ้ายะเชษฐาขามคู้

ได้รู้ว่านางบัวทองได้สิ้นชีวิตเสียแล้ว เจ้ายะเชษฐ์ก็รีบไปคุ้ศพนางบัวทอง เอายาทำให้ไม่ช้านางบัวทองก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาดังเดิม นางบัวทองก็ได้ขออนุญาตเจ้ายะเชษฐ์ออกมาติดตามหาเจ้าจะต้อง เจ้ายะเชษฐ์เห็นว่าห้ามหรือทัดทานคงไม่ได้ จึงได้อนุญาต ทั้งยังมอบยาให้นางบัวทองก็เลยคงตัวเป็นสวามีของ

ได้เข้าไปยังเมืองหนึ่ง ออกต่อไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรือยไปดังใจปรารถนา จนกระทั่งได้มาถึงเวียงเวียงหนึ่ง ก็ได้เห็นผู้คนเป็นอันมาก วุ่นวายกันส่งเสียงแข่งแซ่เอื้ออง คนร้องไห้ร้องไปคนหัวเราะก็หัวเราะไป เมื่อถามเรื่องราวได้ความว่า คนทั้งหลายมางานศพเจ้านางอ่อนริดาขุนหอคำ

ทันใดนั้นนางบัวทองก็แจ้งแก่คนเหล่านั้นว่า ตนเป็นหมอยาอยากจะลองยาแก้ริดาขุนหอคำ ถึงจะตายไปแล้วก็ทำให้ฟื้นคืนชีวิตลูกขึ้นมาได้ เมื่อได้ยินหมอยากล่าวเช่นนั้นบรรดานางกำนัลก็นำความไปทูลขุนหอคำ ขุนหอคำก็สั่งให้ลองได้ ทั้งยังตรัสว่า ถ้าหากเจ้านางอ่อนริดาฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ แล้วละก็จะประสพสิ่งใดก็จะหาให้ทั้งสิ้น ได้ยินขุนหอคำตรัสดังนั้น นางบัวทองหมอยาก็เข้าไปในม่าน ๑ ชั้นที่กันไว้ เอายาสูบเข้านางอ่อนริดาขุนหอคำ ริดาขุนหอคำก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาในทันใด ขุนหอคำตลอดจนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทั้งหลายต่างปลาบปลื้มยินดี พวกนักยกย่องสวามีหมอยานั้นเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากนั้นสวามีหมอยาซึ่งคือนางบัวทองก็ทูลเล่าเรื่องราวของตนกับเจ้าจะต้อง และถือโอกาสนั้นทูลขอสิ่งที่ขุนหอคำออกพระโอรสรู้ว่า จะประทานให้ทุกประการ นางบัวทองทูลขอให้ขุนหอคำจัดให้มีปอยคืองานฉลองใหญ่ แล้วส่งหนังสือเชิญไปทุกบ้านทุกเมืองให้มาร่วมงานกันมาก ๆ โดยไม่เลือกหน้า ไม่ว่าจะเป็นคนใหญ่คนเล็ก คนหนุ่มคนแก่ ตรงที่ทุกคนเป็นอันมากมาพากันนั้น นางบัวทองได้

ขอให้สร้างแข่งหมอน้ำคือร้านสำหรับ
วางหมอน้ำให้ใหญ่โตมาก แล้วก็
ใช้ให้ช่างเขียนภาพเรื่องราวของตน
กับเจ้าอะล่องไว้ที่ร้านวางหมอน้ำนั้น
นับแต่แรกพบกัน จนกระทั่งประสบ
เคราะห์กรรมถึงกับแยกจากกัน นาง
ดอกบัวได้สั่งทหารรักษาพระองค์
เฝ้าดูอยู่ที่นั่น ถ้ามีผู้ใดที่ดูแล้ว
เศร้าโศกเสียใจจนน้ำตาไหลแล้ว
ละก็ให้นำตัวมาทันทีด้วย

ครั้นถึงวันปอยคือวันมีงาน
ผู้คนก็พากันมาดูภาพที่วาดไว้ใน
ร้านวางหมอน้ำนั้น ดูแล้วก็ชมเชย
ฝีมือช่างเขียนภาพนั้น หลังจากนั้น
จึงได้เห็นชายคนหนึ่งมาหัวเขี้ยว
มา เมื่อให้ม้าน้ำที่นั่นแล้วก็เลย
เข้าไปชมภาพเขียน ชายนั้นดูไป
หน้าตาเศร้าหมองไป ท้ายที่สุดก็
เลยร้องไห้โฮออกมา ทั้งยังเอามือดี
อกชกหัว ทหารรักษาพระองค์เห็น
เช่นนั้นก็มาดึงเอาตัวไปถวายขุน
หอคำกับสร้าหมอยาอันได้ตำแหน่ง
เป็นเจ้าแก้มเมือง (- เจ้ารัชทายาท)
ฝ่ายสร้าหมอยาแลเห็นเจ้าอะล่อง
พร้อมด้วยม้าหัวเขี้ยวเช่นนั้นก็ตรง
เข้ากอดแล้วก็ร้องไห้ บรรดาชายา
เจ้าอะล่องอันได้แก่นางจระเข้ นาง
พ่ายทั้งลูกชายที่ได้ติดตามมาด้วย
ภายหลัง (เรื่องไม่ได้เล่าว่ามาพบ
กันได้อย่างไร) ต่างก็ร้องไห้ไปด้วย
กัน ผู้คนทั้งหลายแลเห็นเข้าก็อด
งั้นไม่ได้ ต่างก็ยื่นดู นางบัวทอง
สร้าหมอยาจึงลุกไปบอกคนเหล่านั้น
ให้เงียบ แล้วเล่าเรื่องให้ฟัง ทุกคน
ก็พากันชื่นชมยินดี เจ้าอะล่องก็ได้
ครอบครองบ้านเมืองนั้นสืบต่อจาก
ขุนหอคำ พร้อมด้วยบรรดาชายา
ทั้งหลายกับม้าหัวเขี้ยวคู่บุญ ♥

ถนนนอกเมือง (ต่อจากหน้า ๓๑)

“จะบ้าเหรอ เอาเงินที่ไหนล่ะ”
แม่ตาเหล่อกด้วยความตกใจ
แต่พอรับใบมือห้าม แล้วหัน
มายิ้มกับบุญเหลือ

“จริง ข้าจะซื้อจักรยานให้ แต่
ข้าไม่ได้ละ”

“ทำไมล่ะพ่อ”

“ก็จักรยานไขลานนะซี”

“ไรพ่อนะ...” บุญเหลือหันมอง

ในขณะที่พ่อกับแม่หัวเราะ
ชอบใจ เด็กน้อยโถมตัวเข้าหาอกพ่อ
รุนแรงจนพ่อโดนแรงปะทะเซเกือบ
หงายหลัง ดีแต่พ่อแข็งแรง ถึง
จะนั่งอยู่แต่ยืนกายนิดเดียวก็ไม่เสีย
หลัก

บุญเหลืองอนบ๊องๆ เอาหัววิด
อกพ่ออยู่ไปมา

“พ่อนะ” เข่าบ่นอยู่แค่นั้น

พ่อมองบุญเหลืออย่างมีความ
สุข รู้สึกสงสารและรักใคร่ปานๆกัน

“ล้อเล่นน้ำ ไม่เป็นไรเรื่อง
รางวัลข้าจะให้ แต่ไม่ใช่จักรยาน
เพราะของมันแพง เราไม่มีปัญญา
ซื้อหรอก เอ็งจะเอาอะไรบอกมาก็
แล้วกัน แต่ต้องไม่แพงนะ”

“จริงๆนะพ่อ อย่าหลอกนะ”

“เออน้า...”

“ผมอยากได้เสื้อสวยๆ”

“บ๊ทไร...เอ็งไ้ไปโรงเรียนได้
หรือไอ้เหลือ” แม่แย้ง

“เอาไว้ใส่อยู่บ้านไงแม่”

“อยู่บ้านไม่ต้องใส่ก็ได้...”

แม่ไม่ยอม

บุญเหลือหน้าเสีย

“เอาเถอะ เอ็งชอบได้ทีหนึ่ง
จะซื้อให้” พ่อตัดบทด้วยปรานี

“เอาเสื้อยืดลายๆ นะพ่อ”
บุญเหลือทำมือประกอบ

“จะเอาอย่างเด็กบ้านนั้นใช่
ไหมล่ะ...” แม่รั้น

บุญเหลือขมอายๆ

“ครับ”

“ตกลงต่อไปถ้าสอบได้ที่หนึ่ง
ซื้อให้ทันที” พ่อยืนยันอีกครั้ง

บุญเหลือจึงยิ้มอย่างมีความมั่น
ใจ และคำคั้นนี้เด็กน้อยก็นอนหลับ
ลงได้อย่างมีความสุข และฝันหวาน

เช้าวันของวันใหม่หม่นกลับมา
อีกครั้งหนึ่ง และมาพร้อมกับความ
เปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างบนไหล่
ทาง เริ่มต้นจากรถบรรทุกนำหิน
เล็กๆมากองไว้ริมทาง คันหนึ่งแล่น
รถเปล่ากลับออกไป แล้วรถคันใหม่
ก็นำหินมาทิ้งอีกเป็นจุดๆ

บุญเหลือเห็นภาพนั้นอย่าง
แปลกใจ เพื่อนๆที่เล่นกันอยู่ในทุ่ง
กว้างก็พากันมองด้วยความรู้สึกเดียวกัน
ไม่มีใครรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิด
ขึ้น จนเมื่อได้ยินผู้ใหญ่เขาพูดกัน
นั่นแหละ จึงได้รู้ว่าการก่อสร้าง
ถนนที่ใครๆเขาเรียกกันว่ารายาง
มะตอยกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

เด็กๆพากันดีใจ ทั้งๆที่ยังไม่รู้
ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นใหม่นั้นเป็นอย่างไร
รู้เพียงเลาๆจากปากผู้ใหญ่ว่า ถนน
มันจะเรียบขึ้น

“รถเมย์จะแล่นเข้ามาถึงนี่แล้ว”
ผู้ใหญ่หลายคนกล่าวถึงความ
ดีใจ

และนั่นเป็นข่าวคราวที่ผู้ใหญ่
ทุกคนต่างดีใจ ส่วนบุญเหลือ
กับเพื่อนๆก็ดีใจเหมือนกันที่จะได้
เห็นรถเมย์ซึ่งพวกเขารู้ว่ามันคันใหญ่
เขายังหวังกันด้วยว่าจะได้ขึ้นรถเมย์

จ 34 ฉบ 3 19 เม.ย. 2524

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ทัมเบลินา

(นิทานยุโรป)

เรื่องนี้เป็นเรื่องคนตัวเล็กๆ ขนาดหัวแม่มืออีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นผู้หญิง ผู้เล่าจึงสร้างจินตนาการให้เหตุการณ์ที่เหมาะสมกับผู้ฟัง ดังที่แอนดรูว์ ลิง นำมารวมเล่มไว้ในหนังสือเทพนิยายสี่เหลือง เรื่อง เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงคนหนึ่งซึ่งเกิดอยากได้ลูกตัวเล็กนิด แต่ไม่ทราบจะได้มาจากไหน วันหนึ่งหญิงนั้นจึงได้ไปหาแม่มดคนหนึ่ง บอกว่า “ช่วยบอกข้าหน่อยเถิดว่า ถ้าข้าอยากได้ลูกตัวเล็กนิดสักคน ข้าจะไปหาได้จากไหน”

“ท่านก็มาอยู่เรียบร้อยแล้ว” แม่มดตอบ “เอ้า เอามาเม็ดข้าวบาเลย์ เม็ดนี้ไปซิ นี่ไม่ใช่เม็ดข้าวธรรมดาที่ชาวนาเขาหว่านในนาหรือที่เขาเลี้ยงไก่หรือกระ ไก่เอามาเม็ดข้าวนี้ใส่ไปในแจกันดอกไม้ แล้วคอยดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

หญิงนั้นชอบคุณพลางส่งเงินให้แม่มดซื้เมล็ดหนึ่งแล้วรีบเม็ดข้าวนั้นมา เมื่อกลับบ้านก็นำไปปลูกในแจกันดอกไม้ ทันใดนั้นก็ได้ดอกไม้สวยดอกไม้ใหญ่คล้ายดอกทูลิป แต่กลับยังห่อกลิ่นแน่นเหมือนดังว่ายังเป็นดอกตูมอยู่ “อ๊ะ ดอกไม้อะไร

ช่างสวยอะไรอย่างนี้” หญิงนั้นอุทานออกมาอย่างตื่นตะลึงใจ แล้วก็ก้มลงจับดอกไม้กลีบสีแดงเหลืองนั้น พอหญิงนั้นจับดอกไม้ ดอกไม้ก็บานออกทันที เป็นดอกทูลิปจริงๆ อย่างที่เห็นๆ กันนั้นแหละ แต่ว่าตรงกลางดอก ตรงที่เป็นกลีบนุ่มราวกับกำมะหยี่นั้น มีเด็กหญิงตัวน้อยสวยสะอาดตานั่งอยู่ หนูน้อยนั้นตัวสูงแทบไม่ถึงครึ่งหัวแม่มือ เขาจึงเรียกกันว่า ทัมเบลินา หนูน้อยหัวแม่มือหญิงนั้นได้ใช้เปลือกกลุมน้ร้อนที่ขัดเสียดอย่างดีสวยงามมาทำเป็นเปลให้ทัมเบลินานอน ส่วนเบาะนั้นเป็นกลีบสีเงินของดอกไม้โอเล็ด ส่วนฝาเปลนั้นใช้ใบกุหลาบ แต่ในเวลากลางวันทัมเบลินาก็เล่นอยู่บนโต๊ะ หญิงนั้นนำสามใสน้ำมาตั้งไว้และนำดอกไม้มาปักไว้รอบๆ ขาม ตรงกลางมีกลีบดอกทูลิปขนาดใหญ่ลอยอยู่ต่างเรือให้ทัมเบลินานั่ง และทัมเบลินาใช้ขนมข้าวสาลีสองเส้นต่างพาย พายจากฟากหนึ่งของขามไปยังอีกฟากหนึ่ง ดูแล้วช่างน่ารักเหลือเกิน ทัมเบลินาร้องเพลงก็ได้ เสียงเบา นุ่มนวลและหวานหูอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

คืนวันหนึ่งขณะที่ทัมเบลินา

กำลังนอนอย่างผาสุกอยู่ในเปล ก็ได้มีนางคางคกแก่ตัวหนึ่งคลานเข้ามาในห้องทางกระจกหน้าต่างที่แตกโหว่อยู่ นางคางคกตัวนั้นน้ำเกลียดและงุ่มง่ามมาก ได้กระโดดขึ้นไปบนโต๊ะที่ทัมเบลินานอนหลับอยู่ในเปล มีใบกุหลาบแดงปิดอยู่ นางคางคกเห็นเช่นนั้นก็ร้องว่า “นี่คงเอาไปเป็นเมียสวยให้ลูกชายเราได้” คิดแล้วก็เลยเอาเปลือกกลุมน้ร้อนที่ทัมเบลินานอนอยู่ข้างในไปด้วย แล้วก็โดดออกจากหน้าต่างเข้าไปในสวน

ทันนั้นลำธารใหญ่กว้างอยู่สายหนึ่ง ตรงตลิ่งมีน้ำแฉะๆ ล้นมาก ตรงนั้นแหละเป็นที่อยู่ของนางคางคกกับลูกชาย ซึ่งน้ำเกลียด ตัวเป็นเมือกๆ ลื่นๆ ไม่ติดกับแม่ เมื่อเห็นแม่พาเด็กน้อยสะอาดมาได้ ก็ได้แต่ร้องทักทายเอะอะ เสียงดังอื้ออึงๆ

“อย่าทำเสียงดังไป เดียวจะตื่น”

นางคางคกคุก “แล้วอาจะหนีเราไปก็ได้ ยิ่งเบาราวกับขนนกอยู่ด้วย เราต้องวางลงบนใบบัวใหญ่ๆ ในลำธาร จะได้เป็นเกาะกลางน้ำทำให้แม่สาวน้อยหนีเราไปไม่ได้ ในขณะที่เรากำลังจะทำห้องให้แขกพัก

(อ่านต่อหน้า ๑๒๓)

“ก็ไปบ้างเป็นครั้งคราวกะ ไม่บ่อยนัก”

“เขายังดีกลัเมื่อไหร่ แวะไปทักทายผมบ้างนะฮะ ถ้าผมว่าง บางทีเราคงได้จับกาน้ำแฟลชกัน หรือ...ถ้าไม่เป็นปัญหาสำหรับคุณ เราอาจไปคูหนั่ง หรือไม่กี่คุละครด้วยกัน น่ะ ที่อยู่ ที่ทำงาน และเบอร์โทรศัพท์ของผม”

จอมรับนามบัตรของเขาเมื่อเขาส่งจอมที่หน้าบ้าน ขอบคุณเขาพร้อมกับยิ้มที่ไม่กว้างนัก เดินผ่านสวนครัวก่อนจะเข้าทางหลังบ้านอีกครั้ง

เหลือบมองต้นไม้ใบไม้ที่ชะเง้อชะเง้ออยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง

มันฟันต้นขมิ้นมีชีวิตชีวาเปื้อนหน้าหนาวเลยผ่าน แล้วชีวิตชีวาของจอมเล่า มันจะฟันต้นขมิ้นเมื่อน้ำหนาวในกายผ่านไปบ้างหรือเปล่าหนอ ก็คงจะเป็นได้ หากจอมเป็นไม้เมืองหนาวที่ทนหนาวทนหิมะได้นานเดือน

แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า จอมเป็นต้นไม้เมืองร้อนนั้นา จะทนความหนาวเยือกไปได้สักกี่นักษัตรแล้ว ♥

ทัมเบลลินา (ต่อจากหน้า ๔๓)

ได้ที่ลุ่มน้ำแฉะๆนี้ และแม่สาวน้อยจะต้องอยู่ที่นี่กับเรา”

ในลำธารมีดอกบัวเป็นอันมาก พร้อมด้วยใบบัวสีเขียวใหญ่กว้างซึ่งดูเหมือนดั่งว่ามันกำลังว่ายวนอยู่ในน้ำ ใบที่อยู่ห่างออกไปที่สุดเป็นใบใหญ่ที่สุด และบนใบบัววันแฉะที่นางคางคกพาทัมเบลลินาที่นอนอยู่ในเปลือกมันฮ่อมมาวางไว้ ดังนั้นเมื่อทัมเบลลินาตื่นขึ้นมาตอนเช้าตรู่ แลเห็นตนเองอยู่ในที่อ้างว้างเช่นนั้น ก็ร้องไห้เสียกใหญ่ เพราะไม่ว่าจะมองไปทางข้างไหนของใบบัวก็แลเห็นแต่น้ำซึ่งไม่มีทางกลับขึ้นไปบนบกได้

ส่วนนางคางคกนั้นลงไปจัดห้องหับอยู่ใต้ที่ลุ่มน้ำแฉะนั้น เธอกกกับใบดาวเรืองสีเหลืองไปบุห้องไว้เพื่อให้ดูหรูหราใหญ่โตสำหรับลูกสะใภ้คนใหม่ แล้วยางคางคกพร้อมด้วยลูกชายก็ว่ายน้ำตรงไปยังใบบัวที่ทัมเบลลินานอนอยู่ นางคางคกอยากได้เปลเปลือกมันฮ่อมเอาไปไว้ในห้องเสียก่อน ก่อนที่จะพาทัมเบลลินาลงไปอยู่ นางคางคกก้มหัวคำนูยในน้ำตรงหน้าทัมเบลลินา พลาญพูดว่า

“นี่ไงละลูกชายข้า นางจะต้องแต่งงานกับลูกข้า แล้วลงไปอยู่อย่างโอ้อ่าใต้ที่ลุ่มน้ำ”

ลูกชายก็ทำเสียงอ้อบๆเท่าที่จะทำได้ แล้วทั้งแม่ทั้งลูกก็ว่ายน้ำพาเปลน้อยของทัมเบลลินาไป ปล่อยให้ทัมเบลลินานั่งร้องไห้อยู่บนใบบัวใหญ่นั้นแต่ลำพัง ทัมเบลลินาไม่ต้องการอยู่กับนางคางคก หรือแต่งงานกับลูกชายผู้นำเกลียดชังของนางคางคก ในขณะที่บรรดาปลาตัวเล็กๆกำลังว่ายน้ำอยู่ ได้เห็นการกระทำของนางคางคกกับลูกชายที่นางพูดโดยตลอด ปลาเหล่านั้นจึงโผล่หัวขึ้นมาดู ทัมเบลลินา เห็นว่าสวยงามจนน้ำเสียใจถ้าจะต้องลงไปอยู่กับคางคก ผู้นำเกลียด ไม่ได้ ไม่ได้ ขอมไม่ได้ ดังนั้นปลาทั้งหลายจึงไปชุมนุมอยู่รอบก้นใบบัวใบที่ทัมเบลลินานั่งอยู่ แล้วก็ช่วยกันก่ก้นใบบัว ก้นใบบัวก็ขาดออกจากกัน ใบบัวที่ทัมเบลลินานั่งอยู่จึงหลุดลอยไปตามกระแสน้ำ ทำให้ทัมเบลลินาพ้นเงื้อมมือคางคกไปได้

ใบบัวพาทัมเบลลินาลอยผ่านเมืองต่างๆหลายต่อหลายเมือง นกเล็กๆที่เกาะอยู่ตามพุ่มไม้ก็ได้แสร้งเพ่งชมว่า “ช่างสวยอะไรอย่างนี้” ใบ

บัวลอยไกลออกไป ออกไป จนทัมเบลลินาไปพบลิ่นกำเนิดของคนขณะนั้นเองได้มีผีเสื้อตัวเล็กๆสีขาวสวยบินมากระพือปีกอยู่เหนือหัว ทัมเบลลินา แล้วเลยเกาะอยู่ที่ใบบัวผีเสื้อชอบใจทัมเบลลินามาก ทัมเบลลินาก็ดีใจ เพราะขณะนั้นคางคกไม่อาจมาทำอะไรตนได้ และสถานที่ต่างๆที่ตนกำลังเดินทางไปข้างสวยงาม แสงตะวันส่องมาที่น้ำทำให้เป็นประกายคล้ายเงิน ทัมเบลลินาแก้สายรัดเอวออกมาผูกข้างหนึ่งไว้กับตัวผีเสื้อ อีกข้างหนึ่งผูกไว้กับใบบัวทั้งนี้เพื่อให้ใบบัวลอยไปเร็วกว่าปรกติ

ทันใดนั้นได้มีดวงตัวใหญ่ตัวหนึ่งบินผ่านมา พอแลเห็นทัมเบลลินาก็ตรงเอาขาตัววัดไว้รอบเอวอันแบบบางของทัมเบลลินา แล้วก็บินพาไปยังต้นไม้นั้นหนึ่ง ใบบัวก็เลยลอยไปตามน้ำมีผีเสื้อลูกผูกขาติดอยู่ด้วย ข้างฝ่ายทัมเบลลินาเมื่อถูกตัวดวงเอาขาตัววัดเอามาเช่นนั้นก็ตกใจพร้อมกันนั้นก็เป็นทุกข์ถึงผีเสื้อขาวสวยตัวนั้นที่ตนผูกไว้กับใบบัวแน่น ถ้าหากไม่หลุดออกจากใบบัว คงต้องอดตาย แต่ตัวดวงไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นให้ลำบาก เมื่อวางทัมเบลลินาลงบนใบไม้สีเขียวใบใหญ่บนต้นไม้นี้

คันหนึ่งแล้ว ก็เอาน้ำหวานจาก
ดอกไม้มาให้กิน และบอกทมิเบลينا
ว่า เธอสวยมาก ทั้งๆที่เธอไม่มี
อะไรเหมือนตัวด้วง แม้แต่น้อย
ต่อมาตัวด้วงอื่นๆที่อยู่บนต้นไม้เฉย
กันนั้น ต่างก็พากันมาเยี่ยมชม
เมื่อพินิจพิจารณาทมิเบลيناอย่าง
ใกล้ชิดแล้วก็พูดว่า

“ทำไมมี ๒ ขาเท่านั้นเล่า โอ
น่าสงสารจริง”

“หนวดคล้ายหางก็ไม่มี” ตัว
อีกตัวหนึ่งตั้งข้อสังเกต

“ข้างหน้าเกลียดเสียนี้กระไร”
บรรดานางด้วงกล่าว ทั้งๆที่
ทมิเบลินาสวยมากจริงๆ

ตัวด้วงที่ลักตัวทมิเบลินารูเรื่อง
นี้ดี แต่เมื่อได้ขึ้นเหล่านางด้วงพูด
เช่นนั้นก็ออกจะเห็นจริงว่าน่าเกลียด
จึงไม่อยากจะเอาตัวทมิเบลินาไว้
ทมิเบลินาอยากจะไปไหนก็ไป คิด
ดังนั้นแล้วก็บินลงมาจากต้นไม้
พร้อมด้วยทมิเบลينا และวาง
ทมิเบลินาไว้บนดอกแดชี่ ทมิเบลินา
ก็ได้แต่นั่งร้องไห้ ที่เป็นเพราะ
ตนเองขี้เหร่ ตัวด้วงจึงไม่ยอมเกี่ยว
ของด้วย แต่กระนั้นทมิเบลินาก็
เป็นสัตว์โลกที่สวยงามที่สุด
อ่อนแบบ
บางเหมือนใบกุหลาบที่นาร์กิสสุดนั้น
ทีเดียว

เป็นอันว่าตลอดฤดูร้อนนั้น
ทมิเบลินาต้องอยู่แต่ลำพังในป่าใหญ่
ทมิเบลินาเอาหญ้ามาทำเป็นเตียง
แล้วก็แขวนไว้ที่ใต้ใบโคลเวอร์(พืช
ล้มลุกชนิดหนึ่งใบมีสามแฉก) เพื่อ
กันฝน ได้อาศัยน้ำหวานในดอกไม้
กินเป็นอาหาร ตอนเช้าก็กินน้ำค้าง
บนใบไม้ แล้วฤดูร้อนก็ฤดูใบไม้
ร่วงก็ผ่านไป และในที่สุดฤดูหนาว
ก็มาถึง เป็นฤดูหนาวที่หนาวจัดและ
ยาวนาน บรรดานกที่เคयर้องเพลง

ไพเราะรอบๆตัวต่างพากันบินหนีไป
ต้นไม้ก็สลัดใบ ดอกไม้ก็เหี่ยวเฉา
ตายไป ใบโคลเวอร์ใบใหญ่ที่
ทมิเบลินาเคยได้อาศัยอยู่ข้างใต้ก็
ม้วนไปหมด แล้วก็ไม่มีอะไรเหลือ
นอกจากต้นอันเหี่ยวแห้ง ทมิเบลินา
รู้สึกหนาวอย่างร้ายกาจ เพราะตัว
เธอเล็กบาง เสื้อผ้าก็เก่าขาดรุ่งริ่ง
ทมิเบลินากจะต้องแข็งตายแน่ๆ
เพราะหิมะเริ่มตกแล้ว หิมะแต่ละ
เกล็ดที่ตกลงมาบนตัวทมิเบลินาราว
กับหิมะตกลงมาตักพลั่วหนึ่ง ถัง
เพราะเธอตัวโตเพียงแค่นี้เดียว
ขณะนี้ทมิเบลินามีเพียงใบไม้แห้ง
เพียงใบเดียวห่อตัว แต่แล้วใบไม้
นั้นก็ขาดตรงกลางทำให้ทมิเบลินา
ตัวสั่นสะท้านด้วยความหนาว

พื้นที่ที่ทมิเบลินาอยู่ มีทุ่ง
ข้าวโพดใหญ่ ข้าวโพดหมดไปนาน
แล้ว เหลือแต่คอแห้งๆอยู่ในดินอัน
เย็นแข็ง ทมิเบลินาเดินไปใน
ระหว่างคอข้าวโพดเหมือนเดินไปใน
ป่า ทันใดนั้นทมิเบลินาก็ได้พบ
ประตูบ้านของหนูนา บ้านหนูนา
เป็นโพรงเล็กๆใต้ต้นข้าวโพด ใน
โพรงนั้นหนูนาอยู่อย่างอบอุ่นสุข
มีห้องเก็บอาหารที่ข้าวโพดอยู่เต็ม
มีครัวอันหรูหราที่มีห้องกินข้าว
ทมิเบลินาเดินไปที่ประตูบ้านหนูนา
แล้วร้องขอข้าวบาเลย์เม็ดเล็กๆ
สักเม็ด เพราะทมิเบลินาไม่มีอะไร
จะกินสองวันแล้ว หนูนาที่แก่และ
ใจดีก็ร้องออกมาว่า

“โอ น่าสงสาร เข้ามาข้างใน
เถอะ เข้ามาในห้องอันอบอุ่นของข้า
นี่เถอะ แล้วมากินอะไรกับข้า”

ครั้นเมื่อทมิเบลินาทำให้หนูนา
พออกพอใจ หนูนา ก็บอกว่า “จะอยู่
กับข้าตลอดฤดูหนาวก็ได้นะ มาช่วย

ทำความสะอาดห้องและจัดให้
เรียบร้อย แล้วก็ให้นาทานให้ข้าทั้ง
ข้าชอบทั้งนี้ทานมากมาย”

ทมิเบลินาได้ทำตามทีหนุนาสั่ง
ให้ทำ ทั้งยังทำได้อย่างดีเป็นพิเศษ
อีกด้วย วันหนึ่งหนุนาบอกทมิเบลินา
ว่า “วันนี้นคงจะมีแขกมา เพื่อนบ้าน
ของข้ามาเยี่ยมข้าอาทิตย์ละครั้ง
เขามีสภาพดีกว่าข้า บ้านเขามีส้วม
ใหญ่มาก เสื้อที่เขาสวมก็เป็นที่
กามะหยัอย่างคิสด้า ถ้าเจ้าแต่งกับ
เขาละก็ เขาจะหาอะไรให้เจ้าเป็น
อย่างดี แต่ว่าเขาดาบอดนะ เจ้าต้อง
เล่ามันที่สนุกที่สุดให้เขาฟังด้วย
ล่ะ” แต่ทมิเบลินาไม่ได้คิดถึงเรื่อง
นี้ให้ยุ่งยาก เพราะแขกของหนุนา
เป็นเพียงตัวตุ่นเท่านั้น ผู้มาเยี่ยม
หนุนาสวมเสื้อกามะหยัดำ หนุนา
บอกทมิเบลินาว่า

“เขามีส้วมมากนะ บ้านเขาใหญ่
กว่าข้าถึง ๒๐ เท่า แล้วเขาก็มี
ความรู้ด้วย แต่เขาทนแสงแดดกับ
ดอกไม้สวยไม่ได้เลย ทั้งยังพูดถึง
อย่างเหยียดหยามอีกด้วย ทั้งนั้น
เพราะเขาไม่เคยเห็น”

ทมิเบลินาต้องร้องเพลงให้
แขกฟัง และร้องได้ไพเราะจนตัวตุ่น
ผู้เป็นแขกหลงรัก แต่ตัวตุ่นก็ไม่
พูดจาว่าอะไร เพราะตัวตุ่นเป็น
ผู้รอบคอบระมัดระวัง ก่อนหน้านั้น
ตัวตุ่นได้ขุดอุโมงค์เป็นทางยาวติดต่อ
จากบ้านของตนมาทะลุบ้านหนูนา
แล้วยังอนุญาตให้หนุนาอยู่กับทมิเบลินา
เดินไปมาในอุโมงค์ให้บ่อยเท่าไรก็ได้
ขอแต่ว่าอย่ากลั่นแกล้งหนุนาตายอยู่ใน
ทางเดินนั้นก็แล้วกัน เป็นนกงจริงๆ
นะแหละ มีปากมีเขี้ยว คงจะตายมา
นานแล้ว และจมอยู่ตรงที่ที่ตัวตุ่น
ขุดอุโมงค์ทำเป็นทางเดินอันยาวนาน
(ยังมีต่อ)

✓ 34 ลง 7 26/11.2524

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทัมเบล็น่า (ตอนจบ)

(นิทานยุโรป)

คราวที่แล้วทัมเบล็น่าหรือสาวน้อยหัวแม่มือได้ถูกนางคางคกพาตัวมาวางไว้บนใบบัว และกำลังที่จะพาตัวทัมเบล็น่าไปยังที่อยู่ของตน เพื่อให้แต่งงานกับคางคกลูกชาย แต่ปลาช่วยกันกัดกันใบบัวขาดลอยล่องไปตามลำธาร และตัวด้วงได้เอาขาตัวเธอทัมเบล็น่าพาไปไว้บนต้นไม้ แต่ก็ปล่อยทัมเบล็น่าให้ไปไหนตามใจ เมื่อถึงฤดูหนาวทัมเบล็น่าหนาวมาก ไม่มีอะไรห่อหุ้มร่างกายให้อบอุ่น จึงเดินไปในทุ่งข้าวโพดที่เหลืองแต่อด และได้พบบ้านหนูนา หนูนาได้ชวนให้อยู่ด้วย และเมื่อตัวตุ่นมาเยี่ยมได้อนุญาตให้หนูนาไปกับทัมเบล็น่าเดินไปตามทางเดินในอุมงก์ที่ตัวตุ่นขุดเป็นทางยาวต่อกันจากบ้านของตัวตุ่นมายังบ้านหนูนา แต่ขออย่าให้กลิ่นก้นนอนตาขอยู่ในทางเดินนั้น

ตัวตุ่นเอาปากคาบไม้หุ่นหนึ่งที่มีแสงเรืองเดินนำไปข้างหน้าตามช่องทางเดินอันยาวและมีกลิ่นมาถึงตรงที่นอนตาขอยู่ตัวตุ่นเอาจุกแนบกับเพดานแล้วเจาะรูให้แสงแดดส่องลงมา มาถึง

กลางทางในอุมงก์นั้นมันกนางแอ่นตัวหนึ่งนอนตาขอยู่ ปีกอันสวยหุบอยู่แนบข้าง อึงเลียบกับหัวซุกลงไปอยู่ใต้ขน นกที่นำส่งสารนั้นคงตายเพราะความหนาว ทัมเบล็น่าเห็นแล้วเสียใจมาก เพราะเธอชอบนกเล็ก ๆ ทุกตัว นกเคยร้องเพลงอย่างไพเราะให้เธอฟังตลอดฤดูร้อน ตัวตุ่นเอาเท้าเขี่ยนกตายนั้น พลงพูดว่า

“ตอนนั้นนกนี้ร้องเพลงไม่ได้ อีกแล้ว เป็นนกเล็ก ๆ ต้องได้รับทุกข์เวทนามาก นกอดตายเสมอในฤดูหนาว ข้าชอบคุณที่ไม่มีเด็กเล็ก ๆ ของข้าเป็นนก”

“จริงซี ท่านพูดอย่างผู้มีเหตุมีผล” หนูนาพูด “นกจะไปมีอะไรในฤดูหนาว อดอาหารทั้งหนาวเย็น ซึ่งคงต้องไม่เป็นที่ชอบใจนกละนั่น ข้าอยากจะทำอย่างนั้น”

ทัมเบล็น่าไม่ได้พูดว่าอะไร แต่เมื่อหนูนากับตัวตุ่นผ่านไปแล้ว ทัมเบล็น่าได้ก้มตัวไปทันกเสยขนบนหัวนกไปทางหนึ่ง แล้วก็จุ่มพิตที่ตานกเบา ๆ แล้วก็พูดว่า “นกน้อยนี้คงเคยร้องเพลงให้ข้าฟังในฤดูร้อน ทำให้ข้าได้รับความเพลิดเพลินเป็น

อันมากนะ นกน้อยที่รัก”

ตัวตุ่นปีนรูที่เจาะให้แสงเข้ามาเสีย แล้วพาหนูนากับทัมเบล็น่ากลับไปบ้าน คินนั้นทัมเบล็น่านอนไม่หลับ จึงลุกจากที่นอนมาเอาฟางถักเป็นผ้าห่ม แล้วนำไปคลุมที่ตัวนก เพื่อนจะได้ฝังอยู่ที่นั่นอย่างอุ่น ๆ ทัมเบล็น่าคลุมนกพลงพูดว่า “ลาก่อนนะ นกน้อยแสนสวย ลาก่อน ขอบใจเสียงเพลงอันไพเราะของเจ้าในฤดูร้อน ในเมื่อต้นไม้ก็เขียวแสงอาทิตย์ก็ส่องมาที่เราอย่างอบอุ่น” แล้วทัมเบล็น่าก็ซบหัวลงที่อกนก นกนั้นที่จริงไม่ได้ตายหรอก แต่ตัวแข็งเพราะหนาวเย็น ครั้นทัมเบล็น่าช่วยให้นกได้รับความอบอุ่น นกก็ฟื้นคืนสติขึ้นมา

ในฤดูใบไม้ร่วงนกนางแอ่นจะบินไปยังต่างแดน แต่บางตัวก็ชักช้า ยังไม่ทันไปถึงก็ถูกอากาศหนาวจนตกลงมาตาย กรันหิมะตก หิมะก็ทับถมลงไป ๆ ทัมเบล็น่าตัวสั่นเพราะตกใจ ด้วยว่านกนั้นเมื่อเทียบกับตัวที่สูงเพียงแค่นิดเดียวของตนแล้วก็นับว่าใหญ่ แต่ก็ทำใจกล้า เอาปลายดอกทิสเซลที่ก้นได้จากในห้องของหนูนามาสุ่มลงบนตัวนก

(อ่านต่อหน้า ๑๒๗)

หมีเบลันนา (ต่อจากหน้า ๓๑)

ก็นวันรุ่งขึ้นหมีเบลันนากลาย ออกไปคุนกกอก นกยังไม่ตายแต่ อ่อนเพลียมาก ได้แต่ล้มตาขึ้น ขวักหนึ่ง มองดูหมีเบลันนาที่ขึ้นอยู่ ตรงหน้า มือถือไม้ฟุ่ท่อนหนึ่งที่มี แสงเรืองแทนตะเกียง

“ขอบใจมากหนูน้อยคนสวย” นกพูด “ข้ารู้สึกอุ่นจริงๆ ไม่ช้า คงมีกำลังอย่างเดิมพอจะบินไปหา แสงแดดอุ่นอื่นๆได้”

“โอ๊ย ยังหนาวจัดอยู่ข้างนอก น่ะ” หมีเบลันนาพูด “หิมะกำลังตก อากาศก็กำลังหนาวเย็น อยู่ตรงที่ นอนอุ่นอุ่นนั้นแหละ ข้าจะดูแล เจ้าเอง”

พูดแล้วหมีเบลันนาก็ไปเอากลับ ดอกไม้รองนำมาให้นักดื่ม นก ดื่มน้ำแล้วพอมีกำลัง ก็เลยเล่าให้ หมีเบลันนาฟังว่า บิกข้างหนึ่งของตน ไปเที่ยวหานมเข้า เลยตามนกนาง แอนตัวอื่นๆที่กำลังบินไปต่างแดน อ้นอบอุ่นไม่ทัน ในที่สุดเลยตกลง มาเพราะเหนื่อยอ่อน แล้วก็จะไร ไม่ได้สักเลย เป็นอันตลอดฤดูหนาว นั้น นกนางแอนคงพักอยู่ที่นั่น มี หมีเบลันนาคแลกรักษาพยาบาลอย่าง อ่อนโยนรักใคร่ ทั้งหนูนาทั้งตัวคูน มิได้รู้เรื่องนเลย

ครั้นถึงฤดูใบไม้ผลิ แสงแดด ส่องโลกให้อบอุ่นอีกครั้งหนึ่ง นก นางแอนได้รำลึมหมีเบลันนาที่ได้เปิด ช่องตรงเพดานที่ตัวคูนได้ทำไว้ แสงแดดส่องมายังหมีเบลันนา และ นกนางแอน นกลามหมีเบลันนาว่า จะไปด้วยกันไหม นิ่งไปบนหลัง ตนได้ หมีเบลันนาก็อยากจะบินไป

กับนกยังป้าอันเขียวขจี แต่หมีเบ ลันนาก็รู้ว่าถ้าตนหนีไป หนูนาจะ ต้องเสียใจมาก ดังนั้นหมีเบลันนาจึง ปฏิเสธไปว่า

“ไม่ได้หรอก ข้าไม่ไปด้วย หรอก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลาก่อน สาวน้อย ที่แสนดี” นกกล่าวแล้วก็โฉบบินไป ในแสงตะวัน หมีเบลันนาจึงตามไป น้ำตาตกลงตาเพราะชอบนกนางแอน นามาก

“วัด วัด” เสียงนกร้องแล้ว บินตรงไปยังป่าเขียวขจี หมีเบลันนา ไม่มีความสุขเลย เพราะไม่ได้รับ อนุญาตให้ออกไปพบแสงแดดอัน อบอุ่นข้างนอก ขาวโศกที่หว่านอยู่ เหนือบ้านของหนูนาโค้งอกขึ้นเป็น ต้นสูงแล้ว และได้เป็นบ้ำที่บสำหรับ หมีเบลันนาผู้ตัวสูงเพียงนิ้วเดียว

ต่อมาวันหนึ่งหนูนาก็ได้บอก แก่หมีเบลันนาว่า “ตอนไปเจ้าจะต้อง เป็นเจ้าสาวละนะ หมีเบลันนา เพราะ เพื่อนบ้านเราเขามาสู่ขอเจ้า ข้าง เป็นโชคดีเสียก็กระไรสำหรับเด็กที่ น่าสงสารอย่างเจ้า ตอนนั้นเจ้าก็ต้อง ทำฝ่าฝืนสำหรับดาวรี (สินสอดที่ ผู้หญิงให้แก่ผู้ชายในการแต่งงาน) เพราะถ้าเจ้าได้เป็นเมียของตัวคูน เพื่อนบ้านของเราแล้วละก็ ต้องไม่มี อะไรขาดแคลน”

หมีเบลันนาต้องบ่นฝ่ายตลอดทั้ง วันๆ และทุกเย็นตัวคูนจะมาเยี่ยม และบอกว่า เมื่อฤดูร้อนสิ้นสุดลง แล้ว ตะวันจะไม่ส่องแสงร้อแรง นัก แต่ตอนนี้แสงแดดแผดเผาจน แผ่นดินแข็งรากับก้อนหิน และเมื่อ ฤดูร้อนผ่านไปแล้ว ตัวคูนกับ หมีเบลันนาจะแต่งงานกัน ที่จริง

หมีเบลันนาไม่พอใจเลย ทั้งนี้เพราะ ไม่ชอบตัวคูนผู้ใจเฝ้า ทุกเช้าเมื่อ ตะวันขึ้น และทุกเย็นเมื่อตะวันตก คิน หมีเบลันนาจะแอบออกไปนอก ประตูบ้าน ลมอ่อนๆจะแหวกต้น ขาวโศกออกจนหมีเบลันนาแลเห็น ท้องฟ้าสีครามได้ถนัด หมีเบลันนา กิดว่าข้างนอกบ้านข้างสวยและ แจ่มจ้าเสียก็กระไร แล้วก็ปรารถนา จะได้เห็นนกนางแอนที่รักก็อก แต่ ก็ไม่เห็นมา บ้านนั้นนกนางแอนคง จะบินไปไกลเข้าไปสู่ป่าใหญ่เขียว ขจีแล้ว

ถึงฤดูใบไม้ร่วง สิ่งที่เป็นดาวรี สำหรับจะต้องให้เจ้าบ่าวก็เสร็จสิ้น ลง หนูนาบอกว่า “อีก ๔ อาทิตย์ ต่อไปอีกเจ้าจะต้องแต่งงาน อย่าได้อ นะ ไม่เช่นนั้นข้าจะกัดเจ้าเสียด้วย ฟันอันขาวคมของข้าเสียทีเดียว เจ้า ได้ผัวดี พระราชาเองยังไม่มีเสื่อ กามะหยี่อย่างนี้เลย ห้องคุณอาหาร ของเขาเต็มไปด้วยอาหาร แล้วเจ้า จะต้องขอบกมุข้า”

ครั้นแล้ววันแต่งงานก็มาถึง ตัวคูนได้มาพาตัวหมีเบลันนาไปอยู่กับ ตนที่บ้านซึ่งอยู่ลึกลงไปโนดิน จะไม่ ได้ออกมาพบดวงตะวันอันอบอุ่นอีก แล้ว เพราะว่าตัวคูนไม่ชอบ หมีเบ ลันนารู้สึกเศร้ามาก เพราะต่อไปนี้จะ ต้องกล่าวคำอำลาดวง ตะวันอัน สวยงามแล้ว หมีเบลันนาร้องออกมา ว่า “ลาก่อน ดวงตะวันอันแจ่มจ้า” แล้วก็เหยียดแขนออกไป เท้าก็ก้าว ออกไปนอกบ้านอีกก้าวหนึ่ง ตอนนั ดันขาวโศกเขาเกี่ยวไปหมดแล้วเหลือ แต่ขังแห่งๆ หมีเบลันนาพูดว่า “ลา ก่อน ลาก่อน” พลังเอามือโอบรอบ ดอกไม้แดงดอกเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ที่

นั่น แล้วส่งว่า “ถ้าพบนกนางแอ่น ช่วยมอบความรักของข้าให้เขาด้วยนะ”

ทันใดนั้นก็มีเสียง “วัด วัด” ดังอยู่ในหูของทัมเบล็น่า พอทัมเบล็น่าแหงนหน้าขึ้นก็แลเห็นนกนางแอ่นกำลังบินผ่านมา นกนางแอ่นคือนักหนาที่ได้เห็นทัมเบล็น่า ทัมเบล็น่าเล่าให้นกนางแอ่นฟังว่าตนไม่เต็มใจแต่งงานกับตัวตื้นที่น่าเกลียดเลย ทั้งเมื่อแต่งงานแล้วยังจะต้องลงไปอยู่ใต้ดินที่แสงตะวันส่องลงไปไม่ถึง พุดแล้วทัมเบล็น่าก็อดร้องให้ออกมาไม่ได้ นกนางแอ่นก็เลยพุดว่า

“ฤดูหนาวกำลังจะมาถึงแล้วตอนนี้ ข้าจะต้องบินไปยังดินแดนที่อบอุ่น จะไปกับข้าไหมเล่า ถ้าไปก็รีบไปบนหลังข้า เราจะบินไปให้พ้นตัวตื้นที่น่าเกลียดและบ้านอันแสนมืดของมัน เราจะบินไปเหนือภูเขาไปยังบ้านเมืองอันอบอุ่นที่ตะวันจะส่องแสงแจ่มจ้ากว่าที่นั่น นั่นจะมีฤดูร้อนเสมอ มีดอกไม้สวยเสมอ มากับข้าเถอะ ทัมเบล็น่าที่รัก ผู้ที่ช่วยชีวิตข้าไว้ เมื่อครั้งข้าไปนอนตัวแข็งอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินอันมืดมน”

“ตกลง ข้าจะไปด้วย” ทัมเบล็น่าพุด แล้วก็บินขึ้นไปบนหลังนกนางแอ่นโดยเอาเท้าเหยียบบนปีกนกที่กางออก นกนางแอ่นบินขึ้นไปในท้องฟ้า เหนือป่า เหนือทะเล เหนือภูเขาใหญ่ที่มีแต่หิมะปกคลุมอยู่ พอทัมเบล็นารู้สึกหนาวก็ขุกตัวลงไปนอนในอุโมงค์อบอุ่นของนก โผล่แค่หัวออกมาชื่นชมกับแสงสวยงามในโลกเบื้อง

ล่าง ในที่สุดก็มาถึงดินแดนอันอบอุ่นที่ตะวันส่องแสงแจ่มจ้าซึ่งขึ้นท้องฟ้าดูเหมือนจะสูงขึ้นไปอีก ๒ เท่า ตามร่วมมืออันเขียวกับของสีม่วงอย่างงามที่สุดห้อยอยู่ ในป่าก็มีทั้งส้มและมะนาว อากาศทั่วไปจึงมีแต่กลิ่นใบไม้หอม ตามถนนหนทางมีแต่เด็กเล็กๆวิ่งไปวิ่งมาเล่นกับผีเสื้อตัวใหญ่มีหมา นกนางแอ่นยังบินไกลออกไป ทุกแห่งยังสวยงาม ที่ข้างทะเลสาบสีครามใต้ต้นไม้ใหญ่อันสวยงามที่สุด มีปราสาทหินอ่อนสีขาวเป็นประกาย มีไม้เลื้อยพันอยู่รอบเสาสูงๆ ตรงนั้นแหละเป็นรังของนกนางแอ่นเป็นอันมาก และในบรรดารังเหล่านั้นมีรังของนกนางแอ่นตัวที่พาทัมเบล็นามา

“นี่ไงละบ้านของข้า” นกนางแอ่นบอก “แต่จะอยู่กับข้าคงไม่สบายหรอก ข้าไม่เรียบร้อยพอจะทำให้ทัมเบล็น่าพอใจได้ หากบ้านอยู่เองก็แล้วกัน ในดอกไม้สวยๆ สักดอกหนึ่งทีขึ้นอยู่ที่นี่ เดี่ยวข้าจะส่งลงแล้วจะทำอะไรก็ได้ตามใจ”

“นั่นละวิเศษแล้ว” ทัมเบล็น่าพุดพลางดมกลิ่นดีๆของตน

ที่ตรงนั้นเป็นเสาหินอ่อนสีขาวขนาดใหญ่แต่หักเป็นท่อนๆ ๓ ท่อน อยู่บนดิน และระหว่างเสาหักๆนั้นมีดอกไม้สีขาวที่สวยงามที่สุด นกนางแอ่นถาลงมาแล้วปล่อยทัมเบล็นาลงบนใบไม้ใหญ่ใบหนึ่ง และทัมเบล็น่าแปลกใจเป็นที่สุดที่แลเห็นบุรุษตัวน้อยนิดเท่าๆกับตนกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางดอกไม้ บุรุษนั้นตัวขาวใสราวกับทำด้วยแก้ว มีมงกุฎทองที่สวยงามที่สุดสวมอยู่บนหัวและมีปีกสวย

ที่สุดอีกน่ะแหละติดอยู่ที่ป่า บุรุษนี้เป็นชีวิตจิตใจของดอกไม้ ดอกไม้ทุกดอกจะต้องมีคนตัวเล็กๆอย่างนั้นทั้งนั้น หญิงก็มีชายก็มี แต่ชายนี้เป็นราชาของคนตัวเล็กๆเหล่านั้น

“อ้อ หล่อเหลาอะไรอย่างนั้น” ทัมเบล็นากะซิบกับนกนางแอ่น

ราชาก็นิด ๆ อดตกใจไม่ได้ เมื่อเห็นนกนางแอ่นซึ่งเทียบกันแล้วก็เท่ากับยักษ์ แต่เมื่อแลเห็นทัมเบล็นาก็กลับยินดีปรีดา เพราะทัมเบล็นาสวยที่สุดเท่าที่ราชาก็น้อยเคยเห็นมา ดังนั้นราชาดอกไม้จึงอดมุงกุฎออกสวมหัวให้ทัมเบล็น่าพลางถามชื่อ แล้วก็เลขขอแต่งงานด้วย ทัมเบล็น่าจะได้เป็นราชินีแห่งดอกไม้ ราชานี้ต่างกับลูกชายนางกลางคอกกับตัวตื้น ทัมเบล็น่าจึงตอบตกลงทันที และปรากฏว่ามีหญิงชายออกมาจากดอกไม้แต่ละดอกนำของขวัญมาให้ทัมเบล็น่า แต่ที่ดีที่สุดก็คือบุรุษอันสวยงามที่คนเหล่านั้นมาติดเข้าที่หลังทัมเบล็น่าเพื่อจะได้บินโอบไปโอบมาตามดอกไม้ จากดอกหนึ่งไปยังอีกดอกหนึ่ง คนเหล่านั้นปรารถนาจะให้ทัมเบล็น่าเพลิดเพลิน นกนางแอ่นที่นั่งอยู่ในรังก็ได้ร้องเพลงแต่งงานอย่างเพราะที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่แล้วก็อดเศร้าไม่ได้ที่จะต้องจากกัน นกนางแอ่นชอบทัมเบล็นามากจนไม่อยากจากไปไหน

“ลาก่อน ลาก่อน” นกนางแอ่นกล่าวอำลาทัมเบล็นาด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง แล้วก็บินไปยังดินแดนอันห่างไกล ไกลออกไป ออกไปจนกระทั่งกลับไปถึงยังประเทศเดนมาร์ก ♥

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นุเอนายพราน

(นิทานญี่ปุ่น)

การล่าสัตว์ถือได้ว่าเป็นเรื่องของโชคลาภอย่างหนึ่ง ใครอยากล่าสัตว์ได้มากๆ มีโชคในการล่าสัตว์ก็ต้องมีคาถาอาคม ซึ่งบางทีก็ต้องใช้ในการปราบสัตว์ร้าย ผู้ร้ายอันอาจจะจำแลงร่างเป็นอะไรต่ออะไรได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องของนุเอนายพรานผู้สามารถคนหนึ่ง ดังที่ซารัด เอ็ม คอร์ดสันเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่นดังนี้

เมื่อนานมาแล้วยังมีพรานผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งชื่อนุเอนะ มีถิ่นฐานอยู่ที่ซาโตยาในคามิโงมูระ นุเอนะมีลูกสาวคนเดียว วันหนึ่งขณะที่ลูกสาวนุเอนะกำลังทอดผ้าอยู่ข้างหน้าต่าง ปรากฏว่านางหยุดฟังกระสวย แล้วก็หันมาพาลางหัวเราะ นุเอนะแลเห็นเข้ารู้สึกพิศวงว่า ลูกสาวหยุดฟังกระสวยแล้วหัวเราะ เพราะเหตุอะไร จึงคอยๆ มองไปรอบๆ อย่างพิศวงพิจารณา ก็ได้เห็นงูตัวนิดๆ ตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่หน้าต่าง พองูกระดิกหางทีหนึ่ง ลูกสาวนุเอนะก็หัวเราะทีหนึ่ง แล้วก็หันมา นุเอนะรู้ได้ว่างูนั้นอยุ่ตัวนั้นมาล่อให้ลูกสาวตนกระทำเช่นนั้น จึงได้ยิงงูนั้น

ตาย แล้วโยนงูตายลงไปในลำธารหน้าบ้าน

ในปีต่อมาเมื่อถึงฤดูที่หิมะละลาย ก็ได้ปรากฏมีปลาตัวเล็กๆ แปลกประหลาดที่นุเอนะไม่เคยเห็นมาก่อน ปลาคล้ายอยู่ในน้ำเป็นอันมาก นุเอนะลองจับมาแล้วก็ว่า ปลาอย่างที่ได้เรียนรู้มาจากปู่ย่าตายาย แล้วเอาหนามัดติดกับไม้มาคนๆ ปลาที่จับมาขังไว้กลับกลายเป็นงูตัวเล็กๆ ทั้งหมด นุเอนะเห็นเช่นนั้นอดตกใจกลัวไม่ได้ จึงนำงูเหล่านั้นไปเทที่ทุ่งนาใกล้ๆ บ้าน ครั้นถึงฤดูร้อนก็เกิดมีหญ้าประหลาดขึ้นตรงนั้นหนาที่บ และอุดมสมบูรณ์ แต่เมื่อมาบังวับ้างมากินหญ้าเข้าต่างล้มตายไปหมด

อยู่ต่อมา นุเอนะได้ไปล่าสัตว์ที่ภูเขา และตั้งใจจะกางกั้นที่นั้นด้วยคันไถนั้น ได้มีแสงสว่างส่องมาจากคันไถใหญ่คันหนึ่งใกล้ๆ นั้น นุเอนะมองไปที่แสงนั้นก็แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังปั่นฝ้ายด้วยไถ นุเอนะเดาเอาว่าอย่างไรเสียผู้หญิงคนนั้นคงต้องเป็นหมาจึงจอกกลายร่างมาเป็นหญิงสาว นุเอนะจึงยิงไป แต่หญิงสาวนั้นหัวเราะเฉยไม่ยอมไป

นุเอนะยิงแล้วยิงอีก แต่หญิงนั้นก็ยิ่งหัวเราะต่อไป นุเอนะเลยเลิกยิงแล้วกลับบ้านทันที

เช้าวันรุ่งขึ้นนุเอนะได้นำเรื่องนั้นไปเล่าให้บิดาฟัง บิดาของนุเอนะกล่าวว่า

“สัตว์อย่างนั้นยิ่งด้วยลูกกระสุนธรรมดาตามวิธีธรรมดาไม่สำเร็จหรอก ต้องใช้หญ้าชนิดหนึ่งห่อหุ้มเมื่อยังไปลูกกระสุนจะต้องถูกสัตว์อย่างนั้นแน่ๆ แต่ถ้ายังไม่ถูกอีกละก็คราวนี้ต้องยิงด้วยกระสุนทองรับรองว่าต้องถูกไม่พลาดเลย”

นอกจากนี้ บิดาของนุเอนะยังได้สอนเคล็ดลับเกี่ยวกับการล่าสัตว์แก่นุเอนะอีกหลายอย่าง นุเอนะจึงกลับไปที่เขาอีกในคืนวันนั้น และก็ได้เห็นแสงสว่างส่องจากคันไถใหญ่ และมีผู้หญิงคนเดียวกันนั้นปั่นฝ้ายด้วยไถอย่างเคย นุเอนะจึงยิงไปที่ลูกกระสุนห่อหุ้มด้วยหญ้าชนิดดังกล่าว แต่หญิงสาวกลับหัวเราะเขาะล้อเลียนนุเอนะเสียอีก นุเอนะคิดว่าเห็นจะไม่มียาอื่นใดที่จะปราบหญิงสาวนี้ได้แล้วนอกจากใช้ลูกกระสุนทองอันมีค่า ดังนั้นจึงบรรจุกระสุนทองในปืนแล้วยิง (อ่านต่อหน้า ๕๐๔)

แล้วพอจะนอนหลับเป็นสุขได้อย่างไร

ปี ๒๕๒๓ ของฉันคือปีแห่งความสุข บ้านใหม่ใกล้จะเสร็จ ฉันจะแต่งงานกับผู้ชายที่ฉันรักจนเป็นหลง แต่ปี ๒๕๒๓ ของพ่อและแม่เป็นปีแห่งความทุกข์ ปีแห่งหายนะ

ปกติพ่อไม่สูบบุหรี่ แต่พ่อก็ฉันเห็นพ่อสูบบุหรี่ทุกเวลาที่ว่าง เหล้าที่เล็กไปนานแล้วพ่อก็อีกจะดื่มอีกและไปร่วมวงที่บ้านกำนันหรือผู้ใหญ่เสมอ

แม่ได้แต่ส่ายหน้า ไม่อาจห้ามได้ด้วยรู้ว่าพ่อกลุ้ม หมอสันต์เมื่อรู้เรื่องก็พยายามจะช่วย เขาให้เด็กคนหนึ่งของเขาขับรถนำคันโตมาส่งมาให้เราไว้ใช้ เพื่อที่เราจะได้ไม่ต้องสูบน้ำในบ่อขึ้นมาใช้ จะได้เอาน้ำไปบ่อไว้เลี้ยงต้นไม้แทน รถมอเตอร์ไซด์คันยาวเหยียดวิ่งเข้ามาในซอย มาจอดที่ตรงโรงรถของเรา แล้วสายท่อที่เป็นผ้าทอหนาขนาดใหญ่มากๆก็ขมกลองลั่นกระโถนเล็กๆนั้นเข้าไปในบ้าน พ่อโอ้ออแท่งคานามาใหม่อีกสามแท่งใส่จนน้ำเต็มหมัดแล้วก็ยังมีน้ำเหลือ คนขับรถเป็นตำรวจดับเพลิง รถมอเตอร์ไซด์คันนั้นเขาใช้ส่งน้ำไปตามถนนที่ขาด แคลนน้ำในกรุงเทพฯ ซึ่งมีอยู่หลายแห่ง เป็นความช่วยเหลือจากหน่วยตำรวจตามที่ประชาชนไปร้องเรียน เขาเคยได้รับการอุปการะจากหมอสันต์จึงรับเอาน้ำมาให้เรานอกเวลาราชการ

“น้ำยังเหลือ ปล่อยลงท้องร่องดิใหม่” เขาถามฉัน ฉันรับห้าม เมื่อเห็นชาวบ้านหลายคนมาเมียง

มองด้วยสายตาวีงวอน ในขณะนั้นน้ำจืดมีค่าพอๆกับข้าวสารทีเดียว น้ำในท้องร่องยังพอมั ฉันได้อภิสัทธินเกินกว่าคนเหล่านั้นอยู่แล้ว ยังจะใจดำพอปล่อยน้ำลงท้องร่องได้หรือ

“ให้ชาวบ้านเขาเถอะ เขาไม่มีน้ำใช้”

บ้านห้วมซึ่งอยู่ใกล้โรงรถของฉันมากที่สุดจึงได้นำไปหนึ่งโอ่ง บ้านตากำได้ไปสองโอ่ง คนอื่นได้กันไปคนละหลายบับหลายถัง

“เอาไว้หุงข้าวกิน ชักผักกับอาบข้างมันเหอะ จะเก็บจะกร่อยก็ใช้ไป น้ำเต็มหุงข้าวแล้วบูดเร็ว กินก็เต็มๆไม่สนิทปาก” คนหนึ่งบอก

“ฉันต้องเอาไว้อาบน้ำลูกคนเล็กด้วย แม่ มันเพิ่งสองเดือนกว่าอาบน้ำเต็มเข้าไปได้คันตาย นึกได้อาตย์บ้านข้างๆเขาใจดี ช้อนน้ำที่ไรเขาก็แบ่งให้ที่ละโอ่ง บ้านนั้นเขารวย” แม่ลูกอ่อนคนหนึ่งบอก ฉันฟังแล้วก็รู้สึกจุกขึ้นมาแค้นคอหอย

เมื่อไม่นานมานี้เอง เรายังต้องลุยน้ำท่วมถึงหน้าแข้ง บัดนี้ต้องช้อนน้ำกินน้ำใช้ และยังไม่รู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกกี่เดือน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นุเอะนายพราน

(ต่อจากหน้า ๔๙)

ตรงไปที่หญิงสาว นำประหลาดแท้ที่ได้มีเสียงร้องกรีดมาจากหญิงสาวนั้น แล้วแสงสว่างจากต้นไม้ก็หายดับไปในพริบตา

ครั้นเช้าขึ้น นุเอะได้ตามรอยเลือดที่หยดเป็นทางไปบนพื้นดิน ในที่สุดได้ไปพบสัตว์ประหลาด

ตัวหนึ่งนอนตายอยู่ในถ้ำ จึงได้นำสัตว์ชนิดนั้นกลับมาบ้าน บิดาของนุเอะเห็นก็บอกว่าสัตว์อย่างนั้นแหละเขาเรียก ซารู โนะ ฟุตะซาชิ นุเอะจึงลอกหนังสัตว์นั้นไว้แล้วนำไปถวายเจ้าผู้ครองนคร เจ้าผู้ครองนครพ่อก็ออใจดีให้รางวัลนุเอะ ทั้งยังตั้งชื่อให้ว่า นุเอะ อีกด้วย

อีกครั้งหนึ่งนุเอะได้ไปล่าสัตว์ใกล้ๆกับที่ถ้ำและพู่กาซารานนุเอะกาตาซา นุเอะยิงกวางขาวตัวหนึ่งตาย นุเอะได้แต่เนื้อเถื่อนหนังกวางออก แต่พ่อแลไปข้างหนึ่งแล้วจะแลอีกข้างหนึ่ง หนังกวางกลับคิดเข้าไปได้เองอย่างเก่า ครั้นแลอีกข้างหนึ่ง หนังก็กลับคิดเข้าไปอย่างเก่าอีก แล้วกวางนั้นก็กลับคืนชีพ วิ่งหนีไปได้ต่อหน้าต่อตานุเอะก็ตามไปอย่างไม่ลดละ จนกระทั่งมาถึงยอดเขาจึงยิงกวางตายได้อีกครั้ง ปรากฏว่าลูกตากวางข้างหนึ่งเป็นลูกตากายสิทธิ์ เพราะในทันทีที่นุเอะจับลูกตากวางนั้นไว้ ก็ได้ปรากฏมีม้าสีเทามาอยู่ต่อหน้า นุเอะจึงขี่ม้าขึ้นกลับบ้าน แต่พอลงจากหลังม้า ม้าก็วิ่งกลับไปยังภูเข่อีก หลังจากนั้นไม่ว่านุเอะอยากจะทำอะไร เป็นมีสัตว์ชนิดนั้นผ่านมาให้ล่าได้ทุกครั้ง ลูกตากายสิทธิ์เป็นสมบัติอันมีค่าของครอบครัวนุเอะที่รักษาไว้ต่อมาชั่วลูกชั่วหลาน แต่ต่อมาเกิดมีไฟไหม้บ้านดั้งเดิมของตนตระกูลนุเอะ ลูกตากายสิทธิ์หายไปในบัดนั้นมาครอบครัวของนุเอะก็หาได้มีโชคดีเหมือนอย่างในอดีตกาลไม่ ทั้งนี้ตามที่ชาวบ้านเขาเล่ากัน

บรรณ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

หมวกสำเภา

(นิทานสก็อตแลนด์)

เรื่องล่องหนหายตัวได้นับเป็นเรื่องที่นิยมเล่ากันตามถิ่นต่างๆ ดังนั้นทั้งจีนและนิทานราชสถานที่เคยเล่าไปแล้ว และที่น่าสังเกตก็คือ แต่ละถิ่นใช้หมวกเป็นเครื่องทำให้หายตัวได้ เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน ดังที่บาบารา เกอร์วิลสัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านสก็อตแลนด์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวประมงคนหนึ่งชื่อ เอียน แม็กเกร อยู่ท่าเรือเล็กในแหลมกินไทร์ วันหนึ่งในฤดูหนาว เอียนไม่มีโอกาสออกเรือไปจับปลาในท้องทะเลอันปั่นป่วนได้ เอียนจึงตกลงใจว่าจะหยุดจับปลาแล้วมาทำกระดุงอุ้มใหม่สำหรับเรือหาปลาของตน เอียนมาหาไม้ในป่าระหว่างไทด์กับคลื่นเน่ลล์ให้ได้ไม้ขนาดตามต้องการ แต่ว่ายังไม่ทันจะได้หา ก็ปรากฏมีหมอกหนาลอยลงมาจากภูเขาปกคลุมต้นไม้ทั่วไปหมด เห็นเช่นนั้นเอียนคิดว่าจะต้องหาทางกลับบ้านโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ แต่ขณะนั้นเอียนมาหาบ้านไกลพอๆ การเดินทางกลับบ้านจึงต้องระวังให้ถูกทาง เพราะถึงอย่างไรเอียนก็ยังไม่อยากหลงทางและต้องมาค้างคืนในที่โล่งแจ้งทั้งที่

อากาศหนาวออกอย่างนั้น ดังนั้นเอียนจึงเลือกทางที่มองเห็นได้ คิดว่าอย่างไรเสียก็ต้องเป็นทางที่ตนเดินมา และเป็นทางที่จะตรงไปยังอาร์เคิลฟัทตนอยู่ แต่เมื่อเดินผ่านมาได้ไม่นาน ก็รู้ได้ว่าตนมาผิดทางเสียแล้ว หนทางนั้นหาใช่ทางกลับบ้านไม่ เพราะเมื่อออกจากป่ากลับมุ่งตรงไปยังตำบลที่เอียนไม่เคยไป ยิ่งตกค่ำ ทุกแห่งมืดมิด เอียนก็รู้ว่าตนหลงทางวนเวียนอยู่แถบภูเขา ในขณะที่เอียนคิดแต่เพียงเอาผ้าห่มตาสก๊อตห่มกระชับกับตัว แล้วก็นอนไปในกองหญ้ารก แต่ทันใดนั้นเอียนก็ได้เห็นแสงสว่างแวบๆ มาแต่ไกล จึงตั้งหน้าเดินตรงไปยังแสงไฟนั้นอย่างร้อนรน และเมื่อเดินใกล้เข้าไปๆ เอียนก็เห็นว่าแสงไฟนั้นมาจากหน้าต่างกระท่อมที่สร้างด้วยหินอย่างที่เขาเห็นว่าสร้างไว้สำหรับเฝ้าสัตว์เวลาพาสัตว์เลี้ยงไปกินหญ้าตามทุ่งหญ้าในฤดูร้อน

เอียนตรงเข้าไปทาบประตูที่จวนจะพังโดยแรง คิดว่าจะขออาศัยค้างคืนที่นั่นสักคืนจะได้มีไฟให้หายหนาว แต่น่าแปลกที่ไม่มีเสียงขานรับดังมาจากในกระท่อมเลย จะไม่มีคนอยู่

หรืออย่างไร ซึ่งก็เป็นไปไม่ได้ อย่างไม่เห็นต้องมีคนอยู่ ไม่เช่นนั้นแสงเทียนจะเกิดมีได้เองอย่างไร คิดดังนั้นแล้ว เอียนจึงทาบประตูอีกครั้งหนึ่ง ก็ยังไม่มีเสียงขานรับอีก ทั้งๆที่เอียนได้ยินเสียงชัดเจนมามากในกระท่อม ถึงตอนนั้นเอียนอดไม่ไหวไม่ได้จึงร้องตะโกนออกไปว่า

“พวกท่านเป็นคนอย่างไรกันนะ จะไม่ยอมให้คนที่เดินทางเหนื่อยอ่อนอาศัยพักค้างคืนที่เขาริโนขณะที่อากาศข้างนอกก็ออกหนาวเย็นอย่างนี้”

นั่นแหละเอียนจึงได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินลากๆ มาที่ประตู และประตูก็แง้มออกกว้างพอให้แมวลอดเข้าไปได้เท่านั้น คนแง้มประตูเป็นหญิงชราซึ่งโผล่หน้าดูเอียนอย่างพิลึกพิลั่นแล้ว ก็พูดอย่างเสียไม่ได้ว่า

“จะค้างคืนที่นี่ก็ได้ละมัง เพราะแถวนี้ไม่มีที่พักที่ไหนอีก ถ้าอย่างนั้นก็เข้ามาเลย มานอนตรงข้างเตาผิงนี่แหละ”

แล้วหญิงชราที่เปิดประตูออกพ้อเอียนเข้าไปแล้ว หญิงนั้นก็ปิดประตูแน่น ในเตาผิงไฟกำลังลุกโชน

(อ่านต่อหน้า ๕๐๔)

หมวกสีน้ำเงิน (ต่อจากหน้า ๕๘)

เอียนแลเห็นที่เตาผิงอีกข้างหนึ่งมีหญิงชราหนึ่งยืนอยู่อีกสองคนรวมเป็น ๓ คนด้วยกัน หญิงชราทั้งสามไม่ได้พูดอะไรกับเอียนอีกแม้แต่คำเดียว มีแต่คนที่ไปเปิดประตูให้ ไคซึให้เอียนไปที่ข้างเตาผิง และเอียนก็เอาผ้าตาสก๊อตของตนปรองนอน แต่ก็นอนไม่หลับหรอก เพราะเอียนรู้สึกว้าวรรยาภาสในกระท่อมนี้มีอะไรประหลาดๆ เพราะฉะนั้นจินดาไว้ไม่ให้หลับดีกว่า

ในระหว่างนั้นหญิงชราทั้งสามเหลือบมองมาที่เอียน และรู้สึกพอใจที่เห็นแขกผู้ไม่ได้เชื่อเชิญ นอนหลับสนิท คนหนึ่งจึงลุกขึ้นไปหยิบไม้ใบใหญ่ตรงมุมห้อง เอียนนอนนิ่งแต่ก็เฝ้ามองตามองดูหญิงชรา และก็แลเห็นว่า หญิงชรายกผ้าหีบอันหนักขึ้น แล้วดึงเอาหมวกสีน้ำเงินออกมาใบหนึ่ง พลาญค่อยๆ ยกขึ้นสวมหัว แล้วก็ร้องเสียงแหบๆ ว่า “คาร์โลล์” พอขาดคำหญิงนั้นก็หายวับไป ซึ่งทำให้เอียนตื่นเต็นงงนัยิ่งนัก

ต่อมาหญิงชราอีกสองคนก็ทำตามอย่างบ้าง แต่ละคนก็ดึงเอาหมวกสีน้ำเงินมาสวมหัวของตัว แล้วต่างก็ร้องว่า “คาร์โลล์” และพอขาดคำก็หายวับไปด้วยกันทั้งคู่ ครั้นหญิงทั้งสามหายตัวกันไปหมดแล้ว เอียนก็โคดลุกจากข้างเตาผิง ตรงไปที่หีบไม้ใบใหญ่นั้น เมื่อเปิดออกดูก็แลเห็นหมวกสีน้ำเงินเหลืออีกใบหนึ่ง เอียนก็บังเกิดความอยากรู้ว่า หญิงชราทั้งสามสวมหมวกสีน้ำเงินแล้วหายตัวไปอยู่ที่ไหนกัน เอียนก็เลย

จัดการเอามาลองสวม หัวตนบ้าง แล้วก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันท้าวหาญว่า “คาร์โลล์”

ทันใดนั้นเอง เอียนก็รู้สึกเหมือนว่ากำแพงกระท่อมนั้นกำลังจะละลายหายสูญไป และตัวเอียนก็รู้สึกว่ากำลังหมุนคว้างเหมือนกับถูกเหวี่ยงไปกลางอากาศ ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่าตัวกระแทกลงดังอีก เมื่อมองไปรอบๆ เอียนก็เห็นตัวเองอยู่ในห้องเก็บเหล่าไต้ดินขนาดใหญ่ มีหมา และที่นั่งหญิงชราทั้งสามกำลังดื่มเหล้ากันอย่างสนุกสนาน แต่พอแลเห็นเอียนหล่นดับลงมาในหมู่คน หญิงทั้งสามก็เลิกดื่มรับผุดลุกขึ้น แล้วร้องว่า “กินเทล กลับกินเทล” แล้วก็หายวับไปหมดในพริบตา

ฝ่ายเอียนเห็นเช่นนั้นก็ไม่มีความประสงค์จะคิดตามหญิงทั้งสามกลับไป เพราะสิ่งแวตล้อมขณะนั้นถูกใจเอียนยิ่งนักแล้ว ดังนั้นเอียนจึงจัดการสำรวจตรวจตราดูอย่างถ้วนถี่ ไม่ว่าจะเป็นถ้ำเหล่าไต้ไหน ขวดเหล่าไต้ไหน แล้วก็ชิมจากถ้ำนั้นบ้าง ดมจนเกลี้ยงจากขวดนั้นบ้าง ในที่สุดก็เลยเค้นโซเซไปมุมห้อง แล้วก็หลับสนิทอยู่ตรงนั้นหลับสนิทอย่างไม่เคยหลับเช่นนั้นมาก่อนเลยชั่วชีวิต

เอียนหาว่าไม่ว่าห้องไต้ดินที่ไว้เหล้านั้นเป็นของใคร ที่จริงเป็นของบิชอปแห่งคาร์โลล์ ห้องไต้ดินนั้นจึงอยู่ใต้พระราชวังในอังกฤษ เช้าวันรุ่งขึ้น คนใช้ของบิชอปลงมาในห้องนี้ พอเข้ามาก็อดศอกกอดอกใจไม่ได้ เมื่อแลเห็นขวดเหล่าไต้กระจัดกระจาย ถึงเหล้าก็หกไหลลงพื้น

คนใช้ถึงกับทูลว่า “เหล่าไต้คงหายไปจากชั้นตงหลายขวดละซิ ไม่เคยมีครั้งใดที่จะมีการลักขโมยอย่างนี้ไม่เคยเลยอย่างนี้”

ทันใดนั้นคนใช้คนหนึ่งไปแลเห็นเอียน นอนหลับอยู่ที่มุมห้อง ตอนนั้นก็ยังไม่หลับสนิทอยู่ หมวกสีน้ำเงินก็ยังสวมอยู่บนหัว ดังนั้นคนใช้จึงร้องออกมาดังลั่นว่า “บิชอป บิชอป” พอเอียนตกใจตื่นก็เห็นว่าตัวเองถูกมัดมือไว้หลัง ข้อมเท้าก็ผูกติดกันไม่ผัดกับเบ็ดไต้

คนเหล่านั้นพาเอียนไปในพระราชวัง เพื่อให้บิชอปตัดสิน แต่การจะเข้าไปในพระราชวังจำเป็นจะต้องถอดหมวกเป็นการเคารพ เอียนจึงถูกดึงหมวกออกจากหัว ความผิดของเอียนทำให้เอียนจะต้องถูกเผาตามคำตัดสิน และจะต้องไปทำที่ตลาดคาร์โลล์ เขามัดเอียนเข้ากับหลักอันใหญ่ มีมัดพันมัดเบือเริ่มอยู่ข้างล่าง ผู้คนที่พากันมาดูการเผาเอียนกำลังคอยให้ไฟลุกโชติช่วงขึ้น เอียน ขณะนี้ทอดอาลัยแล้วปล่อยให้เป็นไปแล้วแต่เคราะห์กรรมทันใดนั้นเอียนยังไม่ถึงคราวจะตายก็ให้บังเอิญนักขึ้นมาได้อย่างหนึ่งจึงร้องออกมาว่า

“คำขอร้องสุดท้าย คำขอร้องสุดท้าย ขอให้ข้าได้สวมหมวกสีน้ำเงินของข้าไปสู่แดนนิรันดร์ด้วยเถิด”

คำขอร้องสุดท้ายของเอียนได้รับอนุญาต เอียนจึงรับหมวกสีน้ำเงินมาสวม แล้วก็ทอดส่ายตาอันสิ้นหวังไปยังเปลวไฟที่กำลังแลบเลียมาถึงฝ่าเท้าของคนแล้วทันใดนั้นเอียนก็ร้องออกมาด้วย

เสียงอันห้าวหาญอย่างเคยว่า “กิน
เทล กลับกินเทล” ทรินดาเคียว
ทั้งเอียนทั้งหลักที่ผูกติดอยู่กับหลัง
เอียนก็หายวับไป ไม่ได้เจอะเจอ
อีกในดินแดนอังกฤษ ทำให้เป็น
งงเง้งแก่ผู้คนในคาร์โลล์เป็น
อันมาก

เมื่อเอียนได้สติขึ้นมาอีกครั้ง
หนึ่ง ก็แลเห็นตัวเองกลับมาอยู่แถบ
ภูเขาพื้นป่าไม่ระหว่างไทโตคกับ
เคล็นเนลล์อย่างเก่าอีก แต่คราวนี้
ไม่มีร่องรอยกระท่อมของหญิงชรา
ทั้งสามเลย วันนั้นเป็นวันอากาศดี
แดดแจ่มจ้าหลังจากที่หมอกกลดตอน
กลางคืน เอียนแลเห็นคนเขานา
คนหนึ่งเดินตรงมาจึงร้องบอกว่า

“ช่วยแก้มัดข้าให้หลุดจากหลัก
นี้หน่อยได้ไหม พ่อเฒ่า”

พ่อเฒ่านั้นก็ตรงเข้ามาช่วยแก้มัดให้ พ่อก็บอกว่า “นั่นมันเรื่องอะไร
ในโลกนี้ที่ท่านถึงได้เอาตัวไปมัดไว้
กับหลักอย่างนี้” เอียนมองดูหลัก
อันใหญ่ เบื่อเริ่ม นั้นอย่างเสียดย
แต่เมื่อดูไปครู่มา เอียนก็กลับเห็นว่า
หลักอันนั้นเป็นไม้ชนิดดีเยี่ยมท่อน
ใหญ่แข็งแรงใช้การได้ดี ทันใดนั้น
ก็นึกได้ว่าความมุ่งหมายดั้งเดิมที่ออก
จากบ้านมานานก็เพื่อจะหาไม้มาทำ
กระดูกงูเรือ หลักนั้นใช้ทำกระดูก
งูได้ดีเหมาะเจาะทีเดียว เอียนจึงตอบ
พ่อเฒ่าว่า

“มันไม่เป็นไม้ที่ข้ากำลังหาอยู่
เพื่อจะเอามาทำกระดูกงูเรือ แล้วไป
ได้มาจากบิชอปคาร์โลล์ ท่านมอบ
ให้ข้าเองที่เดียวนะ”

แล้วเอียนก็เดินหิวปากกลับบ้าน
ที่อาร์เคลล์ตามทางที่ผู้เฒ่าชี้ให้ ♥

คนไทย-ไทย (ต่อจากหน้า ๓๔)

ที่จริงภาษาพม่าไม่มีอักษร
สำหรับ จ และ ฉ ช โดยเฉพาะ
เพราะไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะใดใน
วรรค จ พม่าออกเสียงซึ่งคนไทย
ฟังเป็น ช ไม่ว่าจะเป็น จ ฉ ช หรือ
ฌ (ซึ่งที่จริงไม่ใช่ทุกเสียงไป) เพราะ
ฉะนั้นเมื่อจะออกเสียงให้เป็น จ หรือ
ฉ ช จึงต้องเขียนเป็นรูปพยัญชนะ
ควบกล้ำดังกล่าวก่อน ชาวไทแถบเมือง
นายหรืออาจจะกล่าวว่าในรัฐชานได้
จึงออกเสียง จ เป็น ส ช เช่น เจ้า
เป็น เซ้า (เขียนเป็น sao ในภาษา
อังกฤษ ทำให้ไปปนกับคำสาว ซึ่ง
เขียน sao เช่นเดียวกัน) เสียง ช
ของเรา เขาออกเสียงเป็น จ แต่คนที่
ออกเสียง จ เป็น ช ช จึงกลายเป็น
ช ไปด้วย เช่น ชาย เป็น ฉาย และ
เป็น ชาย ห่วงขึ้นเขียนนำหน้าชื่อ
เขาเป็น ชาย ตามแบบที่เด็กผู้ชาย
ไทใหญ่ใช้นำหน้าชื่อ (ส่วนเด็ก
ผู้หญิงใช้คำ นาง นำหน้าชื่อ) ทั้งที่
ในภาษาไตเหนือของเขา ไม่ได้
ออกเสียงเช่นนั้น เสียงเป็น จ แต่
ไม่ใช่ จ อย่างของเรา มีเสียงเสียด
แทรกฟังคล้ายมีเสียง ส ช แทรก
อยู่ด้วย ควรเขียน จช แต่เพื่อความ
สะดวก ข้าพเจ้าเขียนเป็น จ หรือ
บางทีก็เขียน จ

ครั้นเมื่อมาได้พบชาวไตเหนือ
ทั้งที่เจ้าน้ำและที่มิดจินา ข้าพเจ้าได้
ยินเขาพูด ถิ่นน้ำ เป็น ถิ่นน้ำ และ
เขาถามข้าพเจ้าว่า มาจัน ข้าพเจ้า
พอเข้าใจว่าเขาถามว่า มาจัน และ
คำหม่าสาวเจ้าถิ่นก็คือคำว่าสาว
เดียวกัน เสียง ช ก ที่เขาออกเสียง

ณ ช ก็ได้ยินหลายคำ เช่น ขมูก
เป็น ขมูก ขี้เหงา (=เศร้า
หงอยเหงา) เป็น ขี้เหงา น้ำเค็ม
(=แม่น้ำ) เป็น น้ำเค็ม แซ่ (=จีน)
เป็น แฉ่ แชน เป็น แฉน และ
แค้น (=แรง คุณอย่างขาด เรียก
ยาแค้น) ออกเสียง แซ่น คำดัง
กล่าวล้วนมากับสระหน้าเช่นเดียวกับ
ของชาวเมืองนายและในรัฐชาน
ได้

แต่ที่แปลกไปก็พวกไทขาวที่
เขาออกเสียง ช เป็น ฉ ช โดยไม่
ต้องกำหนดว่าเป็นสระหน้าหรือไม่
เช่น ขับ เป็น ขับ ดังใช้ว่า ขับ
มันไป (=ขับหรือโล่มันไป) ขอ เป็น
ข้อ เขา เป็น เซ้า ใช้ เป็น ไฉ
ดังใช้ว่า มันไฉม (มันไข่มุกคือ
มันเป็นไข) ไข่ เป็น ไข่ ดังใช้ว่า
ไข่เงินหย้าหมู คือไข่ทอดเนื้อหมู
หรือที่เราเรียกไข่ต้มหมู หรือไข่
หมูต้ม ส่วนเสียง ก เป็น จ นั้นต้อง
มี ร ควบ เช่นกรง เป็นจิ้ง กร ก็
เป็น จ ได้เช่น เกรือง เป็น เจิง
กรก เป็น จัก กร้าน เป็น จ้าน
ตะไกร เป็น หอมเจือ-อ ดูแล้ว
ไม่ผิดกับคำพม่าข้างต้น แต่คน
เหล่านั้นไม่ได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ
พม่าแต่อย่างใดเลย ส่วนชาว
ไตเหนือถึงจะอพยพมาอยู่ในพม่า
แต่ก็มีไม่กี่คนที่พูดภาษาพม่าได้ ฟัง
เข้าใจ การที่จะได้อิทธิพลจากภาษา
พม่าจึงน่าจะหมกมุ่นหาไป

หรือว่าการออกเสียงเช่นนั้นจะมี
มาแต่ดั้งเดิม แล้วมากลายภายหลัง
ภาษาอย่างตอนคงพอจะยืนยันในเรื่อง
นี้ได้ ก็ขอแนะนำ (เท่าที่ทราบ) คงมี
เหลืออยู่เพียงคำเดียวได้แก่คำ เก็บ

๖๖๗ ๒๖๖๗ ๑๗ ม.ค. ๒๕๖๓

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นางทงเจ็ด

(นิทานเนปาล)

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เพื่อนำลูกสาวไปปล่อยไว้ในป่า เช่นเดียวกับเรื่องนางสิบสอง กงเป็นเพื่อนที่นำสนธิของชาวเนปาล จึงจดจำมาเล่ากันทั่วไป เมื่อเล่าต่อกันไปรายละเอียดก็ต่างกันไป ดังที่มีเล่ากันอย่างน้อยสองสำนวนที่มีความต่างกันเป็นบางตอน สำนวนหนึ่งเกรส ลาด เป็นผู้เล่า ส่วนอีกสำนวนหนึ่ง กรณากร โพทข เป็นผู้เล่า แต่เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เหมือนกันดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวเนปาลคนหนึ่งมีลูกสาวเจ็ดคน และเมื่อเกิดตายลงต่อมาชายนั้นก็ได้อีกคนหนึ่ง และเป็นธรรมดาแม่เลี้ยงย่อมไม่ถูกตาถูกใจกับลูกเลี้ยง ยิ่งลูกเลี้ยงเป็นผู้หญิงทั้งเจ็ดคน แม่เลี้ยงย่อมต้องอยากหาทางกำจัด สำนวนของกรณากรกล่าวว่า แม่เลี้ยงยุพื่อจึงหลอกลูกสาวให้ออกจากบ้าน โดยบอกว่า จะพาไปดูพระบำในเมือง แต่สำนวนของเกรส ลาด กล่าวว่าแม่เลี้ยงเป็นคนแนะนำพื่อให้บอกลูกสาวว่าจะพาไปไหว้พระที่โบสถ์ พื่อพาลูกสาวเดินวกลงอยู่ในป่าจนกระทั่งค่ำ จะเดินทางต่อไปอีกไม่ได้ จำต้องหาที่พัก พื่อจึงได้พาลูกสาวไปพักที่กระท่อม

หลังหนึ่งข้างทาง ขณะที่ลูกสาวต่างพากันนอนหลับสนิทด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย เพราะต้องเดินมาตลอดทั้งวัน และเพื่มิให้ลูกสาวหาทางกลับบ้านได้ง่ายๆ พื่อได้เอาขลุ่ยมาขลุ่ยลูกสาวทั้งเจ็ดคน แล้วก็หนีกลับบ้าน

ครั้นเช้าขึ้นลูกสาวทั้งเจ็ดคนขึ้นมา ก็พากันตกอกตกใจที่ลืมตาไม่ขมมองอะไรไม่เห็น ต่างร้องเรียกพื่อให้ช่วย แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงขานตอบ จึงได้รู้ว่า พื่อใจร้ายหลอกพวกตนมาทิ้งไว้ในป่าให้อดตาย หรือไม่กี่ให้เป็นเหยื่อแก่สัตว์ร้าย ลูกๆ ก็ไม่กล้าเชื่อว่าพื่อจะทิ้งตนไว้อย่างนี้ ความหิวความทุกข์ทรมานเกิดขึ้นตาเกิดแลไม่เห็น ทำให้นางทงเจ็ดเศร้าโศกจนอดร้องไห้ออกมาไม่ได้ แต่จะมัวทุกข์โศกอยู่ก็ไม่ได้ แต่ละคนต่างกล้าหาทางและคนหนึ่งกลานไปพบหม้อดินใบหนึ่งอยู่ที่มุมกระท่อม จึงฉวยหม้อน้ำ ค่อยๆ ดื่มสะเปะสะปะไปในป่าเพื่อหาน้ำกิน ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงน้ำตก จึงเดินไปตามเสียงและเอาหม้อไปรองน้ำ แต่รองสักเท่าไรก็ไม่ได้น้ำ เพราะหม้อใบนั้นรู้อีกตัวหนึ่งเห็นเข้าจึงร้องบอก

ว่า “หม้อร่วรองอย่างไรก็ไม่เต็ม” สาวน้อยเหล่านั้นคิดว่า เพราะอีกามายบอกกล่าวเช่นนั้นละกระมัง จึงทำให้รองน้ำได้ไม่กักหยด จนในที่สุดคนรองน้ำกล้าไปพบรอยร่วที่กันหม้อเข้าเอง จึงได้รู้และอุทานออกมาว่า “โอเอ๋ย หม้อร่ว” พูดแล้วก็โยนหม้อทิ้งไป

ต่อจากนั้นต่างก็พยายามคิดหาทางเอาสิ่งที่ดีอยู่ใต้ตาของตนออกเสียก่อน จะได้ไปหาน้ำหาอาหารมากินกันเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ และวิธีของนางทงเจ็ดก็คือ เอาหม้อจมน้ำลายในปากมาอุ้มขลุ่ย จนกระทั่งขลุ่ยอ่อนตัวหลุดไปจากตา ส่วนนางหนึ่งถึงกับอุทาน ออกมาด้วยความดีใจว่า “ข้าแลเห็นแสงแล้ว” คนอื่นๆ ก็อุทานออกมาบ้างว่า ตนแลเห็นสิ่งต่างๆ แล้ว เมื่อต่างคนต่างลืมตาแลเห็นอะไรๆ ได้แล้ว จึงได้เห็นว่า พื่อเอาขลุ่ยมาขลุ่ยตาของตนนั่นเอง ตนจึงและอะไรไม่เห็นพื่อคงหวังจะให้พวกตนตกเป็นเหยื่อของสัตว์ร้ายในบ้านนั่นแหละ

ทั้งเจ็ดนางพากันเดินทางหาน้ำหาอาหารในป่าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้

(อ่านต่อหน้า ๑๓๕)

นางหงส์เจ็ด (ต่อจากหน้า ๕๐)

มาพบพระราชวังใหญ่ในป่าที่พบเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ที่ได้เห็นสถานที่เช่นนั้นในป่า ดังนั้นจึงชวนกันเข้าไปขอยาน แต่ก็น้ำแปลกที่ทั้งๆประตูหน้าต่างเปิดอยู่ แต่หาเห็นผู้คนแต่สักคนไม่ กรันเดินเข้าไปในตัวตึกก็แลเห็นมีบันได ๒ บันได คือบันไดทองกับบันไดเงิน เมื่อขึ้นบันไดไปแล้ว ยังได้พบห้องแต่ละห้องล้วนแล้วไปด้วยของมีค่าอย่างทอง เงิน และเพชร เห็นความใหญ่โต อาหารตลอดจนทรัพย์สมบัติมหาศาลตามห้องต่างๆแล้ว นางหงส์เจ็ดถึงกับตะลึงลาน ต่างเดินเข้าห้องโน้นออกห้องนี้ และเมื่อได้มาถึงห้องหนึ่งซึ่งประดับประดาด้วยทองและเพชร ก็ได้เห็นสิ่งใหญ่ตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ ข้างหน้าเตียงที่ถึงนอนมีจานทองใส่ข้าวเม่าเสียพูนคลุกกับนมเปรี้ยวดังที่เรียก บำชี ในภาษาเนปาล แลเห็นของกินอร่อยๆ เช่นนั้นแต่ละนางน้ำลายสอด้วยความหิวความอยาก ต่างก็ตรงเข้ากินบ้ำชีจานพูนๆนั้นเสียเต็มอิ่ม จนกระทั่งบ้ำชีทั้งจานเหลืออยู่เพียงกำมือเดียว และแทนที่จะกินเสียให้หมด นางเหล่านั้นกลับเอาไปบ้ำชีไว้ที่หน้าต่าง แล้วก็หนีไปซ่อนเสีย ฝ่ายถึงเมื่อตนนอนขึ้นมาจะกินอาหารของโปรดของตนก็ปรากฏว่าในจานข้าวเม่าไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย เห็นแล้วจึงคำรามออกมาดังลั่นว่า “ใครนะมากินบ้ำชีของข้าหมด” จึงมองไปรอบๆห้องก็ไม่แลเห็น

เพื่อความสุขความสบาย ของลูกของคุณ

ควรให้นมลูกเมื่อใด

ในระยะเวลาเพียงไม่กี่วันของชีวิตทารก ควรจะได้เอาใจใส่ถึงความต้องการอาหารของทารกให้ดีก่อน ไม่ควรจะต้อง “หัด” ทารกให้รับนมตรงตามเวลานัก ในระยะ ๒-๓ อาทิตย์แรก ทารกจะพยายามปรับตนเองให้มีชีวิตอยู่ในโลกใหม่ของตนในไม่ช้าก็ด้วยความเคยชิน ทารกก็จะนอนหลับได้นานๆในช่วงระหว่างการให้นม

เวลาที่ทารกร้องก็ไม่ใช่ว่าเป็นเพราะหิวโหยเสมอไป คุณเสียให้แนก่อนว่า ทารกสบายดีตามปกติ ผ้าอ้อมไม่เปียก และไม่ท้องอืดจากมี “ลม” ในท้องมากนัก ถ้าเห็นว่าทารกนั้นหิวจริงก็อาจให้นมได้ในระยะที่ไม่เร็วกว่า ๒ ชั่วโมง เนื่องจากทั้งตัวเล็กๆอยู่ ทารกอาจต้องการได้

อาหารในระหว่างเวลากลางคืนด้วย เพราะกลางวันและกลางคืนนั้นทารกจะเห็นว่าแตกต่างกันเลย แต่ต่อมาก็ไม่นานนักทารกก็จะเคยชินและนอนหลับรวดเดียวยาวนานถึง ๔-๕ ชั่วโมงในตอนกลางคืน

ทารกจะกระหายน้ำพอๆกับการเจริญเติบโตเหมือนกัน ทารกจึงควรได้ดื่มน้ำที่สุกสะอาดแล้วโดยการบ้วนด้วยช้อน หรือดูดจากขวดที่สะอาด ก่อนจะถึงเวลาให้นม การให้น้ำทารกดื่มน้ำก็จะเป็นการดีอย่างยิ่ง

ในที่สุดทารกจะรับนมตามเวลาได้เองตามปกติ เป็นการเหมาะสมและสะดวกที่สุดที่จะให้นมทารกตามเวลาทุกครั้งไป อย่าปลุกทารกถ้ายังไม่นอนหลับอยู่ ทารกจะตื่นขึ้นมาเองเมื่อถึงเวลาหิว การนอนหลับนั้นก็มีคุณค่าพอๆกับอาหารที่จะช่วยให้ทารกเจริญเติบโตได้ดีตามปกติ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ใครที่จะมาขโมยของกินเขาไปได้ แต่เมื่อเหลียวไปเหลียวมาไปแลเห็น ราชกำมือหนึ่งบ้ายติดอยู่ที่หน้าคาง จึงสำคัญว่าหน้าคางคงเป็นตุ๊กตา เอาไปกินแน่ ก็คิดเช่นนั้นแล้วก็ตรง เข้ากัดเข้าตืหน้าคางเป็นพลัน

วันรุ่งขึ้นลิงก็ทำเช่นวันวานคือ ทำราชขั้วเจ้าลูกกบกับนมเปรี้ยว เสร็จแล้ว แทนที่จะกินเสียคอนั้น กลับไปนอนเสียก่อน ฟัน้องทั้งเจ็ด ก็ออกจากที่ซ่อนมาเอาบาซไปกิน เสียเกือบหมดอก กรวณเอาบาซ ที่เหลือไปบ้ายไว้ที่เสา เมื่อถึงต้น ขันมาเห็นราชติดอยู่ที่เสา สำคัญว่า เสาเอาไปกินจึงทั้งเตะทั้งกัดเสานั้น อย่างเต็มกำลัง มาถึงวันที่สามนาง ทั้งเจ็ดที่มาแอบเอาบาซไปแบ่ง กันกิน เมื่อกินเหลือไม่รู้จะเอาไป บ้ายกับอะไร จึงบ้ายไว้ที่หางถึง ถึง ต้นขนแลเห็นเข้าเช่นนั้น ก็ถึงกับ แยกเขี้ยวคำรามออกมาด้วยความ โกรธว่า “หนอยแหมะ เจ้าหางของข้า บังอาจมาขโมยของกินของข้าไป กิน” แล้วก็จัดการลงโทษหางของ ตัว โดยไปติดไฟตั้งกระทะใส่น้ำ มันลงไป กรนน้ำมันร้อนก็จุ่มหาง ของตัวลงไป พอหางถูกน้ำมัน เดือดๆเข้าก็ร้องลั่นว่า “โอ๊ย เจ็บจริง ปวดแสบปวดร้อนอะไรอย่างนี้” แต่แล้วก็พูดเองเออเองเหมือน ดังจะตำหนิเจ้าหางขโมยของของตน ว่า “สมน้ำหน้า ดีไหมละ อยากมา ขโมยของของข้าไปกิน” แล้วก็จุ่ม หางของตัวลงไปในน้ำมันเดือดๆอก แล้วก็ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด และตามด้วยคำดุด่าหางของตัวกลับ

กันไปมา ขณะที่ลิงกำลังยุ่งอยู่กับ หางของตัวอยู่นั้น นางทั้งเจ็ดค่อยๆ ย่องออกมาจากที่ซ่อน แล้วก็ช่วย กันผลักลิงนั้นหัวทิ่มลงไปในกระทะ น้ำมันเดือดๆ ถึงถึงแก่ความตาย ทันที

กรณลิงตายแล้ว นางทั้งเจ็ดก็ ได้ครอบครองสมบัติของลิงทั้งหมด ทั้งเงินทองและเพชรพลอย ทำให้ ได้มีชีวิตอยู่อย่างผาสุก ตรงกันข้าม กับพ่อที่ยากจนลงทุกวัน จนกระทั่ง ไม่มีเงินติดตัวสักก็จะต้องทำแปร งแปรงใหม่ทอดผ้าขาย (ของเกสรลาด ว่า ทำมันผองอย่างใส่ในอาหารขาย) วันหนึ่งพ่อของนางทั้งเจ็ดหาบแปร งขาย และเดินเรื่อยมาอย่างไรไม่ ทราบ ผ่านมาทางที่อยู่ของนาง ทั้งเจ็ด เสียสร้อยขายแปรงแปร งใหม่ทอดผ้า ทำให้สาวๆ ทั้งเจ็ด โผล่ หน้าคางดู และแลเห็นเป็นพ่อของ ตน ก็ปรึกษากันว่าควรจะทำอย่างไร ดี แล้วในที่สุดก็เห็นพ้องต้องกันว่า ถึงแม้พ่อจะใจร้ายแก่พวกตนอย่างไร ก็ตาม ก็ยังต้องถือว่าเป็นพ่อบังเกิดเกล้า ควรต้องเชื่อเชิญให้เข้ามา ข้างในตามหน้าที่ของลูก เมื่อเห็น ตรงกันเช่นนั้นแล้ว ทุกคนก็ลงไป เชื้อเชิญพ่อให้เข้ามาในบ้าน พ่อ เห็นบ้านช่องของลูกสาวใหญ่โต โอฬารเช่นนั้นก็ตืออกใจ ลูกสาวก็ ถามพ่อว่า “พ่อเข้าบ้านทางประตู ไหน ประตูไม้หรือประตูทอง” พ่อ ตอบอย่างยืดยาวว่า “เข้าประตูทองสิ ลูก” กรณถึงคราวจะขึ้นบันได ลูกสาวก็พาขึ้นบันไดทอง แล้วพา ไปนั่งยังที่นั่งอันหรูหราจัดหาอาหาร

รสโอชะดี ๘๔ ชนิดมาเลี้ยงพ่อ อิ่ม แล้วก็ยังมีของมีค่าให้พ่อนำ ติดตัวเอากลับไปบ้าน แล้วยังส่ง ไปให้แม่เลี้ยงมาเยี่ยมเยียนตนบ้าง

เมื่อมาถึงบ้าน พ่อได้บอกข่าว ดีแก่เมียของตน แม่เลี้ยงก็กระตือ รือร้อนอยากไปขึ้นมาทันที ทั้งหาใช่ เพราะรักใคร่จึงได้อยากไปเยี่ยมไม่ แต่เป็นเพราะความริษยาและโลก อยากรู้ของมีค่าจากลูกเลี้ยงบ้าง เมื่อไปถึง ลูกเลี้ยงก็ถามว่าจะขึ้น บันไดอะไร แม่เลี้ยงตอบว่าจะขึ้น บันไดทอง แต่ลูกเลี้ยงกลับพาขึ้น บันไดไม้ ลูกเลี้ยงได้จัดอาหารเลี้ยง ๘๔ ชนิด เช่นเดียวกับที่เลี้ยงพ่อ เมื่อตอนจะกลับลูกเลี้ยงได้มอบหม้อ ดินปากกว้างให้ใบหนึ่ง ปากหม้อ หุ้มกระดาษทึบไว้เรียบร้อย ทั้งส่ง ว่า เมื่อจะเปิดหม้อดินนี้จะต้องเข้า ห้องปิดประตูให้แน่น แล้วอยู่แต่ ถ้าฟังคนเดียว กรุณากร ใ้พทย กล่าววาลูกเลี้ยงให้เปิดกระดาษปิด ปากหม้อออกทันที แต่เกสร ลาด กล่าววาลูกเลี้ยงสั่งให้เจาะกระดาษ เป็นรูก่อนจะดับไฟนอน แต่จะเปิด ปากหม้อแต่ไหนก็ตาม ก็ปรากฏว่า สิ่งที่อยู่ในหม้อคือสัตว์ร้ายนานา ชนิดทั้งงู ตะขาบ แมลงป่อง และ อื่นๆ ต่างพากันออกมาเลื้อยขยี้เยย แล้วก็กัดนางแม่เลี้ยงตาย เข้าขึ้น พ่อเห็นเมียตนไม่ตื่นจึงพังประตู เข้าไป เมื่อเห็นเมียตายเช่นนั้น พ่อ ก็ส่งข่าวไปบอกลูกสาว นางทั้งเจ็ด ได้มาทำพิธีศพให้เป็นวาระสุดท้าย แล้วก็รับพ่อไปอยู่กับตนในบ้า คลอดไป ♥

วิ ๓๔ ๗๖๘ ๒๔ พ.ค. ๒๕๒๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกชายนายพราน

(นิทานแอฟริกา)

นิทานธรรมชาติที่เลว
เล่าครั้งที่แล้วๆ มีปัญหาซึ่งจำ
เป็นจะต้องอาศัยเจ้าหญิงผู้เรือง
ปัญญาเป็นผู้ตัดสิน แต่นิทาน
แอฟริกาหลายเรื่องที่เราเล่าไป
ให้ผู้อ่านตัดสินเอาเองว่าถ้าผู้อ่าน
อยู่ในสภาพเช่นนั้นควรจะทำอย่างไร
เรื่องของชนเผ่าเฮฮาที่เล่าไว้ใน
ตำนานและนิยายแอฟริกาที่มีอยู่เรื่อง
หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องทำนองนี้ เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีนายพรานคนหนึ่ง
มีลูกชายเพียงคนเดียวชื่อซินนาห์
วันหนึ่งสองคนพ่อลูกได้เข้าป่าล่า
สัตว์ตามอาชีพของตน แต่ซินนาห์
กับพ่อล่าสัตว์อยู่ทั้งวันไม่ได้สัตว์
อะไรแม้แต่พอจะขังชีพได้เลยนอก
จากกระต่ายตัวเล็ก ๆ เพียงตัวเดียว
ซินนาห์เห็นไม่มีประโยชน์อะไรจึง
โยนกระต่ายทิ้งเสีย และปรากฏว่า
ตลอดทั้งวันนั้น คนทั้งสองไม่ได้
เจอสัตว์ที่เป็นเหยื่อให้ล่าได้อีกเลย
ครั้นตกค่ำพ่อรู้สึกหิว พ่อจึงบอก
ลูกว่า “อย่างกระต่ายกินซิลูก อย่าง
น้อยก็ยังพอประทังความหิวไปได้”
แต่เมื่อลูกบอกว่า โยนกระต่ายทิ้ง
ไปแล้ว พ่อก็ไม่โอ้อวดอะไรบบัง

ลงท้ายถึงกับเอาขวานฟาดลูกชาย
จนลูกชายล้มลงสิ้นสติ แล้วก็ผละ
ไป ปล่อยให้ลูกชายนอนกลิ้งอยู่กับ
พื้นอย่างนั้น จนกระทั่งใกล้ค่ำ
ซินนาห์จึงได้ฟื้นคืนสติขึ้น เมื่อ
กลับไปบ้าน ซินนาห์คอยจนคน
ในบ้านหลับหมดแล้ว จึงได้เก็บ
ข้าวของออกจากบ้านไป

ซินนาห์มุ่งหน้าไปยังแคว้นดาห์
เมืองใหญ่เมืองหนึ่ง และได้มาถึง
เมืองนั้นเมื่อดึกมากแล้ว ซินนาห์
ตรงไปยังบ้านของหัวหน้าเผ่าที่อยู่
ตรงศูนย์กลางของเมืองนั้น เพื่อ
หัวหน้าเผ่าตื่นขึ้นในตอนนั้น และ
ได้เห็นซินนาห์เป็นคนแปลกหน้า
จึงถามว่า มาจากไหน และซินนาห์
ก็บอกว่า มาจากหมู่บ้านของตน
หัวหน้าเผ่าจึงถามต่อไปว่า “อยู่สุข
สบายดีหรือ” ซินนาห์จึงเล่าเรื่อง
ของตนให้หัวหน้าเผ่าฟังว่า

“ข้ากับพ่อได้เข้าไปในป่าหมาย
จะล่าสัตว์ แต่ว่าขิงสัตว์อะไรไม่ได้
เลย นอกจากกระต่ายตัวเล็ก ๆ เพียง
ตัวเดียว แล้วพ่อก็ให้ข้าแบกเอากลับ
บ้าน แต่ข้าเห็นไม่มีประโยชน์ กิน
ก็ไม่พอกิน จึงได้เหวี่ยงเข้าไปใน
พุ่มไม้ข้างทาง ครั้นขิงสัตว์อะไร
ไม่ได้เลย ทั้งพ่อทั้งข้าต่างก็หิว

พอกี้ให้ข้าเอาระต่ายมาขังกิน แต่
พอข้าบอกว่าข้าโยนทิ้งไปแล้ว เท่า
นั้นละพ่อโกรธข้าใหญ่ ถึงกับเอา
ขวานฟาดข้าจนข้าสลบไป ตกค่ำ
ข้าฟื้นขึ้นมา ข้าก็เลยเก็บข้าวเก็บ
ของออกจากบ้านตรงมาที่นั่นเลย”

หัวหน้าเผ่าฟังแล้วนั่งคิดอยู่ครู่
หนึ่ง จึงพูดแก่ซินนาห์ว่า

“ข้ามีความลับอยู่อย่างหนึ่ง
ถ้าข้าเล่าให้ฟังแล้วเจ้าจะเก็บความ
ลับได้ไหม”

เมื่อซินนาห์รับปากแล้วหัวหน้า
เผ่าก็เล่าให้ซินนาห์ฟังว่า

“ข้ามีลูกชายอยู่คนเดียว เมื่อ
หลายปีมาแล้ว ข้าต้องไปทำศึก ลูก
ชายคนเดียวของข้าได้ถูกข้าศึกจับตัว
ไป แล้วภายหลังก็ถูกฆ่าตาย มา
บัดนี้ข้ามาเห็นเจ้ามีอายุไล่เลี่ยกับ
ลูกข้า พ่อจึงจะบอกใครๆ ว่า
ลูกชายข้าหนีข้าศึกกลับมาได้แล้วละ
เจ้าจงมาเป็นลูกชายของข้าเสียเถะ
ทำได้ไหม”

“ก็ไมยากนัก ท่าน” ซินนาห์
ตอบ

ได้ยินซินนาห์พูดรับคำเช่นนั้น
หัวหน้าเผ่าก็เข้าไปในห้อง แล้วจึง
บินดั่งบัง เสาชิงบดดังก้องในยามดึก
(อ่านต่อหน้า ๕๕)

ลูกชายนายพราน (ต่อจากหน้า ๑๗)

ทำให้แม่บ้านลูกบ้านตกใจตื่น จึงพากันมาถามว่า เหตุใดจึงยังป็นหัวหน้าเล่าก็ตอบว่า “ลูกชายข้ากลับมาแล้ว” ทุกคนในบ้านเมื่อรู้ข่าวเช่นนั้นต่างสงสัยแสดงความสงสัยยินดี ผู้คนในเมืองเมื่อรู้ข่าวที่หัวหน้าเล่าประกาศให้ทราบ ต่างก็โงะจันกัน บางคนก็ออกคึดใจ แต่บางคนก็อดสงสัยไม่ได้ ตามกันว่า “จริงหรือ”

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า หัวหน้าเล่าก็จัดการให้ซินนาค้ออาบน้ำและแต่งตัวอย่างสวยงาม ทั้งยังให้ของขวัญอีกมากมาย แล้วก็พาไปยังที่ประชุมของชาวเมือง ให้ชาวเมืองได้เห็นตัวและต้อนรับ แต่บรรดาหัวหน้าหมู่บ้านเห็นแล้ว บ้างก็ว่าใช้ลูกชายหัวหน้าเล่า บ้างก็ว่าไม่ใช่ ความสงสัยค่อยๆ ก่อตัวขึ้น จนในที่สุดหัวหน้าหมู่บ้านช่วย กันวางแผนพิสูจน์ว่า เป็นลูกชายหัวหน้าเล่าตัวจริงหรือไม่ คนเหล่านั้นจึงเรียกลูกชายของตนมาแต่งตัวโอ้อวดแล้วจัดมาฝึกให้ขี่ เมื่อเด็กหนุ่มทุกคนขึ้นหลังม้าแล้ว พวกพ่อๆ จึงพูดแก่ลูกว่า “ไปที่บ้านหัวหน้าเล่า แล้วเรียกลูกชายหัวหน้าเล่าออกมาบอกว่า เจ้ากำลังจะเอามาไปออกกำลังจะชวนเขาไปด้วย เมื่อมาได้ใกล้สักหน่อยและกำลังควมอยู่นั้น เจ้าจงดึงมาให้หยุดแล้วลงจากหลังม้า จัดแจงฆ่าม้าเสียแล้วก็กลับบ้าน” ตั้งแต่นั้นก็มอบดาบให้ลูกตนคนละเล่ม สะพายบ่าไป

แต่ชาวบ้านรู้โหดไปถึงหัวหน้าเล่าจนได้ หัวหน้าเล่ารู้ตัวล่วงหน้า

เช่นนั้นก็เรียกซินนาค้อมาสั่งว่า “ถ้าเขามาชวนให้เจ้าไปขี่ม้าออกกำลัง เจ้าจงไปกับเขา และเจ้าเห็นเขาทำอย่างไร เจ้าจงทำตามเขาอย่างนั้น”

ไม่ช้าพวกเด็กหนุ่มเหล่านั้นก็มาชวนซินนาค้อ ซินนาค้อก็ควมมาไปกับเขาเป็นระยะทางไกลอยู่สักหน่อย เด็กหนุ่มทุกคนก็พากันลงจากหลังม้า แล้วก็ใช้ดาบฟันม้าตาย ซินนาค้อเห็นเขาเช่นนั้นก็จำต้องทำตามแม้ว่าจะต้องฆ่าม้าอันเป็นสิ่งมีค่าก็ตาม

เมื่อต่างกลับถึงบ้าน ลูกชายหัวหน้าหมู่บ้านได้บอกแก่พ่อของตนว่า ซินนาค้อผ่านการทดสอบครั้งนี้ เพราะลูกชายของหัวหน้าเล่าแสดงให้เห็นแล้วว่า ไม่แยแสต่อทรัพย์สินและชีวิต แต่หัวหน้าหมู่บ้านก็ยังไม่วางใจ วันรุ่งขึ้นจึงให้ลูกชายทดสอบใหม่ โดยให้แต่ละคนนำเอาทาสสาวสวยไปด้วยคนละคน แล้วสั่งว่า “พามันไปในป่าแล้วก็ฆ่าเสีย”

หัวหน้าเล่าก็รู้เรื่องนอกร เพราะมีคนนำความมาบอก หัวหน้าเล่าจึงให้ซินนาค้อ นำทาสสาวไปสองคน และบอกซินนาค้อว่า “ไปกับพวกเขา และไม่ว่าเจ้าเห็นเขาทำอะไร เจ้าจงทำตามเขา” ซินนาค้อก็ทำตามหัวหน้าเล่าสั่ง ไม่ว่าคนเหล่านั้นทำอะไร ตนก็ทำตาม ซึ่งเป็นที่พอใจแก่พวกหัวหน้าหมู่บ้าน ต่างพูดว่า “ใช้ลูกหัวหน้าเล่าแน่ เพราะลูกชายหัวหน้าเล่าเท่านั้นจึงจะไม่ไขคึดกับทรัพย์สินและชีวิต”

ดังนั้นซินนาค้อจึงได้อยู่ในบ้านหัวหน้าเล่าฐานลูกชายหัวหน้าเล่าเรื่อยมา แต่อยู่มาวันหนึ่ง พ่อตัวของซินนาค้อเกิดเดินทางมายัง

เขวนดาที่ พรานผู้เป็นพ่อของซินนาค้อได้สอบถามเรื่องราวต่างๆ จากคนในเมืองตามที่อยากจะรู้ และเมื่อรู้เรื่องแล้ว ก็ตรงไปที่บ้านหัวหน้าเล่า ขณะนั้นนายพรานเข้าไปการวะหัวหน้าเล่า ซินนาค้อลูกชายของตนนั่งอยู่ข้างๆ ด้วย เห็นเช่นนั้นนายพรานจึงพูดแก่ลูกว่า “ไม่ลูกซินนาค้อกับพ่อหรือหรือ เราจะได้ไปล่าสัตว์ด้วยกันอีก” แต่ซินนาค้อที่นั่งเฉย หัวหน้าเล่าจึงพูดว่า

“นี่แน่ะ นายพราน ช่วยรักษาความลับให้ข้าสักหน่อยเถอะ แล้วท่านปรารถนาสิ่งใดข้าจะให้”

แต่นายพรานก็ปฏิเสธ และปฏิเสธเรื่อยไป แม้ว่าหัวหน้าเล่าจะขอร้องอย่างไรก็ตาม หัวหน้าเล่าไม่รู้จะทำอย่างไร จึงสั่งให้จัดม้าสามตัว แล้วส่งดาบให้ซินนาค้อเล่มหนึ่ง แล้วคนทั้งสามก็ขี่ม้าไปจนถึงที่แห่งหนึ่งในป่า คนทั้งสามก็ลงจากหลังม้า แล้วหัวหน้าเล่าก็พูดแก่ซินนาค้อบุตรบุญธรรมว่า

“ทั้งพ่อและซินนาค้อ เราสองคนไม่มีอาวุธ แต่เจ้ามีดาบ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ลองพิจารณาดูซินะ มีทางทำได้อย่างหนึ่ง คือ เจ้าจงฆ่าพ่อเสียแล้วเอาทรัพย์สินสมบัติของพ่อไปกับนายพรานพ่อตัวของเจ้า กลับไปบ้านไปอยู่อย่างเดิมของเจ้า หรือมิฉะนั้นเจ้าก็ต้องฆ่าพ่อของเจ้า แล้วกลับไปอยู่กับพ่ออย่างที่เคยอยู่”

ซินนาค้อฟังแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร จะฆ่านายพรานพ่อตัวหรือฆ่าหัวหน้าเล่าพ่อที่อุปการะตน ผู้เล่าตามว่า ถ้าเป็นท่าน ท่านจะทำอย่างไร จะฆ่าใครดี ♥

๒ ๓๗ ๕๖๖ ๙ ๓๑ พ.ศ. ๒๕๖๔

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

หัวหรือตัว

(นิทานพม่า)

เรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์
อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเจ้า
หญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน
ขาด ไม่ได้ปล่อยให้ผู้อ่านตัดสิน
เอาเองดังนี้ทานแอฟริกาที่เล่า
คราวที่แล้ว หม่อมทินอ่องเล่า
เรื่องนี้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีอาจารย์ที่ศา-
ปาโมกข์ผู้หนึ่งซึ่งมีคนเดินทางจาก
บ้านเมืองไกลๆ มาขอสมัครเป็นลูก
ศิษย์ ศิษย์แต่ละคนล้วนเป็นลูกคน
สำคัญๆ เป็นลูกพระราชาก็มี ลูก
มหาเศรษฐีก็มี เมื่อได้มาศึกษาเล่า
เรียนกับอาจารย์จนครบ ๓ ปีแล้วก็
เตรียมตัวลากลับบ้าน ก่อนจะลา
กลับ ต่างก็นำข้าวของมีค่ามามอบ
ให้อาจารย์ เป็นเงินบ้างทองบ้าง แต่
ในบรรดาศิษย์รุ่นเดียวกันนี้ ยังมี
ศิษย์ผู้หนึ่งเป็นคนยากจน ไม่มี
อะไรจะมอบให้อาจารย์ จึงได้ไป
คุกเข่ากล่าวแก่อาจารย์ว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ ดังที่ท่าน
ก็ทราบดีอยู่แล้วว่าข้าเป็นคนยากจน
ข้าจึงจนปัญญาจะหาเงินหาทองมา
มอบให้ท่านอาจารย์ได้ มีก็แต่คำ
ขอบพระคุณเท่านั้น”

พูดแล้วก็คิดว่าอาจารย์จะต้อง

ไม่ถูกใจ แต่แล้วผิดคาด เพราะ
อาจารย์กลับพูดว่า

“ลูกเอ๊ย เจ้าเป็นคนเรียนดีที่
สุดในชั้น และเพื่อเป็นรางวัลใน
การเรียนดีทำดีของเจ้า พ่อขอขยลก
สาวคนเดียวของพ่อให้แก่เจ้า เจ้า
จงพาไปบ้านเมืองของเจ้าเถละ ลูก
สาวของพ่อคงจะมีความสุข พ่อรู้ดี”

ศิษย์ผู้นั้นกราบไหว้ขอบคุณ
อาจารย์ แล้วก็พาลูกสาวอาจารย์เดิน
ทางกลับบ้านเมืองของตน ขณะที่
มาตามทาง คนทั้งสองได้ผ่านสระ
แห่งหนึ่งซึ่งมีความงามประหลาด
น้ำในสระใสเป็นแก้วที่เดียว ใน
สระยังมีบัวทองชูดอกอยู่เป็นอันมาก
เต็มสระไปหมด หนุ่มสาวทั้งสอง
ต่างหยุดชมความงามของสระ แล้ว
ก็ล้างมือล้างหน้าด้วยน้ำในสระอัน
ใสเย็นชื่นฉ่ำนั้น

ในขณะนั้นเองก็ได้มีวิทยาส
รผู้หนึ่งซึ่งสามารถในการเล่นแร่แปร
ธาตุเหาะผ่านมา ครั้นแลเห็นสาวสวย
เข้าเกิดหลงรัก จึงได้ลงมาเจร
กับชายหนุ่มผู้เป็นศิษย์ของอาจารย์
ที่ศาปาโมกข์ โดยขอเมียสาวของ
ชายนั้นไป และจะให้หินกายสิทธิ์
ที่สามารถทำสิ่งต่างๆ ให้กลายเป็น

ทองให้แก่ชายหนุ่มเป็นการแลก
เปลี่ยน แต่ชายหนุ่มไม่ยอม จะพูด
ก็พูดร้ายอย่างไรก็ไม่ยอมตกลงด้วย
วิทยาสร โมโหโกรธาเป็นอย่างมาก
ที่ชายหนุ่มปฏิเสธโดยสิ้นเชิง จึงได้
ชักดาบออกมาฟันชายหนุ่ม แต่ชาย
หนุ่มก็ชักดาบออกมาฟันวิทยาสร
ต่างคนต่างฟันกันพร้อมกันจนหัว
ของวิทยาสรและชายหนุ่มต่างก็
ขาดกระเด็นไป เมื่อยของชายหนุ่ม
เห็นเช่นนั้นทั้งตกใจทั้งว่าแห้วไม่รู้
จะจัดการอย่างไรจึงได้แต่นั่งร้องไห้
เทวผู้รักษาสระเห็นเช่นนั้นจึงปรากฏ
ร่างให้เห็น ทั้งปลอบโยนว่า

“อย่าทักไซ้ไปเลย นาง น้ำ
ในสระนี้เป็นน้ำวิเศษสามารถชุบ
คนตายให้ฟื้นขึ้นมาได้ ถ้าเอาน้ำ
ในสระนี้พรมที่คนทั้งสอง เชื่อแน
ว่าอย่างไรเสียต้องฟื้นขึ้นมาทั้งสอง
คน แต่ต้องเก็บอาวุธเสียก่อน เดี่ยว
จะฆ่ากันตายอีก เอ้า ไปตักน้ำมา”
เทวผู้รักษาสระสั่งให้หญิงสาวเอา
ใบบัวมาทำเป็นกรวยตักน้ำมาพรม
“พรมเพียง ๒-๓ หยดก็พอ” เทว
กล่าว แต่ขณะที่หญิงสาวไปตักน้ำ
วิเศษในสระอยู่นั้น เทวก็ได้ไปจัด
(อ่านต่อหน้า ๖๐๓)

กันอย่างจังๆ พอถึงกล้อง ก็เอียงมุมให้เห็นแสงอาทิตย์โผล่ออกมาหน่อย พอเห็นดวงอาทิตย์ รัศมีรังก็จะปรากฏทันที จะต้องถ่ายย้อนแสงให้เห็นคนเป็นเงาดำๆ แล้วมีรัศมีรังเป็นแสงสีสวยก็ได้ หรือถ้าให้คนพิเศษ ควบลงใช้ไฟแฟลชอิเล็กทรอนิกส์ที่แสงแรงๆ เปิดลงเงาที่คนก็จะได้ การถ่ายภาพแบบทว่านจำเป็นจะต้องทดสอบกันหนักมือน้อย ก็ต้องใช้หน้ากล้องให้สัมพันธ์พอดีระหว่างแสงอาทิตย์กับแสงไฟแฟลชอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่พุดง่าย แต่จะทำให้ผลอย่างจริงจังนั้นยากเหลือเกิน ในโอกาสหนึ่งข้างหน้าคงจะได้อธิบายเรื่องนี้กันให้กระจ่าง ถ้าหลายท่านยังให้ความสนใจเรื่องนี้ ♥

หัวหรือตัว (ต่อจากหน้า ๔๓)

หัวจิตตัวของคนทั้งสองที่ตกลงอยู่ข้างสระ ครั้นได้น้ำจากหญิงสาว ก็พรมลงไปทั่วร่างของคนทั้งสอง ไม่ช้าทั้งวิทยารและชายหนุ่มก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา

แต่อนิจจา เทวผู้รักษาสระรับร้อนจนไม่ได้รู้ว่าหัวใครตัวใครจึงต่อหัวของชายหนุ่มเข้ากับร่างของวิทยาร และต่อหัวของวิทยารเข้ากับร่างชายหนุ่ม ร่างที่มีหัวชายหนุ่มได้ร้องว่า “มาหาข้าเถะนาง ข้าคือหัวของนาง” พร้อมกันนั้นร่างที่มีหัวของวิทยารก็ได้ร้องขึ้นบ้างว่า “มาหาข้าเถะ นาง ข้าคือหัวของนาง” แต่ร่างที่มีหัวของชายหนุ่มกลับแย้งขึ้นอีกว่า “ข้าต่างหากละที่เป็นหัวของนาง ก็ข้าไม่ได้มีหัวของหัวนางหรือ” ร่างที่มีหัว

ของวิทยารก็แย้งขึ้นมาอีกว่า “ข้าต่างหากละที่เป็นหัวของนาง ก็ข้าไม่ได้มีร่างของหัวนางหรือ”

เทวผู้รักษาสระได้กล่าวว่า การเป็นหัวเป็นเมียของคนทั้งสองต้องยุติลงแล้ว เพราะร่างของชายหนุ่มได้แยกออกเป็นสองส่วนแล้ว ก็ส่วนที่เป็นหัวกับส่วนที่เป็นตัวผู้หญิงคนเดียวจะเป็นเมียคนสองคนในเวลาเดียวกันกระไรได้ แต่ชายทั้งสองไม่มีใครยอมฟังเสียง ต่างก็ยังเถียงกันอยู่ต่อไปอีกว่า ตนคือหัวของหญิงคนนั้น ในที่สุดเทวผู้รักษาสระจำต้องพาคนทั้งสองไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ตัดสิน เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“ตามธรรมดา หัวคนเป็นส่วนสำคัญสูงสุดของร่างกาย เพราะฉะนั้นร่างที่มีตัวเป็นวิทยารและมีหัวเป็นชายหนุ่มจึงต้องถือว่าเป็นหัวที่ถูกต้องตามกฎหมายของหญิงสาวนั้น” ♥

กลิ่นดอกส้ม (ต่อจากหน้า ๔๒)

พวกเราไม่ตอบ เขาจึงพูดต่อ “โอ้การต้องบุกน้ำลุยโคลนไปทำงานนี้สนุกมากหรือ มันสะดวกสบายนักหรือ”

“ฉันทันแล้ว เพราะเกิดที่นั่น โตที่นั่น”

“แล้วอ้อมละ” เสียงของหมอเวชห้วนขึ้น

“เขาก็เริ่มชินแล้ว”

“ประกาศรอง กลับไปกับผมดีกว่า ไปอยู่ที่โน่น ให้ลูกได้เรียนดีๆ เขาโตแล้วเราก็อยกลับมาอยู่เมืองไทยก็ได้ ผมจะใช้ทุนให้”

พ่อเฒ่าหน้า

“ลูกจะได้มีอนาคตดีกว่านี้ ไม่ต้องลำบาก บ้านเมืองเราน่าอยู่นักหรือ”

“ก็ไม่น่าอยู่หรอก แต่เราต้องอยู่ช่วยกันทำให้นั่นขึ้น ไม่ใช่หนีปัญหา” พ่อเฒ่าตอบขัดด้วยศักดิ์คำ “การหนีไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นหรอกอนาคตก็ไม่ได้อยู่ที่การเป็นนักเรียนนอกพูดไทยไม่ชัด มันอยู่ที่ใจเขา เขาชอบอะไร อยากเป็นอะไร”

“แล้วอ้อมอยากเป็นอะไร โตขึ้นอยากเป็นหมอไหมครับ” หมอเวชหันไปถามลูกชาย อ้อมเข้มนหน้าออกมาจากด้านหลังหมอสันต์

“อ้อมไม่เป็นหมอหรอก อ้อมไม่ชอบคนเจ็บ อ้อมอยากทำสวนปลูกผัก”

“โธ่เอ๊ย” พ่อของเขาทำเสียงปลงอนิจจัง

“อ้อมเพาะถั่วงอกด้วยนะพ่อ พ่ออยากดูไหม อ้อมปลูกมะเขือเทศ ลูกแดงเขียว แล้วอ้อมปลูกดอกบานชื่น ดอกกุหลาบด้วย”

“ทำแล้วได้อะไรขึ้นมา มือเฉอะเปลาๆ ซือเขาก็ไม่ก่บาทไม่ใช่ไร อ้อมน่าจะคิดเรียนอะไรดีๆ อย่างหมอ วิศวกร สถาปนิก”

“อ้อมแกอายุแค่สี่ขวบกว่า แกอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ แกก็ชอบของแก แต่ไม่ได้หมายความว่าเมื่อโตเป็นหนุ่มแกจะอยากทำสวนอีก คุณไม่ต้องมาปลงอนิจจังให้ลูกหรอก แกไม่รู้ว่สถาปนิก วิศวกรเป็นยังไง แก้วแต่ว่างานรักษาไข้ไม่สนุก มีแต่เด็กเจ็บป่วย ร้องไห้” พ่อเฒ่าเฒ่าพองจะอธิบาย “เด็กเขาก็คิดอย่างเด็ก คุณก็คิดอย่างคนอายุสามสิบกว่า จะเหมือนกันได้อย่างไร” ▶▶

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คนจำแลง

(นิทานเกาหลี)

เท่าที่เคยเล่าๆ มาเรื่องการจำแลงร่าง มักเป็นไปด้วยเวทมนตร์คาถา แต่ในเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องคนจำแลงร่างเป็นสัตว์ไปได้เอง และเป็นสัตว์แปลกไปจากที่เคยได้ยินได้ฟังมา เรื่องเล่าตามที่เจมส์ เอส. เกล เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลีต่อไปนี้

เรื่องแรก คนจำแลงร่างเป็นปลา เมื่อนานมาแล้ว นายอำเภอผู้หนึ่งในมณฑลโกซงของเล่าว่า วันหนึ่งได้มีชายคนหนึ่งมาเยี่ยมแสดงการระแคะตะลัน ครั้นถึงเวลาเที่ยง คนใช้ได้มาจัดโต๊ะอาหาร อาหารบนโต๊ะนั้นมีแกงจืดปลากระเบน นายอำเภอได้เชิญแขกให้กินอาหารร่วมด้วย แต่แขกผู้นั้นเมื่อเห็นมีแกงจืดปลากระเบนลงกับเบื่อนหน้ารีบปฏิเสธว่า “วันข้าเห็นจะต้องขอตัว เพราะกำลังกินเจไม่กินเนื้อสัตว์” พูดแล้วหน้าก็ซดลงๆ ทันใดนั้นน้ำตากก็ไหลออกมา นายอำเภอเห็นแปลกจึงถามถึงสาเหตุ ตามอยู่สองสามพักชายนั้นจึงได้เล่าให้ฟังว่า

“ข้าแต่ท่าน ในชีวิตข้า ข้าได้พบสิ่งที่ไม่เคยนึกเคยฝันมาก่อน และเป็นสิ่งที่ทำให้ข้าไม่สบายใจเป็น

อย่างยิ่ง ข้าไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อนเลย มารู้วันเมื่อท่านถาม ข้าจะไม่บอกก็ไม่ได้ เรื่องมีอย่างนี้คือบิดาของข้ามีอายุมากแล้วตั้งเกือบร้อยปี อยู่มาวันหนึ่งท่านล้มป่วยเป็นไข้ตัวร้อนจัดเหมือนเตาไฟ เมื่อเห็นเช่นนั้น บรรดาลูกหลานที่มาชุมนุมกันต่างร้องให้ คิดว่าถึงเวลาที่ท่านจะต้องจากพวกเราไปแน่แล้ว แต่ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ต่อไป และสองสามวันต่อมา ท่านก็ได้พูดแก่พวกเราว่า ‘พ่อทุกข์ทรมานด้วยพิษไข้ ตัวร้อนจนจะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว พ่อจึงอยากจะไปที่ริมแม่น้ำหน้าบ้านเรา ไปดูสายน้ำไหลให้ชื่นใจสักหน่อย อย่าขัดใจพ่อนะ พาพ่อไปที่ริมน้ำเดี๋ยวนี้เถอะ’

“เราก็คำนานท่าน และขอเรื่องท่านต่างๆ นานาไม่ให้ท่านทำอย่างนั้น แต่ท่านกลับโกรธพูดว่า ‘ถ้าเจ้าไม่ทำตามพ่อสั่งละก็ เจ้านั่นละ จะเป็นผู้ทำให้พ่อตาย’

“เมื่อเห็นว่าเราก็คำนานท่านไม่เป็นผล เราก็อุ้มท่านไปนั่งตรงริมตลิ่ง พอเห็นน้ำ ท่านก็อดใจอย่างเหลือล้น พูดว่า ‘สายน้ำไหลที่ใสสะอาดอย่างนี้ช่วยรักษาโรคไข้ของพ่อได้’ อีกครู่หนึ่งต่อมา ท่านพูด

ต่อไปว่า ‘พ่ออยากอยู่แต่ลำพัง พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าละเมาะแถวๆ นี้ก่อนนะ แล้วคอยฟัง พ่อเรียกเมื่อไรถึงค่อยมา’

“พวกเราก็คัดค้านอีก ท่านยังไม่โหดเหี้ยม จนเราไม่รู้จะทำอย่างไร จะขัดขืนหรือก็เกรงว่าโรคไข้ของท่านจะทรุดลงไปอีก จึงจำใจต้องยอมทำตาม แต่เราไปไม่ไกลเท่าไร เมื่อหันหลังกลับมาดู เราต่างตกใจเป็นที่สุดรีบวิ่งกลับมามอง เพราะปรากฏว่าพ่อของข้าได้หายไ้จากที่ที่นั่งอยู่เมื่อครู่ นั้นเสียแล้ว คงมีแต่เสื้อถอดทิ้งไว้ ครั้นวิ่งไปดูที่น้ำก็เห็นท่านลงไปอยู่ในน้ำ เป็นโคลนขุ่นคลั้ว ร่างของท่านกลายเป็นปลากระเบนไปครึ่งร่างแล้ว เราเห็นแล้วอดตระหนกตกใจไม่ได้ แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้ท่าน ในเมื่อในทันใดนั้นร่างทั้งร่างของท่าน ก็ได้กลายเป็นปลาแบนๆ ตัวใหญ่ดำสดดำว่ายอยู่ในน้ำอย่างร่าเริงยินดีเป็นที่สุด พ่อท่านได้หันมาดุเราเหมือนหนึ่งว่าท่านไม่อยากจะจากไป แต่เพียงครู่เดียวต่อมา ท่านก็ว่ายห่างไปสู่วะทะเลลึก แล้วก็ไม่มีปรากฏร่างให้เห็นอีกเลยนับแต่นั้นมา

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

“เป็นนักเรียนนะ”

“โอเอ๊ย ใครบอกว่าผมทำ
อย่างนั้น ผมน่าจะยังไม่ทันพูดเลย
สักคำว่าผมเป็นนักเรียน คุณพูดเอง
เออเองเสร็จ ผมเพิ่งแต่บอกว่าผม
เรียนภาษาอังกฤษตลอดชาติ ก็ผม
สอนภาษาอังกฤษนี้ครับเหมือนกับ
คุณแหละ มันก็เท่ากับต้องเรียนไป
ตลอดชาติในตัว หรือไม่จริง ใคร

ทุกครั้งก็เจอกันหรอก ผู้หญิงก่อน
นี่คือผู้หญิงชอบนะครับ” เขาอ้าง
หน้าตาเฉย

“บ้า” เป็นคำพูดคำเดียวของ
นันทิดา แล้วก็เอนศีรษะลงฟังกับ
ไหล่ของเขาย่างมีความสุข

แล้วในที่สุดความปรารถนา
ของทุกคนก็สัมฤทธิ์ผล นันทิดา
จะได้มีเจ้าบ่าวกับเขาเสียที่ชั้นะ
หญิงสาวเองก็ภูมิใจ ♥

คนจำแลง (ต่อจากหน้า ๑๑)

“ตรงริมหน้าต่างท่านจำแลง
ร่างเป็นปลานั่น เราได้พบเจอกับ
พื้นหนึ่ง เราจึงฝังเอาไว้ และ
ครอบครว้เราก็เว้นไม่กินปลากระเบน
เมื่อเห็นใครทอดหรือกินปลากระเบน
เราอดรู้สึกสะท้านใจด้วยความ
หวาดเสียวและขยะแขยงไม่ได้”

เรื่องที่สอง คนจำแลงร่าง

เป็นหม เรื่องนี้อามาตย์กิมหยงผู้
เป็นอามาตย์ผู้ใหญ่ได้เล่าว่ามีญาติ
ผู้หนึ่งอายุเกือบร้อยปีอยู่ในชนบท
ไกลออกไป วันหนึ่งลูกชายของ
ญาติผู้นี้ได้มาทักทำงานของตนเพื่อ
ขอพบ อามาตย์กิมหยงให้พบ และ
ถามเรื่องราว ชายนั้นก็กล่าวว่า
“ข้ามีเรื่องสำคัญที่จะขอคำแนะนำ
จากท่านเป็นส่วนตัว แต่ขณะนี้ยังมี
แขกอันอยู่อีกมาก ไว้ตอนเย็นๆ ข้า
ค่อยมาใหม่ก็แล้วกัน”

ตอนเย็นวันนั้น ชายนั้นกลับมา
พบใหม่ และเล่าให้อามาตย์กิมหยง
ฟังว่า

“พ่อของข้าถึงจะมีอายุมากแล้ว
แต่ก็ยังแข็งแรง อยู่มาวันหนึ่งพ่อ
เรียกลูกๆ หลานๆ เข้ามาหา พ่อบอกว่า ‘พ่ออยากจะนอนกลางวัน’

สักหน่อยหนึ่ง พวกเจ้าออกไป
ข้างนอกให้หมดแล้วปิดประตูเสีย
อย่าให้ใครเข้ามาเที่ยวละ จนกว่า
พอจะเรียก

“พวกเราก็ไม่ว่าอะไร แต่
คอย ๆ อยู่จนดึกก็ยังไม่เห็นพอร้อง
เรียก หรือสั่งให้เปิดประตู เราออก
จะกระวนกระวายใจ ในที่สุดจึง
แอบมองตรงรอยฝาแตก แต่อะไร
นั่น บนเตียงพอแทนที่จะเห็นพอ
กลับแลเห็นหมูตัวใหญ่นอนอยู่
หมายความว่าพอเราจำแลงร่างเป็น
หมูไปแล้ว พวกเราเห็นแล้วตกใจ
ถลันไปเปิดประตูมองเข้าไปข้างใน
หมูเห็นเช่นนั้นก็ร้องและคำราม
พลางทำท่าจะแผ่นผ้าพวกเราออก
ประตูไป เราจึงรีบปิดประตูแล้ว
หันหน้าปรึกษากัน บางคนว่า ‘ขัง
หมูไว้ในห้องอย่างนี้แหละ คอยดู
แลให้ดีกว่านี้นะ’ แต่บางคนกลับ
ว่า ‘ทำพิธีอย่างทำศพไปเลยดีกว่า
แล้วเอาไปฝัง’ เราเป็นคนบ้านนอก
ไม่ทราบจะทำอย่างไรดี จึงได้มา
ขอคำแนะนำจากท่าน”

อำมาตย์ก็มิได้ฟังเรื่องราวแล้ว
อดตื่นเต้นไม่ได้ ถึงกับออกไป แล้ว
นั่งคิดอยู่นาน จึงพูดว่า

“เรื่องลึกลับแปลกประหลาด
อย่างนี้ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าควรจะทำ
อย่างไรดี แต่เมื่อเกิดมีการจำแลง
ร่างขึ้นเช่นนั้นทั้งที่พอเจ้ายังไม่ตาย จะ
นำไปฝังและทำพิธีทำศพได้อย่างไร
ทั้งเมื่อพอกลายเป็นหมูไปแล้วเช่นนั้น
จะขังไว้ในบ้านก็เห็นจะไม่เหมาะ
เพราะเจ้าก็บอกว่าหมูได้พยายามหนี
อยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นทางที่ดี
ควรปล่อยเจ้าไป ให้อยู่ตามถ้ำตาม
เขาถ้ำ ๆ ที่ยังไม่เคยมีคนเคยเหยียบ
ย่างเข้าไป”

ชาวนั้นรับคำแนะนำนั้นไป
ปฏิบัติตาม ได้ปล่อยหมูผู้เป็นพ่อ
เข้าไปในภูเขาถ้ำ แล้วก็สวมเสื้อผ้า
กระสอบไว้ทุกขั้วทั้งยังฝังเสื้อผ้าของ
บิดาเสียตามพิธีทำศพ แล้วถือน้ำ
พอจำแลงร่างเป็นหมูเป็นวันทำพิธี
และเช่นอย่างเช่นให้แก่ผู้ลวงลับ
ไปแล้ว ♥

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ราชาผู้เสีย

(นิทานสก็อตแลนด์)

เรื่องแสดงมายาสาตร์ที่
ผู้วิเศษจะจำแลงเป็นอะไรต่อ
อะไร เพื่อปราบกันและกัน
และใครพลาดทำจำแลงร่างผิด ก็
จะถูกปราบไปในที่สุด ดังเรื่อง
ที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านยุโรป
ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวประมงคนหนึ่ง
ตั้งบ้านอยู่ตรงปากแม่น้ำใหญ่
แห่งหนึ่ง ทุกวันชาวประมงชายผู้นี้
จะต้องออกไปทอดแหหาปลามา
เลี้ยงชีพตนเองกับเมีย วันหนึ่งเมื่อ
ชายชราลงไปยังชายน้ำก็ได้แลเห็น
มีหีบใบหนึ่งลอยน้ำมา จึงใช้ไม้ยาว
ค่อยๆ เชี่ยวหีบใบนั้นเข้ามา ก็ได้เห็น
ว่าหีบใบนั้นเข้าไว้สนิทน้ำเข้าไม่ได้
และเมื่อเปิดหีบออกก็ได้เห็นมีเด็ก
อยู่ในหีบนั้น ชายชรามองดูหีบนั้น
ด้วยความประหลาดใจ ไม่รู้ว่าหีบ
ใบนั้นลอยมาแต่ไหน เพราะว่าที่
ตรงนั้นไม่มีบ้านเรือนผู้คนมาตั้ง
หลายปีมาแล้ว ชายชราเก็บหีบก็
ไม่เคยมีลูก เมื่อแลเห็นเด็กอยู่ใน
หีบเช่นนั้น ชายชราก็ค่อยๆ อุ้มเด็ก
น้อยขึ้น มีผ้าห่มห่อเด็กมาด้วย แล้ว
รับนำไปบ้าน ร้องเรียกเมียว่า “ดู
นี่ซิชาย” ชายเมียก็เอ็ดว่า “อะไร
กันอีกล่ะ จะเอาอะไร ทำไมไม่ไป

หาปลา นึกว่าออกไปหาปลาแล้ว
ล่ะ” ชายชราจึงพูดขึ้นอีกว่า “ดู
หน่อยเถื่อนะ ว่านี่อะไร”

ครั้นเมียหันกลับมา ก็แทบจะ
ทรุดตัวลงกับพื้นเมื่อแลเห็นทารก
น้อยในอ้อมแขนแล้ว ก็รีบเด็กมา
อุ้มและไปหามมามาให้กิน วันนั้นล่อง
ไป เด็กน้อยก็เติบโตขึ้นจนสามารถ
ช่วยพ่อซ่อมแหหูดเรือ จนกระทั่ง
อายุได้ราว ๑๓-๑๔ ปี อยู่มาวันหนึ่ง
เด็กน้อยที่เรียกกัน แจ็ก ก็ได้ลง
ไปเรือ และแลเห็นเรือใหญ่ลำหนึ่ง
แล่นตรงมา บนสะพานเรือมีชาย
คนหนึ่งยืนอยู่ ในมือถือเหล็ก
แหลมเล็งลูกบอลมีพิษสามลูก
ด้วยกัน ถ้าเกิดพลาดขึ้นมาละก็เป็น
อันตรายกัน แต่ชายนั้นเล็งได้
ไม่มีพลาด บางทีเล็งด้วยพื้นก็ได้
ชายชาวประมงบอกลูกว่า “ดูซิเรือ
ลำนั้นกำลังแล่นตรงมา คนที่ขึ้นอยู่
บนเรือแต่งตัวราวกับพระราชฯ แล
เห็นเหรียญตราบนอกแว่ววาวอยู่ใน
แสงตะวัน”

แจ็กก็มองตามและพูดว่า “จริง
ล่ะ” แม้ก็ออกมาดูด้วย ครั้นเมื่อเรือ
เข้ามาใกล้ คนบนเรือก็ได้หย่อน
เรือเล็กลงมา และชายนั้นได้นำเรือ
ลำนั้นมาหาชายชรา ทักทายปราศรัย

แล้ว ก็หันมาที่แจ็กพูดว่า “ฉันพ่อ
เผ่า มีผู้ช่วยเป็นเด็กหนุ่มแข็งแรง
ทำทางอย่างนี้หาได้ยากนะ” พ่อเผ่า
ก็ว่า “จริงซิ แจ็กเป็นลูกชายคนเดียว
ที่เรามี” ชายนั้นก็ยังชวนพูดถึงเรื่อง
แจ็ก ในที่สุดได้พูดว่า “ถ้าพ่อเผ่า
จะให้ลูกชาย ไปอยู่กับข้าสักหนึ่ง
กับวันหนึ่ง ข้าจะทำให้เขาฉลาด
ขึ้นมาทีเดียว” ชายชราจึงบอกให้
พูดกับเมียของตน เมื่อชายนั้นเรียก
เมียชาวประมงลงมาพูดจากัน ก็ได้
พูดประเล้าประโลมจนแม่เผ่า
ใจอ่อนยอมให้ลูกชายไปกับชาย
แปลกหน้าเป็นเวลาหนึ่งกับวัน
หนึ่ง เมื่อปล่อยลูกชายไปในเรือ
ลำนั้นแล้ว สองหัวเมียก็ตั้งตาคอย
ลูกชายจนกระทั่งถึงวันที่กำหนดนัด
ชายชราลงไปคอยที่ริมฝั่งตั้งแต่
เช้าตรู่ ครั้นถึงเวลา ๑๐น. ก็แลเห็น
ใบเรือปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าแล้วก็
ปรากฏมีเรือแล่นตรงมา ครั้นเรือ
แล่นใกล้เข้ามา ชายชราก็แลเห็น
ลูกชายของตนยืนอยู่บนสะพานเรือ
และสามารถเล็งลูกบอลที่มีพิษได้
ทีเดียวถึง ๓ ลูก เล็งด้วยพื้นก็ได้
ด้วย

เห็นเช่นนั้นก็ตอกลใจ รีบไป
(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

ราชาผู้พิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๔)

ร้องเรียกเมียว่า “ลงมาซิ เรือมาแล้ว ลูกเราก็คือบนนั้น มันเลี้ยงลูกบอลมีพิษได้ตั้ง ๑ ลูกนะ คนนั้นเขาคงสอนให้ละ” ชายนั้นลงเรือเล็กมากับแจ็ก แจ็กขึ้นเรือได้ก็ตรงไปกอดแม่จับมือพ่อ แล้วเชิญชายนั้นเข้าไปพักในบ้านและเอนมกกับขนม ทำด้วยข้าวบาร์เลย์พร้อมด้วยปลาเกลือ ชายนั้นจึงพูดกับพ่อเผ่าแม่เผ่าว่า

“ถ้าจะยอมให้ลูกชายไปกับข้า อภิขันธ์กับวันหนึ่ง ข้าจะสอนให้เก่งยิ่งกว่านันทเดยว”

พ่อเผ่าแม่เผ่าเห็นผลที่ลูกชายได้รับ จึงยินยอมปล่อยลูกชายไปกับชายนั้นอีกปีหนึ่ง แล้วก็ตั้งหน้าคอยต่อไปจนครบปีหนึ่งกับวันหนึ่ง ครั้นถึงวันกำหนดนัดพ่อเผ่าลงไปคอยที่ริมน้ำอย่างเคย แต่ยืนคอยอยู่ตลอดวันก็หาได้แลเห็นเรือไม่ และยังคอยตลอดวันรุ่งขึ้นและอาจต่อไปจนกระทั่งอีกปีหนึ่ง ก็ไม่มีแว้วว่าจะมีเรือมาส่งลูกชาย แม่เผ่าเห็นเช่นนั้นทนไม่ไหว จึงเอาเหล็กเขี่ยไฟแผ่นหัวพ่อเผ่าเข้าให้ แล้วยังเอาไม้หวดชายบ้ายขวา พลางขู่ว่าจะไม่ยอมเกี่ยวข้องกับด้วยเลย ถ้าหากพ่อเผ่าไม่ไปตามลูกชายกลับมาให้ได้ พ่อเผ่าจึงจำต้องไป แม่เผ่าเอาขนมแพนเค้กให้พ่อเผ่าไปกินกลางทางแล้วกำชับกำชาให้เอาลูกชายกลับมาให้ได้ทีเดียว

พ่อเผ่าก็จำต้องออกเดินทางเดินไปเรื่อยๆ โดยไม่มีจุดหมาย จนกระทั่งมาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง พ่อเผ่าเดินทะลุป่าไปจนถึงบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งตรงชายป่า มีชายชรา

คนหนึ่งอยู่ในบ้านนั้น เมื่อพ่อเผ่าเกาะประตู ชายชราเจ้าของบ้านก็เปิดประตูบ้านเชิญเข้าไปพักข้างใน แล้วถามไถ่ว่าพ่อเผ่าไปไหนมาและจะไปไหน พ่อเผ่าก็ตอบว่า “จะไปตามหาลูก” แล้วก็เล่าเรื่องที่ชายแปลกหน้ามาพาลูกตนไป ปีแรกก็เฝ้ากลับมาคืนลูกตนก็เก่งกว่าเดิม จึงยอมให้ไปอีกปีหนึ่ง คราวนี้ลูกไม่กลับมาตั้งปีหนึ่งแล้ว ชายชราเจ้าของบ้านก็พูดว่า

“ข้าบอกอะไรไม่ได้มากหรอก แต่ฟังดูเหมือนว่าชายนั้นเป็นราชา ผู้วิเศษที่เอาตัวลูกพ่อเผ่าไป ส่วนจะอยู่ที่ไหนไปหาตัวได้อย่างไร ข้าบอกไม่ได้ พ่อเผ่าเดินต่อไปอีกคิดว่า อีกราว ๑ วัน ถึงบ้านพี่ข้า พี่ข้าคงจะบอกได้”

พ่อเผ่าก็ทำตาม และเดินต่อไปจนถึงบ้านอีกหลังหนึ่ง ซึ่งเจ้าของบ้านชรายิ่งกว่าชายคนแรกสักสามเท่า เมื่อพ่อเผ่าเล่าความประสงค์ของตนที่จะตามหาตัวราชา ผู้วิเศษกับลูกชายตน ชายชราเจ้าของบ้านก็พูดว่า

“เป็นเรื่องยากนะ เพราะราชาผู้วิเศษเป็นผู้ครอบครองดินแดนแถบนี้ทั้งหมดแล้วก็ยังมีลูกชายอีก ๒ คน ถ้าพ่อเผ่าได้ลูกชายคืนละก็นับว่าโชคคั่นกันหาที่เดียว เอาละ ข้าจะบอกให้ พ่อเผ่าต้องเดินทะลุป่าไป แล้วจะเห็นปราสาทหลังหนึ่ง จึงขึ้นไปศีรษะขึง แล้วราชาผู้วิเศษจะออกมา ถ้าพ่อเผ่าถามถึงลูกชาย เขาจะหัวเราะใส่หน้า กรันพ่อเผ่าก้าวเข้าไปข้างใน เขาก็จะเอานกพิราบออกมา ๑๔ ตัว แล้วก็ปล่อยให้บินไป แล้วเขาก็จะบอกให้ท่านเลือกเอาตัวหนึ่ง ซึ่งตัวนั้นคือ

ลูกชายของพ่อเผ่า พ่อเผ่าเลือกเอาตัวเล็ก ที่ดูมีอะไร รุ่งรังตรงกัน จึงเลือกเอาตัวนั้น แล้วอย่าบอกใครนะว่าพ่อเผ่ามาที่นี่ และอย่าเอ่ยชื่อข้าเป็นอันขาด”

กรันรุ่งขึ้นเช้า พ่อเผ่าก็ลาเจ้าของกระท่อมออกเดินทางไปยังปราสาท ซึ่งไม่ไกลมากเดินเพียงสองชั่วโมงก็ถึง เมื่อถึงปราสาททหารเฝ้าปราสาทจะไม่ยอมให้เข้า ชายชราให้เข้าไปทูลพระราชว่า ชายชาวประมงมาหา ราชาผู้วิเศษก็ออกมาถามผู้เผ่าว่ามาทำไม พ่อเผ่าก็ตอบว่า

“มาตามลูกชายนะซี ถ้าไม่คืนลูกชายมาให้ข้าละก็ ข้าเป็นถล่มปราสาทเสียภายใน ๒ นาทีทีเดียว”

ราชาผู้วิเศษก็ยอมตกลงให้คอยอยู่ก่อน ไม่เข้าก็เอานกพิราบมา ๑๔ ตัว ปล่อยให้บินไปในฟ้า แล้วบอกพ่อเผ่าให้เลือกเอาไป พ่อเผ่าก็เลือกเอาตัวที่ดูรุ่งรังตรงกัน ราชาผู้วิเศษจึงบอกว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็เอาไปซิ”

ดังนั้นแจ็กจึงได้มาอยู่แทบเท้าพ่อ แล้วพ่อลูกก็ออกเดินทางไป ขณะเดินมาตามทาง แจ็กได้เล่าให้พ่อฟังว่า “คืนที่พ่อมาตามตัวข้า ไม่อย่างนั้นไม่มีโอกาสหลุดพ้นไปได้ ราชาผู้วิเศษกับลูกชายสองคนเก่งทางกาถาอาคม ข้าก็เรียนมาจากเขาไม่น้อย พ่อคอยดูก็แล้วกัน ตอนเดินทางกลับบ้าน เราอาจหาเงินได้นะพ่อ ก็อยู่ที่หมู่บ้านแห่งแรกนี้ พ่อรุ่งนี้เขาจะมีงานออกธำเน ข้าจะจำแลงร่างข้าเป็นหมาเกรฮาวนด์ตัวที่น่ารักที่สุด ข้าจะเล่นจะกระโดดจะกระโดดไปที่ร้านขายขนม แล้วก็กระโดดไปบนหลังม้า ใครๆก็คง

อยากขอข้า แต่พ่ออย่าขายใครนะ จนกว่าราชาผู้วิเศษกับลูกชายจะมาซื้อ พ่อตั้งราคาไว้ ๕๐๐ ปอนด์นะ แต่อย่าขายปลอมกอดด้วยล่ะ พ่อ เพราะปลอมกอดนั้นนะชีวิตข้าจะเอาปลอมกอดออกเสียก่อนจึงค่อยขาย”

เหตุการณ์เป็นอย่างลูกชายบอกทุกประการ ราชาผู้วิเศษได้มาถามซื้อและเสนอให้ราคาสูงถึง ๕๐๐ กิโน (๑ กิโนมี ๒๑ ชิลลิง) พ่อเผาก็ยอม

ขาย แต่ต้องเอาปลอมกอดออกก่อน พ่อขายไปแล้วไม่ช้า ลูกชายก็เดินตามหลังพ่อเผามา และบอกพ่อเผ่าว่า

“พรุ่งนี้เราจะไปอีกเมืองหนึ่ง เขาจะมีงานออกร้านเหมือนกัน ข้าจะจำแลงร่างเป็นม้านะพ่อ ข้าจะโดดจะเตะและเหยาะย่างไปตามถนน ใครๆก็อยากจะซื้อ แต่พ่ออย่าขายนะ รอไว้ขายราชาผู้วิเศษ แต่อย่าขายบังเหียนล่ะ ไม่เช่นนั้นข้าเป็นจกกัน”

ในวันรุ่งขึ้น แจ็กก็จำแลงร่างเป็นม้า เมื่อราชาผู้วิเศษมาถามซื้อ พ่อเผาก็ว่าไม่อยากขาย ราชาผู้วิเศษก็เสนอราคาให้พันปอนด์ พ่อเผาก็ไม่ขาย ราชาผู้วิเศษก็ว่า “ให้สองพันปอนด์เอา ถ้าให้ข้าลองขี่ดูก่อน”

“ไม่เอาหรอก” พ่อเผาคำน “แล้วจะลองขี่ก่อนก็ได้”

“เอา ถ้าเช่นนั้นมาดูนี่สิ” ราชาผู้วิเศษบอกพ่อเผ่า “พ่อเผ่าเห็นกองเหรียญทองนั่นไหม”

พ่อเผ่าจึงชะเง้อดูก็แลเห็นกองเหรียญทองสูงสักสองฟุต ราชาผู้วิเศษพูดต่อไปว่า “ข้ายกเหรียญทองนั้นให้พ่อเผ่าถ้าพ่อเผ่าขายม้า และให้ข้าลองขี่ดูก่อน” ได้ยินเช่นนั้น พ่อเผ่าอดโลกไม่ได้ ใน

ที่สุดก็ยอมตกลง พ่อราชาผู้วิเศษเลยบังเหียนไปจากมือพ่อเผ่าและโดดขึ้นหลังม้า แล้วควบขับไป พ่อเผาก็หันไปมองที่กองเหรียญทอง และก็แลเห็นแต่ขี้ม้ากองโต เป็นอันมากก็หลุมมือไปแล้ว นั่นหมายความว่าลูกชายก็หลุมมือไปด้วย แล้วพ่อก็กลับบ้านได้อย่างไร พ่อเผ่าจึงต้องวนเวียนอยู่ในป่าต่อไป ไม่กล้ากลับไปบ้าน

ข้างฝ่ายราชาผู้วิเศษได้แจ็กในร่างม้าไปแล้ว ก็เอาไปไว้ในคอกม้า รวมกับม้าอื่นๆ ส่วนอาหารนั้นให้เน่อกับเกล็ดสามตัว แล้วไม่ให้ข้ากินสักหยด จนกระทั่งม้ามันลนแฉ่งเป็นผ้าขาว เพราะอยากน้ำ อยู่มาวันหนึ่งแจ็กในร่างม้าขณะที่กำลังยืนอยู่ในคอก แลเห็นเด็กเลี้ยงม้าถือถังเน่อกับเกล็ดมา จึงบอกเด็กเลี้ยงม้าว่า “เน่เน่เพื่อน จะไม่ให้ข้ากินบ้างหรือ” “ไม่ได้หรอก” เด็กเลี้ยงม้าพูด “ถ้าข้าเอาน้ำให้เจ้ากิน หัวข้าก็ต้องไปเสียบอยู่ที่ปลายหอกก่อนตะวันตกดิน”

“โอ้ ไม่ใช่ข้ากินสักหยดเดียว หรือ ไม่มีใครรู้รอก่อนว่า วันนี้เขาออกไปยิงสัตว์บนเขากันหมด ไม่มีใครอยู่ในปราสาทเลย เพียงแต่ตั้งบังเหียนข้าไปให้น้ำให้ข้าดื่มสักอึกเดียวเท่านั้น แล้วไม่ต้องให้ข้าอีกต่อไป”

เด็กเลี้ยงม้ามองไปรอบๆก็เห็นจริงดังนั้น จึงพูดว่า “ข้าจะพาเจ้าไปที่ลำธารให้เจ้าดื่มเพียงอึกเดียวเท่านั้นนะ แล้วข้าจะไม่ยอมพาเจ้าไปอีกเป็นครั้งที่สอง” ม้าก็ตอบว่า “แค่นั้นก็พอ” เด็กเลี้ยงม้าก็จัดแจงตั้งบังเหียนพามาไปที่ลำธาร ม้าก็พยายามจะกินน้ำแต่แล้วก็บอกเด็ก

เลี้ยงม้าว่า “ดูซิ ข้ากินไม่ถนัดหรอก เพราะมีอะไรมาขวางอยู่ในปาก เอาออกไปไม่ได้หรือ” เด็กเลี้ยงม้าก็ค่อยผ่อนสายบังเหียนพอลวมๆ เพียงแค่นั้นแจ็กในร่างม้าก็พ้นจากพันธนาการ และได้จำแลงร่างเป็นปลาแซลมอนลงไปในลำธาร ทันใดนั้นระฆังในปราสาททุกใบก็ดังขึ้น ชิงดังไปไกล ถึงจะอยู่ไกลดังตีไม้ดังกังได้ยิน ดังนั้นราชาผู้วิเศษกับลูกชายทั้งสองจึงได้ยินเสียงและรีบกลับมา พอรู้ว่าแจ็กกลายเป็นปลาไปแล้ว ราชาผู้วิเศษกับลูกชายก็จำแลงร่างเป็นนกสามตัว แล้วก็ไปดำผุดดำว่ายในแม่น้ำ จวนเจียนจะได้แจ็กในร่างปลา แจ็กก็ได้จำแลงร่างเป็นนกนางแอ่นบินปรือไป ราชาผู้วิเศษกับลูกชายก็กลายเป็นเหยี่ยวดำสามตัวติดตามนกนางแอ่นไป นกนางแอ่นก็บินหนี เหยี่ยวก็ตามติดๆ จนกระทั่งมาถึงชายหมู่บ้าน นกนางแอ่นตกลงไปเหนือดิน และมองเข้าไปในสวนหน้าบ้านหลังเล็กๆ แลเห็นหญิงคนหนึ่งกำลังนั่งถักนิตติ้ง แจ็กเห็นเช่นนั้นก็จำแลงร่างจากนกนางแอ่นเข้าไปอยู่ในแหวนสวมที่นิ้วหญิงนั้น

ถึงตอนนั้นราชาผู้วิเศษกับลูกชายก็ต้องคิดหนัก ทำอย่างไรจึงจะให้หญิงนั้นถอดแหวนออกจากนิ้วได้ จึงจำแลงร่างเป็นกรรมกรสามคน แจ็กในร่างแหวนจึงบอกแก่หญิงนั้นว่า

“ถ้ามีกรรมกรมาอาสาทำงานให้ท่านโดยไม่คิดเงินแต่จะขอแหวนที่นิ้วท่าน ท่านจงให้เขาชนกั้งไม้มา ก่อกองไฟ จนไฟลุกโพล่ง แล้วก็โยนแหวนของท่านไปกลางกองไฟ ให้เขาหยิบเอาเอง”

หญิงนั้นรับคำ เมื่อกรรมกร
ทั้งสามทำงานเสร็จจะมาขอแหวน
แทนเงิน หญิงนั้นก็โยนแหวนไป
กลางกองไฟ ก็ปรากฏว่าหลังกอง
ไฟนั้นเกิดมีข้าวบาร์เลย์ตั้งครั้งต้น
อยู่ในถุง กรรมกรทั้งสามก็กลายร่าง
เป็นช่างเหล็กเอาลูกสูบมาเป่าไฟ
เป่าจนกระทั่งลูกไฟกระจายไปทั่ว

ทุกหนทุกแห่งจะให้ใหม่ข้าวบาร์เลย์
นั้น แจ็กจึงกลายร่างเป็นข้าวโอ๊ต
อยู่ในถุงใบหนึ่ง ราชาสู้เสกกับ
ลูกชายก็กลายร่างเป็นไก่สามตัว มา
จิกข้าวโอ๊ต จิกไป ๆ จนเหลือ ๖-๗
เม็ด แจ็กก็กลายร่างเป็นหมาจึงจอก
ทมิฬพันคมขาว ขี้คอไก่ทั้งสามตัว
นั้นเสียเลย

เป็นอันแจ็กปราบราชาสู้เสก
กับลูกชายได้เด็ดขาด จึงได้รับไป
ตามหาพ่อ แล้วชวนกันกลับบ้าน
ไปหาแม่ หลังจากนั้นคนทั้งสามก็
ย้ายจากบ้านของตนเข้าไปอยู่ใน
ปราสาทหลังใหญ่ด้วยความผาสุก
มีเงินทองมากมายที่แจ็กทำมาหาได้
หลังจากนั้น ♥

ลันจี้หวัร์ (ต่อจากหน้า ๘๗)

เชิญชวนเสียดกใหญ่

เป็นอันว่าเขินที่เชียงรายได้กินข้าวสารขาว สิวสวย
สดยังไม่ได้เห็น ลันจี้ยังไม่ได้ลิ้ม แต่ได้รู้รสตับประด
หวานฉ่ำ

ตับประดเชียงรายรูปร่างแปลกกว่าตับประดบ้านอื่น
ไม่มีจุกยื่นออกมาอย่างตับประดทั้งปวง รูปทรงเป็น
กรวยวงกลม วางตั้งได้สบาย เพราะตรงส่วนที่ตับประด
อันเป็นจุกนั้น ตับประดเชียงรายแบนเรียบ จุกซ่อนอยู่
ตรงกลางความแบนนั้น ใต้เล็กและหวานนุ่ม กินได้
หมดทั้งลูก ตาคันไม่ต้องเขาะร่อง เวลาจะปอกก็ตัดออก
เป็นแฉ่น แล้วปอกเปลือกที่แฉ่น สะดวกมาก เนื้อ
เหลืองหวานฉ่ำ ชาวเมืองเรียกว่า ตับประดน้ำผึ้ง มา
จากคอยนางแล เลยตัวเมืองเชียงรายไปไม่กี่กิโลเมตร
ถ้าคิดว่าไม่ทั้งเปลือกและไส้มาก กินได้เนื้อทั้งลูก ลูก
ละสิบบาทนับว่าไม่แพง ดีกว่าซื้อตับประดราคาถูกลง แล้ว
ทั้งเสียเป็นส่วนใหญ่

โรงแรมที่กะกันไว้ว่าจะได้อยู่ก็ไม่ได้อยู่เพราะเขา
ไม่รับการจอง เป็นอันว่าต้องพักบ้านเพื่อนซึ่งมีความ
สะดวกสบาย และข้อสำคัญคือสนุก

ห้องนอนมีด้วยกันสี่ห้อง ระเบียงหน้าห้องกินนอนได้
พลตรีถาวร ช่วยประสิทธิ์ และภรรยาอนนอนในห้องพระ
ซึ่งมีรูปเจ้าของบ้านชายซึ่งถึงแก่กรรมไปเมื่อหกเดือนที่
แล้ว ลูกสาวเจ้าของบ้านผู้ทำหน้าที่รับรองพลกกลับรูป
นั้นไม่ให้หันหน้าออกมาพบลูกตากับผู้มาพัก

ตลกดี พลตรีถาวรบอกว่า อยู่ดี ๆ เจกกันที่บูชาหล่น
ลงมาดังเพลิง ได้ยินเสียงพื้พื้ จึงลุกขึ้นเปิดไฟดู
พบค้างคาวแม่ไก่ตัวใหญ่บินอยู่ในห้อง ถ้าเป็นคนอื่น
ไม่ใช่ชายชาติทหารคงเบ็ดแนบออกมาจากห้องแล้ว แม้

กระนั้นก็เห็งออก เพราะค้างคาวเป็นสัตว์เข้าสู่ตรสของ
ขวัญ คุไปดูมาเห็นตะกร้าใกล้ตัวอยู่ใบหนึ่ง จึงใช้ความ
ชำนาญของทหารครอบค้างคาวไว้ในตะกร้า รอดูเผื่อว่า
ค้างคาวจะกลายร่างเป็นอย่างอื่น เห็นนอนนิ่งอย่าง
ค้างคาวธรรมดาที่เลขส่งให้บินออกหน้าต่างไป ชวด
โอกาสนี้จะได้เรื่องเขียนอย่างอัลเฟรด อีชท์ก็ออก

ในขณะของเรา มีฝรั่งอยู่คนหนึ่ง เรียกกันว่า บิล
บิลนอนกับพื้นระเบียงหน้าห้องของคนอื่น ตกดึกแสง
จันทร์สว่าง บิลมองออกไปที่หน้าต่าง เห็นร่างอะไรไม่
รู้ สดุดะมึนหมึมา เห็นด้วยว่ามึนมวชอยู่บนกระหม่อม
บิลบอกว่าก่อนจะนอนก็ให้พระแล้วที่เดียว

ใครที่เข้าเมืองเชียงรายจะต้องเห็นและยกมือไหว้
อนุสาวรีย์พ่อขุนเม็งราย ซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงมุม
ถนนสายสำคัญ บิลคนเดียวไม่เห็น หรือเห็นแล้วแต่
ไม่ได้สังเกตว่าเป็นอนุสาวรีย์ใคร

บ้านที่ไปพักอยู่นั้นมีบริเวณติดกับบริเวณอนุสาวรีย์
มองจากชั้นบนบ้านก็เห็นพ่อขุนเม็งราย เพราะฉะนั้น
ภาพที่บิลเห็นทางหน้าต่างก็คือพ่อขุนเม็งราย เป็นอันว่า
ค้างเชียงรายคนเดียว ได้เรื่องต้นเต็นสองเรื่อง

รุ่งเช้าวันอาทิตย์ โลกไปที่บริเวณงานลั่นจอกครั้ง
หวังจะได้ชมลั่นจี้ ยังคงไม่มีอะไรเหมือนวันวาน เป็น
อันหมดหวัง ออกไปเที่ยวแม่สายดีกว่า

บนเส้นทางเชียงรายแม่สาย มาถึงคอยนางแล แวะ
ซื้อตับประดน้ำผึ้ง ขนมาเป็นกอง ยังไม่ได้ลิ้มจี้ ต่อเมื่อ
มาถึงแม่สายแล้วจึงได้ซื้อลั่นจี้จริงจี้ ก็โลกรับชะ ๓๐-
๔๕ บาท ได้ความรู้ว่า ที่เห็นเป็นพวงสีแดงสวยงามนั้นรส
ไม่หวานสนิทเท่าอย่างมีสีเขียวนั้นแดง

แม่สายนี้ เกษขามไปเที่ยวเขตแดนพม่าแล้วครั้ง
หนึ่ง ฝนตกพรำหนาเม็ดเลยสมัครใจเผ้ารอด ฝากสตางค์
พลตรีถาวรไปหาสิบบาท ให้ช่วยซื้อเห็ดหอมแห้งมา ๒๐

34 ธค 12 21/12/2522

บรรจบ พันธุเมธา

70 ม.ค. 2523

นิทานนานาชาติ

ปราบปลื้ม

(นิทานธิดาเบต-มองโกเลีย)

ความเชื่อเรื่องผีปลื้มมีอยู่เสมอ แต่ความคิดที่จะปราบปลื้มนานๆ จะมีสักครั้ง ซึ่งมีผู้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะปราบปลื้มที่ทำอันตรายผู้คน ซึ่งไม่ค่อยจะมี เพิ่งมีปรากฏในเรื่องนี้ที่ วาคลาฟ เซอร์นี เล่าไว้ในนิทานลึกลับต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่บนภูเขา ภูเขานั้นสูงขนาดยอดเขาหายไปบนเมฆที่เขียว ชายผู้นี้ตัวใหญ่และแข็งแรงขนาดผู้ชายสามคนรวมกัน หน้าตาออกจะขี้เหร่ หัวก็โตใหญ่เป็นพิเศษ เขาจึงเรียกกันว่าพ่อหัววัว พ่อหัววัวไม่ชอบเกี่ยวข้องกับใครและใครก็ไม่อยากเกี่ยวข้องกับตัว ถึงแม้พ่อหัววัวจะไม่ชอบเกี่ยวข้องกับคน แต่ก็มีคนปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะใช้กำลังและเรี่ยวแรงให้เป็นประโยชน์แก่คนและพ่อหัววัวปรารถนาอยู่อย่างหนึ่งก็คืออยากจะทำพวกผีปลื้มมารบกวนคน จนกระทั่งหมู่บ้านอันอุดมสมบูรณ์ร้างผู้คน คนที่เคยอยู่มาดั้งเดิมได้ล้มตายหายสูญไปหมด คนอื่นก็เลยไม่กล้าเข้าไปอยู่ คิดดังนั้นแล้วพ่อหัววัวก็ออกเดินทาง

ไปตามภูเขาดินมาเป็นเวลานานจึงได้มาถึงชายป่าแห่งหนึ่ง วันหนึ่งพ่อหัววัวก็ได้พบชายหนุ่มคนหนึ่ง หน้าตาบึ้งตึ๊ง เมื่อคุยกันอยู่น้อยหนึ่งจึงได้รู้ว่าชายนั้นชื่อ เดลเจอร์มีฉายาว่าผู้โดดเดี่ยว และเมื่อคุยกันนาน คนทั้งสองต่างก็พอใจกัน ถึงแก่ตกลงจะเป็นเพื่อนกันและจะร่วมมือกันปราบปลื้มร้ายทั้งปวง คนทั้งสองเดินทางต่อมาได้พบชายอีกคนหนึ่งผอมบาง ผิวก็เขียวซีดๆเหมือนใบหญ้า เขาจึงเรียกกันว่าเดลเจอร์เหมือนหญ้า และได้มาร่วมเป็นเพื่อนด้วย ครั้นตกเย็นคนทั้งสามกำลังเตรียมตัวนอนที่ใต้ต้นไม้ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งหน้าขาวจืดเหมือนหิมะ กำลังนั่งอยู่บนต้นไม้ ชายนั้นเรียกตัวเองว่าเดลเจอร์จากต้นไม้ และชายนั้นก็ได้มาร่วมเป็นเพื่อนด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้นคนทั้งสามได้เดินทางต่อไป ได้ไต่เขาขึ้นไปในหุบเขาได้ขึ้นเสี้ยนน้ำในแม่น้ำซัดกระแทกหินดังซ่าๆ และที่ฝั่งตรงข้ามคนทั้งสามแลเห็นมีบ้านอยู่หลังหนึ่ง เมื่อข้ามแม่น้ำไปก็เห็นว่าบ้านนั้นเป็นบ้านร้าง เมื่อสงสัยจึงร้องเรียก

จึงไม่ได้ยินเสียงขานรับ ได้ยินแต่เสียงวู้วที่หิวโหยดังพัดพามาจากถอก ตลอดทั้งวันนั้นพ่อหัววัวกับเพื่อนทั้งสามมิได้เห็นใครผ่านไปมาในหุบเขานั้นเลย คนทั้งสองจึงได้ตกลงใจจะตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นชั่วระยะหนึ่ง จะได้ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นในภายหลัง

ทุก ๆ วันคนทั้งสองจะแบ่งหน้าที่กันคือ คนสามคนจะออกไปล่าสัตว์หาเนื้อสัตว์มาเลี้ยงกัน และคนที่สี่จะอยู่บ้านหุงหาอาหารและดูแลสัตว์ ในถอก วันหนึ่งเป็นเวรของเดลเจอร์ผู้โดดเดี่ยวอยู่เฝ้าบ้าน เมื่อไปดูว่าหาอาหารให้มันแล้ว ก็ไปติดไฟตั้งหม้อต้มเนื้อ แล้วก็ทำไอรันเครื่องคั้นชนิดหนึ่งทำด้วยนม ขณะที่เดลเจอร์ผู้โดดเดี่ยวกำลังทำงานอยู่นั้น ไม่นานได้สังเกตเห็นหญิงชราคนหนึ่งเดินตรงมา แม่เฒ่าคนนั้นตัวเล็กนิดเดียว สูงเมตรกว่าๆ แล้วยังมีตะกร้าใบใหญ่แบกหลังมาด้วย ตะกร้าใหญ่เสียดจนแม่เฒ่ามองอะไรข้างใต้แทบจะไม่แลเห็น แม่เฒ่าขอร้องว่า

“ขอเนื้อข้ากินหน่อย ขอนมไอรันคั้นนิดหนึ่งด้วย” (ก่อนหน้า๑๕)

คงไปด้วยรถยนต์ เพราะเจ้าชายเมือง เจ้าของบ้านที่ข้าพเจ้าจะผ่านักด้วย ได้นำรถยนต์มาคอยรับอยู่แล้ว

เดินทางไม่นานก็ถึงตอขีและถึงที่พักมาถึงทันแล้ว แลไปข้างไหนก็ล้วนแต่ภูเขาสมกับชื่อที่หมายในภาษาพม่า ภูเขาใหญ่แต่ก็สุขสบาย เพราะดินฟ้าอากาศอันวย ถึงจะต้องเดินขึ้นเขาในยามไม่มีรถก็พอเดินไหวไม่เหนื่อยนัก แต่ละบ้านปลูกดอกไม้ได้สวยงาม ดอกกรักร์ดอกไม้ใหญ่เท่าจาน ด้วยอากาศเย็นชวนกผู้หญิงไทใหญ่จึงแก้มแดงๆ นาดูอยู่ทันแล้วสบายหูสบายตา สบายหูก็เพราะได้ฟังภาษาที่เคยคุ้น ข้าพเจ้าฟังภาษาที่เข้าใจได้ดีกว่าภาษาไทยอื่นๆ ทั้งนี้เพราะเคยอยู่แถบนั้นนานเกือบปี ที่สบายตา ก็เพราะเห็นแต่หน้าไทๆ ไตล่อนๆ (=ไทลื้อๆ) ไม่ค่อยมีชนเผ่าอื่นปนเปมาจนัก อย่างที่มิดจินา ซึ่งมีทั้งพม่า กะฉิ่น และไท นอกจากนี้ยังมีหน้าผู้เคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน มาตองยักราวซึ่งเหมือนกลับมาเยี่ยมบ้าน เยี่ยมเพื่อนฝูงมิตรญาติ ถ้าการเดินทางสะดวกสบาย ข้าพเจ้าคงได้ไปเยี่ยมท่านผู้มั่งคั่งตามสถานที่ที่ข้าพเจ้าผ่านักมาก่อนเมื่อครั้งที่แล้ว แต่กระนั้นก็ยังโชคดีและอดใจไม่ได้ที่เจ้าฟ้าเมืองไทกับมหาเทวีได้เสด็จมาด้วย เห็นจะเป็นเพราะเหตุการณ์บ้านเมือง ทำให้ทั้งสององค์ไม่สบายพระทัยนัก มหาเทวีพระพักตร์หมองคล้ำ ผิดกับที่เห็นเมื่อจะลาจากท่านที่เล่าเชียว

การประชุมของสมาคมวรรณคดีชาวนครวณถือเป็นการประชุมใหญ่ประจำปี จะมีการเลือกคณะกรรมการใหม่ด้วย ตัวสมาคมราคา

สองแสนจัดที่สร้างอย่างแข็งแรงสวยงาม ยังไม่เสร็จ จึงต้องไปประชุมกันที่โรงเรียนมัธยม มีคนเข้าประชุมวันนั้นไม่ถึง ๕๐ คน สงสัยว่าจะไม่กลั้มากนัก ทั้งที่ก็ไม่มีเห็นมีการพูดอะไรที่เป็นพิษเป็นภัย คนพูดก่อนหน้าข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่ทางวัฒนธรรม เชื้อชาติมอญ ชื่อ นายป่านหล้า (นาย เป็นคำนำหน้าของผู้ชายชาวมอญที่บวชเรียนแล้ว) ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร เพราะพูดเป็นภาษาพม่า ครั้นถึงคราวข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าพูด เป็นภาษาไทยใหญ่ได้แก่แก่นนายป่านหล้า เพราะเขาก็อ่านไม่รู้เรื่องสักคำเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเล่าให้สมาชิกสมาคมฟังถึงชาวไทขาวที่ข้าพเจ้าได้ไปพบที่ตำบลตุงเงย แขวงเมืองดาลัยในประเทศเวียตนามใต้ในครั้งกระนั้น ข้าพเจ้าพูดไม่ได้ยืดยาวนัก จึงเบ็ดเพลงของชาวไทขาวที่ข้าพเจ้าอัดมาให้เขาฟังพอเพลินๆ ต่อจากนั้นก็ได้อูเขา เลิกเก็บกินเห็ดกำนัน (= เลิกเก็บคนทำงาน คือเลือกตั้งกรรมการ) ของสมาคม และโห่เห่าของสมาคมต่อไปก็ได้แก่เจ้าขุนปวง เจ้าฟ้านาคัก โห่เห่าคนเท่านั้นเอง ที่จริงเขาใช้คำ โห (=หว่า) ก็หมายถึงนายกสมาคม หรือหัวหน้ากิจการต่างๆ ได้ คำเห่าไม่ทราบว่าเป็นภาษาไทยหรือได้จากจีน เพราะมีคำ เปา อยู่ในชื่อคนหลายคน ดังเช่นชื่อจายเล้า เปากับจายเปา ชาวไทเหนือที่ทั้งโล่ และคนสำคัญของจีนที่สามารถปราบพวกแม่มดได้ก็มีชื่อว่า ชะเหมินเปา แปลได้ว่า เสือดาวแห่งประตูตะวันตก

สมาคมได้มอบเงินให้ข้าพเจ้า ๓๐๐ จิตเป็นค่าเดินทางมา ข้าพเจ้า

จึงสลักหลังเช็คฉบับนั้นให้แก่สมาคมชาวมิดจินา เพื่อเป็นทุนแรกเริ่มสำหรับสร้างอาคารสมาคม ไม่ทราบว่าได้ผลเป็นอย่างไร เขานำเงิน ๓๐๐ จิตของข้าพเจ้าไปใช้อย่างไรบ้าง แต่จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็อดขอบคุณไม่ได้ที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเขา แม้ว่าจะเพียงเท่านั้นก็ตาม ♥

ปราบปีศาจ (ต่อจากหน้า ๖๖)

เดลเจอร์ไม่พูดจาว่าอะไรเอาเธอมาให้แม่เผ่าชนหนึ่งและเทนมไอรันให้กินหน่อยหนึ่ง แต่ยังไม่ทันที่แม่เผ่าจะจะต้องอาหารนนมแม่เผ่าก็หายวับไป หมอเฒ่ากับหมอไอรันก็พลอยหายไปด้วย เดลเจอร์ผู้โดดเดี่ยวรู้สึกอับอายเป็นอย่างยิ่งที่หายขาดหายไป จึงไม่กล้าเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง แต่ก็กลัวเพื่อนจะถามว่าอาหารหายไปไหน จึงได้ทำอุบายเอาเกลือมาที่ค้นพบในบ้านไปคลดไว้รอบๆ บ้าน แล้วก็เอาธนูมายิงไปที่ตัวบ้านจนหมดแรงพอทำเสร็จเพื่อน ๆ ที่ไปล่าสัตว์ก็กลับมาและมองหาอาหาร เดลเจอร์ผู้โดดเดี่ยวก็หัวเราะตอบว่า

“ไม่เห็นหรือเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น มีพวกปล้นตั้งโขยงขมมา ขั้วตัวคนเดียวต้องต่อสู้กับมันไม่ยอมถอย มันก็เลยได้แต่ยกเอาหม้อเน้อกับหม้อนมไอรันไปหมด”

เพื่อน ๆ พากันสรรเสริญความเก่งกล้าของเดลเจอร์ผู้โดดเดี่ยวแล้วต่างก็ไปนอน วันรุ่งขึ้นเป็นวรของเดลเจอร์เหมือนหญ้า ก็เกิดเหตุอย่างเดียวกันอีก และเดลเจอร์เหมือนหญ้าก็ไม่มีความจะแก้ไขเหตุการณ์ให้ดีกว่าที่เดลเจอร์

ผู้ใดเคยทำ จึงได้ทำตามอย่างนั้น
ทุกประการ และเมื่อเพื่อน ๆ กลับมา
ก็เล่าเรื่องทุกคนให้เพื่อน ๆ ฟัง

ครั้นถึงวันที่สามเป็นเวรของ
เดลเจอร์จากต้นไม้ ตอนเย็นก่อน
หน้าวันนั้น ขณะที่เพื่อน ๆ ชุมนุมอยู่
ด้วยกัน เดลเจอร์จากต้นไม้ได้พูด
ขึ้นว่า

“เราเห็นจะต้องทงทั้นเสียละมัง
ถ้าพวกปล้นมันมาปล้นเราบ่อย ๆ
ละก็”

พ่อห้าวได้ยินเช่นนั้นกับบอก
เพื่อน ๆ ว่า “อย่าเพิ่งรีบร้อนไป
เอาละ พรุ่งนี้เช้าจะอยู่โยงเฝ้าบ้าน
ให้เอง แล้วคอยดูซิละกัน ถ้าพวก
ปล้นมันกลับมาอีกละก็” ครั้นถึง
วันรุ่งขึ้นเมื่อเดลเจอร์ทงสามขึ้นเขา
ไปกันหมดแล้ว พ่อห้าวก็ไปติดไฟ
และเอาเนื้อใส่หม้อต้มแล้วก็ทำนม
โอรันด้วย ขณะที่เนื้อต้มกำลังส่ง
กลิ่นหอมหวานชวนกิน แม่เฒ่าตัว
เล็กนิดแคบตะกราใบใหญ่ก็ปรากฏ
กายขึ้นที่หน้าประตูบ้านขออาหารกิน
“อ้อ น่ะหรือพวกปล้น” พ่อห้าว
คิด แล้วก็พูดออกมาว่า

“ข้าจะให้เนื้อขายมากที่สุด
เท่าที่ขายต้องการทีเดียว แต่ตอนนั้น
ข้าต้มน้ำจมน้ำแห้งหมด ขายช่วย
วางตะกราแล้วไปตักน้ำให้ข้าหน่อย
เอละ”

พูดแล้วก็ส่งถึงไม้กั้นให้ แม่
เฒ่าไม่พูดจาคัดค้านแต่ประการใด
รีบวางตะกราแล้วรีบลงไปตักน้ำให้
พอแม่เฒ่าออกจากบ้านไป พ่อห้าว
ก็แลเห็นแม่เฒ่าขัดตัวเสียสูงจนหาย
เข้าไปในเมฆ แล้วก็ล้างขา ก้มตัว
ลงตักน้ำที่กลางแม่น้ำอย่างเต็มกำลัง
แต่ถึงจะขึงตัวก็อย่างเต็มกำลัง
เพียงไรก็ไม่ได้ น้ำ เพราะฉะนั้น

ไม่มีกั้น

ในระหว่างนั้นพ่อห้าวก็ได้อ
ระตะกราของแคว ก็ได้เห็นเชือก
เส้นหนึ่งเหนียวมากทำด้วยเส้นเลือด
คนพันเข้าด้วยกัน แล้วก็ก้มเหล็ก
อันหนึ่งกับชะแลงด้ามเหล็กหนักอีก
อันหนึ่ง พ่อห้าวจึงรีบจัดแจง
เปลี่ยนเอาเชือกธรรมดาทำด้วยหนัง
ตัวจามรีใส่แทนเชือกเส้นนั้น เอา
กิมไม้กับชะแลงด้ามไม้ใส่ไว้แทน
ทั้นไคเนนแม่เฒ่าก็กลับมาโยนถ้ำน้ำ
ลงตรงเท้าของพ่อห้าว แล้วพูดว่า

“ข้าไม่ตักน้ำด้วยถ้ำใบแล้ว
ถึงไม่มีกั้นเห็นไหมละ เอานอกับ
นมโอรันมาให้ข้าเอละ”

พ่อห้าวไม่ยอมให้ ทั้นไคเนน
แม่เฒ่าก็เบ่งตัวให้ใหญ่ขึ้น ๆ จน
กระทั่งเต็มห้องแล้วก็พูดขึ้นว่า

“เอละ ไม่ต้องให้อะไรข้าก็ได้
เรามาสู้กันดีกว่า ถ้าข้าชนะละก็
เจ้าต้องเป็นของข้า และต้องทำ
อะไรต่ออะไรทุกอย่างทุกอย่างที่
หมด”

พ่อห้าวตอบตกลง แม่เฒ่าก็
จัดการดึงเชือกของตนออกจาก
ตะกราและบอกว่า “บนแรมกาลอง
เอาเชือกมัดตัวอีกฝ่ายหนึ่งดู ใครจะ
มัดได้แน่นกว่ากัน” แล้วก็บอกต่อไป
ว่า “ข้าจะมัดเจ้าก่อน” พูดแล้ว
ก็เอาเชือกมัดพ่อห้าวจนแน่น พ่อ
ห้าวก็หายใจถี่ถี่แล้วก็กลืนใจเบ่ง
กล้ามเนื้อทุกส่วน ทั้นไคเนนเชือกหนึ่ง
จามรีก็ขยายตัวออก พ่อห้าวก็ว่า
“ทั้นถึงคราวข้าบ้างละ” แล้วก็ดึง
เอาเชือกพันด้วยเส้นเลือดมนุษย์มา
มัดแม่เฒ่าจนแน่น แม่เฒ่าพยายาม
เบ่งตัวและขัดตัวจนตัวทงสูงทงใหญ่
แต่เชือกก็ไม่ยอมคลาย แม่เฒ่าจึง
ยอมแพ้

ต่อมาแม่เฒ่าทำเอาคัมหมับกัน
แม่เฒ่าก็ถือคัมหมับตรงเข้ามาหนีพ่อ
ห้าว พ่อห้าวก็เยาะเย้ยแม่เฒ่าว่า
“ไม่เห็นเจ็บ เพียงแต่จิกเท่านั้น”
แต่เมื่อถึงคราวที่พ่อห้าวจะต้องเอา
คัมหมับแม่เฒ่าบ้าง พ่อห้าวหนีบ
เต็มแรงด้วยมืออันแข็งแรง จนแม่
เฒ่าร้องกรดออกมาแล้ว ก็เลยยอม
แพ้นั่น

มาถึงการประลองกำลังครั้งที่
สามอันเป็นครั้งสุดท้าย แม่เฒ่ากับ
พ่อห้าวต่างจะฟาดกันเต็มแรงด้วย
ชะแลง แม่เฒ่าเบ่งตัวให้สูงใหญ่
ลึงหีบเอาชะแลงออกมาจาก
ตะกราแล้วเงยเสียสูงเพื่อฟาดมาที่
พ่อห้าว พ่อห้าวถือโอกาสนั้น
เอาชะแลงเหล็กแหล่ไปไนไฟแล้ว
กระโดดหลบไปข้างหนึ่ง ชะแลง
ของแม่เฒ่าจึงฟาดไปที่ไฟจนลุกไฟ
กระจายไปทั่ว พ่อห้าวร้องบอกว่า

“ระวังนะ เดี่ยวจะมาเผาบ้าน
ข้าไหมหมดละก็ ไม่ได้อยู่ในข้อ
ตกลงนะ”

“เจ้าก็ระวังขึ้นบ้างซิ” แม่
เฒ่าร้องบอกออกมาบ้าง “กระโดด
หลบอย่างนั้น ไม่ได้อยู่ในการประลอง
กำลัง ถ้าไม่ขึ้นนั่งข้าจะฟาดเจ้าได้
อย่างไร”

ดังนั้นพ่อห้าวจึงขึ้นนั่งให้แม่
เฒ่าฟาด แม่เฒ่าก็เออแซนเต็มกำลัง
ฟาดชะแลงมาบนหัวพ่อห้าว พ่อ
ห้าวถึงกับหัวหมุนแทบจะมอง
อะไรไม่เห็น แต่แล้วก็ร้องออกมา
อย่างรวดเร็วว่า “ทั้นถึงคราวข้า
บ้างละ” แล้วก็จับชะแลงทงไฟ
จนร้อนจัดฟาดไปบนหัวแม่เฒ่า แม่
เฒ่าร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด เสีย
ร้องของแม่เฒ่าดังเสียจนต้นไม้แทบ
โค่น ถึงตอนนั้นแม่เฒ่าก็วิ่งเจียนหนี
ไป

กรันตกเป็นพวกเคลเจอร์ทั้งสามไปล่าสัตว์กลับมา ก็ได้เห็นหมอนอกกับหมอนมไอรันเตรียมพร้อมอยู่แล้ว พ่อหัววักบอกไว้

“เอ้า มาดู มาดูพวกปล้นของเพื่อนเสียให้ว่าเป็นใคร” พูดแล้วก็พาเพื่อนไปตามรอยที่แม่เฒ่าวางหนัไป รอยนั้นไปสิ้นสุดที่เชิงเขา เมื่อเข้าไปในถ้ำลึกก็เห็นแม่เฒ่าหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวนอนตายอยู่ พ่อหัววักจึงพูดแก่เพื่อนว่า

“ยายแก่นคงเป็นพวกบศางร้ายที่เตร็ดเตร่อยู่ในหุบเขานี้ แล้วก็มาจับพวกชาววานากิน อย่างชาวนาเจ้าของบ้านที่เรารู้ แต่นับแต่ไปหุบเขานี้จะมีแต่ความสงบ พวกเราไม่มีอะไรจะทำแล้ว เพื่อนๆจะคงอยู่ต่อไป หรือจะเดินทางไปกับข้า ไปปราบบศางที่นั่นต่อไป”

คนทั้งสามมาใคร่ครวญดูว่าเมื่อมาได้ครอบครองทรัพย์สมบัติอย่างนี้แล้ว ก็ไม่น่าจะจากไป ในเมื่อเดินทางไปไหนก็ยังไม่รู้ และจะต้องไปปราบพวกบศางซึ่งมีมากมายเหลือจะทำลายได้หมดสิ้น พ่อหัววักก็ไม่อยากกระชั้นกะยอกคนเหล่านั้น คงจะเป็นชาติตาของตัวเองที่จะต้องอยู่โดดเดี่ยวแต่ลำพังเรื่อยไป พ่อหัววักได้รำลือเพื่อนทั้งสาม เอาธนูกับ ขะแลงเหล็กติดตัวไปด้วย แล้วก็เดินทางขึ้นเขาสูงขึ้นไป เพื่อหาบศางจนปราบต่อไป ♥

กุนยิอ (ต่อจากหน้า ๒๙)

“พ่อว่าป๊าวควรจะลงไปพบเขา เรื่องของพ่อไม่น่าจะเกี่ยวกับคุณสืบทิ”

“แต่ป๊าก็ไม่มีอารมณ์จะพูดอะไรกับเขานะคุณพ่อ”

“ป๊าวไม่ควรทำอย่างนั้น อย่างน้อยก็ต้องไปพบเขาสักครั้ง เขามาถึงบ้านแล้ว คงอยากจะพบป๊าว ถ้าถามถึงพ่อก็บอกคุณสืบทิว่าพ่อขอพัก่อนหน่อย” พูดกับเด็กมดเดินเข้ามารายงานที่หน้าประตูห้องเขียนหนังสือของเจ้าของบ้าน

“คุณคะคุณสืบทิมาค่ะ” เขียวใสแสงพยักหน้าเป็นการแสดงว่ารับรู้ แล้วจึงเดินออกจากห้องเขียนหนังสือของบิดาลงมาที่ชั้นล่าง

ทันทีที่เขียวใสแสงโผล่เข้าไปในห้องรับแขก พันธุสืบทิก็ถูกจากเก้าอี้เดินเข้ามาหา

“คุณป๊าว เรื่องมันเป็นอย่างไรรึครับ ผมเพิ่งรู้ว่าจากทำเนียบก็มาที่นี่เลย ผมไม่ทราบทำไมท่านทูตจึงลาออกละครับ”

“จะให้คุณพ่ออยู่รอจนกระทั่งรัฐบาลไล่ออกหรือจะ” หญิงสาวถามกลับไปเสียงขุ่นๆ

“ทำไมรัฐบาลจะได้ท่านออกครับ ผมได้ข่าวว่าท่านขึ้นใบลาออกเอง ดูเหมือนจะลาออกเพื่อประท้วงรัฐบาลเสียด้วยซ้ำไป”

“ป๊าวว่าคุณสืบทิต้องไปตามท่านนายกผู้มีอำนาจดีกว่ามาถามป๊าว” ความโมโหยังไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย

“คุณป๊าวมาโกรธอะไรกับผมละครับ ผมมาถามเพราะไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ คุณพ่อเองท่านก็ออกจากทำเนียบไปแล้วเมื่อผมได้ข่าว ผมว่าคุณป๊าวน่าจะใจเย็นๆ” นายทหารหนุ่มยังพูดอย่างเอาใจ

“อะไรคะ คุณสืบทิไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ เรื่องปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

น้ำคุณสืบทิเองก็เป็นต้นเรื่อง และบริษัทเลอกรังด์ผู้ทรงอิทธิพลด้วย”

“คุณป๊าวก็ไม่ใช่หรือว่าผมไปราชการที่ภาคใต้ ผมเพิ่งมาถึงเมื่อตอนสายๆวันนี้เอง เห็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับกรณีประมูลสร้างโรงกรองน้ำเสียและข่าวท่านทูตด้วย ก็ได้ไปทำเนียบ พบท่านปลัดสำนักนายก จึงได้ทราบว่าท่านทูตขึ้นใบลาออก”

“ถ้าอย่างนั้นคุณสืบทิก็เห็นแล้วว่าคุณพ่อถูกนักโกงเมืองเล่นงานขนาดไหน ท่านาสลดใจก็ถือคนไม่กินสินบนกลายเป็นผู้ผิด นายกรัฐมนตรีจะให้คุณพ่อไปยอมแก่คนที่ทุจริต จะถูกต้องหรือคะ ท่านอ้างความสามัคคี ต้องเห็นแก่คนกลุ่มนั้นอย่างนี้จะใช้ได้อย่างไร ท่านเป็นผู้ นำ พอดีเรื่องก็กลายเป็นว่า คุณพ่อป๊าวต้องยอมเป็นผู้ผิด ดังนั้นก็ดีแล้วที่คุณพ่อป๊าวลาออก”

“ผมว่าอาจมีการเข้าใจผิดบางอย่างนะครับคุณป๊าว คุณพ่อผมไม่ได้เป็นคนอย่างนั้น”

“ป๊าวคิดว่าไม่มีการเข้าใจผิด ผู้ทรงอำนาจก็เป็นเช่นนั้นแหละ คุณพ่อลาออกด้วยความเจ็บใจที่ทุ่มแรงกายแรงใจทำงานให้แก่คณะปฏิวัติและรัฐบาล แต่ผลที่ได้รับก็คือกลายเป็นผู้ผิด ป๊าวว่าคุณสืบทิต้องเข้าใจคุณพ่อของคุณ ป๊าวเองก็ถือว่าคุณพ่อป๊าวถูก ฉะนั้นบัยการที่เราจะมาถึงกันก็แค่ ขอให้ยุติแต่เพียงนี้ดีกว่า” เสียงของหญิงสาวสนเครื่อ

“คุณป๊าวคุณควรใช้เหตุผลบ้าง ท่านทูตกับคุณพ่อผมขัดกันก็เป็นเรื่องของท่าน คุณกับผมจะต้องมาขัดกันด้วยหรือ”

“เวลานี้ ความเห็นของ ▶▶

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้ามนเจสุ

(นิทานไทใหญ่)

เรื่องนชาวนาสันตองแปง แดบล่าเขยวถอเป็นตำนานของ ตน เป็นเรื่องเจ้าอะล่องซงก่อพระ โพธิสัตว์ก้องกัณฑ์ ทอเป็นพระ โพธิสัตว์ก็เห็นจะเป็นเพราะเจ้า อะล่องมนเจสุเป็นผู้ศรัทธาในพระ พุทธศาสนาได้ซ่อมสร้างเจดีย์หลาย ต่อหลายแห่ง สร้างทุน เมืองน้ำสัน เขียนเล่าเป็นภาษาไทใหญ่ใน หนังสือ อะปมเก่าไต่เมื่อก่อน คือ เรื่องเก่าไทเมื่อก่อน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในเมือง พุกามโพ้น ขุนหอคำผู้ปกครอง บ้านเมือง ทรงนามว่าเจ้าจ้อยุ่น คำนวณหนึ่งนางหอคำแม่ของพระ องค์ได้ทรงฝันเห็นเดือนอันแปลก ประหลาด ตกลงมาจากกลางหาว มาทางพระอุระของพระองค์ ฝ่าย ขุนหอคำก็ทรงฝันประหลาดเช่น เดียวกัน คือทรงฝันเห็นเรือสำเภา มาจอดอยู่ติดที่บริเวณหอของพระ องค์ เมื่อทรงตื่นบรรทมในตอนเช้า ได้ทรงเล่าฝันสู่กันฟังและต่างทรง เห็นว่าเป็นนิมิตดี คงจะได้ไอรส ธิดาแน่นอน อยู่มาไม่นานเจ้า อะล่องก็ได้มาปฏิสนธิในครรภ์นาง หอคำ และเมื่อประสูติแล้วก็ทรง นามว่า เจ้ามนเจสุ แล้วต่อมาขัง

เรียกกันว่า เจ้าอะล่องมนเจสุ เสีย อีกด้วย

เมื่อประสูติได้เจ็ดวัน ก็ได้มี ขุนนาค ขุนกา ขุนผัวกันนำลาก- ส่องบันหนาคือของขวัญนานาชาติ มาถวาย ครั้นเจริญวัยได้เจ็ดขวบ ขุนสิกกุยาถือพระอินทร์ก็นำของ มาถวาย ที่สำคัญคือลัษณะทาค้อน หวายแสงซงคือ ไม่หวายแก้วกับ ซอกตันหมิ่นคือรองเท้าบิณสวมแล้ว เหาะได้ ในระหว่างนั้นก็ได้มีลม พายุใหญ่พัดเอาสิ่งต่างๆ หักพัง ทำลาย เจ้าอะล่องทอดพระเนตร แล้วทรงเห็นว่าจะต้องจัดการ ซ่อมแซมขึ้นใหม่ทั้งหมด แต่ว่าใน ขณะนั้นพระองค์ก็ได้ทอดพระ เนตรหลอยเสามาถึง (= คอยเสามาถึง) และอยากจะเสด็จไปทันเสียก่อน จึงได้โปรดให้ผู้คนช่วยกันต่อเรือ หลวงเรียกเรือกระระวักหรือเรือครุฑ เตรียมจะเดินทางไปยังคอยเสามาถึง เช้าวันจะออกเดินทาง เมื่อเจ้า อะล่องตื่นบรรทมและเสด็จออกมา ที่ชานหอ ขณะนั้นฟ้ายังไม่สว่างดี เพิ่งจะมีแสงสลัวๆ พระองค์ทรงมุ่ง เขม้นไปก็ทอดพระเนตรเห็นเรือ ลำหนึ่งมีคนตามไฟไว้ ล่องน้ำผ่าน ไป พระองค์ทรงคิดว่าเป็นเรือคน

ตกเบ็ดหาปลา จึงตรัสว่าคนหาปลา นั่นแต่เช้าแท้ๆ ครั้นสว่างแล้ว เจ้าอะล่องก็เสด็จลงท่าจะไปลงเรือ เพื่อดูออกเดินทาง แต่ผู้คนช่วยกัน ดึงเชือกใบเรืออย่างไร เรือหลวงนั้น ก็ไม่ยอมเขยอนเลย เจ้าอะล่อง พิโรธหนักหนาจึงใช้ลัษณะทาค้อน หวายแสงฟาดลงไปในทันใด แต่ จะทำอะไรก็ไม่มีผลอะไรเลย เจ้าอะล่องทรงคิดว่า หรือจะเป็น นิมิตสำหรับเราว่า การเดินทางไป ยังคอยเสามาถึงไม่เหมาะไม่ควร ดังนั้นจึงโปรดให้หาหมอเปตาง (= โหร) พร้อมทั้งพราหมณ์กับผู้มี ปัญญาทั้งหลายมาคิดคำนวณดูเรื่อง ราวอันเป็นมานัน

โหรทั้งหลายคิดคำนวณแล้ว จึงทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ การที่เห็น เช่นนี้เป็นเพราะพระองค์ทรงกระทำ ผิดวจีกรรมพะยะคะ นับเป็นความ ผิดอันใหญ่หลวงอย่างหนึ่ง” เมื่อ ทรงฟังคำกราบทูลของโหรเช่นนั้น แล้ว เจ้าอะล่องก็ทรงคิดพิจารณา และทรงนึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่ทรงเห็น เรือตามไฟแดงล่องไปตามน้ำใน ตอนเช้า ยังทรงทักว่าคนหาปลานั้น ต้นเช้าแท้ๆ ดังนั้นพระองค์จึงได้

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

เคนาสันญิต (ต่อจากหน้า ๔๒)

ลำบากยิ่งขึ้น แทบจะหายใจไม่ออก
ฉันทานไปทีป ปรตูกกรงหนึ่ง
ไขว่คว้าหาอากาศอย่างสิ้นหวัง
เพราะไม่มีทางเลยที่อากาศจะเล็ดลอด
เข้ามาในห้องที่ผนึกมิดชิดนี้ได้

แต่บริเวณติดกับพื้นห้องอากาศ
จะโปร่งโล่งขึ้นเล็กน้อยกับส่วนอื่น
ฉันทิ้งนอนคว่ำลง แล้วสวดมนต์
อย่างเงิบๆ ความวิงเวียนเพิ่มขึ้น
ทุกขณะ จนกระทั่งสติและความ
รู้สึกเริ่มเลือนหายออกไปจากตัว อัน
เป็นอาการใกล้จะขาดใจตายอยู่
รอมร่อ

ในขณะที่สติสัมปชัญญะใกล้จะ
สูญสิ้นไปนั้น ฉันทวนนึกถึงน้ำ
ธอร์น วิญญาณเขายังคงล่องลอยอยู่
ที่ใดหนอ เขาจะช่วยฉันให้รอดไป
ได้หรือไม่

ฉันเริ่มหัวเราะออกมาอย่างไร้
สติจนต้องยกมือขึ้นอุดปากไว้ แล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มเลือนห่างออกไป
จากตัว ไม่มีอะไรเหลืออยู่นอกจาก
ภาวะไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง

ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดร้อนหนาว
อะไรทั้งสิ้น ไม่มีความคิดอะไรผ่าน
เข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวฉันจะ
เดินมาถึงจุดจบอย่างแท้จริง ร่างทั้ง
ร่างอ่อนปวกเปียก ฉันได้ยื่นเสียง
ตัวเองครางออกมาแผ่วๆ แต่ก็คง
ไม่มีเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกิด
ขึ้น เพราะฉันต้องครางแผ่วๆต่อมา
ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งถึงขีดทันท
ไม่ไหวอีกต่อไป

แต่แล้วฉันก็พบว่าตัวเองหายใจ
เข้าได้เต็มปอดจนต้องสำลัก มือ
ของฉันไขว่คว้าผลักแขนใครคนหนึ่ง
ออกไปจากตัว

ฉันทิ่มตาขึ้นเต็มที่ สายตาปะทะ
เข้ากับหน้าหนึ่ง ซึ่งแปลกหน้า
สำหรับฉันโดยสิ้นเชิง ดวงหน้านั้น
ก้มลงมองฉันอย่างใกล้ชิด ห่างไป
ไม่เกินหนึ่งฟุต

ฉันไม่เคยเห็นหน้าผู้ชายคน
มาก่อนเลยในชีวิต ไม่รู้ด้วยว่าตัว
เองอยู่ที่ไหนหรือเกิดอะไรขึ้น

ชายแปลกหน้าผู้นั้นถอยหลัง
คมไว้ในมือ รอยยิ้มจางๆ แต่
เมื่อฉันพยายามยกมือขึ้นขัดขวางออกไป
เป็นครั้งที่สอง เขาก็ผงกศีรษะ
หงิกๆ ยิ้มอย่างพอใจ แล้ววาง
ขวดยานลง

ฉันพยายามจะลุกขึ้น แต่เขากด
เอาไว้ให้เอนตัวนอนฟังหมอนตาม
เดิม ฉันอยู่บนเตียงนอนของฉัน
นั่นเอง

“ไม่เป็นไรแล้วละครับ คุณ
คนสวย” เขาว่า สำเนียงเขาแปร่ง
อย่างประหลาดแต่ก็จับไม่ได้ว่าเป็น
ชนชาติใด “คุณปลอดภัยแล้ว
ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

ฉันอยากจะถามว่าเขาเป็นใคร
แต่ก็ไม่มีแรงพอจะอ้าปากได้ แต่
อย่างน้อย ฉันรู้ข้อหนึ่งว่า ไม่ว่า
ผู้ชายคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม ท่าทาง
เขาจะเป็นคนช่วยชีวิตฉันไว้ หาก
ถึงกระนั้นฉันก็ยังเกิดความหวาด
กลัวเขามาอยู่ดี

ฉันทิ้งตัวไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง
ไม่ว่าอะไรทั้งสิ้น

ฉันทหลับตาลง หน้าต่างที่เปิด
กว้างข้างเตียงนอนมีลมโซบเข้ามา
ระรินชื้นใจราวกับน้ำหอมราคาแพง
อย่างที่ฉันไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่า
อากาศสดบริสุทธิ์นั้นจะชื่นใจถึง
เพียงนั้น (อ่านต่อฉบับหน้า)

เจ้ามนิเญสุ (ต่อจากหน้า ๑๑)

โปรดให้อามาศย์สคนพร้อมด้วย
โหหนากันเส็ก (= ทหาร) อีกคน
หนึ่ง นำเอาหมอกข้าวแตกซึ่งถือ
ดอกมะลิกับบันตี่ๆ คาบดื่ๆติดตาม
คนนั่งเรือตามไฟที่พระองค์ทรงเห็น
เมื่อเช้าตรู่ นั้น ถ้าหากผู้นั้นเป็นคน
ดีแล้วละก็ จงเอาดอกมะลิบูชาและ
ขอมมาลาโทษแล้วกลับมา แต่ถ้า
เป็นคนร้ายคนชั่วแล้วจงมัดเอาตัว
มาให้ได้ ถ้าไม่ยอมมาให้ตัดหัวมัน
มา ทรงสังคายนันแล้วก็เสด็จขึ้น

อามาศย์ทั้งสี่พร้อมทั้งทหารอีก
คนหนึ่ง ซึ่งได้รับติดตามไปตาม
คำสั่งของเจ้าอะล้องจนกระทั่ง
ทันกัน จึงได้เห็นว่าผู้อยู่ในเรือนั้น
คือเจ้าระฮัน (-อรหันต์) แปลงองค์
ออกเรือมาจะไปสู่เกาะแห่งหนึ่ง
เจ้าระฮันทั้งแปดแลเห็นคนเหล่านั้น
เข้าจึงถามว่า ท่านทนายทั้งหลาย
เป็นเพราะอะไรจึงได้รับติดตามข้า
มาจนทันกันทั้งนี้ มีประสงค์สิ่งใด
หรือ คนทั้งหลายจึงเล่าเรื่องให้ฟัง
แล้วนำดอกมะลิมาบูชาขอมมาลาโทษ
แทนเจ้านายของตน แล้วก็อธิษฐาน
ขอให้ปลอดภัยจากภัยอันตรายตลอด
เส้นทางไปมานั้น เจ้าระฮันทั้ง
แปดก็ได้ให้ส่ลให้พร ผู้คนของเจ้า
อะล้องรับพรแล้วก็รำลากลกลับมาทูล
ให้เจ้าอะล้องทรงทราบ ต่อจากนั้น
เรือก็เขยอน เจ้าอะล้องกับผู้คนจึง
ออกเดินทางได้

นับตั้งแต่ออกเดินทางจากบ้าน
จากเมืองมาช้านานจนครบเจ็ดปี
เจ็ดเดือนกับอีกเจ็ดวัน เจ้าอะล้อง
กับผู้คนก็เดินทางเข้ามาใกล้ริมเชิง
ดอยเสาเมือง พระอินทร์ทรงทราบ
ความคิดของคนทั้งปวงได้คิดว่า ไม่

ว่าผู้ใดทำได้มาเห็นคอยเสาเมืองแล้ว จะไม่ยอมกลับ คนเหล่านั้นก็เช่นเดียวกัน ทั้งอาหารการกินที่มึนรส โอชะก็ย่อมจะทำให้ใจเขาผูกพันอยู่ที่นั่นเสมอ ไม่อยากจากไป พระอินทร์จึงทรงเห็นว่าจะต้องขัดขวางไว้มิให้ไปถึงที่นั่น จึงได้จำแลงร่างเป็นคนเฝ้าแม่เฝ้ามาด้วย พายเรือล่องน้ำมา เจ้าอะล่องทรงเห็นเช่นนั้นจึงตรัสถามว่า พ่อเฝ้าแม่เฝ้าจะไปไหนกัน และมาจากไหนมีธุระอะไร คนเฝ้าทั้งสองจึงแถลงทูลเล่าว่า ตนอยู่ริมเชิงคอยเสาเมืองออกจากบ้านจากเมืองมาแต่อายุสิบสี่สิบห้า จะไปเที่ยวเมืองพุทกมสักหน่อย แต่ยังไม่ถึงสักที เมื่อได้ยินเช่นนั้นเจ้าอะล่องตลอดจนผู้คนที่หลายต่างปรึกษารื้อกันว่า คอยเสาเมืองอยู่ที่ไหนกัน คนเฝ้าทั้งสองออกจากคอยเสาเมืองตั้งแต่อายุสิบสี่สิบห้าจนแก่เฒ่าบ้านนี้จะไปเมืองพุทกม จึงยังไม่ถึงสักที ในที่สุดจึงตกลงเห็นชอบพร้อมกันว่า เดินทางกลับจะดีกว่า ดังนั้นเจ้าอะล่องจึงทรงสั่งให้พายหน้ากลับ

ในขณะที่เจ้าอะล่องกำลังจะเดินทางกลับอยู่นั้น ได้มีนกฮังสา (=หงส์) ตัวหนึ่งเกิดนึกรักเจ้าอะล่อง อยากจะได้ทำบุญทำคุณให้ จึงได้นำหมากจ้ำป๊ะเบ๊ะ (=ชมพูทองในทางเหนือสุดของชมพูทวีป) มาถวาย แต่ด้วยเหตุที่กลิ่นของหมากจ้ำป๊ะเบ๊ะ รุนแรงยักมาก เมื่อนกฮังสาอมมา จึงได้ทำลายร่างกายของนก จนนกทนไม่ไหวถึงแก่ความตาย หล่นลงน้ำตรงใกล้ๆ กับที่เรือเจ้าอะล่องจอดอยู่ เจ้าอะล่องทรงเห็นเช่นนั้นก็ก้มลงเก็บนกขึ้นมาพิจารณาแล้ว ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ทันก็ฮังสา นั้นสวยเหลือเกิน นอกจากนั้นก็ยังมี

หมากจ้ำป๊ะเบ๊ะอมอยู่ในปากอีกด้วย ผู้ใดก็ตามพอได้กินผลไม้ชนิดนี้แล้ว เป็นไม่ว่าวันลึมรส โอชะนั้นเสียได้ จะอยากกินอยู่เสมอไม่ขาด

ต่อจากนั้นเจ้าอะล่องพร้อมทั้งผู้คนก็ได้เดินทางมาถึงเมืองสิงญวดี อันเป็นที่อยู่ของพวกชน (ชนเผ่าหนึ่ง) ได้โปรดให้จัดงานปอยซึ่งคืองานรื่นเริง บรรดาชาวชนทั้งหนุ่มสาว เฒ่าเด็กต่างพากันมาเข้าปอยดูงาน และก็ได้เห็นเจ้าอะล่องทรงโฉมน่ารัก สาวชาวชนต่างรู้สึกรักเจ้าอะล่องจนไม่เป็นที่อันทำการงานได้แต่เฝ้าตามเจ้าอะล่อง ไปเฝ้ามองดูหน้าเจ้าอะล่อง พ่อแม่เรียกให้กลับบ้าน พอถึงบ้านก็กลับมาหาเจ้าอะล่องใหม่อีก พ่อแม่ก็ไต่เต้าร้อนใจ ยิ่งอยากใจ สอนไม่รู้รักครั้งก็หนักไม่เป็นผล ต่างคนก็เลยเอาหมึกสักหน้าลูกสาวของตนเสียแถบหนึ่ง ครั้นเจ้าอะล่องทรงทราบข่าวพวกชนกลัวพระองค์จะจับเอาลูกสาวไป จึงเอามือสักหน้าลูกสาวเสีย เจ้าอะล่องก็พิโรธเป็นพิณเป็นไฟ จนอยากจะฆ่าคนพวกนั้นให้ตายเสียให้หมด

ดังนั้นเจ้าอะล่องจึงพาผู้คนเดินทางออกจากดินแดนเมืองสิงญวดี กลับเมืองพุทกม ด้วยเหตุที่เจ้าอะล่องทรงมีพระทัยฝักใฝ่ในทางศาสนา ไคร่ได้เห็นพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง จึงโปรดให้ผู้คนเอาอิฐมาซ่อมแซมเจดีย์และวัดที่พังทลายไปครั้งนั้น แล้วก็โปรดให้บ่าวร้องเรียกชาวบ้านชาวเมืองทุกชอกทุกมุมมาช่วยกันแบกไม้หามซุง แล้วเรียงอิฐสร้างเจดีย์ใหญ่ ภายในเจดีย์ใหญ่โปรดให้ใช้ไม้จันทน์หอม อันไม้จันทน์หอมนี้เจ้าอะล่องได้มาจากแม่พ่าย (=ยักษิณี) ตนหนึ่ง เมื่อครั้งพระองค์โปรดให้จัดงานปอยขึ้นที่เมืองสิงญ-

วดี และแม่พ่าย ได้พาลูกมาเข้าปอยเที่ยวงาน แต่บรรดาผู้หญิงทั้งหลายพากันมาเข้าปอยด้วยเป็นอันมากต่างเบียดเสียดกัน และได้เบียดลูกแม่พ่ายตกน้ำจมลงไป แม่พ่ายเห็นเช่นนั้นก็ตกอกตกใจร้องเสียงลั่นดังไปทั่วงาน เจ้าอะล่องได้ยินเข้าจึงนำล้ามะทาค้อนหว่ายแสงมาฟาดน้ำตรงที่ลูกแม่พ่ายจมลงไป ทันใดนั้นก็มึงเงือก (=จระเข้) มากินตาผุดขึ้นมาจากน้ำ คายลูกแม่พ่ายขึ้นแม่ไป แม่พ่ายดีใจ จึงได้นำไม้จันทน์หอมมาถวายเจ้าอะล่องให้นำไปซ่อมสร้างเจดีย์ให้สวยงาม

ส่วนหมากจ้ำป๊ะเบ๊ะที่นกฮังสา นำมาถวายเจ้าอะล่องนั้น เขาเรียกหมากแฉ่งนก (=หมากแฉ่งนก) เจ้าอะล่องก็ทรงหาที่ที่โล่งแจ้งจะแขวนเอาไว้ให้คนได้รู้เรื่องราว และก็ไปได้พบห้วยลึกมีหมอกคลุมยอดคอยอยู่ตลอดเวลา เจ้าอะล่องทรงช้างเผือกงาแดงเสด็จผ่านคอยแสงไปคอยคองเม เมื่อถึงที่นั่นช้างได้คุกเข่าชูงวงจบ แล้วใช้งาแทงดิน ซึ่งมีแผ่นหินจารึกอักษรไว้ เจ้าอะล่องจึงโปรดให้สร้างเจดีย์ที่พังทลายไปนานแล้วนั้นเสียใหม่ พวกปะดวง (ชาวเขาพวกหนึ่งที่พวกผู้หญิงสวมห่วง โลหะหลาย ๆ ห่วง จนคอยัดคอยาว) ทั้งหลายก็ชวนกันมาเฝ้าเจ้าอะล่องขอเป็นข้า เจ้าอะล่องก็ทรงเลือกสาวปะดวงบางคนมาเป็นนางกำนัล แต่หมากจ้ำป๊ะเบ๊ะกลับประทานหญิงปะดวง (ชาวเขายังพวกหนึ่งที่อยู่ที่ต้องแปง) หกคนให้ไปแขวนไว้ที่ในสวนของเขา คนเหล่านั้นเรียกผลไม้ชนิดนี้ที่คนไทยเรียกหมากแฉ่งนกว่า ลักตะซังปาง แต่ต่อมาคนไทยก็มาเรียกเสียว่าต้นแฉ่ง (=ต้นแดง) ♥

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

กำเนิดภูเขา

(นิทานฟิลิปปินส์)

แม้ว่าเขาจะมีถิ่นที่อยู่ตามภูเขา แต่เขาก็คงจะอยากรู้อะไรเกี่ยวกับภูเขานั่นเป็นถิ่นที่อยู่ของเขาด้วย จึงมีเรื่องเล่าหลายเรื่องด้วยกันตั้งแต่เริ่มมีภูเขาจนกระทั่งภูเขาล่มหลายครั้ง โอ้ วัลลาร์เล่าไว้ในนิทานชาวฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

เรื่องแรกเล่าถึงก๊ตตาบ็อกกับอะกุงะนายสองผัวเมียที่มีชีวิตผาสุกและเจริญรุ่งเรือง เพราะคนทั้งสองขยันขันแข็ง และรักใคร่กัน ทั้งยังโอบอ้อมอารีต่อเพื่อนบ้านอีกด้วย วันหนึ่งก๊ตตาบ็อกจำเป็นต้องเดินทางไปหาเครื่องมือทำมาหากินใหม่ จึงตั้งใจจะไปหาเพื่อนที่เป็นช่างเหล็กอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งห่างไกลออกไปมาก การเดินทางไปยังที่ไกลๆ เสียเวลาเป็นปีๆ ดังนั้นเมื่อก๊ตตาบ็อกเดินทางกลับบ้าน จึงปรากฏว่าลูกโตเป็นสาวแล้ว และเมื่อก๊ตตาบ็อกไม่ได้นึกฝันว่าลูกของตนจะโตดังเท่านั้น ครั้นมาได้พบหญิงสาวที่กำลังสาวถึงน้ำจากบ่อห่างจากบ้านพอคูก๊ตตาบ็อกจึงจำไม่ได้ เมื่อแลเห็นหญิงสาวสวยอยู่แต่ลำพังจึงอดพูดจาเกี้ยวพาราสีไม่ได้

ฝ่ายสาวน้อยนั้นเห็นพ่อแวบเดียวก็รู้ได้ว่าเป็นพ่อของตน เพราะแม่เล่าเรื่องพ่อไว้มาก ครั้นมาได้ยินพ่อพูดจาเกี้ยวพาราสีตนเช่นนั้น ก็รู้สึกอับอายจนทนอยู่ไม่ได้รีบวิ่งกลับบ้านอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงบ้านก็เอาผ้าห่มคลุมโปง และรู้สึกตัวเองกำลังละลายเหมือนเทียนที่จุดไว้ แม่แลเห็นลูกสาวทำเช่นนั้นอดแปลกใจไม่ได้จึงถามลูกว่า

“เกิดอะไรขึ้นล่ะลูก”

“พ่อจ๊ะพ่อ” หญิงสาวตอบเมื่อแม่ถามว่าพ่อจริงหรือ หญิงสาวก็ตอบว่า “ใช่จ๊ะ พ่อกลับมาแล้ว ลูกพบที่ตรงบ่อน้ำนั่น”

“อ้าว แล้วเป็นอย่างไรไปละ มันน่าจะได้ใจที่พ่อกลับบ้าน”

“ก็พอเห็นหน้าลูก พ่อก็มาเกี้ยวลูกเลย คิดดูซิว่าถูกพ่อเกี้ยวนะ ไม่น่าอับอายขายหน้าหรือ ลูกอายเขาจนไม่อยากจะให้ใครเห็นหน้า อยากจะให้ตัวละลายแล้วก็ตายไปเลย”

ขณะนั้นก๊ตตาบ็อกก็มาถึงบ้านพอดี แทนที่เมียจะแสดงความชื่นชมยินดีกลับดูเอาว่า “ไม่รู้หรือหรือว่าผู้หญิงที่พูดจาเกี้ยวพาราสีเขาที่บ่อน้ำนั่นนะ มันลูกของ

เรา คนอายุตั้งปานนั้นแล้ว น่าจะรู้จักอายตัวเองบ้าง”

“ก็ไม่ว่าจ๊ะ” ก๊ตตาบ็อกพูดกับเมีย แล้วก็หันไปพูดแก่ลูกสาวว่า “อย่าถือโทษพ่อเลยลูก ออกมาให้พ่อดูหน้าตาบ้างซิ”

แต่หญิงสาวไม่ยอมยกโทษให้ จึงไม่ยอมออกมาจากผ้าห่มที่คลุมโปงอยู่ แล้วก็มีการเหมือนหนึ่งตัวกำลังละลายอย่างคนในยุคนั้นจะเป็นเช่นนั้นเมื่อรู้สึกอับอายหรือถูกดูถูกดูหมิ่น

ก๊ตตาบ็อกคอยอยู่นานจนทนไม่ไหว จึงเอาหินลับมีดไปฝังไว้ใต้ถุนบ้าน แล้วก็กล่าวว่า

“นับแต่บัดนี้ไปไม่ว่าใครที่อยากจะตายก็จะถูกฝังเหมือนอย่างหินลับมีดนั่น แล้วจะไม่พ้นคนชีวิต”

หลังจกนั้นไม่ช้าหญิงสาวก็กลับมีอาการคงเดิมแต่ก็ไร้ชีวิต พ่อแม่จึงฝังลูกสาวไว้ใต้ถุนบ้านอย่างที่กำลังก๊ตตาบ็อกฝังหินลับมีด นับเป็นมนุษย์คนแรกในโลกที่ตาย เมื่อเห็นลูกสาวตายไปเช่นนั้น ก๊ตตาบ็อกก็อดรู้สึกเศร้าโศก และอับอายขายหน้าไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็โกรธตัวเอง จึงออกไปจากบ้าน แล้ว

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

ลึกลับในบ้านได้สำเร็จ”

“เราอย่าเพิ่งกลับบ้านกันได้ไหมคะ” ฉันทอร้องเขา “บ๊วยเต๋องยังไม่ถึงหรอกค่ะ เราเดินไปที่เนินทางซ้ายมือนั่นกันดีกว่า เมื่อยังเล็ก ๆ ฉันทเคยไปปักคณิกที่นั่นบ่อย ๆ ถ้าขึ้นไปบนเนินคุณจะมีมองเห็นไร่ได้ทั้งไร่ไกลออกไปจนกระทั่งถึงคลองส่งน้ำแฉะค่ะ”

ทางเดินที่เขย่งกว้างพอเดินได้สบายเมื่อก่อนนี้ บัตินเหลือเพียงรอยทางแคบๆ ขรุขระกรอไปด้วยหญ้าจนแทบจะมองไม่เห็น ทำให้ต้องเสียเวลาเดินอย่างลำบากอยู่นานกว่าจะไปถึงจุดหมายได้ แต่เราพบว่าบนเนินนั้นหญ้าเขียวชอุ่มสดชื่น ผิดกันไกลจากความแห้งแล้งของล้ง

“ดูซิคะ” ฉันทกางแขนออกจนสุดแขนทั้งสองข้างอย่างเบิกบานใจ “เราจะทำให้ทั้งหมดนี้เป็นไร่ขึ้นมาอีก วิเศษไหมคะ อเล็กซ์ เรายังเหลืออะไรต่ออะไรอยู่อีกเยอะ เครื่องมือทำไร่เอ๊ย เกวียนเอ๊ย ฉันทว่าเราทำได้แน่ๆค่ะ”

“ผมก็ว่าได้” อเล็กซ์ตอบทำทางเหมือนไม่ได้สนใจกับคำพูดของฉันทนัก ความสนใจของเขาพุ่งไปที่อย่างอื่นมากกว่า “ลอรีน ตรงโน้นนั่นะ เกือบจะถึงคลอง ที่ดินตรงนั้นถูกน้ำชะออกไป ตั้งแต่ตอนน้ำท่วมคลองเอ่อล้นขึ้นมาคราวนั้น จำได้ไหม พอหน้าหลากมันก็เลยพัดผิวดินไปหมด จนแทบไม่มีพืชผักอะไรเหลือเลย”

“เราจะปลูกใหม่ก็ได้สินะ” ฉันทบอกอย่างมีความสุข

“ลอรีน” อเล็กซ์พูดโดยเร็ว “ร่อยุ่นนะ เดียวผมมา ผมจะไป

ทดลองนั่นหน่อย ถ้าคุณไปด้วยเสียสละ คุณจะเปราะเปื้อนเสียหมด รอผมอยู่ที่นั่นดีกว่า เดียวผมก็กลับมา ผมเห็นอะไรบางอย่างเข้าแล้วละ แปลกพิลึก”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กำเนิดภูเขา (ต่อจากหน้า ๗๕)

สะบัดไหล่ ทันใดนั้นก็ได้มีก้อนดินก้อนหินกองพูนสูงขึ้นๆ และนั่นก็คือภูเขาแรกในโลกที่ยังคงมีอยู่จนทุกวันนี้

เรื่องที่สอง เป็นเรื่องเอกอนสร้างถนนไปสู่ฟ้า เขาเล่าว่าเมื่อครั้งเพ็ญมีโลกใหม่ๆ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อเอกอนตั้งบ้านเรือนอยู่ในหุบเขาแม่บงกongan เอกอนมีความใฝ่ฝันเหลือเกินที่จะสร้างถนนไปสู่ท้องฟ้าเพื่อผู้คนในโลกจะได้ไปเที่ยวเตร่และทำมาค้าขายได้

เอกอนปรารถนาจะให้ถนนนี้เป็นถนนที่สวยงามและแข็งแรง เพราะฉะนั้นจะต้องสร้างด้วยหินและไม่แต่จะคิดสร้างถนนไปสู่ท้องฟ้า เอกอนยังคิดจะสร้างที่พักตามข้างถนนเป็นระยะๆ เพราะเอกอนรู้ว่าท้องฟ้าห่างไกลกับโลกมนุษย์นักหนา กว่าที่จะเดินทางไปถึงคงต้องกินเวลาเป็นวันๆ คนที่จะเดินทางไปทีนั้นจึงต้องพักค้างคืนแต่ละวัน เอกอนมีงานทำทางสร้างถนนนับเป็นปีๆ บแล้วบเล่า ถนนก็ยังไปไม่ได้แค่ไหน ทั้งนี้เพราะถนนเป็นถนนสายที่ยาวมาก ต้องใช้หินมาก เอกอนต้องไปเที่ยวหาก่อนหินมาทำบ้านทำเมือง

ในที่สุดเอกอนยอมรับกับตัวเองว่าตนเห็นจะไม่สามารรถสร้างถนนสายนี้ได้สำเร็จเสียแล้ว เพราะว่า

ไม่รู้จะไปหาก่อนหินที่ไหนอีกแล้ว และตนเองก็กำลังจะแก่เกินไปแล้ว เร็วแรงจะทำก็ไม่ว่ายจะมี

ความผิดหวังครั้งนี้ทำให้เอกอนโกรธแค้นเป็นอันมาก ถึงแก่เตะหินทั้งหมดที่นำมากองไว้เพื่อจะสร้างถนนไปสู่ฟ้า ก่อนหินที่เรียงไว้เป็นอย่างดีก็เลยพังทลายลงมามาก หินที่พังทลายลงมานั้นได้กองอยู่เป็นกองๆ และกองหินเหล่านั้นแหละที่เขาว่าคือภูเขาใหญ่ๆ ที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ส่วนที่กล่าวถึงเรื่องแผ่นดินถล่มภูเขาตลานั้น เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อบึงโก บึงโกเป็นคนร่ำรวย แต่มีลูกเพียงคนเดียว เป็นลูกสาวที่บึงโกรักปานดวงใจ วันหนึ่งในระหว่างที่ลูกสาวบึงโกออกไปนอกบ้าน ก็ได้มีคนแปลกหน้ามาที่บ้านของบึงโก ๔ คนด้วยกัน คนทั้ง ๔ นั้นเป็นนักบริบมาจากหมู่บ้านอุมัลบง พวกอุมัลบงเป็นพวกกล้าหวั่นคน เมื่อออกเดินทางมาอย่างนั้นจะต้องฆ่าใครให้ได้สักคนหนึ่งเสียก่อนจึงจะคิดกลับบ้าน เมื่อฆ่าแล้วต้องตัดเอาหัวกลับไปบ้านถือเป็นชัยชนะของตน และจะต้องมีการเลี้ยงฉลองชัยชนะกันในหมู่บ้าน คนในหมู่บ้านจะมาต้อนรับรอบๆ หัวคนที่ถูกล่าและเสียบไว้กลางหมู่บ้าน และคนเหล่านั้นจะเอาหมูมาฆ่าด้วย

คนทั้งสี่เล่าให้บึงโกฟังถึงเจตนาในการเดินทางของตน ทำให้บึงโกเป็นห่วงลูกสาวกลัวจะถูกคนเหล่านั้นฆ่า บึงโกจึงพูดแก่แขกของตนว่า “ข้าต้อนรับขับสู้พวกท่านเป็นอย่างดีใช่ไหม”

“ใช่” คนทั้งสี่ยอมรับ

“ท่านเป็นห่วงอะไรละ”

“ข้าอยากขอร้องอะไรท่านสักอย่างหนึ่ง”

“ได้ซี ถ้าหากทำได้ละก็”

“ถ้าพบลูกสาวข้าละก็อย่าฆ่าลูกข้านะ ข้ามีลูกคนเดียว แล้วก็เป็นคนดวงใจของข้าทีเดียว”

“แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นลูกสาวท่าน”

“ลูกข้ายังสาวแล้วก็สวย” บึงโกพูดอย่างภาคภูมิใจ “แล้วสวมกำไลทองสองอันที่มือซ้าย”

ชายทั้งสี่รับคำแล้วก็ลาจากไป และก็ได้มาพบลูกสาวบึงโกเข้าจริงๆ คนเหล่านั้นหาได้รักษาคำพูดของตนไม่ได้ มาหญิงสาวตัดเอาหัวไปเป็นชัยชนะ

บึงโกคอยลูกสาวอยู่ถึงสองวัน เมื่อไม่เห็นกลับมาก็รู้ได้ว่าอย่างไรเสียก็ถูกพวกนั้นฆ่าตายแน่แล้ว จึงได้ออกเที่ยวหาลูกสาว บึงโกไปตามหมู่บ้านแห่งโน้นแห่งนี้ แต่ไม่มีใครรู้เรื่องลูกสาวของบึงโกเลย จนกระทั่งมาถึงยอดเขาปุนบิลิแกน ซึ่งอยู่ตรงกับหมู่บ้านของพวกอุมลึง

ภาพที่เห็นทำให้บึงโกแค้นเคืองเหลือจะกล่าว ก็พวกอุมลึงกำลังเดินอยู่รอบๆ หัวลูกสาวของตน ความแค้นของบึงโกทำให้บึงโกเตะภูเขาโดยแรงจนภูเขาหลาย หินก้อนใหญ่ๆ กลิ้งลงทับพวกอุมลึงที่กำลังเดินอยู่นั้นตายทั้งหมด ภูเขาที่สร้างกันขึ้นมาก็ถล่มทลายได้ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ♥

บางประณิธิของเล่นกระต่าย

ย้อมสี (ต่อจากหน้า ๔๔)

เจ้ากระต่ายประณิธิรู้สึกลอยอย่าง ดอกไม้รุ่งสรวรก็ กลับกระต่ายที่ประณิธิรู้คล้ายดอกเฟื่องฟ้าที่ถูกแดดสวยในฤดูร้อน

ในความรู้สึกของผู้ใหญ่ที่เคยเป็นเด็กอยากได้พุ่มกลมที่สวยงาม ต้นไม้ต้นนั้น เมื่อ ๓๐ ปีก่อนยังสว่างไสวสวยงาม เดียวกันก็สวยงามเหมือนเดิมทั้งรูปแบบและความประทับใจเมื่อเห็น ที่เปลี่ยนไปคือราคาเพิ่มขึ้น ปัจจุบันราคาอันละ ๑ บาท สมัยหนึ่งอันละ ๒๐ สตางค์ คนขายมักจะเป็นคุณลุงคุณป้าสูงอายุ ทำทางใจดี เด็กบางคนไม่ได้ซื้อ เพราะไม่มีสตางค์ซื้อจูงตามคุกกี้เอาดีก็สืบทอดออกอย่างนั้นถูกใจหนุ่มนัก คำถามในใจว่าเขาทำอะไร ใครเป็นต้นคิดเพิ่งได้ทราบตอนนั้น

ตำรวจการตำรวจแสนสวย นามจากหญิงจีนที่วัดเท่าตั้งแต่เด็ก ผู้เข้ามาฟังพระบรมโพธิสมภารในเมืองไทย และทำกระต่ายขึ้นเป็นงานอดิเรก ก็อาจจะทำเพียงเพื่อให้เด็กๆ มีของเล่น เป็นความพอใจของคนทำที่มอันจะกินและรักเด็ก ตำราทำนั้นมาจากแผ่นดินใหญ่แน่ๆ คนทำในปัจจุบันคือคนไทยที่อาศัยอยู่ในแหล่งที่คนทั่วไปในกรุงเทพฯ เขาเรียกว่าสลัม เพราะมีแต่ความมัวซัวของบ้านเก่าๆ ร่วงโรย สีที่มัวๆ กับแคบ แต่ก็แอบปลูกต้นไม้สีสว่างสวยสดอย่างนี้ ให้เบิกบาน อยู่ทุกวันกัน

จากตรงนั้นเป็นแหล่งทำ คุณลุงคุณป้าหลายคนมาขอซื้อจากแหล่งนี้ไปขายตามถนนหนทาง ตามงานวัดเกือบทุกแห่งจะมีต้นไม้บานแต่ง และไม้บานก็ขายหมด สิ้นค่านี้นักขายเด็กๆ แต่ผู้ประณิธิรู้ดอกไม้กลีบแบบบางนั้นก็กลับเป็นผู้ขายร่างกายแข็งแรงบึกบึน จนไม่น่าเชื่อว่าจะทำสิ่งสวยงามอย่างนี้ได้

สิ่งนี้ทำจากกระต่ายเช็ดปาก อย่างบางเบาที่มักจะเห็นตามร้านอาหาร ที่เขานำมาตัดเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่ในถ้วยแก้วไว้บริการลูกค้า แต่ว่ากระต่ายนั้นเป็นแผ่นใหญ่ๆ ข้างทำจะทำในซอกแคบๆ ที่กว้างๆ ทำแล้วเสียบสมาธิ ข้างตอบที่เล่นที่จริงว่าอย่างนั้น อาจเป็นเพราะเวลาที่จะต้องทำอะไรจริงจัง สิ่งสำคัญตรงแผ่นไม้สีเหลือง มีไม้สักบางๆ ดอกห่างกันประมาณ ๑ ซม. สำหรับเป็นที่ยึดแบ้งเบี่ยง ที่จะต้องทำที่ โดยเฉพาะขนาดเท่าแบบไม้ เพื่อนำมาปั๊มบนแผ่นกระต่ายอีกที่ การปั๊มจะต้องปั๊มหมุนสลับกันไปไม่ให้ซ้ำแนวเดิม ปั๊มบนแท่นกาวแล้วมาปั๊มบนแผ่นกระต่าย แล้วพลิกหมุนไปเรื่อย ติดกระต่ายประมาณ ๔๐ แผ่น จึงหยุด นำมาผึ่งลมให้แห้งก่อน ต่อจากนั้นจะมีเครื่องดอกเป็นเหล็กมีใบมีดคมเป็นรูปกรวยวงกลมตอกออกมา ชั้นกระต่ายกรวยวงกลมเมื่อตอกออกมาจะกลายเป็นดอกใบสวย แต่ขาดสติตั้งใจ ข้างจะต้องย้อมสีสีย้อมกระต่ายนั้นซื้อมาจากวงเวียนยีสต์สองกรกฎา น้ำสีแต่ละสีมาต้มให้เดือด ใช้ข้อมือหยิบกระต่ายจุ่มลงไป ในน้ำเดือดเพียงนิดเดียว เนื่องจากเป็นกระต่ายเช็ดปากอย่างบาง สีย้อมที่ซึมในเนื้อกระต่ายเร็วมาก มือข้างจึงต้องทนความร้อน มีคำถามว่าทำไมจึงไม่ใช้ปากกับกับหยิบกระต่ายละ ข้างว่ามันไม่คล่องตัวเหมือนมือหยิบจึงต้องทนร้อนเอาหน่อย เสร็จจากการย้อมควักตักลูกกลมแล้วนำไปตาก ข้างจะใช้ตุ้มตักมาตอกกระต่ายขาวบางอีกเพื่อหัวจุกลูกกระต่ายนี้ ลักษณะตอน

134 ลง 15 12 ก.ค. 2524

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สมควรหรือไม่

(นิทานแอฟริกา)

นิทานที่ทักทายไว้ให้เป็น
ปัญหาที่เกยเล่าไปแล้วคงเป็น
ที่นิยมกันในหมู่ชาวแอฟริกา
เพราะมีเรื่องทำนองนหลายเรื่อง
ด้วยกัน ผู้เล่าเล่าตั้งแต่ปัญหา แต่
ไม่ได้กล่าวถึงการแก้ปัญหาหรือ
การตัดสินใจ ดังที่ชุมชน เฟลด์มานน์
รวบรวมเอาไว้ในนิทานชาวบ้าน
แอฟริกา ต่อไปนี้

เรื่องแรกเป็นเรื่อง เจ้าโง่กับ
เจ้าฉลาด เขาเล่าว่า ครึ่งหนึ่งยังมี
พี่น้องสองคน คนหนึ่งเป็นคนโง่
แต่อีกคนหนึ่งเป็นคนฉลาด คนทั้ง
สองมักจะไปยิงสัตว์ด้วยกันเพื่อจะ
ได้นำมาทำกับข้าวกิน วันหนึ่งเจ้า
โง่กับเจ้าฉลาดได้ไปยังที่ลุ่มที่มีต้น
โกกงางขึ้นเต็ม นาลงแล้วในขณะที่
นั้น พี่น้องทั้งสองเฝ้าดูปลาที่มากิน
รากไม้ เจ้าโง่แลเห็นปลาได้จึง
ปลาได้ตัวหนึ่ง เจ้าฉลาดก็ยิ่งเหมือน
กัน แต่ไม่ได้อะไร แล้วเจ้าฉลาด
ก็วิ่งไปหาเจ้าโง่ พูกว่า

“เจ้าโง่ เจ้ายังอะไรได้หรือ
เปล่า”

“ได้ซิ เจ้าฉลาด ถึงข้าจะโง่เง่า
ข้าก็ยังยิงปลาได้ตัวหนึ่งนะ”

“เจ้านั่นช่างโง่เสียจริงๆ ปลาตัว

ที่เจ้าว่าเจ้ายังได้นั้นนะ มันปลาของ
เจ้าเมื่อไรเล่า มันปลาของข้า ข้ายัง
มันตายแล้วมันไหลไปทางเจ้า
เพราะฉะนั้นเอาปลาตัวนั้นมาให้ข้า”

เจ้าโง่ก็ส่งปลาให้แต่โดยดี
แล้วคนทั้งสองก็พากันกลับบ้าน
เจ้าฉลาดรีบบอกพ่อว่า

“พ่อ พ่อ นี่โง่ส่งปลาที่ลูกยิงได้
เจ้าโง่ยังไม่ได้อะไรสักตัว”

พ่อรีบปลามาแล้วก็ส่งให้แม่นำ
ไปทำกับข้าว ครั้นกับข้าวเสร็จแล้ว
เจ้าฉลาดกับพ่อก็จัดแจงกิน โดยไม่
เรียกแม่แบ่งให้เจ้าโง่กินบ้างเลย
อยู่ต่อมาอีกวันหนึ่ง เจ้าโง่กับเจ้า
ฉลาดก็ไปยังที่ลุ่มอีก คราวนี้เจ้า
โง่ยิงได้ปลาตัวโต เจ้าฉลาดเห็น
เช่นนั้นก็ถามขึ้นว่า “เจ้าโง่ เจ้า
ได้ขึ้นเสี่ยงบินของข้าหรือเปล่า”
เจ้าโง่ก็ตอบว่า “ไม่ได้ขึ้นหรอก”

“อะไร ไม่ได้ขึ้นเสี่ยงบินของ
ข้าหรือ” เจ้าฉลาดทำเป็นแปลกใจ
“ก็ข้ายังไป ไปถูกปลาตัวนั้นโง่ละ
ตัวที่เจ้าถืออยู่นั้นแหละ”

“อย่างนั้นหรือ” เจ้าโง่ถาม
อย่างพາซื่อ “เจ้ายังได้ เจ้าก็เอา
ไปซิ”

เมื่อกลับถึงบ้าน เจ้าฉลาดก็ส่ง
ปลาตัวนั้นให้แม่ แม่ทำกับข้าวเสร็จ

แล้ว พ่อกับเจ้าฉลาดก็ลงมือกินกัน
โดยไม่ได้แบ่งให้เจ้าโง่กินบ้างเลย
แต่ขณะที่กำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย
อยู่นั้นเกิดก้างติดคอพ่อ เจ้าฉลาดก็
ใช้เจ้าโง่ไปตามหม่อ แต่เจ้าโง่
ปฏิเสธเด็ดขาดว่า “ไม่ไป ไปไม่ได้
หรอก ข้ารู้สึกที่กำลังจะมีอะไรเกิด
ขึ้น” ว่าแล้วก็ร้องเพลงออกมาว่า

“ปลาของข้า เจ้ามาเอาไปกิน
กินหมดกินสิ้น ปล่อยให้ข้าอด”

เจ้าฉลาดก็เอ็ดว่า “บอกว่าการ
ติดคอพ่อ พ่อจะตายอยู่แล้วยังจะนั่ง
ร้องเพลงอยู่ได้ ไม่ไปตามหม่อ”
แต่เจ้าโง่ก็ไม่สนใจยังคงร้องเพลง
ต่อไป จนในที่สุดพ่อก็เลยตาย พวก
เพื่อนบ้านรู้เข้าก็พากันมาเยี่ยมและ
ถามเจ้าโง่ว่า เรื่องมันเป็นอย่างไรกัน
ถึงได้นั่งร้องเพลงจนพ่อตายไป
เจ้าโง่ก็ตอบว่า

“ก็พ่อของเรามีลูกสองคน
คนหนึ่งฉลาดคนหนึ่งโง่ เจ้าโง่ยัง
ปลาได้ เจ้าฉลาดยังไม่ได้ปลา ทั้ง
พ่อทั้งเจ้าฉลาดก็มากินปลาของเจ้า
โง่หมดไม่แบ่งให้เจ้าโง่กินบ้างเลย
เพราะฉะนั้นจะมากล่าวโทษเจ้าโง่
ได้อย่างไรว่าร้องเพลงขณะที่อีกคน
กำลังเดือดร้อนจะเป็นจะตาย ก็ใน
เมื่อเจ้าโง่เดือดร้อน (ก่อนหน้า ๑๐๗)

ร.ม.ค. คนนี้เหมือนมนุษย์
เดินดินอย่างเขา ไม่ได้ทรงเครื่อง
อร่าม เขาจึงมีความเป็นกันเองพอที่
จะสัพยอกว่า

“เก็บเงินเดือนอย่างเดียวนะครับ อย่าเปลืองไปโดยเอาเงิน
อื่นเข้า”

ห่านหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง พุด
สั้นๆว่า

“ผมจะพยายาม ผมไปละนะ”

นายสารถึงยังกงหุขุครด สั่ง
สายตามองตามร่างสูงทะมัดทะแมง
ของชายหนุ่มในวัยที่ว่ากันว่ากำลังมี
พลังสูงที่สุดกว่าวัยอื่นโดยเฉพาะ
พลังสมองและความสามารถในการ
ทำงาน นักเสียดายที่มาจำใจเอาตอน
ถึงที่หมาย มิฉะนั้นคงได้คุยกันยาว

ตำรวจที่บ้อมโทรศัพท์เข้าไป
รายงานก่อน แล้วจึงอนุญาตให้ห่าน
ผ่านเข้าไปได้ ผู้หม่ยกมือทำความ
เคารพห่านขณะที่ถามอย่างแปลกใจ
ว่า

“ทำไมท่านไม่มารดส่วนตัว
เล่าครับ”

“ผมไม่มีรดส่วนตัวหรอกครับ
ผู้หม่ รดอะไรก็ไม่ถึงนั้น...นาชก
กำลังมีแขกอยู่รีบเล่าครับ”

“เวลานี้ไม่มีครับ ท่านอธิบดี
ผสวนกับ ส.ส. อีกตามที่ท่านเพิ่ง
กลับไป แต่คุณหญิงท่านมีแขกครับ
...อ้อ...ท่านนายพลสว่างกับคุณ
ชูศักดิ์ท่านก็เพิ่งกลับไปเหมือนกัน
ครับ” (อ่านต่อฉบับหน้า)

สมควรหรือไม่ (ต่อจากหน้า ๓๓)

เพราะหิวโหย แต่คนอื่นได้กินอิ่ม
พิ่มนั้น ทำไมไม่พุดบ้าง”

คนเหล่านั้นพิจารณาแล้วก็
เห็นด้วยกับเจ้าโจ แต่ว่าก็สมควร
แล้วหรือที่จะลงโทษพ่อนตายใน

ฐานที่ไม่แบ่งอาหารให้เจ้าโจกินบ้าง
อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่อง พ่อมี
เมียน้อย เรื่องเล่าถึงผู้ชายคนหนึ่ง
มีเมียอยู่แล้ว แต่ก็ยังไปหลงรัก
ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ถึงกับไปอยู่กับ
ผู้หญิงคนนั้นเลย แม้ว่าเมียของตน
จะกำลังท้องก็ไม่คิดาคู้ดี ตาม
ธรรมดาเมื่อออกไปหาปลา ได้ปลามา
ชายนั้นจะต้องนำมาให้เมีย แต่เมื่อ
มีเมียน้อย ได้ปลามาก็นำไปให้
เมียน้อยหมด แม้จะดักนกได้หรือ
ยิงเลียงผาได้ ก็ไม่เคยแบ่งให้เมียเลย
กรณถึงเวลากลอด เมียผู้คอยๆยากๆ
ก็กลอด ลูกที่อ่อนแอ แต่แม่ก็
พยายามเลี้ยงดูลูกด้วยพืชผลเท่าที่จะ
หาได้ในไร่ในนา เมื่อลูกโตขึ้นก็ได้
ปันกับแม่ว่า

“แม่จำแม่ ทุกวันนี้ลูกได้กิน
แต่พืชผลในไร่ในนาของแม่เท่านั้น
ไม่เคยได้กินอะไรที่พ่อไปล่ามาได้
เลย เสือผ้าสักข้นพ่อก็ไม่เคยให้”

วันหนึ่งมีเพื่อนคนหนึ่งให้มดแก่
เด็กหนุ่ม พ่อได้มดก็รีบวิ่งเข้าไปใน
ป่า โดยมีได้บอกให้แม่รู้ เด็กหนุ่ม
จัดการไปตัดเถาวัลย์ แล้วก็ถองฟง
มดไปทิ้งสัตว์ที่พอจะเป็นอาหารได้
ในป่า แต่ก็ไม่ถูกที่หมาย เด็กหนุ่ม
จึงกลับบ้าน แต่ก่อนจะกลับได้ทำ
แหวดักนกหรือสัตว์อื่นๆ ในใจอด
รู้สึกเสียใจไม่ได้ที่ตนโซกร้ายไม่ได้
อะไรติดมือกลับบ้านเลย

เช้าวันรุ่งขึ้นเด็กหนุ่มก็ออกจาก
บ้านเข้าไปในป่าอีก คราวนี้เด็กหนุ่ม
ตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่ไปแลเห็นไก่ต๊อก
ตัวหนึ่งติดแหวดของเขานี้ จึงจัดแจง
ปลดแหวดมดไถ่กลับบ้าน และยังไม่ได้
ถึงบ้านดักก็ร้องตะโกนบอกแม่เสีย
ล่นว่า

“แม่จำแม่ ไปเตรียมทำมัน
สำปะหลังเอาไว้”

“มันสำปะหลังอะไรกัน” แม่
เอ็ดลูกชาย “เจ้ากลับบ้านมาแต่วัน
ยังไม่ถึงเวลากินเลย แล้วมาบอกให้
แม่เตรียมทำมันสำปะหลัง พ่อเจ้า
ไม่เคยเอาใจใส่แม่เลย ไม่เคยเอา
อะไรมาให้กินเลย ลูกเอ๊ย แล้วแม่
จะเอาอะไรมาให้ลูกกินกับมัน
สำปะหลัง”

“ไม่เป็นไรหรอกแม่ ไปทำ
ก่อนก็แล้วกัน”

กรณแม่ทำเสร็จแล้ว ลูกชาย
จึงเอาไก่ที่ติดแหวดวันนั้นวางไว้แทบ
เท้าแม่ แม่เห็นแล้วอดคิดอกดีใจไม่ได้
ที่เห็นลูกชายสามารถหาอาหารมา
เลี้ยงแม่ได้แล้ว นับแต่นั้นมานางก็
มิได้คำนึงถึงสามีหรือความยาก
ลำบากของตนอีกเลย และเลยตั้งชื่อ
ลูกว่า ชิงกะ หมายถึงผู้ที่ชีวิตอยู่
ต่อไป เพราะต่อไปทั้งแม่ทั้งลูก
อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้โดยไม่ต้อง
อาศัยพ่อเลย

ผ้าพ้อของชิงกะมาถึงตอนนั้น
เกิดนึกเป็นนางเมียน้อยนั้นแล้ว จึง
ไล่เปิดไป ดังนั้นจึงไม่มีใครหุงหา
อาหารให้กิน ต้องอยู่ในบ้านพักอย่าง
หิวโหย กรณได้ยืมว่าลูกชายของตน
สามารถออกไปล่าสัตว์ได้แล้ว และ
สองคนแม่ลูกมีอาหารเนื้อสัตว์กิน
อย่างอุดมสมบูรณ์ พ่อจึงออกมา
จากที่พัก คบมีเรื่องเรียกลูก ขอให้
ลูกแบ่งอาหารให้กินบ้าง แม่ได้ยิน
เช่นนั้นก็ตอบว่า “เมื่อก่อน
ปล่อยให้เรือดจนแทบจะตาย เอา
อาหารที่ล่าหามาได้ไปให้นางเมียน้อย” แล้วบอกลูกไม่ให้ยอมให้

อยู่มาอีกวันหนึ่ง ลูกชายไปดัก

นกได้มาตัวหนึ่ง เมื่อตอนขนสะอาด
เรียบร้อยแล้ว ลูกชายก็พูดกับแม่ว่า
“แม่จำเมื่อก่อนเราอดแทบจะตายนะ
แต่เดี๋ยวนี้เรารวมกันอุดมสมบูรณ์ ลูก
โตเป็นหนุ่มแล้วแม่ไม่ต้องห่วงเรื่อง
กินอยู่อย่างนี้อีกต่อไป”

ขณะที่สองแม่ลูกกำลังกินอาหาร
กันอย่างมีความสุข พ่อซึ่งผอมโซ มีอาการ
อิดโรยได้คลานออกมาจากที่พักของ
ตน แล้วร้องว่า

“ลูกเอ๋ย ลูกจะปล่อยให้พ่อตาย
หรือ เก่งก็เหมือนกันจะปล่อยให้
พ่ออดตายหรืออย่างไร”

ลูกชายได้ยินพ่อพูดเช่นนั้น ก็
อดสงสารไม่ได้ ขอแม่ให้เอาอาหาร
ใส่จานไปให้พ่อ แต่แม่ไม่ยอมทำ
บอกว่าให้พ่ออดตายอย่างนั้นสมควร
แล้ว แต่ลูกชายก็ยังดื้อจะเอาอาหาร
ไปให้พ่อให้ได้ บอกแม่ว่า “ถึงพ่อ
เขาจะทำให้เราอด แต่เมื่อเขาอดเรา
ไม่ช่วย พระเจ้าจะประหารเรานะ”
และเมื่อลูกชายเอาอาหารใส่จาน
กำลังยื่นจะให้พ่อ พ่อก็ตายเสียแล้ว
เพราะอดอาหาร

ผู้คนที่เคยใจจนกันว่าการที่
แม่ลูกทำกับข้าวและพ่อเช่นนั้นลูก
ต้องโหม สมควรหรือไม่ คนที่เห็น
ด้วยกับสองแม่ลูกก็ว่า ที่ชายนั้นตาย
เป็นเพราะการแกล้งแค้นของพี่สาว
ต่างหาก ♥

นงคราญในสายฝน (ต่อจากหน้า ๓๒)

เข้ามาในแวตดวงของหล่อน

“เธอก็หน้าตาดี ถึงอายุจะเยอะ
หน่อย แต่ก็ดูไม่ค่อยรู้ ลองแต่งตัว
มากกว่านี้ เข้าใจมากกว่านี้ ขคราน
จะมีเสน่ห์รูปร่างมาขอแต่งงานด้วย”

ข้างเป็นความคิดที่น่ารังเกียจ

อะไรเช่นนั้น ลากเคยนึกในใจ
เป็นความคิดที่สลับแล้วซึ่งความ
นับถือตัวเอง การที่เราจะแต่งงาน
กับผู้ชายสักคนหนึ่งนั้นก็ควรจะเป็น
เพราะเรารักเขา ตัวของเขาเอง ไม่
ใช่เงินของเขา และคิดหรือว่าเงิน
ของคนอื่นจะดีเท่ากับเงินที่เราหามา
ได้เอง ไม่หรอก ลากไม่มีวันจะทำ
ตัวเป็นนักขุดทองราคาต่ำเช่นนั้น
หล่อนจะยอมทนขวนขวายตลอด
ชาติ...แต่ เอ๊ะ ไม่หรอก หล่อน
จะไม่ยอมขวนขวายตลอดชาติหรอก
หล่อนจะต้องเก็บเงินซื้อรถมาขับให้
จงได้

ความคิดของหญิงสาวเล่นเรื่อย
เปื่อยแข่งกับสายฝนที่ค่อยซาลงบ้าง
แล้ว แต่ก็ยังคงตกเป็นเม็ดเบ็งๆ
บ้างๆหล่อนมีชายหนุ่มหญิงสาวหลาย
คนยืนอยู่ ไม่มีใครอยากพูดกับใคร
ทุกคนอยู่ในสภาพเดียวกันทั้งนั้นคือ
เหนื่อยเพลีย หนาว หิว และอยาก
กลับบ้านไปพักผ่อน ทุกคนกำลัง
รอรถเมล์ที่จะเป็นยานพาหนะนำเขา
กลับไปสู่เคหสถาน รถเมล์ที่มีไม่
พอและราคาไม่สมสภาพรับใช้ของ
มัน เป็นข้อบกพร่องของใครกันนะ
ที่รถเมล์เมืองไทยจะต้องแน่นอัด
เป็นปลากระป๋องและขึ้นราคาค่อยๆ
ลากันก็สงสัยไปอย่างนั้นเอง และก็
รู้ว่าคงจะหาคำตอบไม่ได้ บ่นไปก็
เท่านั้นแหละ ยังดีที่ยังมีรถขึ้น หาก
ไม่มีรถเมล์เสียแล้วก็คงจะต้องนั่ง
แท็กซี่หรือสามล้อเครื่องมิล้มจมกัน
ใหญ่หรือ อะไรที่ยังแก้ไขไม่ได้ก็
ต้องทนไปก่อน อย่างที่สุภาภิตฝรั่ง
เขาว่า อย่างที่ลากและอีกหลาย ๆ
คนกำลังทนอยู่เวลานี้...และทุกๆ

อย่างจะต้องมีการสิ้นสุดลงแม้แต่
การอดทนหรือการรอคอย อยู่ที่ว่า
การสิ้นสุดนั้นจะสิ้นสุดลงเมื่อใด
เมื่อความคิดแล่นมาถึงจุดนี้ ลากก็
รู้สึกโล่ง ว่าง และใจเบาหวิว...เมื่อ
คิดว่าสักวันหนึ่งตัวของหล่อนจะต้อง
ดับสูญไปจากโลกนี้ ทั้งไว้แต่ความ
วุ่นวายขุมนดั่งเช่นที่เคยเป็นมา แต่
เวลานั้นหล่อนก็จะไม่รับรู้อะไรอีก
แล้ว ความตายจะเป็นจุดจบของการ
อดทนและรอคอย...แล้วหญิงสาวก็
รู้สึกมีความสุข

แต่ชีวิตนั้นก็ช่างยาวนานเสีย
เหลือเกิน ยาวนานจนหญิงสาว
‘รู้สึก’ ว่ามันจะไม่จบ และมัน
ก็เป็นความรู้สึกที่อธิบายยาก เมื่อ
คนเรารู้สึกว่าอะไรสักอย่างหนึ่งจะ
ไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อคนเรารู้สึกว่า
อะไรสักอย่างหนึ่งจะอยู่ไปชั่ว
นิรันดร์ ทำให้มีอารมณ์ที่คล้ายๆ
กับความหวาดกลัว แต่นั่นเป็นเพียง
ความรู้สึกเท่านั้นเอง ความจริงแล้ว
หาเป็นเช่นนั้นไม่ ความจริงแล้ว
ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ไม่มีอะไรที่
เป็นนิรันดร์ แม้แต่-แม้แต่-ความรัก
กระนั้นหรือ แต่ทำไมหญิงสาวจะ
ต้องวิตกในเมื่อหญิงสาวไม่เคยมี
ความรัก ความรักที่นอกเหนือไป
จากความรักต่อพ่อแม่พี่น้องชาติ
บ้านเมือง เพราะถ้าหญิงสาวมีความ
รักใคร่ฉันหญิงชายเกิดขึ้นแล้ว
หล่อนก็ควรจะอยากให้มันเป็นอมตะ
เป็นอยู่ชั่วนิรันดร์ หล่อนนี่ถึง
หนังสือรักที่เคยอ่าน หนังสือที่เคยดู
แล้วรอยยิ้มชนิด ๆ ก็ผุดขึ้นที่ริมฝีปาก
ความรักเป็นสิ่งสูงส่งที่แน่นอน
อารมณ์ทั้งหลายในโลกนี้คงจะไม่มี

๖๓ ๕ ๖๖/๑๖ ๑๙ ๑๑-๑-๒๕๒๒

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ค้นหาเจ้าสาว

(นิทานปออีเมีย)

พระราชานิทานทรงมีอำนาจล้นพ้น แม้โอรสธิดาทำสิ่งใดไม่เป็นที่พอพระทัยก็มีวิธลงโทษได้ต่างๆ เช่นเรื่องรักเหมือนเกลือ นิทานอินเดียที่เคยเล่าไปแล้ว ธิดาพระราชาทูลพระบิดาว่า รักพระบิดาเหมือนเกลือ พระบิดาไม่ถูกพระทัยจึงได้ขอร้องให้ขอร้องไป นิทานเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อธิดาพระราชารู้ว่าพระทัยไม่ยอมทำตามคำบิดา จึงได้ถูกลงโทษดังที่จอร์ โซรักกับเจน คารุท ได้เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองและเทพนิยายปออีเมียต่อไปนี้

พระราชาก็ทักถ่วงถึงนมพระธิดาเพียงองค์เดียว ทรงโฉมน่ารักยิ่งนัก แต่ว่ามักจะขัดพระทัยพระราชายู่เนืองๆ โดยเฉพาะในการเลือกคู่ พระราชาโปรดจะหาให้พระธิดาเอง แต่เจ้าหญิงพระธิดาไม่ทรงยินยอม เมื่อพระราชาทรงเลือกเจ้าชายองค์หนึ่งจะให้เสกสมรสกับเจ้าหญิง ครั้นเจ้าหญิงทูลพระเนตรเจ้าชายนั่นแล้ว ทรงปฏิเสธเด็ดขาดไม่ยอมเข้าพิธีด้วย และเจ้าชายองค์ไหนๆที่พระบิดาเลือกให้ก็จะไม่ยอมแต่งงานด้วยทั้งนั้น ถ้าปฏิเสธจะทำให้

พระราชาก็โกรธอย่างเหลือเกิน ถึงกับนำพระธิดาไปขังไว้ในห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องลับไม่มีผู้ใดรู้ว่าอยู่ที่ไหนนอกจากพระราชารอง ต่อจากนั้นก็โปรดให้ประกาศไปทั่วทุกบ้านทุกเมือง ให้คนมาทดลองหาห้องที่ขังเจ้าหญิงให้ได้ ถ้าผู้ใดหาพบก็จะยกเจ้าหญิงผู้นั้นให้ แต่ถ้าหาไม่พบก็ต้องถูกส่งไปขังยังคุกมืด และจะถูกขังอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะหาเจ้าหญิงพบ

ยังมีพระราชาก็ปกครองบ้านเมืองใกล้เคียง มีโอรสสามพระองค์ด้วยกัน แต่ละองค์หล่อเหลาและเก่งกล้าสามารถ เจ้าชายองค์ใหญ่ได้ทรงทราบข่าวค้นหาเจ้าหญิงเพื่อจะได้เป็นเจ้าสาวนั้นแล้วก็สนพระทัยและตัดสินใจในที่สุดว่าจะลองไปค้นหาเจ้าสาวดู พระราชาก็ทรงสนับสนุน ประทานม้าตัวงามกับทองอีกถุงหนึ่ง ทั้งประทานพรให้ประสบความสำเร็จ เมื่อถึงที่หมายเจ้าชายทรงแจ้งความประสงค์ ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ให้ประทับร่วมโต๊ะเสวยกับพระราชารอง เมื่อเสวยเสร็จแล้ว พระราชาตรัสว่า

“ไปพักผ่อนเถิดเจ้าชาย พรุ่งนี้

จึงค่อยเริ่มงาน เริ่มแต่ตะวันขึ้นเลยเถียวนะ ถ้าพบพระธิดาที่ใดในวันนั้นก็ เป็นได้เป็นเจ้าสาวของพระองค์ทันทีทีเดียว แต่อย่าลืมนะว่า ถ้าตะวันตกดินแล้วยังไม่พบพระธิดาละก็ พระองค์เป็นลูกส่งลงไปคุกมืดทันที คิดเสียให้ดีกว่าจะแต่งงานอย่างไร และจะเอาอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์และสวัสดิภาพของพระองค์เอง”

เจ้าชายทรงรับปากว่าจะพยายามอย่างเต็มที่ที่สุด และจะไม่ปรีปากบ่นเลย ถ้าหากจะถูกลงโทษเช่นนั้นเมื่อหาพระธิดาไม่พบ เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าชายขึ้นบรรทมแต่สง่างามและค้นหาไปจนกระทั่งตะวันขึ้นสูง เจ้าชายทรงค้นหาทุกแห่งหนขึ้นข้างบนถึงห้องใต้หลังคา แล้วลงข้างล่างไปจนถึงห้องเก็บของใต้ดิน แม้ห้องทุกห้องในหอคอยก็มีไต่เวน จนกระทั่งตะวันตกดิน จึงได้เสด็จไปทูลพระราชารับความสิ้นหวัง และพระราชาก็ทรงส่งเจ้าชายลงไปอยู่ในคุกมืดตามข้อตกลง เจ้าชายทรงส่งสารไปทูลพระบิดาว่าเกิดอะไรขึ้นแก่พระองค์

(อ่านต่อหน้า ๘๐๘)

“ดีเหมือนกันนะสำหรับคน
ชรอน ยิ่งเมืองเรารอนจะตาย” มี
แต่คนเห็นดีเห็นงาม “เพิ่งมาสวม
เสื้อก็ตอนมาคบกับฝรั่งแหละ แล
ใส่เสื้อนอกผูกเนคไทให้อบอุ่น แล้ว
ก็ต้องเปิดแอร์ให้หายเหง้อตง”

อย่างภาพพิมพ์กำแพงนั้นปลูก
เก่งจึ้นคู่กับเรือนไทย มีห้องศาลา
ราย และมีรูปผู้ชายนั่งเอกเขนก มี
ผ้าจะม้พาดไหล่หนึ่งสบายในศาลา
มีสาวสามนางอุ้มลูกจูงหลาน มีเด็ก
ไว้ผมจุกผมแกละล้อมหน้าล้อมหลัง
ภาพเหล่านี้ทำให้นักประวัติศาสตร์
ได้ศึกษาขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม
ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสมัย
นั้น สมัยต่อมาใครจะเข้าใจก็ต้อง
สวมเสื้อ ซึ่งเริ่มในสมัยรัชกาลที่
๔-๕ เรื่อยมา ดังนั้นภาพในสมัย
หลังผู้คนที่เข้าใจก็จะเขียนให้
สวมเสื้อ

นอกจากภาพชีวิตความเป็นอยู่
ของผู้คนแล้ว ยังมีภาพนางกนิ์นาง
กนิ์นรซึ่งแหวกว่ายอยู่ในสระโนนาค
ข้างเขียนก็เขียนภูเขามิพานต์
สมุทรพุ่มพฤกษาสวยงาม

“ต้นไม้ใบละเอียดๆอย่างนี้เขา
เขียนยังไ้ไ้” มีคนถาม

เขาใช้กาบมะพร้าวอันเล็กมา
ทุบตรงปลายให้แตกบาน จุ่มสีที่
แห้งหมาดๆแล้วแตะๆจุ่มๆจนกลาย
เป็นใบไม้ใบเล็กๆละเอียด แต่ใบไม้
นี้มีหลายสีหลายขนาด บางที่ข้าง
ใช้กิ่งข่อยมาทุบปลายให้บาน เพราะ
ข้างเขียนเขาต้องใช้สีหลายสี แต่
ก็ทำได้กลมกลืนกันดี

มีแต่คนดูเท่านั้นแหละที่กระจัด
กระจายแยกย้ายกันดู คนโน้นก็ชอบ
รูปโน้น คนนี้ก็ว่ารูปนี้ดี

มากขึ้น ๔ คนก็ชอบ ๔ แบบ ไม่
เหมือนกัน ก็คงจะเหมือนคนเขียน
นั้นแหละ ที่เขียน ๑๐ คนก็ ๑๐ แบบ
ต่างกัน ไปทั้งสี่ด้าน และลักษณะ
ตัวแบบต่างๆ

บรรยากาศของภาพจึงแตกต่างกัน
กันไปทุกๆช่วงฤดู แต่ที่เหมือนกัน
ก็คือ มีแต่ศรัทธาต่อพระพุทธ-
ศาสนาเป็นสำคัญ บรรดาช่างต่างก็
ฝากฝีมือไว้ให้ลูกหลานได้ดูและ
ศึกษาสืบต่อกันมา

สำคัญว่าเราผู้เป็นลูกหลานจะ
รักษาให้คงสภาพไว้ได้นานแค่ไหน
เท่านั้นเอง ♥

ค้นหาเจ้าสาว (ต่อจากหน้า ๓๑)

เมื่อพระราชและเจ้าชายองค์
กลางทรงทราบเรื่อง เจ้าชายองค์
กลางก็ทูลขอ ไปช่วยเจ้าชายองค์
พระราชทรงไกร่ควมอยู่ครู่หนึ่ง
ในที่สุดก็ตามพระทัยเจ้าชายองค์
กลาง ทรงหวังว่าโอรสทั้งสองคงจะ
กลับมาด้วยความปลอดภัย แต่แล้ว
ก็ต้องทรงผิดหวังอีกเป็นครั้งที่สอง
เมื่อทรงได้รับสารจากเจ้าชายองค์
กลาง

คราวนี้เจ้าชายองค์เล็กไม่อาจ
นั่งอยู่ต่อไปได้ จึงไปทูลขอพระราช
ไปช่วยพี่ชายทั้งสององค์ ต้องทรง
อ่อนวอนอยู่ช้านานกว่าพระราชจะ
ทรงอนุญาต เจ้าชายองค์เล็กนี้
มีความสามารถในการเล่นหีบเพลงชัก
ชนิดหนึ่ง เจ้าชายทรงเรียน
จากนักดนตรีผู้สามารถคนหนึ่ง
และได้ทรงกะแผนการกับครุฑนคร
ผู้หนึ่ง ครุฑได้แนะนำให้เจ้าชายนำ
หีบเพลงชักไปด้วยกับมหาดเล็ก
คนหนึ่งและหนังสือหนึ่งเล่ม เมื่อมา

ใกล้จะถึงพระราชวัง เจ้าชายก็ทรง
ฝากม้าไว้กับดาบสชราคนหนึ่ง แล้ว
ก็เดินไป เจ้าชายทรงใช้หนังสือ
คลุมองค์ทำเป็นหมี ส่วนมหาดเล็ก
ปลอมเป็นเจ้าของหมี คนทั้งสองเดิน
กันมาจนถึงพระราชวังในวันที่มี
อากาศอบอุ่นในฤดูร้อน ทหารยาม
ยืนทางไม่ให้เดินต่อไป หมีเจ้าชาย
ก็เลยยืนสองขา แล้วใช้ขาหน้าชัก
หีบเพลง ทหารยามเห็นเช่นนั้นรู้สึก
ขบขันและเพลิดเพลิด เลยปล่อยให้
เจ้าของหมีพาหมีผ่านประตูเข้าไปใน
พระราชวัง ทั้งยังแนะนำให้ไปตรง
หน้าต่งห้องโถงที่กำลังมีงานเต้นรำ
และให้หมีชักหีบเพลง พระราชา
โปรดคนตรีอยู่แล้ว เมื่อทอดพระ
เนตรออกมานอกหน้าต่าง ทรงเห็น
ว่าผู้ชักหีบเพลงนั้นเป็นหมีทำให้คน
ไม่ ก็ทรงพระสรวลดังลั่น ทั้งยัง
โปรดให้บรรดาข้าราชการนำออกมา
ดูที่หน้าต่าง ในที่สุดก็โปรดให้
มหาดเล็กไปพาเจ้าของหมีกับหมีเข้า
มาในห้องโถงนั้นเสียเลย

หมีชักหีบเพลงไป เดินไป
เป็นที่พอพระทัยพระราชเป็นอัน
มาก ถึงกับพระราชทานเหรียญทอง
ให้เจ้าของหมีดั่งกำมือ พร้อมทั้ง
โปรดให้จัดอาหารและเครื่องคัมมา
เลี้ยงอีกด้วย ส่วนหมีก็ทรงส่งให้
เลี้ยงด้วย หลังจากนั้นก็โปรดให้พา
เจ้าของหมีมาถามว่า

“ข้าจะให้หมีของเจ้าไปเล่นให้
ลูกข้าดู ลูกข้ากำลังไม่สบาย เจ้าจะ
คิดเงินสักเท่าไร บอกมาซิ”

“ข้าแต่พระองค์” เจ้าของหมี
ทูล “พระองค์ประทานข้าพระองค์
มามากพอแล้ว นับเป็นเกียรติอย่าง
เหลือเกินที่หมื่นแสนรฐของข้าพระองค์
จะได้ไปแสดงถวายเจ้าหญิงพระ
ธิดา”

พระราชวังประธานเหรียญทอง
ให้อีกกำมือหนึ่งแล้วทรงพาเจ้าของ
หมึกกับหมึกไปยังห้องเจ้าหญิง ขณะ
ที่เดินไปนั้น ถึงจะอยู่ในหมึกหมึก
เจ้าชายก็ทรงสามารถกำหนดจดจำ
ว่าไปทางไหนบ้าง ตอนแรกพระ
ราชาทรงนำไปตามทางแคบๆ พอ
สุดหนทาง พระราชาก็ทรงหยุดเดิน
ตรงหน้านั้นมีภาพเมืองซึ่งมีตึกมาก
มายมียอดแหลมๆสูงๆ เจ้าชายทรง
เห็นพระราชาทรงกดทอยอดแหลม
ยอดหนึ่ง พอพระหัตถ์กดลงไป ภาพ
ก็เลื่อนไปทางหนึ่ง เผยให้เห็นช่อง
ทางไปสู่ห้องอันกว้างขวาง และใน
ห้องนี้เองที่เจ้าหญิงประทับอยู่แต่
ลำพัง มีท่าทางเศร้าสร้อย แต่เมื่อ
ทอดพระเนตรหมึกก็อดสะอื้นไม่ได้
พระราชาก็ตรัสตอบว่า

“อย่าตกใจไปเลยลูก เจ้าหมึก
มันจะทำให้ลูกเพลิดเพลินได้ชั่วขณะ
หนึ่ง”

แล้วเจ้าของหมึกก็ดับมือ พอได้
ยินสัญญาณ หมึกก็ยื่นสองขาซีก
หีบเพลงและเดินไปตามจังหวะซึ่ง
ทำให้เจ้าหญิงอดขมออกมามีไม่ได้
จึงทูลขอพระราช ำให้หมึกได้อยู่
กับพระองค์ตลอดทั้งบ่ายวันนั้น
พระราชาก็ทรงอนุญาต เมื่อพระ
ราชาสั่งจ้อออกไปจากห้องแล้ว หมึก
ก็ซีกหีบเพลงและเดินต่อไปอีกครู่
หนึ่ง ก็พูดออกมาว่า

“อย่าตกพระทัยไป เจ้าหญิง
ข้าเป็นเจ้าชายที่จะมาช่วยพระองค์
และจะมาขอเสกสมรสกับพระองค์
ถ้าหากค้นหาพระองค์พบ”

เจ้าหญิงทรงอุทานออกมาด้วยความ
ตกพระทัยที่ได้ยินหมึกพูดออก
มาเป็นภาษามนุษย์ แต่เมื่อทรงเห็น
กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย พุดจาก็

อ่อนโยน จึงค่อยวางพระทัย เจ้าชาย
ตรัสต่อไปว่า

“เลิกหมึกหมึกออกซิ แล้ว
เจ้าหญิงจะเห็นว่าไม่มีอะไรนอกจาก
เครื่องแต่งตัวแฟนซี”

เจ้าหญิงเลยขมออก เมื่อทรง
เลิกหมึกหมึกและทรงเห็นเจ้าชายใน
หมึกหมึกเป็นชายหนุ่มหล่อเหลา
งดงาม เจ้าหญิงทรงกระดากอวยเมื่อ
ตรัสตอบว่าทรงยินดีจะเป็นเจ้าสาว
ของเจ้าชาย ถ้าหากเจ้าชายสามารถ
ทำให้พระราช ำเชื่อว่าพระองค์กับ
เจ้าหญิงพบด้วยพระองค์เอง เจ้าหญิง
ทรงจัดการคลุมหมึกหมึกให้เจ้าชาย
ดั้งเดิม พอที่พระราช ำเสด็จมาและ
ทอดพระเนตรเห็นพระธิดาทรงว่าเง
อยู่กับหมึกแสนรู้ นั้น หลังจากนั้น
พระราชาก็นำหมึกออกไปและปิดห้อง
ลับกุญแจไว้ดังเดิม เมื่อประทาน
รางวัลให้แก่เจ้าของหมึกแล้ว เจ้าของ
หมึกก็พาหมึกกลับไป

เมื่อมาพบน้องมากแล้ว เจ้า
ชายก็ทรงก้าวออกมาจากหมึกหมึก
ส่วนมหาดเล็กก็หาคนอิฐมาใส่ใน
หมึกหมึกนั้นแล้ว โยนลงแม่น้ำไป
แล้วก็เสด็จไปนำม้าจากคานสนั้น
ควบขับ กลับไปยังบ้าน เมืองของ
เจ้าหญิงที่เพิ่งเสด็จจากมา คราวนี้
เจ้าชายทรงแต่งองค์เต็มท้อย่างโอโรส
กษัตริย์ทุกกระเบียดนิ้วทีเดียว ครั้น
มาถึงชานเมืองก็ได้พักแรมที่ที่พัก
คนเดินทาง เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าชาย
ทรงปล่อยมหาดเล็กให้คอยที่ที่พัก
ส่วนพระองค์เสด็จไปยังพระราชวัง
แต่ลำพัง เมื่อได้เข้าเฝ้าพระราช ำ
เจ้าชายก็ทูลถามถึงเจ้าชายผู้พี่
สององค์ และทูลด้วยว่าองค์เองก็
ยินดีจะค้นหาเจ้าสาวให้พบ พระราช ำ
จึงทรงเชื่อเชื่องให้เสวยอาหารด้วยกัน

แล้วก็ตรัสยั้งข้อตกลงว่าถ้าหาพบ
ก็จะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง ถ้าหา
ไม่พบจนกระทั่งตะวันตกดินก็จะ
ต้องถูกส่งลงไปอยู่ในคุกมืด เจ้าชาย
ทรงรับคำ

เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าชายทรงเริ่มงาน
แต่เช้าตรู่ พยายามเดินทาง
อย่างทีพระราช ำทรงพาไป แต่หา
อย่างไรก็หาไม่พบ เจ้าชายทรงวิ่ง
ไปทางโน้นทางนี้หลายต่อหลายแห่ง
จนเหนื่อยหอบ ตะวันก็ใกล้จะตกดิน
อยู่แล้ว และคงเป็นการบังเอิญมาก
กว่าตั้งใจ ในที่สุดก็ทรงพบหนทาง
นั้น ที่ตรงสุดหนทางมีรูปภาพเมือง
ดังกล่าวแล้ว เจ้าชายทรงมองดูยอด
ตึกแหลมๆ ในภาพอย่างร้อรรน แต่
ก็จำไม่ได้ว่าเป็นยอดไหน เจ้าชาย
ทรงลองกดยอดแล้วยอดเล่าด้วย
ความร้อรรนแทบจะบ้าคลั่ง จน
กระทั่งนิ้วพระหัตถ์กระแทกยอด
สุดท้ายนั้นแหละ ประตูลับห้อง
เจ้าหญิงจึงได้เปิดออก แสดงว่ากด
ถูกที่แล้ว

เจ้าชายทรงคว้าพระหัตถ์เจ้า
หญิงออกมาจากห้องอย่างดีพระทัย
แล้วทั้งสององค์ก็รีบไปเฝ้าพระราช ำ
ที่กำลังคอยอยู่ในห้องพระโรง
เจ้าชายทรงโค้งคำนับพระราช ำและ
เจ้าหญิงก็ทรงขอกราบทูลที่พระองค์
ทรงคิดถึงขัตติยวงศ์พระบิดา พระ
ราช ำจึงตรัสว่า “พอยินดียกโทษให้
แต่ก็ต้องรักษาคำมั่นสัญญาว่าลูก
จะต้องแต่งงานกับคนที่ค้นหาลูกพบ
เพราะฉะนั้นลูกจะต้องแต่งงานกับ
เจ้าชายองค์นี้” พระราช ำตรัสไป
โดยหาทรงทราบไม่ว่าเจ้าหญิงทรง
พอพระทัยผู้ค้นพบพระองค์เป็น
อย่างยิ่งก่อนหน้านั้นแล้ว ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าเมืองเงิน

(นิทานจีน)

คนมีใจเสียสละเพื่อคนส่วนใหญ่ ย่อมเป็นที่เคารพบูชา ชาวจีนนิยมยกย่องคนดีเช่นนี้ ดังเรื่องของเจ้าเมืองเงิน ที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงเมืองช้วนเฉิงที่อยู่ริมแม่น้ำแยงซีทางด้านใต้ เมืองนี้มีเคราะห์กรรมที่พอถึงฤดูลูกไหนด (- ลูกพลัม) ออก จะต้องมีน้ำท่วมใหญ่เกิดขึ้นทุกปี ผู้คนพลเมืองต้องทนรับกรรม และเผชิญความพินาศอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งต่างคนต่างก๊อปปี้ ซิน ซา ถือเป็น เรื่องของธรรมชาติไปเสีย

ครั้นมาถึงสมัยที่ท่านเงินได้มาเป็นเจ้าเมือง ก็ปรากฏว่าท่านได้สิ้นประหลาดก่อนที่จะเกิดน้ำท่วมใหญ่ประจำปี สันนั้นกล่าวว่าได้มีเทวดาประจำเมืองมาบอกท่านว่า

“บนยอดเขาหวู่หยางนั้นมีวัวเหล็กสองตัวฝังอยู่ตั้งมานานนับเป็นเวลาพันๆ ปี มาถึงบัดนี้วัวเหล็กทั้งสองจะกลิ้งมาในเคื่อนหกวันจะลง ไปทะเลขณะที่มีน้ำท่วม ข้าราชการก็เกรงว่าถ้าวัวเหล็กทำเช่นนั้นผู้คนทั้งนาบ้านช่องจะต้องพินาศ

จมอยู่ใต้น้ำ และแผ่นดินก็จะกลายเป็นทะเลสาบใหญ่ บัดนี้ท่านมาเป็นเจ้าเมืองที่นี่ ท่านคงจะทนทุกข์คนของท่านถูกทำลายไปต่อหน้าต่อตาไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำหน้าที่ของท่าน พยายามไม่ให้เกิดความทุกข์เข็ญขึ้น แต่ถ้าท่านไม่รู้อะไรก็ไม่เป็นอะไรหรอก ไม่ใช่ความผิดของท่าน แต่ถ้าข้าบอกท่านแล้ว ท่านต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ข้ารู้ว่าท่านมีทางจะช่วยบ้านเมืองของท่านได้ สงสัยอยู่แต่ว่าท่านจะเต็มใจเสียสละชีวิตของท่านหรือไม่เท่านั้น”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าเมืองเงินก็ตอบไปในทันทีว่า “ขณะนี้ข้าเป็นทั้งพ่อทั้งแม่ของผู้คนในเมืองของข้า เพราะฉะนั้นข้าจึงพร้อมที่จะช่วยคนเหล่านั้นเต็มที่ที่เคียว และถ้าหากข้าช่วยได้ แม้จะต้องเสียสละชีวิตของข้าเอง ข้าก็ยอม”

“ถ้าท่านรักผู้คนของท่านจริงๆ และทำได้เช่นนั้นละก็” เทวดาประจำเมืองกล่าวต่อไป “ท่านสมควรได้รับคำสรรเสริญอย่างสูงสุด สิ่งที่ท่านจะต้องทำอย่างหนึ่งก็คือ บันทึกชื่อผู้คนของท่าน

ลงในสมุดให้หมดทุกคน และเมื่อน้ำท่วมมาถึงกำแพงเมือง ท่านต้องโดดลงไปในน้ำพร้อมกับสมุดที่มีชื่อคนเหล่านั้น ไม่มีวิธีอื่นใดอีกแล้วที่จะปิดเป่าอันตรายให้พ้นไปได้ ข้าขอรับรองให้ท่านจงพิจารณาถ้อยคำของข้าด้วยเถิด” และเจ้าเมืองเงินก็ได้รับคำบันทึกโดยไม่ต้องยับยั้งใจแต่อย่างใดอีก

ทันใดนั้นเจ้าเมืองเงินก็ตกใจตื่นได้ขึ้นเสี้ยงคนยามเดินผ่านไป เมื่อเวลาผ่านไปเห็นเป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี เจ้าเมืองเงินยังจำความฝันได้ถนัดชัดแจ้งทุกถ้อยทุกคำ ครั้นเมื่อใกล้ขึ้น เป็นเวลาสาบๆ เจ้าเมืองก็ได้เรียกผู้ช่วยที่กำลังอยู่เฝ้าเข้ามาหา ผู้ช่วยเหล่านั้นได้บอกเจ้าเมืองว่า

“เมื่อคืนนี้ วัวเหล็กสองตัวได้ออกมาจากยอดเขาหวู่หยาง แต่ด้วยเหตุที่วัวทั้งสองไม่ไค้ลงไปไหนก็เชื่อว่าคงจะไม่ทำอันตรายอะไรนักหรอก”

เจ้าเมืองเงินได้ยินเช่นนั้นถึงกับตะลึง เพราะเรื่องที่บรรดาคนเหล่านั้นเล่า ช่างตรงกับความฝัน (อ่านต่อหน้า ๘๐๗)

อย่าปล่อยเวลาว่าง

(ต่อจากหน้า ๓๔)

“หนังสือเป็นสิ่งที่ดีมันโปรดมากที่สุด” พระพี่ว่า “แต่มันแหละ ตอนนั้นสายตาดันก็เริ่มไม่ดี เลยต้องเพลาการอ่านลงไปบ้าง มันเลยใช้เวลาว่างในการพักผ่อน มันมักไปฟังบรรดาท่านผู้รู้อภิปรายปัญหาต่าง ๆ อยู่เสมอ เป็นการประเทืองปัญญาไงล่ะ”

แต่ไม่ว่าคุณจะทำอะไรในยามว่างก็ตาม คุณจะต้องจัดเวลาของคุณให้เหมาะสมอยู่ดี อย่างลืมว่า ไม่ว่างานอะไรก็ตามที่ทำซ้ำซากก็ย่อมเกิดความเบื่อหน่ายจำเจได้ ฉะนั้นควรจะได้คิดไว้หลายๆ อย่างเพื่อเลือกและจัดอันดับก่อนหลัง เช่น สัปดาห์นี้คุณใช้เวลาว่างในการทัศนอาหรหรืออ่านหนังสือ สัปดาห์ต่อไปคุณอาจใช้เวลาทาสีเครื่องเรือนเก่า หรือไม่ก็เปลี่ยนเป็นไปฟังอภิปราย เป็นต้น ♥

คนข่างติ (ต่อจากหน้า ๔๑)

‘พจน์’ ก็ถึงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาดีจริง และเหมาะสมกับโฉมฉวีเป็นที่สุด ยิ่งเสียกว่ากิ่งทองใบหยกอีก คนข่างเปรี้ยวเทียบขุกอวกาศก็ว่าเขาเป็นเข็ม ในอวกาศที่คนข่างคืออย่างโฉมฉวีคันหาพบ

แต่แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นจนได้

“นี่ แม่โฉมศรี” เสียงคุๆของผู้พูด พร้อมกับ หน้าตาขึงขังของบรรดาเพื่อนร่วมกลุ่มทำให้โฉมฉวีรับหาทางเปลี่ยนเรื่อง

“เมื่อไรจะเลิกเปลี่ยนชื่อฉันเสียที”

ไม่ช้าก็มีใครตกหลุมที่โฉมฉวีขุด

“เธอไม่ต้องมาทำไก่อ บอมาดีๆ นะว่าทำไมปล่อยให้คุณพจน์พาสาวที่โหดไปงานปีใหม่ เห็นเขาแนะนำกับใครๆ ว่าเป็นแฟน”

“ฉันเกือบจะถามถึงเธอเสียแล้วซี พอดีขยำไก่ห้ามไว้ กลัวเขาจะว่าหึงแทนเพื่อน”

“ก็จริงไหมเล่า คุณเจ้าตัวเขาทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เข้าข้างซี”

โฉมฉวีทำหน้าอย่างนั้นจริงๆ เสียด้วย

“ถามจริงๆ เอะ เธอกับเขานะ ไม่ได้รักกันหรือหะ” คนเจ้ากัเจ้าการถามอย่างคาดกัน โฉมฉวีรีบตอบเหมือนกลัวใครจะเข้าใจผิดว่า

“Love means nothing in Tennis.”

“นั่นแหละ” คนอยู่ใกล้ทันทันไม่ไหว ฟาดเสียวเข้าที่ต้นแขนโฉมฉวี แล้วบ่นแกมขู่โดยไม่น่าพากับเสียงกรางพร้อมกับกล่าแว่นบื้อๆ ของโฉมฉวี “หมั่นไส้ อย่ามาเล่นสำนวนอยู่เลย เทนนิสบ้างอะไร บอมาซะดีๆ นะแม่คนข่างติ เขาทำอะไรล่ะนี่”

“เขาไม่ได้ทำอะไรหรอก เขาก็ยังคงเป็นเขาคณเดิมของพวกเขาอยู่นะแหละ” โฉมฉวีเน้น ‘ของพวกเขา’ เสียงหนัก “เพียงแค่...เขาเหมือนฉันมากเกินไปเท่านั้นเอง”

“งั้นแะ อธิบายหน่อยได้ไหม” ไม่มีใครยอมเข้าใจง่ายๆ

“ไม่เห็นจะน่างง เธอก็รู้จักฉันดี คิดดูว่ามีอะไรบ้างที่เขาทำได้แล้วฉันทำไม่ได้ มีอะไรบ้างที่ฉันไม่เหมือนเขาหรือเขาไม่เหมือนฉัน เมื่อแรกเราพบกันถึงได้ต่างก็สนใจและทิ้งในกันและกัน เขาชอบเป็นผู้นำพอกับฉัน เราถึงได้ ‘ทน’ กัน ไม่มีใครยอมใคร คนอย่างเขา

ต้องการ ‘ผู้ตาม’ ในขณะเดียวกันฉันก็ต้องการคนที่ฉันจะเคารพเลื่อมใสได้ ไม่ใช่คนที่ฉันเพียงแต่ ‘ทน’ เท่านั้น เราเหมาะสมอย่างที่จะเป็นเพียงเพื่อน...อย่างที่เป็นมาแล้วและก็จะเป็นอย่างเสมอไป” น้ำเสียงของโฉมฉวีมันคงแค่ทางเสียงไม่วายต้นนิคๆ ประคองคนที่พยายามไขกัถังใจเต็มที่เพื่อแยกอารมณ์และเหตุผลออกจากกัน “การตัดไฟเสียแต่ต้นลมมันย่อมดีกว่าปล่อยไฟให้ฟลามไหม้ไปจนหมดบ้ำไม่ไรหรือ ทนเข้าใจหรือยัง”

“เอวักก็มีอยู่แก่คนข่างติด้วยประการฉะนี้แล” เพื่อนพ้องที่แสนจะเข้าใจหล่อนพากันหัวเราะกรันเกรง จนโฉมฉวีต้องหัวเราะตามต่างๆ ที่หัวตามน้ำตาซึม ♥

เจ้าเมืองเงิน (ต่อจากหน้า ๓๑)

ของตบ ดังนั้นจึงเล่าความฝันให้ฟัง และส่งคนเหล่านั้นให้จัดทำบัญชีรายชื่อของคนที่ในเมืองทั้งหมดให้เสร็จภายในสองวัน ข้าราชการต้องช่วยกันทำทั้งกลางวันกลางคืนจนเสร็จทันเวลา และได้มอบให้เจ้าเมืองเงินไว้

ครั้นถึงวันที่สามก็ปรากฏมีเสียงระเบิดดังสนั่นน่าสยองกลัวมาจากเขาว่าหยางปรากฏมีมังกรตัวใหญ่หิมาสองตัวกำลังสู้กับวัวเหล็กทั้งสองนั้น ทันใดนั้นก็ได้นำทะเล็กออกมาและไม่ช้าก็ท่วมพื้นที่ทางด้านเหนืออีกตั้งหลายฟุต หมู่บ้านและไร่นาทางเหนือจมลงอยู่ใต้น้ำ น้ำขึ้นอยู่เรื่อยๆ เพียงครึ่งวันน้ำก็ท่วมจนปริ่มกำแพงเมือง เจ้าเมืองเงินเห็นน้ำขึ้นอยู่เรื่อยๆ เช่นนั้น ก็ขึ้นไปบนกำแพงเมือง

กอด สมุดที่มีชื่อคนทั้งเมืองไว้แน่น
เจ้าเมืองเดินส่งเสียงร้องออกมา
ที่หนึ่ง แล้วก็โคกลงไปในน้ำทันที
โดยไม่รู้รอ

ขณะที่ผู้คน ที่เห็นเหตุการณ์
กำลังตะลึงงัน ทันใดนั้นก็รู้สึก
แปลกใจยังขึ้นที่เห็นน้ำค่อยๆลดลง
วูห์เหลืกทั้งสองมีชัยชนะ และมังกร
ทั้งสองก็ได้หายไปหมดสิ้น

เมื่อน้ำท่วมใหญ่ยุติลงแล้ว คน
เมืองชว่นแดงก็ได้ช่วยกันสร้าง
ศาลเจ้าให้เป็นเกียรติและเป็นที่
ระลึกถึงเจ้าเมืองเดินผู้ยอมเสียสละ
ชีวิตของตนเพื่อช่วยผู้คนให้พ้น
วินาศภัยจากน้ำท่วม และได้มีการ
ทำพิธีเช่นสรวงบูชาหลายต่อหลาย
ครั้งเพื่อแพร่ชื่อเสียงของเจ้าเมือง
เดิน ส่วนวูห์เหลืกทั้งสองที่สู้กับ
มังกรจนมีชัยชนะ ชาวเมืองก็ได้
แห่พามาในเมืองและได้สร้าง
อนุสาวรีย์ไว้ให้ กล่าวว่าทั้งศาลทั้ง
อนุสาวรีย์ วูห์เหลืกยังคงมีอยู่จน
ทุกวันนี้ ♥

คนไทย-ไทย (ต่อจากหน้า ๓๐)

ออกเสียง เตอญี่(ดังในจารึกข้างต้น)
อาหมออกเสียงเป็น ง ซ่อนจึงเป็น
ดาวง ซ่อทลงท้ายด้วย สิงงะ ใน
ไทขาว เช่น เตาสิงงะ ภาษาอาหม
ออกเสียงเป็น สาง ซ่อนจึงเป็น ดาว
สาง ซ่อดาวสาง เป็นซ่อปัดับที่
๑๘ และเมื่อนับครบรอบ ๖๐ ปีครั้ง
หนึ่งก็เรียก ดาวสางหนึ่ง แต่ซ่อป
แต่ละปัดับเป็น ลักนี้ ดังที่ภาษาไทย
ใหญ่ต้องใช้คำ ไท ค่อลงไปด้วยว่า
ลักนี้ปัด (ลักนี้ปัด) ไม่ทราบว่
คำ ลักนี้ก็ตาม ดาวสางก็ตาม เป็น

คำไทแท้หรือได้มาจากอื่น แม่ซ่ออน
อีกทั้ง ๖๐ ซ่อ ซึ่งมี ๒ พยางค์ พังคไม่
น่าจะเป็นคำไทแต่ดั้งเดิม เราอาจจะ
ได้มาจากภาษาอื่นมีจีนเป็นต้น แต่
คำที่ออกเสียง เออ-อ(-อา+อ)ก็ตาม
หรือออกเสียงควบกล้ำในอาหมและ
ในไทยเราก็ดม พังคยังน่าสงสัย
ถ้าเช่นนั้นเราอาจจะนำคำมาแต่งเอง
จึงได้มี ๒ พยางค์ และแต่ละพยางค์
โดยเฉพาะพยางค์ท้ายอาจไปต่อกับ
พยางค์หน้าอันได้ เป็นต้นว่า

พยางค์ท้าย เจอ-อ ญ ส
สิงงะ สัน เหม็ด อาจากับพยางค์
ต้น กับ ไซ เป็ก กิด เต้า แต่
พยางค์ท้ายอีกชุดหนึ่ง คือ เป้า เหม
เสอ-อ หมค เสา เก้อ-อ อาจมา
กับพยางค์ต้น คับ เม็ง กิด ไซง
ก้า ถาลองเรียงลำดับคู่แล้วจะเห็น
ได้ชัด แต่แต่ละพยางค์ทั้งพยางค์
หน้าและท้ายเปลอย่างใดก็ไม่เห็นมี
ความหมาย หรือความหมายอาจจะ
มีแต่ดั้งเดิม แต่มาภายหลังต่างลืม
ความหมายกันเสียหมด ยิ่งบางภาษา
คัดเหลือแต่พยางค์ท้ายอย่างภาษา
เหนือของเรา ความหมายยังไม่
ปรากฏ ดังนี้

บ๊ใจ (เทียบกับกับเจอ-อ ใน
ภาษาไทยขาว) บ๊เป้า(-คืบเป้า) บ๊ย
(-ไซญ) บ๊เมา(-เม็งเหมา) บ๊ส
(-เป็กส) บ๊สั(-กิดเสอ-อ) บ๊
สะง้า(-กคสิงงะ) บ๊เม็ด(-โฮง
หมค) บ๊สัน(-เต้าสัน) บ๊เล้า
(-ก้าเฮ้า) บ๊เส็ด(-กกับเหม็ด ซ่อน
น่าสงสัยจะมีข้อผิดพลาดอย่างใด
อย่างหนึ่งจึงออกเสียงต่างไปมาก
เช่นนั้น แต่ถ้าเป็น บ๊เม็ด ก็ไปซ้ำ
กับข้างต้น) และ บ๊โก(-คืบเก้อ-อ)

การนับปีของชาวเหนือก็เทียบ
กับ ชาว ลญ ขาล ฯลฯ ด้วย คือ บ๊ใจ
-ชาว บ๊เป้า-ลญ บ๊ย-ขาล ฯลฯ
เขากำหนดนับแต่เพียงรอบแรกปัด
-๑๒ เพียงรอบเดียว ถ้าหากนับรอบ
อื่นต่อไป ถึงแม้จะลงท้ายอย่างเดีย
วกันแต่พยางค์ต้นจะต่างไป ดังที่
บันทึกไว้ข้างต้น แต่นำแปลกที่ไม่
ว่าจะเป็นบ๊ชาวหรือบ๊ใด ๆ แม้
พยางค์ต้นต่างกัน แต่พยางค์ท้าย
จะต้องเป็นอย่างเดียวกัน เช่น อายุ
๑๖ บ๊ชาวเรียกกับเจอ-อ อายุ
๑๓ บ๊ชาวเรียก ไซเจอ-อ อายุ ๒๕
เป็น เป็กเจอ-อ อายุ ๓๗ เป็น
กคเจอ-อ และอายุ ๔๘ เป็น เต้า
เจอ-อ อายุ ๖๑ จึงขึ้น กับเจอ-อ
ใหม่อีก

ตำราหมคุดของท่านคว่นเ็น
กำหนดตายไปแต่ละปี ใครเกิดปีใด
และอายุคุดอยู่ที่รอบใดก็มีคำทาย
ตามนั้น เช่นคนเกิดปีคคสัน
(อายุ ๕๗ ปัวอก) ท่านกว่า ฮ้ายเงิน
ฮ้ายคาลังมา (-หาบเงินหาบทอง
ลงมา) ถ้าไล่กลับปีเมื่ออายุ ๓๘-๔๐
กว่า ตามสืบเก่าไม่คจะเป็นไซ แต่
ซซบับชนเหนือ(-สสืบชนเหนือ)
จะคได้ ชมา(-ชมา) และยังมีอื่นๆ
อีก แต่ข้าพเจ้าบันทึกมาเท่าที่ฟัง
แปลกน่าสนใจ ที่จริงข้าพเจ้าไป
สนใจกับตัวตำราเสียมากกว่า ตำรา
หมคุดฉบับนี้เขียนด้วยลายมือ และ
มีภาพประกอบเช่นเดียวกับเรื่อง
นางแอไค (ภาพหน้า ๒๔) ดูแล้ว
ก็น่าสนใจ ท่านเจ้าของคงจะมีอยู่
เพียงเล่มเดียว จึงมิได้ออกปากขยให้
มิฉะนั้นแล้วท่านมักจะเต็มอกเต็มใจ
ทำให้แม้จะไม่ขอกก็ตาม ทำให้เห็น

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

บทเรียนจากเพชรทอง

(นิทานอินเดีย)

ชาวอินเดียพยายามให้คนเห็นโทษของความโลภ ความหลงในทรัพย์สินสมบัติเพชรทองตลอดจนความตระหนี่ความเห็นแก่ตัว มีเงินทองแล้วไม่ช่วยเหลือผู้ใด จึงมีเรื่องต่างๆ ทำนองนี้เล่าไว้หลายเรื่องด้วยกันดังเรื่องเกาสิบเก้าที่เคยเล่าไปแล้ว เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน

เรื่องหนึ่ง ก้อนอิฐหรือทองคำหนึ่งก้อนมาแล้วยังมีชายคนหนึ่งเป็นพ่อค้าอยู่ที่เมืองแถบชายทะเล พ่อค้าคนส่งผ้าส่งไหม ส่งไหมพรมไปขายยังต่างแดน ไม่ช้าก็ร่ำรวยขึ้นๆ จนกระทั่งซื้อที่ปลูกบ้านอยู่ได้อย่างสบาย แต่พ่อค้านั้นก็หาได้มีความสุขไม่

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อค้าได้เห็นชายคนหนึ่งนั่งนับเงิน เห็นแล้วก็สนใจ เพราะเหรียญทองแต่ละเหรียญนั้นช่างเหลืออร่าม พ่อค้าก็คิดว่าถ้าเช่นนั้นเก็บเงินในรูปเหรียญทองคำดังกล่าวนี้ดีกว่า คิดดังนั้นแล้วก็เลยขายที่ดิน เพื่อจะได้เก็บทรัพย์สินสมบัติของตนเป็นเหรียญทอง นับแต่นั้นมาก็ดังหน้าตาเก็บทอง ครั้นมีเหรียญทองมากมายเข้าไม่รู้จักเก็บที่

ไหน พ่อค้าจึงได้จัดการสร้างห้องใต้ดินไว้ในสวนเพื่อเก็บเหรียญทองตกเวลากลางคืนก็ต้องเข้ามาในสวนและลงไปในห้องใต้ดินเพื่อคว้าเหรียญทองยังอยู่ แล้วพ่อค้าจะนับเหรียญทองทุกเหรียญให้แน่ใจว่าอยู่ครบตามจำนวนเสร็จแล้วก็กลับเก็บไว้ตามเดิม

พ่อค้าทำกิจวัตรเช่นนี้เป็นประจำทุกคืน คืนละไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมง เพราะฉะนั้นการมีทองของพ่อค้าก็มีประโยชน์เพียงได้มาตรวจดูและชื่นชมกับสมบัติของตนมีอยู่คืนละไม่กี่ชั่วโมง แม้กระนั้นพ่อค้าก็ไม่ค่อยมีเวลาจะได้พบปะกับผู้คน หรือเพื่อนหรือแม้แต่เด็กเล็กลูกเต้าที่เคยเป็นสิ่งที่พึงพอใจก็ไม่มีเวลาจะมาสนใจ เพราะเวลาหมดไปกับการปราศจากชีวิตอันได้แก่เหรียญทองนั่นเอง และไม่ว่าจะเป็นลูกหรือเมียเข้ามาใกล้ พ่อค้าผู้สนใจแต่ทองก็ไม่ยินดีและไม่มีความสุข

แต่ตรงกันข้าม พ่อค้าไปแลเห็นคนที่ซื้อทองของตนไป เขาช่างมีความสุข เพราะเขานำไปทำไร่นา เมื่อเขาทำงานหนักเขาก็ได้พืชผลเป็นอาหารอันอุดมสมบูรณ์นำมา

เลี้ยงครอบครัว ส่วนตัวเองมีเงินมีทองกลับไม่มีความสุข เห็นจะเป็นเพราะพ่อค้าไม่พยายามใช้เงินใช้ทองเพื่อทำให้ตนเอง ครอบครัวและคนอื่นๆ ได้มีความสุขนั่นเอง เพราะฉะนั้นทองจะมีประโยชน์อะไรถ้าหากไม่ได้นำมาใช้ ที่สำคัญคือนำมาใช้ช่วยเหลือคนอื่น

อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีขโมยคนหนึ่งรู้แล้วว่า พ่อค้าสร้างห้องใต้ดินไว้ในสวนเพื่อเก็บทองจึงได้มาขโมยอยู่ในสวน ขโมยรอนจนพ่อค้านับเหรียญทองและชื่นชมกับเหรียญทองของตนเสร็จแล้ว และกลับเข้าบ้านเรียบร้อยแล้ว ขโมยจึงได้จัดการรื้อห้องใต้ดินนั้น แล้วก็หอบเหรียญทองทั้งหมดของพ่อค้านั้นหนีไป พอรุ่งขึ้นเมื่อพ่อค้าเข้ามาในสวนจะเข้าไปในห้องใต้ดิน ก็ไปแลเห็นห้องนั้นเปิดอาอยู่ พ่อค้าใจหายวาบ ครั้นโผล่เข้าไปในห้องใต้ดิน แลเห็นห้องใต้ดินว่างเปล่าไม่มีเหรียญทองเหลือแม้แต่เพียงเหรียญเดียว พ่อค้าถึงกับลมจับ ลมลงนอนแน่นิ่งไม่ผิผคนตาย พ่อค้านอนอยู่อย่างนั้นช้านาน จนกระทั่งในที่สุดก็ฟื้นขึ้นมาเอง พ่อได้สติล้มตาค้น พ่อค้าก็ร้องไห้โฮๆ

แล้วก็รำพันว่า “หมดแล้ว หมดแล้ว
ทองของข้าหายหมดแล้ว”

ขณะที่พ่อค้ากำลังร้องไห้อยู่
เอง ก็ได้มีคนมาตาม เพราะเห็น
หายมานาน และก็ปรากฏว่าได้มี
เพื่อนของพ่อค้ามาหา เมื่อแลเห็น
พ่อค้าร้องไห้เช่นนั้น เพื่อนผู้นั้นก็
ถามว่า “อ้าว เกิดอะไรขึ้นเล่า ถึง
ได้ร้องไห้แบบนี้” พ่อค้าก็ตอบว่า
“หมดแล้ว ข้าสูญเสียทุกอย่างที่มี
อยู่หมดแล้ว ทองของข้าหายหมด
ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมีชีวิตอยู่อีก
ต่อไปแล้ว”

เพื่อนของพ่อค้าได้ยินพ่อค้า
รำพันเช่นนั้นก็บอกว่า “คอยเดี๋ยว
คอยเดี๋ยว เดี๋ยวเถอะ เพื่อนจะได้คืน
มาทุกสิ่งทุกอย่าง” พูดแล้วก็รีบออก
ไป ไม่ช้าก็กลับมามีถุงใบใหญ่ใส่
ของมาด้วย เห็นเช่นนั้นพ่อค้าอด
ดีใจไม่ได้ คิดว่าเพื่อนไปตามเอา
เหรียญทองของตน กลับคืนมาได้
แต่เมื่อเพื่อนเปิดถุงแล้วเรียกให้ไปดู
พลางบอกว่า “เอ้า เอาไปซิ นี่ไง
ทองของเพื่อน” พ่อเห็นว่าอะไรอยู่
ในถุง พ่อค้าก็แทบจะลมจับไปอีก
ครั้งหนึ่ง พูดออกมาอย่างเศร้าๆ ว่า
“มาलोเราเล่นทำไมนะ มันถุงทอง
เมื่อไรเล่า มันมีแต่ก้อนอิฐทั้งนั้น
ถึงมันจะมีสีเหลืองๆคล้ายกันก็เถอะ
แต่มันไม่มีค่าอะไรแก่ข้าเลยสักนิด”

“ก็ทองที่เพื่อนมิดังมากมายนั้น
มันมีค่าอะไรเล่า” เพื่อนผู้นั้นตอบ
“ในเมื่อเพื่อนไม่ยอมใช้มันเลย ลง
ว่ามีเงินมีทองแล้วไม่ใช่ มันก็มีค่า
ไม่ผิดอะไรกับก้อนอิฐหรือเพื่อน”

พ่อค้าฟังแล้วอดเห็นจริงไม่ได้
เรื่องที่สอง เรื่อง อานันท์กับ
จินนัปะผู้แสนตระหนี่ เรื่องเล่า
ถึงจินนัปะที่เป็นพ่อค้าเพชรผู้

มั่งคั่งในเมืองเมืองหนึ่ง ถึงแม้จิน-
นัปะจะมีเงินเพียงไร แต่ก็หาได้
เคยหยิบยื่นเงินทองให้ใครไม่ แม้
จะให้ขอทานเพียงแอมณาเดียวก็นึก
เกลียดเสียใจของตัวเองก็เก๋าคาดและ
สกปรกมอมแมม ถึงวันที่ปาล์ม
ใครๆควรจะสวมเสื้อผ้าไหม จิน-
นัปะก็ไม่ยอมซื้อเสื้อผ้าไหมใส่
เพราะฉะนั้นอย่าไปพูดถึงจะสละให้
ผู้อื่นเลย จินนัปะไม่เคยเชิญใคร
มาบ้าน คนใช้เองก็อยู่อย่างยาก
ลำบากเพราะจินนัปะเป็นคน
อารมณ์ร้ายด้วย

อยู่มาวันหนึ่งได้มีชายแปลก
หน้าคนหนึ่งชื่ออานันท์ได้มาอยู่ที่
เมืองนั้น อานันท์จะมาอยู่เมื่อไรไม่
ปรากฏ แต่ปรากฏว่าไม่ว่าใครใน
เมืองเป็นต้องรู้จักอานันท์ ทั้งนี้
เพราะอานันท์เป็นคนคลั่งมีอารมณ์
ขัน เมื่ออานันท์ได้มารู้อเรื่องจินนัปะ
และจินนัปะได้แสดงกิริยาตลกดู
หมิ่นตน อานันท์จึงเห็นว่าจินนัปะ
เป็นบุคคลสมควรเหลือเกินที่จะได้
รับการสั่งสอนเสียบ้าง

อานันท์เริ่มการสั่งสอนจินนัปะ
ด้วยการทำให้จินนัปะอยู่ไม่เป็นสุข
เป็นต้นว่าใครๆก็รู้ว่าจินนัปะเก็บ
เพชรของคนไว้ที่ร้านนั้น ดังนั้น
เมื่อจินนัปะมาถึงร้านในตอนเช้า
ก็จะพบร่องรอยที่แสดงว่ามีคน
พยายามจะจับประตูเข้าไปในร้าน
เห็นได้จากกฏแจ่มรอยขีดข่วนและมี
น้ำมันเป็นมัน บานเกล็ดหน้าต่าง
ที่เป็นไม้ก็มีรอยกัดหน้อยๆ ทางด้าน
ข้าง เห็นเช่นนั้นจินนัปะอดรนใจ
ไม่ได้เพราะเป็นห่วงเพชรอันมีค่า
ซึ่งเก็บไว้ในร้าน ถ้าหากถูกขโมย
ไปละก็พินาศแน่ จินนัปะถึงกับ
คิดจะขอให้ตำรวจมาเฝ้ารักษาการที่

ร้านของตน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ
เพราะไม่ไว้วางใจ จินนัปะไม่ไว้วางใจ
ใคร แม้จะเป็นตำรวจก็ตาม คิดว่า
ตัวดูแลของตัวเองจะสะดวกกว่า

เย็นวันหนึ่ง เมื่อคนซื้อคน
สุดท้ายออกจากร้านไป จินนัปะก็
จัดแจงเก็บเพชรใส่ในหีบเหล็กแล้ว
หอบเอาหีบเหล็กนั้นกลับไปบ้าน
ขณะที่จินนัปะกำลังจัดแจงว่านอนอยู่
นั้น หาได้เห็นไม่ว่าได้มีใครคนหนึ่ง
มาแอบดูอยู่ที่ประตูร้านตรงข้ามกับ
ร้านของจินนัปะ แต่ถึงแม้จะแล
เห็น จินนัปะก็จำไม่ได้ว่าชายนั้น
คืออานันท์ นับแต่นั้นมา จินนัปะ
ก็แทบจะไม่ได้หลับได้นอน เพราะ
มีเสียงกระดิ่งหน้าบ้านดังแล้วก็เงย
ไม่มีเสียงอะไร เมื่อออกไปดูก็ไม่
เห็นใคร จินนัปะก็คิดว่าคงต้อง
มีคนรู้ว่าตนเก็บเพชร ไว้ที่บ้าน
จินนัปะก็เริ่มสงสัยใครต่อใครว่า
จะเป็นขโมยที่วางแผนมาขโมยเพชร
ของตน เพราะฉะนั้นเข้าคืนจิน-
นัปะก็หีบหีบเหล็กใบเล็กนั้นไป
ร้านและจะไม่ยอมพูดกับใครระหว่าง
ทาง และก่อนจะไขกุญแจเข้าไปใน
ร้าน จินนัปะจะต้องเหลียวซ้ายแล
ขวามองดูไปทั่วๆ แล้วจึงผลุบเข้าไป
ในร้าน ด้วยเหตุที่มัวระมัดระวังเพชร
จินนัปะจึงไม่มีเวลาสังเกตผู้ใด
โดยเฉพาะ มิฉะนั้นจินนัปะคงจะ
ต้องประหลาดใจอยู่บ้างที่เห็นอานันท์
มาบ้านเปลี่ยนอยู่แถวบ้านตนเสมอๆ
ครั้นตกกลางคืนจินนัปะก็จะ
ได้ยินเสียงฝีเท้า ราว๒๓๓. จะมีเสียง
คนค่อยๆคลานไปรอบๆบ้านทุกคืน
แล้วก็มีเสียงดังประทุหลัง ต่อจาก
นั้นก็หายไป จินนัปะคิดว่าได้เหล็ก
ท่อนหนึ่งจึงขอยืมไปที่ประตูหลัง แต่
(อ่านต่อหน้า ๘๐๒)

เป็นอันว่าอาชีพนี้มิใช่จำกัดไว้ให้
บุรุษทำแต่เพียงผู้เดียวอย่างแต่ก่อน
ช่างหญิงก็ทำได้เท่าเทียมกัน

ช่างหญิงจะนำไม้แปรรูปมาใส่
กลึงที่เรียกว่าขันรูปบนแท่นเหล็ก
เสียงเครื่องจักรทำงานส่งเสียงดัง
ราวกับมีใครมากรอพนในปาก เมื่อ
ได้ชุดขัดกลึงดีแล้ว จึงนำไม้มาขัด
เสี้ยนและอุดดินสอพองผสมแล็ก-
เกอร์ ภาษาช่างเรียกว่าโป้ว โป้ว
เสร็จนำมาขัดอีก แล้วก็ร้องรอยที่
อดจะทำอีก การอดขัดครั้งที่สอง
เรียกว่า โป้วหลง ขันตอนนั้นจะต้อง
ทำจนสวยงามเรียบร้อยไม่ให้มีรอย
ตำหนิ ก่อนจะนำไปแช่สารเคมีอีก
เป็นครั้งสุดท้ายเพื่อกันเชื้อราและทำ
ให้ไม้แข็งแรงแรงขึ้น พอเสร็จการ
แช่น้ำยาจึงจะนำไปประกอบเป็นโต๊ะ
เก้าอี้ของเครื่องใช้

เศษไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อยของไม้
นำมาอัดกาบประกอบเป็นพื้นโต๊ะ ตู้
เก้าอี้ ดูสวยงามจนลืมนึกว่าเป็นเศษ
ไม้ แถมขายได้ราคาแพงๆ เสียอีก
ส่วนต่างๆ ของไม้ไม่มีการทิ้งสูญเปล่า
เพราะแม้แต่ขี้เลื่อยของไม้ยางก็นำไป
อัดเป็นแท่งทำเชื้อเพลิงใช้แทน
ถ่าน เศษเล็กเศษน้อยทำเป็นของ
เล่นของใช้ ทำไม้ปาเก้ กระเบื้องไม้
ปูพื้นและของตกแต่งชิ้นเล็กๆ ขาย
ทุกอย่างได้ประโยชน์หมด ♥

บทเรียนจากเพชรทอง

(ต่อจาก หน้า ๗๖)

ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงดังทางประตูหน้า
อีก จินนัปปะจึงวิ่งไปที่ประตูหน้า
แต่ก็ไม่เห็นใคร อีกครั้งหนึ่ง
จินนัปปะตกใจตื่นกลางดึก เพราะ
ได้ยินเสียงเหมือนมีใครขว้างก้อนอิฐ
มาที่หน้าต่าง เขารู้งานก็ได้เห็น

บันไดซ่อนอยู่ใต้พุ่มไม้ใกล้ๆ กับ
ประตูบ้าน เห็นเช่นนั้นจินนัปปะก็
โมโหเต็มที คิดว่า ‘ออกจะมากไป
แล้วนะ ขันเป็นอย่างนี้ต่อไปอีก
เห็นจะต้องพึ่งตำรวจละ’ แต่
จินนัปปะคิดไปอย่างนั้นเอง ในใจ
จริงแล้วไม่อยากจะบอกตำรวจหรือ
กลัวว่าจะระบือไปทั่วเมือง ผู้คน
พลเมืองจะหัวเราะเยาะเขี้ยวว่า “ได้
ยินเรื่องตาเผ่าจินนัปปะไหมละ
แกล้งพูดอยู่เสมอละว่า ตัวเองยากจน
ไม่มีเงินจะให้ทานคนจน แต่แล้ว
กลับจะต้องไปหาตำรวจมาเผ่าทรัพย์
สมบัติของตน” จินนัปปะคิดไป
คิดมากก็ตัดสินใจว่า

“ลองอีกคนหนึ่งก็แล้วกัน ถ้า
มีคนมารบกวนเราและเราจับมัน
ไม่ได้ละก็ เห็นจะต้องไปพึ่งตำรวจ
พรุ่งนี้”

คืนวันนั้นขโมยจำเป็นก็ได้รับคม
ทำการทุกอย่างที่เคยทำ คือลองดิ่ง
ประตูหลังแล้วก็ดิ่งประตูหน้า แล้ว
มีเสียงดังบานเกล็ด จินนัปปะจึงต้อง
วิ่งวนจากประตูหลังไปประตูหน้า
แล้วไปที่หน้าต่างและกลับไปประตู
หลังอีก จินนัปปะมีอาการเหมือนจะ
เป็นลม พลังคิดอย่างท้อถอยว่า
“นี่เห็นจะไม่ใช่ขโมยธรรมดาเสีย
แล้ว มันทำเสียเราจะเป็นบ้าให้ได้”
แล้วก็วิ่งไปที่ประตูหน้า พอเปิด
ประตูก็แทบจะล้มพับใน วงแขน
ตำรวจผู้หนึ่ง ตำรวจนั้นถามว่า
“เกิดอะไรขึ้น ข้าเดินตรวจมาทางนี้
ได้ยินเสียงแปลก ก็เข้ามาดู”

จินนัปปะไม่เคยคิดจะขอขอบคุณ
ใครเท่าขอบคุณตำรวจในขณะนั้น
จินนัปปะดึงมือตำรวจเข้าไปข้างใน
และพาตรงเข้าไปในห้องนอนแล้วก็
ไขตู้ หยิบหีบเพชรอันมีค่ามาส่งให้

ตำรวจแล้วร้องว่า “เอา เอาไป
เอาไปเก็บไว้ที่สถานีตำรวจ ก่อนที่
จะมีใครมาขโมยเอาของข้าไป”

ตำรวจนั้นตะลึงงัน แต่ก็ยัง
ตั้งใจฟังจินนัปปะเล่าเรื่องอย่างสงบ
แล้วพูดขึ้นว่า

“เอาเถอะ ข้าจะดูแลเพชรให้
ท่านเอง ถ้าท่านต้องการให้ข้าทำ
เช่นนั้น ข้าจะออกเวรอยู่แล้ว ข้าจะ
เขียนใบรับให้ท่านไว้ และจะนำหีบ
เพชร ไปเก็บไว้ที่สถานีตำรวจตอน
เดินกลับบ้าน”

แล้วก็เขียนใบรับในกระดาษที่
ดูว่าเป็นกระดาษของทางการ ครั้น
ให้ไปแล้วจินนัปปะซึ้งจะสงสัยว่า
ตัวเองทำผิดหรือทำถูก แต่ก็หมด
ห่วงไป พอตำรวจออกไปพ้นบ้าน
แล้ว จินนัปปะก็เข้านอนและนอน
หลับสนิทไม่ได้ฝันอะไรเลย ทั้งนี้

เพราะจินนัปปะอดหลับอดนอนมา
เป็นอาทิตย์ๆ คืนนั้นนับเป็นคืนแรก
ที่ได้นอนหลับสนิท ครั้นเช้าขึ้นก็ยัง
ไม่อยากจะตื่น จึงได้นอนหลับต่อไป
อีกตลอดทั้งวัน นับเป็นความอิสระ
เสรีที่จินนัปปะเพิ่งได้ พบใหม่
ที่จริงจินนัปปะตื่นขึ้นมาครั้งหนึ่ง
แล้ว และในระหว่างครึ่งหลับครึ่ง
ตื่นอยู่นั้นได้คิดว่าจะไปสอบถาม
ที่สถานีตำรวจดีหรือไม่หนอ ว่าได้
เก็บหีบเพชรของตนไว้เรียบร้อย
หรือไม่ แต่ด้วยความง่วงและเพลีย
จึงได้หลับต่อไปอีก

เมื่อตื่นขึ้น ใครจะมาแปลก
ประหลาดใจยิ่งไปกว่าจินนัปปะเป็น
ไม่มี เมื่อได้เห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าว
ว่า “ความใจดีมีเมตตากรรมของ
พ่อค้าเพชรผู้มีชื่อเสียง” ขว้ต่อไป
มีว่า “นายจินนัปปะพ่อค้าเพชรได้
ส่งเงินจำนวนหนึ่งพัน รูปีมายัง

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ขอ
ให้ช่วย แจกจ่าย ให้แก่องค์กรที่
สงเคราะห์ คนยากจนตามที่เห็น
สมควร” และลงท้ายได้มีข้อความ
แสดงความยินดีแก่จินนัปะที่ได้
เสียสละเพื่อสาธารณประโยชน์

จินนัปะอ่านแล้วแทบช็อก
นึกไม่ออกว่า ใครเอาเงินไปให้
หนังสือพิมพ์ คิดไปคิดมาก็ใจหาย
วาว นึกถึงหีบเพชรที่ตนฝากไปแก่
ตำรวจคนหนึ่งเมื่อคืน เมื่อสอบ
ถามไปที่สถานีตำรวจ จินนัปะก็
ได้รับคำตอบว่า ไม่มีตำรวจคนใด
ไปทำการเช่นนั้น จินนัปะถึงกับนั่ง
กุมขมับคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี
จะไปแจ้งความหรือไม่ เพราะถึง
อย่างไรเพชรนั้นก็มากกว่าพัน
รูป แต่แล้วจินนัปะก็เข้าใจเรื่อง
ได้ดี เมื่อได้รับจดหมายบอกว่า

“เพชรท่านคงจะหายไป ๓ เม็ด
๒ เม็ดข้าได้ขายไป ได้เงินมาพัน
รูป ข้าได้ส่งไปให้หนังสือพิมพ์
ส่วนเม็ดที่สามนั้นข้าเก็บไว้เองเป็น
คำตอบแทนที่ได้เสียเวลาให้บทเรียน
แก่ท่าน จงจำไว้ว่าความมีใจเมตตา
กรุณาจะช่วย โลกให้พ้นความทุกข์
เวทนาและความเห็นแก่ตัวไปได้”

และก็ได้ผล เพราะหลังจากที่
จินนัปะนอนไม่หลับอีกคืนหนึ่ง
ด้วยความเสียดยเพชรแล้ว จินนัปะ
ก็ได้คิดว่า “เราถูกลงโทษสาสมกับ
ความตระหนี่ความเห็นแก่ตัวของเรา
แล้ว แล้วเราได้รับประโยชน์อะไร
จากชีวิตบ้างเล่า ถ้าอย่างนั้นเปลี่ยน
เป็นคนมีใจกรุณาเสียมีดีกว่าหรือ
เพื่อจะได้รับความสุขจากการที่เราได้
ให้ความสุขแก่ผู้อื่นบ้าง” แล้ว
จินนัปะก็ทำตามที่ได้คิด ดังนั้น
ภายใน ๒-๓ เดือนนั่นเอง ก็ได้มี

เสียงชมเชยมาจากผู้คนในเมืองนั้น
ว่า “เออ จินนัปะช่างเป็นคนดี
อะไรอย่างนี้ ช่างมีเมตตา กรุณาแก่
คนยากจนเหลือใจทั่วไปหมด”

บางคนอดพูดถึงอำนาจที่ไม่ได้
ว่า “ตอนนี้อำนาจหายไปไหนนะ
ไม่เห็นหน้าแฉวนอีกเลย คงจะไป
จากเมืองนี้เสียแล้วละมัง” และคน
ที่เรื่องของอำนาจที่คนหนึ่งก็อยู่ข้าง
ตัดเสื้อ ที่อำนาจที่ว่าข้างตัดเสื้อ
เครื่องแบบตำรวจเอาไว้ พอได้เสื้อ
แล้ววันรุ่งขึ้นก็หายหน้าไปเลย ♥

กลืนตอกส้ม (ต่อจากหน้า ๓๑)

‘ประเพณีเราไม่นิยมผู้หญิง
สองผัวสามผัว ถึงผู้หญิงจะเป็น
ฝ่ายถูกก็เถอะ แล้วแถมเป็นฝ่ายผิด
ด้วยซ้ำไป จะทิ้งเขายามลำบาก
ตอนมีความสุข เขาหล่อเหลา
ร่ำรวยแถมก็จับเขาไว้ พอเขาป่วย
ทำงานไม่ได้ แกต้องทำงานแทนก็
คิดจะทอดทิ้งเขาไป’ แม่นั่นเอง
สายตาของแม่เต็มไปด้วยแววตาหนี
ร้ายแรงยิ่งกว่าวาจาเสียอีก

‘ดีแต่ว่าคนอื่น พี่เขยเธอนะ
เขาหลงเงินหลงความสุขที่เมืองนอก
แต่เขาก็ไม่ได้นอกใจเมีย จนแยก
กันอยู่เป็นปีเขายังได้มีใหม่ แล้วเขา
ก็รับผิดชอบลูกของเขาด้วย’ เสียง
ใครคนหนึ่งว่า ฉันท้องตัวลงซ่อน
หลังเก้าอี้ตัวใหญ่

‘คิดจะทำอะไรก็คิดให้ตก ให้
มันขาดเสีย อย่างนี้เลอะลือเล่ง’
พี่โอเอ๊ยเป็นคนสุดท้าย ‘ถ้าทำแล้ว
เก็บมากลั๊กกลุ้มละก็อย่าทำ ถ้ากล้า
จะทำอะไรก็ต้องกล้าพอจะรับทั้งคำ
ติฉินหรือคำชมเชยทุกเมื่อ อย่างพี่
ตัดสินใจทิ้งเขาไว้โน่น เอาลูกกลั๊ก

มาตามลำพัง พี่ก็มา ใครจะว่าบ้า
ทั้งหัวทั้งความสะดักสบายมาได้ก็
ช่างเขา ชีวิตของเราเราเลือกเรา
ดำเนินเอง อย่าให้คนอื่นมาใช้อิทธิพล
กับเรา ถ้าอยากหย่ากับคุณสันต์ก็
หย่า แต่ถ้าทำแล้วเก็บเอาความคิดเอา
มาเสียใจ สำนึกผิดไปชั่วชีวิตก็อย่า
ทำ เธอแค้นคน แกร่งสังคม หรือ
เปล่าละ เชียวหวาน แกร่งคำว่าการ
ของพ่อแม่พี่ๆ หรือเปล่า กลัวคน
นินทาว่าร้าย หรือเปล่า ทำแล้ว
สบายใจก็ทำ ไม่สบายใจก็อย่าทำ’

“ฉันทาไม่ได้” ฉันทะโกนถ้อง
แต่เสียงที่ผ่านลำคอออกมาเหมือน
เสียงกระซิบ ฉันทพลิกตัวสะดุ้งตื่น
แดดจ้าส่องเข้ามาจนถึงเตียง ม่าน
หน้าต่างถูกรูดเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง หมอ
สันต์นั่งอยู่ข้างหน้าต่าง ตรงหน้า
มีอาหารเขาวางอยู่พร้อม

ทั้งที่ห้องปรับอากาศแต่ฉันท
เหงื่อท่วมตัว

“คุณตัวร้อนนะ เชียวหวาน”
เขาเอ่ยขึ้นก่อน “นพพันธุ์เขามา
ดูแต่เช้ามีด เลยส่งอาหารเข้ามากิน
โน้น เมื่อคืนนอนทรนทรายมากนะ
คุณตุ้มๆ”

ฉันทยกฝ่ามืออังหน้าผากตัวเอง
รู้สึกปวดหัว ตาพร่าเล็กน้อย

“ลุกไปที่โต๊ะเองหรือคะ หรือ
ว่านพพันธุ์ช่วย”

“ลุกมาเอง ค่อยๆเกาะมา ว่า
แต่หวานละอะ กินยาแก้ไข้หน่อยจะ
ดีกว่านะ เรียกเด็กให้ไปหามาให้
ห้อยนมออกไว้เรียกเด็กข้างล่างได้”

เขาได้รับความสะดวกสบายมา
แต่เด็ก ผิดกับฉันท ห้อยนอนห้อยน
เป็นห้องชายโสดก็จริง แต่เตียงกว้าง
พอนอนสองคน ตู้อ่างก็กว้างใหญ่
จะเรียกหาคนรับใช้เมื่อใดก็ได้ ➤

บรรจบ พันธเมธา

๗ ๓๔ ธันว ๒๕ ๒๕๒๕

นิทานนานาชาติ

ไม้วิเศษ

(นิทานยังการี)

คนขี้โกงที่ชอบหลอกคนว่าตนมีของวิเศษอย่างศรีธนชัยและคนอื่นๆ ในนิทานอื่นต่างๆ นั้น นิทานยังการีก็มีเล่าเหมือนกัน และของวิเศษที่คนขี้โกงหลอกคนอื่นๆ นั้นก็แปลกๆ แตกต่างกับของคนอื่น ดังที่เป๊กกี้ ฮอฟมันน์ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านยังการีดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีนักศึกษาสามคน แต่ละคนมีรูปร่างสูงใหญ่ไว้เคราด้วย คนทั้งสามตัดสินใจจะออกไปท่องโลกเพื่อแสวงหาหนทางของตนเอง ดังนั้นจึงได้ออกเดินทางในตอนเช้าอันแจ่มใสในวันหนึ่งในฤดูร้อน เดินทางมาไม่ช้าก็มาถึงทุ่งโล่ง และต่อมาอีกสักครู่ก็ได้มาถึงหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง และได้เห็นชาวนาซราคนหนึ่งเดินมาตามถนน เห็นเช่นนั้น นักศึกษาหนึ่งก็ได้ถามขึ้นว่า

“สวัสดีพ่อลูก ไหนบอกเรารู้ว่า โลกเราอยู่ได้นานอีกเท่าใด”

ชายชาวนาเบ็ดหมวกแสดงการระวางตอบว่า “วันหนึ่งซึ่งน้อยกว่าวันนี้” นักศึกษาทั้งสามฟังแล้วหัวเราะชอบใจ นักศึกษาคนที่สองจึงถามขึ้นบ้างว่า

“ศีลธรรมนั้นงอกบนต้นไม้ชนิดใด”

“ได้ทั้งนั้นแม้แต่ในวัชพืช” ชายนั้นตอบอย่างนอบน้อม “บางทีในดอกไม้สวยๆ ก็ได้”

“ฉลาดตอบจริง” คนทั้งสามร้องออกมาพร้อมกัน แล้วคนที่สามก็พูดขึ้นว่า “ขอถามอีกข้อเถอะว่าอะไรอยู่ในหมวกพ่อลูก คงจะเป็นของมีค่าอะไรระมัง พ่อลูกจึงมักจะรีบเอาหมวกสวมหัว แล้วก็ค่อยๆ สวมอย่างระมัดระวังด้วย”

ชายชาวนาแก้มหัวคำนับอีกทีหนึ่งพลางพูดว่า “พ่อหนุ่มตามข้ามาในร้านเหล้านี้หนอยซี ข้าจะได้แสดงให้ดู” คนทั้งสามได้ยินแล้วถึงกับชะงัก เพราะแต่ละคนไม่มีเงินแม้แต่เหรียญเดียว เมื่อไม่มีเงินจะเข้าไปในร้านเหล้าได้อย่างไร แต่แล้วคำก็ปรึกษากันว่า “ก็เขาเชิญเราไม่ใช่หรือ ถ้าอย่างนั้นก็ไปลองดูซิ”

ชาวนาไปยื่นคอยคนทั้งสามตัดสินใจอยู่ที่หน้าประตูร้านเหล้า ครั้นเห็นนักศึกษาทั้งสามตกลงใจตามตนเข้ามาในร้านเหล้าแล้ว ชายนั้นก็เข้าไปกระซิบเจ้าของร้านว่าให้

เสิร์ฟเหล้าให้ชายทั้งสามนั้นจนครบห้าเหรียญ คนทั้งสามก็เข้าไปนั่งที่โต๊ะ แล้วก็ตั้งหน้าดื่ม ดื่มแล้วก็เลียริมฝีปาก แล้วร้องว่า

“นี่ซิเป็นวิธีดำรงชีวิต คือเข้ามาในร้านเหล้าโดยไม่มีเงิน นั่งโต๊ะแล้วก็ดื่มเหล้าไวน์อย่างคึกคัก นี่ซิวิเศษอย่างนั้น”

พูดแล้วก็หยิบโต๊ะเรียกบอยให้นำเหล้ามาเสิร์ฟอีก เจ้าของร้านได้เข้ามาบอกว่า

“ท่านดื่มเหล้าของข้าไป ๕ เหรียญแล้ว ข้าไม่อาจจะเสิร์ฟเหล้าท่านอีกได้ จนกว่าจะจ่ายเงินห้าเหรียญมาก่อน”

“แต่เราไม่มีเงินเลย” คนทั้งสามพูด ออกจะรู้สึกวิตกบ้างแล้ว “มองดูกระเป๋าของเราซิ เกลี้ยง ไม่มีอะไรเลย”

พูดเสร็จก็ถ่วงกระเป๋าทิ้งให้ดู ไม่มีเหรียญอะไรเลยแม้สักเซนต์เดียว เจ้าของร้านชักหน้าแล้วก็เคาะเท้า ชาวนานั้นมองดูแล้วก็ขมและพูดแก่เจ้าของร้านเหล้าว่า “เอาเถอะ หมวกของข้าจะจ่ายแทนให้เอง” พูดแล้วก็ถอดหมวกออกแล้วเขย่งก็ปรากฏมีเหรียญใหม่เอี่ยม ๒๐

วาววับร่วงกราวลงบนพื้น ชาวนาก็ลงหยิบเงินส่งให้เจ้าของร้าน แล้วก็หันมาทางนักศึกษาทั้งสาม พลาทพูดว่า

“ท่านเห็นแล้วไหมแล้วว่า อะไรอยู่ในหมวกของข้า”

พูดแล้วก็หันหัวกลับอีกครึ่งหนึ่ง นักศึกษาทั้งสามถึงกับอึ้งตะลึงงัน พลาทก็คิดว่า ถ้าหากหมวกนั้นได้เป็นของคนแทนชาวนาผู้นั้น คนจะสำคัญยิ่งใหญ่สักเพียงไหน เพราะเพียงแต่เขย่า ก็จะได้เงินเสียงเงินกรังกร่วงลงมาบนพื้น ไม่ได้ ไม่ได้ คนต้องได้หมวกนั้นมาเป็นของตน แต่ว่าชาวนาไม่ยอมขายหมวกของตนโดยเด็ดขาด นักศึกษาก็ยังปรักษาหารือกันอย่างกระตือรือร้น แล้วก็สาบานว่า ไม่ว่าหมวกนั้นจะมีราคาสักเท่าใด คนต้องได้เป็นเจ้าของให้ได้ และจะต้องไปหาเงินมาซื้อ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม บางทีอาจจะให้หมวกพิเศษไปนขายเงินใช้หนี้ของมันเอง ดังนั้นจึงอ้อนวอนชาวนานั้นให้ขายให้ตน ชาวนาก็เคืองขึ้นว่า

“ก็ท่านไม่มีเงินสักเซนต์เดียว เมื่อไหร่ที่พลิกกระเป๋าคูแล้ว แล้วท่านจะมาซื้อหมวกของข้าได้อย่างไร แค่นี้หาเหรียญก็ยังไม่มีจะจ่ายเลย”

“เราจะหาเงินมาให้จนได้ซิ” คนทั้งสามตอบอย่างจริงจัง “ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เราจะต้องได้หมวกของท่านมาเป็นของเรา”

ในที่สุดชาวนาก็ยอม พลาทวางอุบายว่า “ทั้งจริงซาก็เป็นคนแก่แล้ว ถ้าท่านจ่ายให้ข้าเพียงห้าร้อยเหรียญ หมวกก็จะเป็นของท่าน ไม่ต้องถือเป็นการเสียสละนะ ข้ากับ

เมย์ข้าจะต้องมีชีวิตอยู่ให้ได้ด้วยเงิน ห้าร้อยเหรียญเท่านั้น จนกว่าเราจะตายไป” แล้วก็พูดเส่ซ่าว่า “เอาเอาไปซิ”

“ขอบใจเหลือเกิน พ่อลุงขอบใจจริงๆ” คนทั้งสามร้องขึ้น แล้วก็โดดไปคว้าหมวกในทันทีทันพร้อมกัน แค่ออกจากนั้นก็กระซิบกระซาบกันอย่างร้อนใจว่า “เอ๊ะ แล้วเราจะไปได้เงินจากไหนมาให้เป็นค่าหมวกละ คิดเร็ว จะได้จากไหน”

“ท่านเถานต์ใจล่ะ” นักศึกษาคนหนึ่งพูดขึ้น “ท่านเถานต์ใจเป็นหัวหน้าหมู่บ้านนี้ ท่านคงให้เราข่มหรือกระ เพราะท่าทางเราเป็นคนซื่อๆ และพอเราได้หมวกมาแล้ว เราก็ต้องจ่ายท่านได้แน่นอน”

แล้วคนทั้งสามก็รีบไปหาท่านเถานต์ไปเล่าเรื่องให้ฟัง แม้ท่านจะรู้สึกอย่างไรๆ กับเรื่องที่คนทั้งสามเล่าตรงนั้นบ้างตรงนั้นบ้าง แต่ในที่สุดท่านก็ให้ข่มมา และคนทั้งสามก็นำเงินห้าร้อยเหรียญมาจ่ายให้แก่ชาวนา ซึ่งเดินทางต่อไป หัวเราะไปบ้าง ร้องเพลงไปบ้างด้วยความร่าเริงใจ

ฝ่ายคนทั้งสามเมื่อได้หมวกพิเศษของชาวนามาแล้ว ก็เชื่อว่าเมื่อต้องการอะไร หมวกคงจะจ่ายให้ได้ ดังนั้นจึงจัดการเขย่า ก็ได้มีเหรียญร่วงมาเหรียญหนึ่ง สันอีกทีก็ออกมาอีกเหรียญหนึ่ง บางทีถ้าสั่นหลายๆ หน คงจะร่วงลงมาทีเดียวหลายๆ เหรียญ คนทั้งสามเชื่อเช่นนั้น กรันมาถึงหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง คนทั้งสามก็รีบไปที่ร้านอาหารและสังคินเนอร์ ชุดใหญ่มาขึ้นให้เต็มที่ คนทั้งสามบอกบ๊วยด้วยท่าทางใหญ่โตว่า

“เอามาทุกสิ่งทุกอย่าง เมาอาหาร

อย่างประณีตที่สุด เราต้องได้ของที่ดีที่สุดและมากๆ ด้วย”

เมื่อบ๊วยนำอาหารมาเสิร์ฟ ต่างก็กินกันสนุกสนาน กิน กินจนแทบจะไม่หายใจ มันช่างเป็นอาหารที่เอร็ดอร่อยเสียเหลือเกิน นักศึกษาทั้งสามวางหมวกพิเศษไว้ตรงกลางโต๊ะเพื่อจะดูอย่างชื่นชม แล้วเรียกหมวกนั้นว่า “หมวกเพื่อนแก้ว หมวกจะจ่ายแทนเรา ช่างเป็นหมวกพิเศษจริงๆ หมวกที่ผลิตเงินออกมาได้ เอ้อ หมวกสวย หมวกแปลกประหลาด หมวกที่มีไอจาร์จะจ่ายแทนเรา บ๊วยไปเอามาเติมอีกทุกอย่างละ เคียววนนะ” เมื่อกินอิ่มแล้ว คนทั้งสามแทบจะลุกจากโต๊ะไม่ไหว บิลค่าอาหารนั้นก็มหาศาล แต่ไม่มีใครหวั่นไหว จัดแจงจับหมวกเขย่า เขย่า แล้วก็เขย่า เขย่าแล้วเขย่าอีก ตลอดจนถึงข้างในหมวกให้ปลิ้นออกมา แล้วก็ทุบบ้าง บีบบ้าง แดกเปล้าไม่มีอะไรร่วงลงมา เป็นอันว่าหมวกนั้นจะไม่ผลิตเงินมาจ่ายเป็นค่าคินเนอร์ อันแสนอร่อยแต่แพง ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไร บ๊วยจึงคุกคนทั้งสามแล้วก็ออกไปบอกเจ้าของร้านเข้ามา เจ้าของร้านก็จ้องมองคนทั้งสามด้วย เมื่อเห็นไม่มีทางจะได้เงินแน่ เจ้าของร้านก็แผดเสียง พลาทข่มมือให้คนทั้งสามไปที่ครัว คนทั้งสามจะต้องทำงานชดใช้ค่าอาหารที่กินไปทุกชิ้นทุกคำ กว่าจะใช้หมดก็เป็นเวลาช้านาน

เมื่อหลุดพ้นหนี้สินแล้ว คนทั้งสามพูดอย่างเกียติกัน “เราจะจัดการกับตาเฒ่าชาวนานั้นให้ได้ ถ้าอย่างนั้น มาเถอะ กลับไปยังหมู่บ้านนั้นอีกดีกว่า หมู่บ้านที่เราพบแกลเป็นหนแรกนี่” (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

เข้าไปดู ไม่เห็นมันห rokok ทันเห็น
แต่ขุ่น”

“ตั้งแต่นั้นมา เวลานั้นโบกรถ
ฉันเลือกโบกแต่รถกระบะ พอเขา
จอดรับ ฉันก็โดดขึ้นทางข้างหลัง
ไม่ยอมเข้านั่งข้างหน้าเด็ดขาด”

“เธอเก่งนะ” มาเริ่มชม
“เป็นฉัน ถ้าเจอแบบนี้เขา ฉัน
ลมจับไปเสียตั้งแต่แรกแล้ว ไม่มี
ปัญญาคิดหาทางเอาตัวรอดหรอก น
รอดมาได้ แล้วยังไม่ยอมเลิกโบกรถ
อีกด้วย เก่งแฮะ ฉันนะ พอพระ
อาทิตย์ตกไม่มีแสง ฉันก็ไม่กล้านั่ง
แท็กซี่คนเดียวแล้ว ขนรถเมย์เอา
แน่นเท่าแน่นฉันเบียดได้ นวนั้นไม่มี
รถเมย์ เดี่ยวฉันนั่งแท็กซี่กลับบ้าน
แล้วก็ไม่ออกมาอีกแล้ว เอ...แท็กซี่
วันนั้นก็ไม่มีนะ แฮะ วา...”

ยังไม่ทันที่ใครจะเสนอพาห่อ
ไปส่งบ้าน คาร์โลสก็พาตัวสูง
โขงโขงเดินหน้าชิดเข้ามางัดแปะ
เสียก่อน มานูเอลตอบไล่เพื่อน
ดังบ้าน

“เป็นไงวะ หน้าชิดหน้าเขี้ยว
มีรถขับ ไม่ต้องเดินอย่างข้า ยัง
อุตส่าห์มาหน้าชิดตัวฉัน”

คาร์โลสยังหน้าชิดอยู่ตามเดิม
ส่งเสียงสั้นๆ ออกมาว่า

“เดี๋ยวนี้ใครจะทำทานเลี้ยง
ข้าวผม ผมหมดตัว” ว่าแล้วก็ยกมือ
ขึ้นกุมหัว “รู้ไหม เมื่อเช้า ผมออก
จากบ้านผ่านคูปักไก่มาหน่อย เห็น
คนโบกรถกันจ้าละหวั่น โอ้ผมมัน
ไม่เคยจอดรอรับใคร ก็เลยไม่ได้
รับใครมาสักคน ทันทีพอมารถอีก
หน่อย เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินข้าๆ
เดินไป โบกมือขออาศัยรถไปด้วย
โอ้โฮ...ผู้หญิงคนนั้นสวย สวยมาก
สวยจนทำให้ผมจอดรอรับได้

นั่นแหละ เขาก็นั่งมาเจียบๆ ผมจะ
ชวนคุยก็ยังเหนียม นึกในใจว่าเดี๋ยว
จะพาไปส่งให้ถึงที่แล้วก็ถือโอกาส
คุย ที่ไหนได้ พอเกือบจะเข้าก็ได้
เท่านั้นแหละ แม่สาวสวยควักมิด
แหลมเจียบออกมาจ่อที่ข้าง

‘เงินในกระเป๋าเสือนั้น เอาออก
มาให้หมด’ เขาว่าเสียงโตะเขี้ยว ‘ถ้า
ขัดขึ้นฉันแทงจริงๆ’ แล้วก็เอามิด
จิ้มเอาก้มเอา นิ่ง เลือดออกมา
นิดหนึ่ง” เขาเอี้ยวตัวให้เพื่อนๆ ดู
รอยเปื้อนเลือดเป็นจุดเล็กๆ ที่ข้าง
“โอ้ผมมันก็โชคไม่ดี รบออกจากบ้าน
แม่ให้เงินมากก็เอาขัดเข้าไว้ในกระเป๋
เสื้อ ชาวบ้านร้านตลาดเห็นถนัด
เพราะเสื้อมันบาง ผมนึกในใจว่า
จะไม่ควักเงินให้หรอก แทงก็แทง
ด้านตรงจอยข้างหน้ามองเห็นๆ เอง
ตำรวจตรงนั้นเยอะ ขยสาวคงไม่
กล้าห rokok ที่ไหนได้ แม่กระซอก
เสียงขู่ ว่า ‘ควักเงินออกมาเสียดีๆ
ไม่งั้นเดี๋ยวถึงด้านตรงข้างหน้า
ฉันจะบอกตำรวจว่าคุณรบฉันมาแล้ว
พยายามจะทำผิดมีรายกับฉัน’ เสร็จ
เลยผม ต่อให้ผมปฏิเสธยังไงตำรวจ
ก็ไม่มันเชื่อผมแน่ ผมรู้ ก็ขายบ้ำ
นแกสวายเป็นบ้า หน้าตาเชกซัดด้วย
ผมเลยต้องควักเงินออกให้แต่โดยดี
โอ๊ย...เจ็บใจ เจ็บใจที่สุดก็ตอนไหน
รู้ไหม ตอนที่ผมต้องจอดที่ด้านตรง
แล้วขายนเขาถึงจากรถ ขยหวาน
บอกผมเสียงดัง จนทุกคนแถนั้น
ได้ยินกันหมด ว่า ‘ขอบคุณนะจ๊ะ
ที่รัก สวัสดิ์จ๊ะ’ เอ๊ย...ตำหรถตำรวจ
พากันอวยชัยให้พรว่าผมมีแฟนสวย
เอ๊ย...เจ็บใจ”

เจ้าตัวทำท่าเหมือนกับจะเอาหัว
โหม่งโต๊ะเรียนตาย มานูเอลส่งเสียง
หัวร่อกๆ น้า คนอื่นๆ เลยหัวร่อ

ตาม ทั้งๆ ที่กึ่งสารคนเคราะห์ร้าย
อยู่หรือ

ทุกคนช่วยกันส่งเคราะห์ที่
มากบ้างน้อยบ้างตามกำลังเงิน

มานูเอลยัดเงินทั้งหมดใส่
กระเป๋าเสื้อให้คาร์โลส พร้อมกับ
คำรามส่งสอนว่า

“โง่แล้วอย่าเสือกตาบอด... โง่
แล้วอย่าเสือกตาบอด”

เรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน
ห้อง ๒๑๒ ของมหาวิทยาลัยการอลิก
ก็โดนไม่ได้ทำให้เจ้าตัวและคนที่
ได้รับรู้ หวาดหวั่นแต่อย่างใด
เอควาดอร์ยังเป็นเมืองอันน่าพิสมัย
สำหรับนักโบกรถ และนักรับคน
โบกรถ อยู่เช่นที่เป็นมาแต่ก่อน
ร้อนชะไร ♥

ไม้วิเศษ (ต่อจากหน้า ๒๔)

ขณะมาตามทาง ก็ได้มาถึง
ป่าใหญ่แห่งหนึ่ง และโชคดีเสียจริงๆ
เจอตาเฒ่าที่ตรงนั้นกำลังโค่นต้นไม้
พอแลเห็นคนเหล่านั้น ตาเฒ่าแกก็
จำได้ แต่ว่าจวนตัวหน้ไม่ทัน ตา
เฒ่ารู้ว่าจะต้องหาทางทำอะไรสัก
อย่างหนึ่งไม่ให้คนที่ตามมาทัน
เป็นใคร ดังนั้นจึงรีบหยิบเลื่อยที่อยู่
ใกล้ๆ มาจัดการเลื่อยอย่างคึกคักที่
ตรงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แล้วกรอง
ต้นไม้ว่า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย ต้นไม้ใหญ่
ต้นนี้กำลังจะล้มมาทับข้า แล้วจะ
บดขยข้าตายด้วย ช่วยด้วย”

แล้วตาเฒ่าก็เอาไหล่ดันต้นไม้
อย่างเต็มแรงจนนักศึกษาทั้งสาม
คิดว่าตาเฒ่ากำลังยันต้นไม้ไว้ไม่ให้
โค่นลงมาจริงๆ เมื่อได้ยินร้องให้
ช่วยเช่นนั้น ก็วิ่งตรงไป ตาเฒ่า

เบือนหน้าไปเสียทางหนึ่งปากก็ร้อง ตะโกนไปตลอดเวลาว่า “ช่วยด้วย เล็ด พระผู้เป็นเจ้าที่รักได้ส่งพ่อ หนุมทั้งสามมาช่วยข้าแล้ว ท่าน คงต้องรู้แล้วว่า ต้นไม้ไม่มีขุม ทรัพย์ซ่อนอยู่” พุดไปพลางร้อง ไปพลาง ทำท่าราวกับว่างานช่าง เป็นงานใหญ่ยิ่งเสียจริงๆ แล้วพุด ต่อไปว่า “ข้ากำลังจะขุดหาขุมทรัพย์ ด้วยตัวของข้าเอง ถ้าหากข้าโค่น ต้นไม้ต้นนี้ออกไปเสียได้” พุดจบ ก็หอบฮักๆ ต่อจากนั้นก็พุดต่อไป อีกว่า “แต่เลื่อยของข้าเลื่อยดำไป หน้อย ถ้าจะดึงเลื่อยออกเดี๋ยวนี้ ต้นไม้ จะต้องโค่นลงมาบดขยี้ข้า แหกเหลว โอ พระผู้เป็นเจ้าที่รัก คงต้องส่งพวกท่านมาช่วยข้าแน่ๆ เลย”

ตาเผ่าทำเสียงดินแดนหวาดเสียว จนคนทั้งสามต้องวิ่งเข้าไปช่วย ตาเผ่าเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า “นั่นแน่ ให้ข้าทำให้ท่านดูเสียก่อนว่า ยันตรง ไหนจึงจะขึ้นต้นไม้ไว้อยู่ ในขณะที่ ข้าวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากเขา เพราะเราจะต้องมีเชือกใหญ่ๆ มา ผูกกับที่ใหญ่ที่สุดตรงยอด จะได้ดึง ต้นไม้ให้โค่นไปทางตะวันตก ส่วน ขุมทรัพย์นั้นอยู่ทางทิศตะวันออก ท่านคงรู้แล้ว เพราะฉะนั้นเราจึง ต้องให้มันโค่นไปทางตรงกันข้าม เออ ข้าดีใจจริงๆนะที่ท่านมาช่วย เอา ท่านผู้มาขึ้นตรงนี้ อีกท่าน หนึ่งขึ้นตรงนั้น ท่านเดินเข้า เอาต้น แรงๆแรงอีกหน้อย เออ ใช้ได้ละ อย่างนั้นละใช่ได้” พุดแล้วก็ยัดตัว ตรงราวกับว่าน้ำหนักต้นไม้ทำให้ หลังแถมทับหัก และพุดว่า “ข้าจะ วิ่งไปท่หมู่บ้านอย่างรวดเร็วที่สุด ที่จะเร็วได้ แล้วจะหาเชือกอย่างดี

มาด้วย คงไม่เกิน ๒-๓ นาที หรือก”

แล้วตาเผ่าก็วิ่งไปยังหมู่บ้าน ปล่อยให้นักศึกษาขึ้นยืนต้นไม้อยู่ อย่างนั้นตั้งแต่เช้าตลอดไปจนถึง บ่ายถึงเย็น ไม่กล้าเคลื่อนไหวไป ทางไหน ด้วยเกรงว่าต้นไม้จะโค่น ลงมาทับ ในที่สุดคนหนึ่งพุดอย่าง บันดาลโทสะว่า “เราจะขึ้นอยู่ที่นั่น ตลอดไปได้อย่างไร” อีกคนหนึ่ง ก็ว่า “ทั้งหิวทั้งเหนื่อย อีตาเผ่านั่น คงไม่กลับมาแล้วละ” คนที่สามก็ เสริมว่า “ไม่มาแน่ๆเลย” แล้วคนที่ สามที่ดูจะมีสติปัญญามากกว่าคนอื่นก็แนะนำว่า “ข้าคิดอะไรมาได้ อย่างหนึ่งแล้ว คือเราพยายามคิด ตัวเราให้ออกห่างจากต้นไม้ให้ไกล ที่สุดและเร็วที่สุดนะ เอานะ ข้าจะ นับ หนึ่ง สอง สาม” พอสนับเสียง นับ ทุกคนก็โดดออกมาพ้นจาก ต้นไม้ ก็ปรากฏว่าไม่มีอะไรเกิด ขึ้น ต้นไม้ต้นนั้นยังคงตั้งตรงและ แข็งแรงมั่นคงอย่างเคย รอยเลื่อย ของตาเผ่านั่นลึกเพียงครึ่งนิ้วเท่านั้น นักศึกษาคนแรกเห็นเช่นนั้นก็พุด ขึ้นว่า

“เราโดนอีตาเผ่านั่นหลอกเอา อีกแล้วซี”

“อีกหนหนึ่งแล้ว” คนที่สอง สำทับ

“ขอให้เป็นหนสุดท้ายเถอะ” คนที่สามพุด “เราต้องไปตามหา ตัวแก่หมู่บ้านให้ได้ แล้วแกะจะต้องเสียใจที่มาหลอกเรา เราจะทำ ให้แกไม่มัวลืมเราเลย เชื้อเถอะน่า ข้าจะต้องแสดงให้แกเห็นให้ได้”

“กินก่อนเถอะแล้วค่อยแสดง” คนที่สองผู้หัวเสมอแนะนำ

ขณะที่คนทั้งสามกำลังโมโห

โกรธอยู่นั้น ตาเผ่าก็ออกจากร้อนใจ แด็กก็หาที่ซ่อนตัวไม่ได้ ซ่อนแล้วก็ ให้เมียลองหา เมียก็หาเจอทุกที่ ไม่ว่าจะซ่อนในตู้ ได้เตียง หลัง ประตู หลังเตาผิง บนหลังคา ออก ไปนอกบ้านในคอกวัว หรือบนต้นไม้ แอปเปิ้ล เมียก็หาพบทุกแห่ง จน ตาเผ่าชักท้อ ในที่สุดเมียก็ท้อใจ เช่นเดียวกันก็ได้แนะนำว่า

“ฟังนะ ตา อย่าได้พยายาม ซ่อนเลย แกล้งทำเป็นตายดีกว่า เอา นอนลงที่นั่นละ ข้าจะเอาผ้าคลุม ให้ ถ้าคนเหล่านั้นมาเห็นตาตาย แล้วก็แล้วก็แล้ว เขาก็จะกลับไปเองนะแหละ”

“เออ มันน่าลองดูเหมือนกันนะ” ตาเผ่าพุด “เราหวังว่าเราจะ หลอกคนทั้งสามได้อีกครั้ง ไปไป เอาผ้ามาคลุมข้าเร็ว”

พอยายเมียคลุมผ้าเสร็จ ก็ได้ยิน เสียงเคาะประตูอย่างแรงด้วยโทสะ ยายเผ่าเอาผ้ากันเปื้อนมาปิดหน้า ทำเป็นร้องไห้คร่ำครวญ “พ่อเผ่า คนดีของข้า ทำไมพ่อเผ่าถึงจะต้อง ตายด้วย ทำไมหนอ ทำไม”

ร้องไห้ไปพลางยายเผ่าก็แอบ มองดูคนทั้งสามตามช่อง นวมือที่ ปิดหน้าอยู่ คนทั้งสามก้าวเข้ามา ข้างในถามว่า “ร้องไห้ทำไม แม่เผ่า”

“ทำไมข้าจะไม่ร้องเล่า” ยาย เผ่าย้อน “ก็ผีผู้แสนดีของข้านอน ตายอยู่อย่างนี้แล้ว ข้ากลายเป็น หม้าย ตัวคนเดียวในโลก ไม่มีใคร จะมาดูแลข้าอีกแล้ว”

“อ้อ ตาคณนั้นเอง” นักศึกษา คนหนึ่งผิวปากดังวูว “ข้าคิดว่าข้า รู้จักแกดี แกเป็นคนขี้โกง โกงอย่าง บรมเลย” พุดแล้วก็เอื้อมมือไป

ควาไม่หนักๆท่อนหนึ่งทวางอยู่ใกล้ๆ ประตู หวดพลกไปท่าเสาอย่างเต็มแรง ปากก็ร้องว่า “นี่แน่ะ อ้ายขโมยเจ้าเจ้าเล่ห์ อ้ายคนโกหก คลบตะแลง” พลก นักศึกษานั่นหวดเข้าไปอีก “เอ้า เอานไป”

“โอ๊ย...โอ๊ย” ตาเฒ่าร้องลั่น โดดลูกขึ้นด้วยความเจ็บปวด แสดงให้เห็นว่า แกยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตาย แต่ด้วยปัญญาไวของแก แกจัดแจงถูกเขาลงตรงหน้าคนทั้งสามพูดทำท่าขอบบญขอบคุณว่า “ท่านผู้มีคุณ ท่านช่างมีความกรุณา พระผู้เป็นเจ้าต้องประทานพรให้ท่านแน่ๆ เลย ตอนนั้นขารู้แล้วว่าไม่ท่อนนี้มีความวิเศษมหัศจรรย์ เมื่อวานนั้นข้าเห็นหมาตายในสวน จึงเอาไม้ขึ้นไปตีเขา หมานั้นถูกตีทันทีแล้ววิ่งไปเลย” เมื่อเห็นผู้ฟังฟังตนพูดทุกถ้อยทุกคำ ตาเฒ่าก็พูดต่อไปว่า “ข้าได้ยินเพื่อนบ้านบอกว่าม้าตัวโปรดของท่านเฒ่าเพิ่งตายลง ท่านเฒ่าเสียใจมาก เพราะท่านรักของท่านนักหนา ข้าเลยไปตีมันโดยไม่ได้ออกท่านเฒ่า ข้าหวดม้าด้วยไม้วิเศษท่อนนี้ ม้าวิ่งได้ปรี๊ดเลย ท่านเฒ่าคิดถึงกับน้ำตาไหลด้วยความดีใจ”

“มหัศจรรย์จริง” นักศึกษาพูด พอรูสึกว่าปลอดภัย ตาเฒ่าก็ลุกขึ้นพูดแก่เมียว่า “นี่แน่ะ ขาย ทำไมเราไม่มอบเงินทั้งหมดที่ท่านเฒ่าให้ เป็นค่าทำเหม้าของท่านพี่ขึ้นมาได้ ให้แก่พ่อหนุ่มทั้งสามนี้เล่า เรามีมากเกินกว่าจะใช้หมด แล้วเราก็อาจอาศัยไม้วิเศษนี้เลี้ยงชีพ ถ้าเมื่อไรเกิดมีคนสำคัญคนใหญ่คนโตตาย ข้าจะรับเอาไม้ไปช่วยทำให้

เขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา แล้วเราก็จะยังมีเงินมีทองเพราะไม้วิเศษท่อนนี้ละ”

“ฮ้า” ชายทั้งสามร้องออกมาพร้อมกัน “ตาเฒ่าหลอกเราสองหนแล้วนะ พอกันเสียทีซี เราจะเอาไม้วิเศษนี้ไป เงินทองแก่เก็บเอาไว้อเองเถอะ”

“ไม่ได้ ไม่ได้” ตาเฒ่าค้านเต็มที่ “ไม่ว่าต้องเก็บไว้ ข้าจะให้เงินท่านทั้งหมดเท่าที่ท่านจะเอาไปได้ แล้วจะเอาทองใส่กระเป๋าทิ้งไว้ด้วย ท่านจะได้เป็นเศรษฐีเงินล้านทีเดียว ขอเพียงทั้งสามบิณฑิมีคำคือ ไม้วิเศษของข้าไว้กับแล้วกัน”

คนทั้งสามไม่ฟังเสียงฉวยได้ ไม้วิเศษนั้นวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตา ปลอ่ยให้ตาเฒ่าหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง ร้องลั่นว่า “ปลอ่ยให้มันเอาไม้เก่านั้นไปเถอะ เป็นอันเราหลอกมันได้อีกหนหนึ่งแล้ว เป็นหนที่สาม ฮ้า ฮ้า ฮ้า ฮ้า”

นักศึกษาทั้งสามได้ไม้วิเศษไปก็รักษาไว้เป็นอย่างดีราวกับทำด้วยเพชรอันสูงค่าฉนั้นที่เขว คนทั้งสามเดินทางขึ้นเขาลงห้วยไปไกล จนกระทั่งวันหนึ่งได้มาถึงเมืองเมืองหนึ่ง ไปแลเห็นมีการแห่ศพมาตามถนน ม้างามหกตัวที่ห้วยประดับด้วยขนนกสีดำ กำลังลากรถสีดำเป็นเงาที่บรรทุกโลงศพประดับประดาอย่างสวยหรู คนทั้งสามถามคนขึ้นใกล้ เคียงว่าเป็นศพใคร คนนั้นก็ตอบเศร้าว่า

“ธิดาสาวสวยของท่านเฒ่าที่รถคันหลังที่ตามมานั่นแหละ พ่อแม่ของผู้ตายกับเจ้าชายมกุฎราชกุมารคนรักนั้นมา นำเศร้าใจมาก”

“ไม้วิเศษของเรา” คนทั้งสามนึกได้ถึงไม้ของตน จึงรีบไปทรงคืนที่บิดามารดาของผู้ตายนั้น และพูดแก่มารดาว่า “ถ้าท่านจะยอมให้เราลองเอาไม้วิเศษของเราแตะศพ เราอาจจะทำให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้”

มารดาผู้เศร้าโศกได้ก้มหัวยอมให้ทำ และให้คนขับรถหยุด นักศึกษาคนที่อายุมากที่สุดได้ก้าวไปทูลผู้ตาย เอาไม้หนักท่อนนั้นตีไปที่อกของผู้ตาย ชาวบ้านชาวเมืองเฝ้ามองดูอย่างตระหนกตกใจ แต่อะไรนั้น ขณะที่คนดูเฝ้าดูกันแทบไม่หายใจ ธิดาสาวท่านเฒ่าผู้พลูดุ๊กขุนนาง ขยตา แล้วขม

“มหัศจรรย์จริง” ทุกคนร้องลั่น “มหัศจรรย์จริงๆ ดูซิธิดาท่านเฒ่าฟื้นขึ้นมาได้”

หลังจากนั้นได้มีการฉลอง การเลี้ยง การเตรียบทวงแห่แผ่นดิน และคนทั้งสามที่ได้ช่วยชีวิตธิดาท่านเฒ่าคืนนั้นไว้ก็ได้รับทองถุงโตเป็นรางวัล พร้อมทั้งอาหารการกินและเหล้า จะกินดื่มมากมายเท่าไรก็ได้ ไม่จำกัด คนทั้งสามได้เสียผ้าไหมได้ม้ายาวมาๆ ไม่ว่าอยากได้อะไรเป็นสมปรารถนาทั้งสาม และด้วยเหตุที่เป็นคนซื่อ คนทั้งสามก็ได้เอาเงินห้าร้อยเหรียญไปใช้ท่านเฒ่าที่ตนขมเงินมา และด้วยเหตุที่คนทั้งสามร่ำรวยแล้ว จึงไม่เคยได้ใช้ไม้วิเศษนี้อีกเลย ซึ่งก็นับว่าเป็นเคราะห์ดีแล้ว เพราะไม้นั้นหาได้วิเศษอะไรไม่ ที่ธิดาท่านเฒ่าฟื้นขึ้นมาได้ก็เป็นเพราะกำลังปลาดิดคอกหายใจไม่ออก เมื่อถูกตีที่อกแรงๆ กำลังปลาดุดออก จึงหายใจได้ตามปกติ ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เล่ห์เหลี่ยมกลโกง

(นิทานญี่ปุ่น)

ส่วน ๓๐๐๘ กบ. ๓๗

คนที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกง เพื่อโกงคนอื่นแบบชาวต่างชาติ ที่เล่าไปคราวที่แล้ว ชาวญี่ปุ่นมีอยู่หลายคน บางคนทำเป็นคน เชื้อๆ เป็นๆ ตามแบบลุงเชย โดยเฉพาะพวกที่มาจากหมู่บ้านซาจิยา ซึ่งตามประวัติกล่าวว่า เป็นที่หลบซ่อนตัวของพวกลักขโมยเงิน และเพื่อให้พ้นภัยจากการติดตามของศัตรู คนที่นี้จึงคิดนิทานแสดงความ เป็นและเชื้อๆ ของพวกตนขึ้น ซึ่งก็ทำให้พ้นภัยได้จริงๆ นิทานเหล่านี้ ได้เล่าสืบต่อกันมาในบรรดาคนที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ ซึ่งต่างคนต่างถือว่าตนสืบเชื้อสายมาจากพวกเฮอิกะ ริชาร์ด เอ็ม คอร์ดสันได้เล่านิทาน ที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมดังกล่าวไว้ว่าในนิทาน ชาวบ้านญี่ปุ่นหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน ได้นำบางเรื่องมาแล้วไว้ดังนี้

เรื่อง ไก่ฟ้าหรืออีกา เรื่องเล่าว่าวันหนึ่งมีชายคนหนึ่งจากหมู่บ้านซาจิยามาเดินเที่ยวหาซื้อของอยู่ที่โยงาเซะ ขณะที่เดินไปตามถนน ผู้คนตามถนน แลเห็น เขาก็พากันล้อเลียนเรียกว่า “ลุงเชยจากซาจิยามาแล้ว” ชายนั้นได้ยินแล้วรู้สึกโกรธมาก จึงคิดจะหาทางแก้แค้น

คนเหล่านั้น ในที่สุดก็คิดออก จึงได้ว่าจ้างพรานให้หาไก่ฟ้าให้ตัวหนึ่ง และอีกอีกหลายตัว ครั้นได้มาแล้ว ในวันรุ่งขึ้นชายจากซาจิยาก็นำไก่ฟ้าใส่ถุงผ้าสะพายบ่าไป ส่วนไก่ฟ้าก็ผูกกับปลายไม้ถือไป แล้วก็กลับไปยังโยงาเซะอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่เดินไปตามถนนก็ร้องขายไปว่า “นกจะ นก นกจะ นก” ผู้คนเห็นแล้วพากันกระซิบกระซาบว่า “ลุงเชยจากซาจิยามาอีกแล้ว”

ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งทำทางเดินผ่านมา เมื่อแลเห็นไก่ฟ้า ก็สนใจอยากได้ จึงถามว่า “ตัวอะไรนี่” ชายนั้นตอบว่า “สิบเซ็น” ผู้ซื้อได้ยินแล้วก็พอใจบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นขอซื้อ ๓ ตัว” พูดแล้วก็ควักเงินออกมา ๓๐ เซ็น ชายจากซาจิยาก็นำไก่ฟ้าออกมาจากถุง ๓ ตัวยื่นให้ผู้ซื้อแล้วก็พูดว่า “ขอบคุณท่านมาก” แต่ผู้ซื้อที่ยื่นมือมารับกลับชะงัก ร้องออกมาว่า “เอ๊ะ นี่มันอีกา” ชายจากซาจิยาก็เลยย้อนให้ว่า “ไหนท่านว่าท่านจะซื้อนกก็อีกาไม่ใช่หรือนะหรือท่าน” ชายผู้ซื้อทำท่าอึ้งอืดไม่รู้อะไรจะทำต่อไป ในที่สุดเลยรีบเดินหนีไป

เรื่อง กุโจมกับเพื่อนบ้าน กุโจมผู้หนึ่งกล่าวว่าเป็นลูกชายผู้ใหญ่ บ้านของหมู่บ้านแห่งนี้ ลูกหลานที่สืบตระกูลต่อมาเป็นพ่อค้าฟันในโตเกียว เรื่องเล่าว่าวันหนึ่งกุโจมเกิดเงินขาดมือลง จึงได้ไปหาเพื่อนบ้าน เพื่อจะไปยืมเงิน เพื่อนบ้านผู้นั้นรู้ว่ากุโจมจะมาขยืมเงินก็ได้พูดว่า “เงินของข้าที่มีอยู่นั้นนะ มีไว้สำหรับเก็บออม ไม่ได้มีไว้ให้ใครขยืม” กุโจมได้ยินดังนั้นอดโมโหไม่ได้ แต่ก็มิได้แสดงความโกรธออกมา ได้แต่พูดเรียบๆ ว่า “จริงอยู่ละ ที่ข้าอยากขยืมเงินจากท่านทั้งนี้เพื่อช่วยท่านไม่ให้ต้องลำบากหาที่เก็บ ไม่อย่างนั้นอาจจะโดนไฟไหม้หรือถูกผู้ร้ายมาลักขโมยเอาไปได้” เพื่อนบ้านนั้นได้ตอบว่า “โอ๊ย ไม่ต้องมาห่วงเรื่องเงินแทนข้าหรอกข้าคิดของข้าเองอยู่เสมอแล้ว” “ถ้าอย่างนั้นก็ขอโทษที่มาทำให้ท่านเสียเวลา”

กุโจมพูดแล้วก็เดินจากไป แต่ก็มีได้เดินไปไกล พยายามวนเวียนอยู่แถวนั้นเพื่อจะหาให้รู้ว่าเพื่อนบ้านเก็บเงินซ่อนไว้ที่ไหน ครั้นมืดค่ำ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ของเขาดีเกินกว่าที่ฉันคาดคิด

“แต่เขาก็ไม่กล้าทำอะไรเกิน
เลยกับใคร เขาแยกกับเมียมานานแล้ว
คงใครต่อใครมากมายหลายคนแล้ว
ก็ห่างๆ ไป เหมือนไม่มีอะไรเกิด
ขึ้น”

ฉันไม่ได้เป็นคนพิเศษสำหรับ
กวางอย่างที่คุณหลงคิดอย่างนั้นหรือ
หมอสันต์พูดกระทบฉันอย่างจัง
ฉันฉุนเฉียว แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจเขี้ยว-
หวานได้ว่า เธอเพียงแต่ไปคุยกับเขา
เพื่อนอารมณ์เท่านั้นเอง สองคนนั้น
คิดอะไรไม่งามไปเอง บ้านพี่ก็อยู่
ใกล้ๆ กับร้านของกวางจะไปมาหาสู่
กันก็ไม่ใช่แปลก”

อารมณ์ร้ายกาจของฉันค่อยมอด
ไปเมื่อได้ยินวาจาสองประโยคท้าย
ของเขา กระนั้นฉันก็เจ็บอยู่ในส่วน
ลึก ฉันไม่มีแผนที่หญิงเลยไม่ว่าใน
กรณีใดทั้งสิ้น

“มหาวิทยาลัยก็ปิด มีนพพันธ์
ช่วย เราไปขายทะเลกันดีไหม”
หมอสันต์เสนอ

“ไปไหนล่ะคะ”

“ก็ที่เกาะนะซี เพราะที่พี่ไม่
ต้องเสียเงิน ขวนพ่อแม่ของหวาน
ไปด้วย ขวนทุกคนแหละ ใครไป
ได้ก็ไป”

ฉันยิ้ม นึกถึงเหตุการณ์ครั้ง
ก่อน ก็พี่ชายทะเลนั้นมีโชหรือที่ฉัน
ได้ขายคนนั้นมาไว้ในครอบครอง แต่
ฉันกลับเบื่อหน่ายเขาในเวลาไม่
นานนัก

“ไปซ่อมเดินบนทรายก็ดี
เหมือนกัน หกล้มไม่เจ็บ เขี่ยบนดิน
เขี่ยบนทรายโบราณว่าดี แข็งขาจะ
ได้แข็งแรง” ฉันเห็นด้วยกับเขา
ไปขายทะเลก็ได้อยู่ห่างกรกฎไป

เล่ห์เหลี่ยมกลโกง (ต่อจากหน้า ๓๔)

ลงแล้ว ก็โถมก็แอบอยู่ตรงร้วบ้าน
ไม่ช้าก็แลเห็นเพื่อนบ้านนั้นออกมา
ในสวน แล้วก็ขุดหลุมเพื่อจะฝังเงิน
ไว้ในหลุมนั้น พอขุดเสร็จก็อธิษฐาน
ว่า “ขอให้เงินข้าเพิ่มพูนงอกเงยขึ้น
เหมือนทรายเถิด แล้วเมื่อคนอื่น
มาเห็นข้าละก็ ขอให้เงินนี้ปรากฏ
เป็นงูด้วยเถิด”

ได้ยินเช่นนั้น ก็โหมรู้สึกพอก
พอใจเป็นอันมาก อุทานออกมาว่า

ไทยสมัยใหม่ในภาคเหนือ

(ต่อจากหน้า ๔๓)

มาตุหองรับแขก เป็นเครื่องเรือน
หาวายใช้ไม้แกะโปร่งตา หมอน
ประดับกระชกตกแต่งผนังแทนภาพ
เขียน อีกมุมหนึ่งมีหมอนยาวจัด
เป็นที่นั่งพักผ่อนคนุ่สบาย

ทางขึ้นบ้านมีเครื่องเงินเป็น
สังคกแต่ง เข้ากลุ่มกับภาพเขียน
เช่นเดียวกับบนโต๊ะมีเครื่องไม้และ
กล่องแอบแบบหนึ่งของพม่า

ตรงทางขึ้นบ้านจัดสวนบันได
มีโถงน้ำปลูกพืชสวนครัวเช่น
สาระแนเป็นไม้คลุมดิน ตรง
เทอเรซเป็นทึ่กว้างโล่ง ปูเสื่อเสิง
รับรองแขกแบบไทย

บ้านหลังนี้มีบริเวณไม่กว้างนัก
จัดโน่นนิดนั่นหน่อยได้สวยงามตาม
แบบรสนิยมชาวเหนือ การจัดห้อง
ที่ประหยดนั้นทำได้น่าดู คุ้มรสนิยม
ดีไม่ต้องตกแต่งให้พิพิพัหรูหราตาม
ใครๆ ♥

สองสามวัน หัวใจของฉันอาจจะได้
กลับมาอยู่ที่เดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ไปยังสถานที่แห่งความหลัง อัน
แสนสุข (อ่านต่อฉบับหน้า)

“เออ โชคดีอะไร ได้ฟังเรื่องดีๆ”
ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น ก็โหมก็ได้ไปที่
ภูเขาลูกนั้นมาได้หลายตัว กระนั้น
ตกใจในคืนวันนั้น ก็โหมได้แอบเข้า
ไปในสวนของเพื่อนบ้าน จัดการ
ขุดหลุมที่เพื่อนบ้านฝังเงินเอาไว้
เมื่อคุ้ยเงินขึ้นมาหมดแล้ว ก็เอาฝัง
ลงไปใหม่

อีกสองสามวันต่อมา เพื่อนบ้าน
ก็ได้ออกมาในสวน โดยหารู้ไม่ว่า
ก็โหมได้มาทำอะไรที่หลุมเงินของตน
เมื่อขุดหลุมแทนที่จะเจอเงินที่ตนฝัง
ไว้ กลับเจอแต่ขี้ เพื่อนบ้านของ
ก็โหมพูดออกมาว่า “นี่ข้าเองนะ ข้า
เป็นเจ้าของเงินไม่ใช่คนอื่น จำไม่
ได้หรือหรือ” แต่แม้กระนั้นชาวนั้น
ก็ยังอดงงงันไม่ได้ว่า เหตุใดเงินของ
ตนกลายเป็นขี้ไปได้ ทั้งที่ไม่มีคนอื่น
มาแลเห็นสักหน่อย

เรื่องเล่ห์เหลี่ยมของนิเอะ-
โมเนน นิเอะโมเนนออกจะมี
เล่ห์เหลี่ยมมากกว่าใครๆ หลอกคน
ได้ไม่มีวันแม้แต่พี่ชายของตนเอง
เรื่องก็คือว่า นิเอะโมเนนคุยโอ้อวด
ว่ามาของตนออกมาเป็นเงินเหรียญ
พี่ชายผู้เป็นคนคิดจะโลกอยากได้มา
ที่ผลิตเงินให้ตนทุกวัน จึงยอมซื้อ
ของนิเอะโมเนนเป็นเหรียญทองถึง
๔๐๐ เหรียญ แต่เมื่อซื้อไปแล้ว
มานั้นก็กลายเป็นมาธรรมดาหาใช่มา
วิเศษดังที่พี่ชายออกมาเป็นเงินเหรียญ
ไม่ แต่ที่พี่ชายนิเอะโมเนนเชื่อใน
ตอนแรก ก็เพราะนิเอะโมเนนเอา
เงินเหรียญปนไว้กับฟางให้มาเกิน
เมื่อมาออกมา เงินเหรียญจึงออกมา
กับขี้มาด้วย

อย่าว่าแต่พี่ชายของตนเลย
แม้พระแม่เจ้านิเอะโมเนนก็ยังหลอก
เอาได้ ดังเล่ากันว่าในวันฮิกาง

(ระหว่าง ๘-๑๔ มีนาคม) วันหนึ่งซึ่งคนที่ลอสแอนเจลิสจะไปไหว้ที่ฝั่งศพ และทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตาย นิเอะโมเนนก็ได้ไปยังวัดแห่งหนึ่ง ได้หย่อนเงินลงไปในที่รับเงินบริจาคเพื่อเป็นการทำบุญ แต่เมื่อไหว้พระเสร็จแล้ว นิเอะโมเนนกลับเอามือล้วงไปในที่รับเงินบริจาคนั้น พอดีมีข้อขึ้น เงินที่นิเอะโมเนนหย่อนลงไปกลับคิดมีข้อขึ้นมา ทั้งนี้เพราะนิเอะโมเนนเอาเชือกผูกไว้ก่อนจะหย่อนลงไปในที่รับเงินบริจาค เป็นอันว่านิเอะโมเนนเอาเงินใส่ไปหลอกๆ หลอกให้พระให้เจ้าเชื่อว่าคนได้ทำบุญอุทิศให้แก่ผู้ตายแล้ว และเพื่ออุทิศโทษ เมื่อได้เงินคืนมาแล้ว นิเอะโมเนนก็พูดว่า

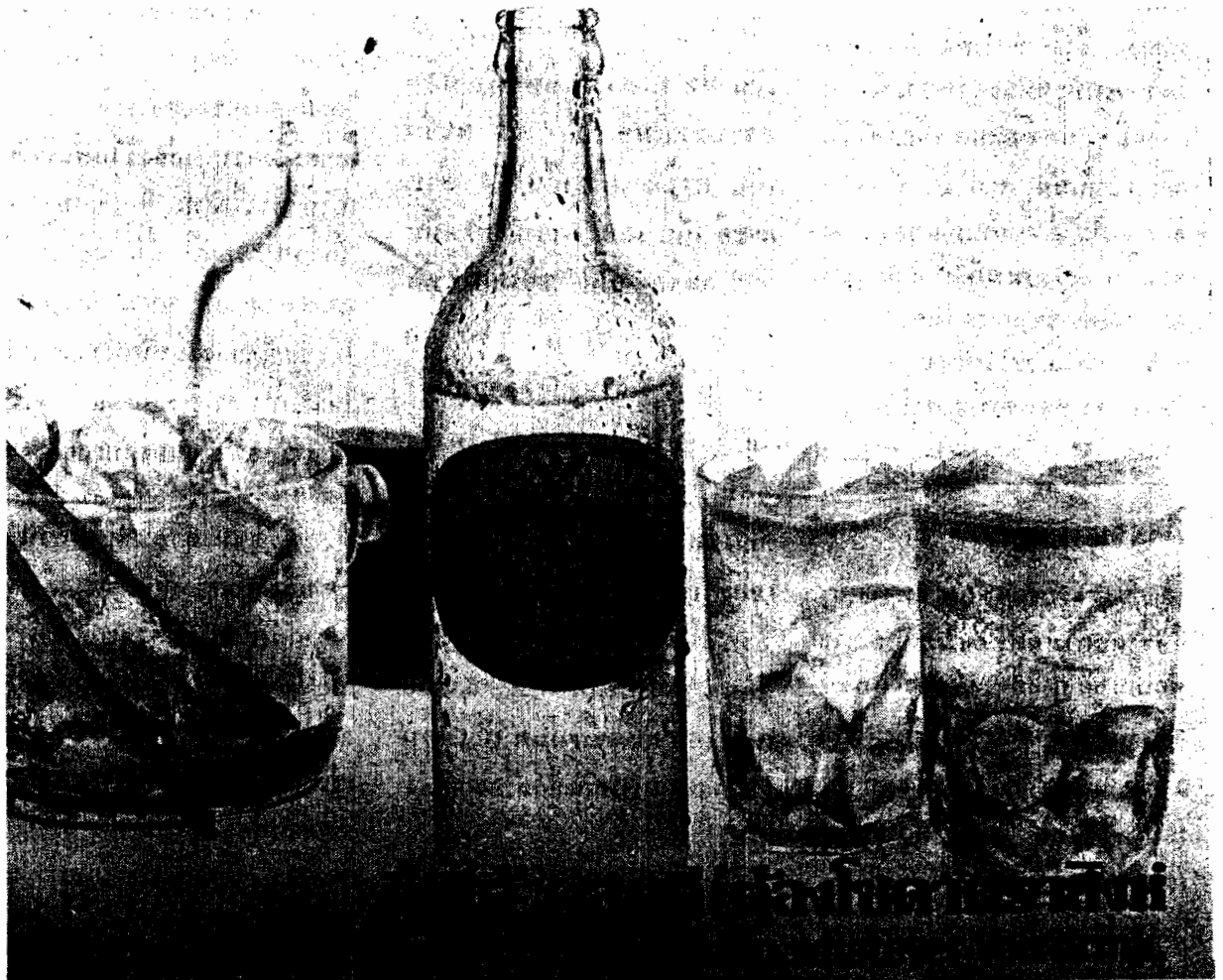
“ขอให้ข้าเอาไว้ใช้ดีกว่านะ หลวงพ่อไม่ต้องการใช้เงินหรอก” มีอยู่ครั้งหนึ่งที่คนลือกกันว่า นิเอะโมเนนสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างแม่นยำราวกับตาเห็น กล่าวคือ วันหนึ่งนิเอะโมเนนไปเที่ยวโอซากาและอยู่ๆก็ร้องออกมาว่า “บ้านข้าไฟไหม้หมดแล้ว” คนที่นั่นฟังแล้วอดแปลกใจไม่ได้พากันพูดว่า “ไม่เห็นมีไฟไหม้ที่ไหน แม้จะไหม้ในที่ไกลๆก็ตาม” นิเอะโมเนนก็ยืนยันว่าไฟไหม้บ้านตนแน่ ส่วนคนอื่นก็ยืนยันว่าไม่มีไฟไหม้แน่ ในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็เลยทำพนันกัน เป็นเหรียญทองถึง ๕๐๐ เหรียญทีเดียว

ราวสัปดาห์ต่อมา เมฆของนิเอะ

โมเนนได้ส่งข่าวมาว่าบ้านไฟไหม้หมดแล้ว ข้าวของในบ้านก็ถูกไฟไหม้หมด ในวันนั้นๆ และวันที่เมฆของนิเอะโมเนนระบุมาเป็นวันเดียวกับที่นิเอะโมเนนบอกใครๆ ในโอซากาว่าไฟไหม้บ้านตน จึงเป็นอันนิเอะโมเนนชนะได้เหรียญทองไป ๕๐๐ เหรียญ

เมื่อตามกันมาทำไมนิเอะโมเนนจึงรู้ได้ว่าเกิดไฟไหม้บ้านของตน ทั้งที่เกิดห่างไกลเช่นนั้น เรื่องนี้ก็หาใช่ว่านิเอะโมเนนมีตาทิพย์แต่อย่างใดไม่ แต่ความจริงนั้นเป็นเพราะนิเอะโมเนนได้ส่งเมียเรียบร้อยแล้วก่อนจากบ้านมา ให้ทำให้ไฟไหม้บ้านในวันนั้นๆ

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อถึงวันไอบอง

อันเป็นวันทำพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษ
ด้วยข้าว ผลไม้ ขนม ผัก และดอกไม้
แล้วก็ตามประเพณีโคมไฟอย่างสวย
งาม เพื่อต้อนรับวิญญาณบรรพบุรุษ
ที่กลับมาเยี่ยมบ้าน และในวันนั้นเอง
นิเอะโมเนนก็ได้ไปทำโอซากาในตอน
กลางคืน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเครื่อง
ขาว ขี่ม้าไปรอบๆเมือง สั่นกระดัง
ไปพลาง ปากก็บ้าร้องแก่ชาวบ้าน
ไปพลางว่า “เมื่อว่าโอบองเข้ามา
เยี่ยมพวกเจ้าไม่ได้ มาได้แต่ในตอน
นี้ พวกเจ้าจึงทำพิธีใหม่อีกครั้งหนึ่ง
มิฉะนั้นจะต้องประสบภัยพิบัติ”

ผู้คนเห็นอะไรตัวขาวๆอย่างนั้น
ก็สำคัญว่าเป็นเทวดามาโปรด จะไม่
ทำตามก็เกรงจะประสบภัยพิบัติจริง
ตามนั้น จึงรีบจัดทำพิธีโอบองเช่น
ไหว้บรรพบุรุษและตามประเพณีอีก
ครั้งหนึ่ง แต่ด้วยเหตุที่ต้องจัดทำ
อย่างกะทันหัน ดอกไม้จึงเกิดขาด
ตลาดหาไม่ได้ทั้งบ้านทั้งเมือง ถึง
ตอนนั้นนิเอะโมเนนก็ได้โอกาสชน
ดอกไม้ใส่เรือจากบ้านในชนบทของ
ตนมาขาย นิเอะโมเนนขายดอกไม้
ในวันโอบองครั้งที่สองนี้ได้เป็น
อันมาก ♥

คนไทย-ไทย (ต่อจากหน้า ๓๑)

โค้งเบาะ=ดวงดอกไม้ เพราะเขา
ถือว่าดอกไม้ก็มีลักษณะเป็น ขาง
คือเป็นลูกๆ อย่างไข้อย่างผลไม้
งวง เป็น โง้ง ห้วย เป็น โหย
อ้วย เป็น โอย กว เป็น ไช ที่เป็น
เออ หรือ ออ ได้แก่ ค้วย เป็น
เคย หรือ ต้อย

สระเออ ของเรา เขาออกเสียง
เป็น เอ ก็มี เช่น เมย เป็น เม

เรย เป็น เห เสียง เป็น เซง
เหียง เป็น เนง ท่อออกเสียงเป็น
แอ ก็มีเช่น เขยว เป็น แหว
(=พัน) เขยว เป็น แคว เขยว
เป็น แหนว หรือ น้าแหวน เกยว
เป็น แกว เขยว เป็น แส้ว

สระเออ เขาออกเสียงเป็น
เออ เช่น เครื่อง เป็น เจิง เหงือก
เป็นเฮอะ เซือกเป็นเจอะ เดือน
เป็น เบน เรอนเป็น เฮน เหนอย
เป็น เนย เมอย เป็น เมย

ส่วนสระที่ต่างคนต่างมี แต่ใช้
ต่างกันก็มี เช่น สระเอะ เขาออก
เสียงเป็น อี เช่น เหม็น เป็น มน
เห็น เป็น ฮัน เข้ม เป็น กิม เม็ด
เป็น มิด เล่น เป็น ดัน หรือ หลิน
สระอะเป็นอี ก็มี เช่น ตะวัน
เป็น ต้าวัน ทง เป็น ตัง ส่วน
สระอ เป็น เออะ เช่น คิก เป็น
คิก สะอิก เป็น สะเอก (พูด
สะอิก ก็มี) สิก เป็น เซก อิก
เป็น เทก (สำหรับสัตว์ตัวผู้ที่ยัง
ไม่ได้ตอน) แต่ สระเออ ในไทย
กลับเป็น สระอ ในภาษาไทยขาว
คือ เงิน เป็น งัน ส่วน โอะ เป็น
เออะ เห็นจะมีคำ ออก เป็น เอ็ก
อยู่คำเดียว และ โอะ เป็น เอะ
ได้แก่ หุมด เป็น เม็ด สระออ
เป็น เออ ก็มี เช่น ก้อน เป็น เกิน
(ในพจนานุกรมบันทึกว่าออกเสียง
เกิน)

เท่าที่สรุปสระของภาษาไทยขาว
ไม่เห็นมีกำหนดสระเสียงสั้นเสียง
ยาวเป็นคู่กัน แต่จากข้อที่เขาตั้งเป็น

ไม้ก้า ไม้ก๊ ไม้กั แสดงว่าเป็นสระ
เสียงยาวรวมทั้ง ไม้เก้ ไม้แก้
ไม้เกื้อ ไม้โก้ ด้วย เฉพาะ ไม้โก้
ถือเป็นเสียงสั้น เพราะมีคำเสียง
อา+ยสะกดเป็นเสียงยาวคู่กันเช่น
ได้ กับ ค้าย ไอ กับ อาย แต่ไม่
มีตัวสะกดนับเป็นสระเสียงสั้น แต่
ที่จริงถึงจะไม่มตัวสะกดแต่ถ้าเสียง
สูงต่ำบังคับ เสียงก็จะสั้นกว่าสระ
ของเรา เช่นเสียงโท ถึงจะไม่มตัว
สะกดเสียงก็สั้นกว่าของเรา เช่น ม้า
เขาออกเสียงเป็นเสียงโท เสียงจึง
สั้นเกือบเท่า มะ ไร่ ที่เขาออกเสียง
เป็น ไร่ เสียงสั้นเข้า สระออีกเช่นกัน
คำ นี ท่อออกเสียงเป็น นี เสียงก็สั้น
เช่นกัน อนึ่งเสียงที่ใช้ไม้กะกำกับ
โดยมีจุดสามจุดอยู่ข้างใต้ เสียงกรัง
เอกกรังจัตวา เสียงก็ไม่สั้นทีเดียว
เท่าที่ใช้เครื่องหมาย ะ เช่น หน้า
เป็น หน้า หย้า เป็น หยั่า ที่จริง
น่าจะเขียนเป็น หน้าะ กับ หยั่าะ
ให้เห็นว่าเสียงไม่สั้นเท่า อะ แต่ก็
ไม่ยาวเท่า อา จึงเป็นอันว่า เสียง
สั้นยาวของเขาเนื่องกับเสียงสูงต่ำ
ด้วย

พยัญชนะตัวสะกดก็มีส่วนใน
เรื่องเสียงสั้นยาวกับเสียงสูงต่ำเช่น
เดียวกัน คำที่ไม่มีตัวสะกด อาจออก
เสียงเป็นเสียงยาว แต่ถ้าหากมีตัว
สะกดเสียงสระจะกลายเป็นเสียงสั้น
เช่น ม (=มี) เป็นเสียงยาว แต่ มีด
จะออกเสียงสั้นเป็น มิด คัด เป็น
คิด มี (=มีอ) ก็เป็นเสียงยาว แต่
เมื่อมีตัวสะกดไม่ว่าคำเป็นหรือคำ
ตาย เสียงก็จะสั้นเข้า เช่น ลิม

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ผู้เสีย

(นิทานเกาหลี)

ผู้เสียที่ชาวเกาหลีกล่าวถึงนั้น มีอยู่มากมายหลายคน ตามที่อิม บังบัน ทักไว้ และเจมส์ เอส. เกล นำมาแปลไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลี เป็นคนที่จำแลงร่างเป็นสัตว์ต่างๆ ได้ก็มี ปรานีปรานีแม่ค่อมอผีได้ก็มี แต่ก็ยังสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าก็ได้ เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกลๆ ก็ได้ ดังจะนำมาเล่าไว้บ้างต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงขุน เซ ปูของ ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นผู้เสียคนหนึ่ง ขุน เซ ปูของได้เล่าเรียนวิชาไสยศาสตร์จากชายแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งได้พบตามหนทางขณะเดินทางไปปักกิ่ง ในสมัยนั้นก็ได้มีผู้เชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์อีกคนหนึ่ง ชื่อจอห์น อูจิ จอห์น อูจินสามารถจะจำแลงร่างตนให้คนเห็นเป็นนายผู้ขายเจ้าของบ้าน สามารถจะเดินเข้าออกในห้องที่อยู่ของผู้หญิงได้อย่างสะดวกสบาย เรื่องนี้ทำให้ผู้คนพากันเกรงกลัวและชิงชังยิ่งนัก ขุนก็ได้ยินเรื่องราวของจอห์น อูจิ อยู่เหมือนกัน เมื่อได้ยินแล้วก็ต้องกำจิตเสียให้ได้ จอห์น อูจิก็คือคนซื่อและความสามารถของเซ ปูของด้วย และได้พยายามเลียง

ออกห่าง ไม่ยอมปรากฏตัวต่อหน้า ขุน เซ ปูของเลย และมักจะพูดอยู่เสมอๆ ว่า “ข้าเป็นเพียงผู้รู้ทางไสยศาสตร์เท่านั้น แต่ขุน เซ ปูของนั้นเป็นเทพเจ้า”

วันหนึ่ง จอห์น อูจิได้บอกแก่ภรรยาว่า ขุนจะมาในตอนบ่ายวันนั้น และจะมาฆ่าตน เพราะฉะนั้นจึงสั่งภรรยาว่า “ข้าจะต้องจำแลงร่างของข้าเพื่อให้พ้นเงื้อมมือของขุน ถ้ามีใครมาถามหาข้าละก็ บอกเขาว่า ข้าไม่อยู่บ้าน” พูดแล้วก็จำแลงร่างเป็นตัวด้วงแล้วก็กลานเข้าไปอยู่ใต้ไหที่คว่ำไว้ในลานบ้าน

ตกเย็นวันนั้นได้มีหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งสวยมากเสียดด้วย มาที่บ้านของจอห์น อูจิ ได้มาถามเมียของจอห์นว่า “นายจอห์นอยู่บ้านหรือเปล่า”

“ไม่อยู่หรอก ออกไปข้างนอก” เมียของจอห์นตอบ ผู้หญิงคนนั้นพูดทำเสียงหัวเราะๆ ว่า “นายจอห์นกับข้าเป็นเพื่อนสนิทกันเป็นพิเศษมาตั้งนานมาแล้ว และวันนี้ข้ามีนัดกับเขา ช่วยไปบอกเขาทีข้ามา”

เมียของจอห์นเห็นผู้หญิงสาวสวย มาหาผิวของตน ทั้งยังพูดมาถึงผิว

ของตนอย่างสนิทสนมเสียอีกด้วย เช่นนั้น ก็อดบันดาลโทสะไม่ได้ ถึงกับร้องออกมาว่า

“หน้อยแน่ะ เจ้าคนชั่ว รื้ออันมีเมียน้อยแล้วไม่บอกข้า อะไรที่มันพูดนั้นล้วนแต่เท็จทั้งสิ้น”

พูดไม่พูดเปล่า กว่าไม่ฟาดไปทั่วบ้านด้วยความโมโหสุดขีด เมื่อใหญ่ไม้หวดลงไปเช่นนั้นก็แตกโพละ แลเห็นตัวด้วงอยู่ในนั้น ทันใดนั้นหญิงสาวสวยที่มาหาจอห์น อูจิก็คือจำแลงร่างเป็นผึ้ง บินตรงไปตอมตัวด้วง จอห์นก็กลายร่างกลับเป็นร่างเดิมของตน ล้มลงนอนตายแล้วฝังกับินหนีไป เป็นอันว่าขุน ปรานจอห์น อูจิได้สำเร็จ

ต่อมาขณะที่ขุนอยู่บ้านตามปกติ อยู่ๆ ก็ร้องไห้โฮออกมา เมื่อใครๆ ในบ้านตกอกตกใจพากันมาถามว่าร้องให้ทำไม ขุนก็ตอบว่า

“น้องสาวข้าที่อยู่ในแคว้นจุลลดาเสียเสียตัวเอง”

พูดแล้วก็เรียกคนใช้มาจัดของใช้เกี่ยวกับงานศพ พลาญพูดว่า “ครอบครัวนี้้องสาวข้าทำจน ข้าต้องช่วยเหลือเขาหน่อย” แล้วก็เขียน

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

วิถีกำจัดเขา (ต่อจากหน้า ๔๐)

- ประการที่สาม คุณรู้ว่าเขามีกุญแจไขประตูห้องไหนก็งมหาตามพุดถึงเรือนนั้นอยู่เสมอ เป็นต้นว่า เขาล้มเหลวในการทำงาน คุณก็มักนำเขามาพุดอยู่เสมอ เปรียบเทียบกับคนอื่นที่คิดว่าเขา รู้ว่าเขาซึ่งคุณก็ทำให้เขาหัวหมุนโดยทำตัวสนิทสนมกับชายอื่น เรียกว่าพุดยามทำร้ายจิตใจเขาให้มากที่สุดนั่นเอง พุดตรงๆ ก็คือว่า สิ่งใดที่เขาไม่ชอบหรือเขาเกลียดแล้ว จงทำ

ก็ในเมื่อทั้งกายและใจเขาหาความสุขไม่ได้แล้ว ช่วงชีวิตของเขาต้องสิ้นแน่ๆ

แต่อย่างไรก็ดี ถ้าคุณยังรักเขา และอยากให้เขาเป็นคู่ชีวิตของคุณไปนานเท่านานละก็ จงปฏิบัติตรงข้ามกับข้อแนะนำโดยไม่ชักช้าทีเดียว ♥

ผู้วิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๔)

จดหมาย เมื่อผนึกเรียบร้อยแล้วก็ได้เรียกคนของตนามาส่งว่า

“ออกไปดูข้างนอกประตู จะเห็นคนสวมเครื่องแบบทหารสวมหมวกขนม้าขนคอกอยู่ ไปเรียกเขาเข้ามา”

ปรากฏว่ามีชายแต่งตัวอย่างขุ่นบอก ขนคอกอยู่จริงๆ (เขาเชื่อว่าเป็นผู้รับใช้ของเทพเจ้า) ชายนั้นมาถูกเขาดตรงหน้า ขนรับคำสั่งขุ่นส่งว่า

“น้องสาวข้าเพิ่งตายที่บ้านในจุลลา เอาจดหมายนี้ไปให้ท่านเดี๋ยวนี้ หวังว่าเจ้าคงจะนำคำตอบกลับมาให้ข้าให้ได้ในคืนวันนี้ เรื่องนี้สำคัญมากนะ ถ้าไม่ทำตามข้าสั่งและไม่กลับมารายงานตามเวลาที่

กำหนดละก็ เป็นได้ถูกลงโทษทีเดียว”

“ข้าต้องกลับมาทันเวลา ท่านอย่าได้ร้อนใจไปเลย”

แล้วเขาก็ส่งจดหมายกับห่อของให้ชายนั้น ซึ่งพุดออกพ้นประตูบ้านก็หายวับไป ยังไม่ทันมีด ชายนั้นก็กลับมาพร้อมด้วยคำตอบ จดหมายนั้นกล่าวว่า

“น้องสาวท่านตายเสียแล้วในวันนี้ตั้งแต่เวลานั้นๆ เรากำลังหาหาจนไม่ทราบจะทำอย่างไร ก็พุดท่านส่งข่าวของที่จะต้องใช้ในการศพพร้อมกับจดหมายราวกับเราได้เห็นหน้ากัน พุดกันด้วยวาจาที่เดียว นำมหัศจรรย์จริงๆ”

และนับเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่ทั้งสองฝ่ายติดต่อกันได้โดยรวดเร็วเพียง ๒-๓ ชั่วโมง ทั้งที่ถ้าเดินทางไปตามธรรมดาจะต้องใช้เวลาตั้ง ๑๐ กว่าวันกว่าจะถึงที่หมาย ทั้งนี้ก็เป็นเพราะผู้รับใช้ของเทพเจ้าจัดแจงให้

เรื่องรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกลๆ เช่นนี้ เจิง ปุกจางผู้วิเศษอีกคนหนึ่งก็สามารถรู้ได้ ดังที่กล่าวว่าวันหนึ่งเจิง ปุกจางได้ไปเยี่ยมบ้านขณะคุยกันมาได้บ่นถึงคนใช้ที่ใช้ให้ไปดูการเกี่ยวข้าวในแคว้นขงนัม ซึ่งหลายวันมาแล้ว และน่าจะกลับมาถึงบ้านได้แล้ว แต่ก็ยังไม่กลับ ไม่รู้จะไปถูกโจรปล้นหรือถูกไฟไหม้หรือได้รับภัยพิบัติอื่นๆ อยู่ที่ไหน

เจิง ปุกจางก็รับอาสาจะดูเหตุการณ์ให้ บ้างฟังแล้วไม่เชื่อ นึกว่าปุกจางพุดเล่น แต่ปุกจางได้นั่งเพ่งไปทางทิศใต้ ไม่ช้าก็บอกข่าวว่าคนใช้นั้นกำลังข้ามภูเขาที่เรียกชื่อนกในมุนจยงมาแล้ว แต่กำลังถูก

คนจับ ซึ่งเป็นความผิดของเขาเอง เมื่อคำถามว่าถูกจับด้วยเรื่องอะไร เจิง ปุกจางก็เล่าว่า “คนใช้ข้าฆ่าผ่านชายคนหนึ่ง ซึ่งคงจะเป็นข้าราชการ คนใช้ข้าไม่ได้ลงจากหลังม้าแสดงการระแวง เขาเลยให้คนใช้ของเขาตบหน้าเสียดด้วยรองเท้าฟางหยาบๆ นั้น”

บ้างของเจิง ปุกจางฟังไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้เชื่อว่าเป็นความจริง แต่ก็ยังอุตสาหะจดวันที่ไว้ที่ข้างฝา กรณคนใช้กลับมาถึงบ้าน บ้างถามว่าเกิดเหตุดังที่ปุกจางเล่าให้ฟังใช่หรือไม่ คนใช้ถึงกับตะลึงถามว่า “ท่านทราบได้อย่างไร” แล้วคนใช้เลยเล่าเรื่องราวอย่างละเอียดลออตรงกับที่เจิง ปุกจางได้บอกเอาไว้

ส่วนที่รู้เหตุการณ์ล่วงหน้านั้นอาจารย์โดยง (หรือที่มิมชื่อจริงว่า อี จิฮาม) ก็รู้ล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นที่บ้านพ่อตาของตน เลยพาครอบครัวโยกย้ายไปอยู่ที่อื่น และในปีต่อมา บ้านถูกทำลายจริงๆ เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งอาจารย์โดยง ซึ่งมีอาชีพทางการค้า ได้ไปค้าขายไกลถึงทะเลตะวันออก คืนวันหนึ่งอาจารย์โดยงได้ไปพักที่หมู่บ้านชาวประมงแห่งหนึ่งตรงชายทะเล และก็ได้พบชายอีกคนหนึ่งทัน ชายผู้นั้นเขาเรียกกันว่า ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์เจ้าของบ้านกับแขกที่มาพักทั้งสองได้คุยกันจนดึก ขณะนั้นคืนฟ้าอากาศแจ่มใส ท้องทะเลสงบราบเรียบ แต่เมื่อผู้ศักดิ์สิทธิ์มองดูพื้นน้ำครุ่นหนึ่ง ทันใดนั้นก็มีการตระหนกตกใจ บอกว่า “จะเกิดเหตุร้ายขึ้นนะ”

ผู้ร่วมสนทนาก็ ๒ คน เห็นอาการของผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น ก็คิดเห็น

ตกใจถามออกมาว่า “หมายความว่าอย่างไร” ผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ตอบว่า “อีก ๒ ชั่วโมงข้างหน้าจะเกิดคลื่นใหญ่ซัดมาท่วมหมู่บ้านนี้ จะทำลายหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าไม่รีบหนี ก็จะกลายเป็นปลาอยู่ในแอ่งเดียว นะ”

อาจารย์ไฉยก็รู้เรื่องโหราศาสตร์อยู่บ้าง แต่แรกก็คิดจะพิสูจน์ความลึกลับเรื่องนี้แต่ก็อธิบายไม่ได้ เจ้าของบ้านไม่เชื่อและปฏิเสธไม่ยอมหนี ผู้ศักดิ์สิทธิ์จึงพูดว่า “ถึงจะไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร รีบไปให้ถึงหน้าผาที่ภูเข้างหลังหมู่บ้านนี้ดีกว่า ถ้าหากคำพูดของข้าไม่เป็นจริง ก็กลับลงมาได้ ไม่มีใครเสียหายแต่อย่างใด หรือว่าท่านไม่อยากจะเชื่อ ข้า ก็ทั้งข้าวของสินค้ายี่สิบส่วนผู้คนให้หนีมาเสียก่อน”

อาจารย์ไฉยออกจะกังขา แม้ว่าจะไม่อาจเข้าใจได้ก็ตาม เจ้าของบ้านไม่อาจปฏิเสธข้อเสนอนี้ต่อไป จึงพาครอบครัว พร้อมทั้งข้าวของเล็กน้อยๆ ตามผู้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นไปบนภูเขจนถึงยอด แต่อาจารย์ไฉยไม่ยอมขึ้นไปจนถึงยอด ได้แต่นั่งอยู่ตรงครึ่งทาง พยายามผู้ศักดิ์สิทธิ์ว่าพอหรือยัง ผู้ศักดิ์สิทธิ์ว่า “คนอันถ่างตรงที่ท่านนั่งจะหนีไม่พ้น แต่สำหรับตัวท่านไม่เป็นไร แต่ก็จะต้องตกอกตกใจ”

ครั้นถึงเวลาใกล้ขึ้น ก็ปรากฏว่าทะเลเกิดคลื่นใหญ่ม้วนเข้ามาท่วมฝั่ง กลืนแต่ละลูกสูงเกือบท่วมภูเขา น้ำทะเลซัดภูเขากระทบถึงเท้าของอาจารย์ไฉย เมืองที่อยู่บนฝั่งทะเลถูกน้ำท่วมไปทั้งเมือง ครั้นสว่างแจ้งน้ำทะเลก็ยลลดลง อาจารย์ไฉยถึงกับคำนับท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นขอ

ยอมตัวเป็นศิษย์ แต่ผู้ศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่าคนไม่มีความรู้อะไร ที่รักก็เกินไปโดยบังเอิญหรอก เมื่อถามถึงที่อยู่ ผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ชี้ไปที่ไกลๆ แล้วก็จากไป เมื่ออาจารย์ไฉยไปหาดู ก็ปรากฏว่าที่นั่นเป็นบ้านว่าง ไม่มีใครอยู่ ♥

วันพุธ 30 ธ.ค. 2524

บรรณ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ผีสามน้อยจับปลา

(นิทานจีน)

เรื่องของผีจะทำอะไรก็ทำได้ อย่างผีมาช่วยคนจับปลา ก็ยังมี แต่คนที่ผีจะใจคิดถึงกับมาช่วยหาปลาให้มันจะต้องเป็นคนที่มีเมตตา ชอบช่วยเหลือคนอื่น คังชายชาวประมงในเรื่องนี้ที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน คือไปนี้

เมื่อนานมาแล้วยังมีชาวประมงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนยากจนแต่หัวใจดีมีเมตตาช่วยเหลือคนอื่นดังกล่าวข้างต้น ชาวประมงนี้ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำกลางป่าทึบ กรอบครัวของชายนี้มีคนไม่มากนัก ก็มีเมียและลูกสามคน แต่แม้กระนั้นก็ยังหาปลาไม่พอกิน ทั้งนี้เพราะแถบนั้นมันตกน้ำมากมาลงกินปลาในแม่น้ำเสียเกือบหมด เป็นเวลาหลายต่อหลายวันที่ชาวประมงไปหาปลาแล้วไม่ได้ปลา ต้องหิวตะกร้าเปล่ากลับบ้าน ทั้งลูกทั้งเมียต้องอดอยาก ถูกหิวก็ร้องไห้ เมียหิวก็ร้องคำ แต่ชาวประมงก็ไม่วีจะทำอย่างไรได้ ได้แต่ขมวดคิ้วหน้าหน้า

คืนวันหนึ่งเมื่อพระจันทร์เพ็ญจะลับไปทางหลังเขา และชาวประมงกำลังนอนกระต๊อกระต๊ายอยู่บน

เตียง ส่วนลูกกับเมียนอนหลับสนิทไปแล้ว ทันใดนั้นชาวประมงก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ตอนแรกชาวประมงไม่สนใจ เพราะใครจะมาหาในเวลาดึกดื่นบ้านนี้ จึงนอนเฉยเสีย แต่ต่อมาเสียงเคาะประตูคงดังอยู่เรื่อยๆ ชาวประมงจึงต้องลุกมาตาม แล้วมองไปทางหน้าต่าง ใกล้ ๆ กับเตียงนอน

รัศมีสีเงินยวงของดวงจันทร์ยังมีส่องลอดคันสนบนภูเขาทางตะวันตกมา ลมเย็นเยือกอย่างกับน้ำแข็งพัดเข้ามาทางหน้าต่าง เมื่อไปที่ประตูชาวประมงตามออกไปว่า “ใคร” “เราเองแหละ” มีเสียงเปิดประตูตอบมา “ข้าอาปလာมาให้ท่าน เปิดประตูเร็วๆซิ”

“อ้อ ท่านสามน้อยนี่เองหรือ” ชาวประมงถามชื่อผู้มาหา ขมดึก ทั้งนี้เพราะรู้และเคยได้ยินว่า ผีที่ช่วยหาปลาให้คนนั้น มีชื่อที่แปลได้ว่าสามน้อย ครั้นเมื่อเจ้าของชื่อตอบรับว่าใช่ ชาวประมงจึงเปิดประตูรับ

ที่เขาเรียก สามน้อยคงเป็นเพราะผีสามน้อยตัวเล็กเท่าคนแคระสามตัวกันผ่น และหมวกฟาง

ใบใหญ่ มีตะกร้าปลาห้อยหลังมา ผีสามน้อยยืมเข้ามาในห้อง แล้วบอกให้ชาวประมงแบ่งปลาในตะกร้าไปครึ่งหนึ่ง ส่วนที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งนั้นให้เอามาทำกับข้าวกินกัน ผีสามน้อยส่งแล้วส่งอีก ไม่ให้ชาวประมงนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ใครๆ ฟัง แม้แต่ลูกเมียก็ไม่ได้

ชาวประมงรับคำ และเตรียมจะนำปลาไปทำกับข้าว แต่ผีสามน้อยแย่งมาทำเอง ทำง่าย ๆ ไม่ต้องใส่เครื่องอะไรเลย ต้องการใช้แค่เกลือกับน้ำมันเท่านั้น แม้กระนั้นก็อร่อย เมื่อกินกันเสร็จแล้วผีสามน้อยก็นัดแนะกับชาวประมงว่า คืนวันรุ่งขึ้นจะไปจับปลากันยังที่แห่งหนึ่ง

เช้าวันรุ่งขึ้นชาวประมงนำปลาไปขาย แล้วก็ซื้อข้าวกลับมา และบอกกับเมียว่าเงินที่ซื้อข้าวนี้เป็นเงินที่ไปยืมเพื่อนมา แล้วก็นั่งอยู่กับบ้านทั้งวัน เมื่อเมียขอร้องให้ออกไปหาปลา ก็ไม่ยอมไป ได้แต่ตอบเมียว่า “ไม่มีปลาหรอก ไปจับก็เสียเวลาเปล่า”

ครั้นดึกกลางคืนเมื่อลูกกับเมียหลับหมดแล้ว ชาวประมงก็ค่อยๆ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

หนักกลับมาอยู่กับพี่แหวแต่มาไม่ถูก บอกใครก็ได้ อยู่แต่ในสวนลึก"

ความจริงนะ ไอ้ตัวมันก็กลล่ำนากเท่าๆกับที่พวกนายล่ำนากนะแหละ ไม่มากมายอะไรกว่าใครเลย เพียงแต่ว่ามันรู้สึกว่ำนากที่สุดเพราะมันเคยอยู่สบายมาก่อนแล้วเท่านั้นเอง และเมื่อพูดถึงนายที่ไร ไอ้ตัวก็บอกว่า

"ไอ้พี่แหว ตัวถูกตีเพราะน้องเกสว่ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร บ้าแกดี น้องเกสว่ร้องไห้แกก็ตีตัวเออะอะไรว่ทำอะไรดีทั้งนั้น"

เห็นไหมละเกสว่ ฤทธฺ์เดชของนายตอนนั้น ขนาดที่นายยังไม่รู้ประสีประสาอะไรเท่าไรเลยนะนี้นายก็มีส่วนทำให้อนาคตของคนอื่นกินที่พังไปแล้ว แต่ไอ้ตัวมันก็ยังขอดคนนะ ก็อย่างทีนายเห็น และเราก็ดูเห็น มันยังถือว่าพ่อกับแม่นายมีบุญคุณนะแหละ ยังไปมาหาสู่บ้าง เอาข้าวเอาของไปให้บ้าง นายเองก็ยังพูดได้เต็มปากว่า

"พ่อเวอะอาศัยอยู่ที่บ้าน"

เราเองเสียอีก ยังโกรธแทนไอ้ตัว ซึ่งถ้ารวมกับความโกรธแต่เก่าก่อนของเราด้วย ก็คือความแค้น ความแค้นที่ถูกอดแน่นเอาไว้วันแล้ววันเล่า โดยที่ไม่มีใครรู้

แล้วนายเองจะรู้ได้อย่างไร อย่างเง่งนายก็คงแค่สงสัยเท่านั้นเองว่า เรา...พี่แหวของนายนั้นเป็นยังไง ดูท่าทางก็ใจดีออก แต่ขอะอะไรไม่เคยให้เลย นายไม่รู้หรือว่่าเรากอยเวลาของเรามาเนิ่นนานเพียงไร กอยที่จะบรรเทาความเจ็บปวดในหัวใจเรากับความเจ็บปวดในหัวใจนายและพวกนายทุกคน

ซึ่งนายเป็นลูกที่พ่อกัก...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สี่สามน้อยจับปลา(ต่อจากหน้า ๒๑)

บ่อกไปหยิบตะกร้าใบใหญ่ใส่ปลา แล้วออกไปพบกับสี่สามน้อย และได้แลเห็นสี่สามน้อยอยู่ตรงข้างก้อนหินใกล้ๆกับแม่น้ำ สี่สามน้อยส่งข่าวประมงให้ตามคนมาติดๆ และอย่าพูดอะไรแม้แต่คำเดียว แม้แต่จะหายใจก็ให้เบาๆ ที่สุดที่จะเบาได้ เพื่อว่าปลาจะได้แลไม่เห็นตัวสามน้อย ทั้งไม่ได้ยินเสียงด้วย เพราะถ้าได้ยินเสียงแม้แต่น้อย ปลาจะว่ายหนีหายไปโดยเร็ว

สิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดก็คือ สี่สามน้อยเดินบนน้ำก็ได้ และต้องหาอะไรมาติดที่พื้นรองเท้าของชาวประมงเพื่อให้ทำได้อย่างเดียวกัน ชาวประมงพยายามทำตามทีสี่สามน้อยส่งทุกประการ หายใจก็พยายามไม่ให้ดัง และปรากฏว่าปลาก็แลไม่เห็นตัวชาวประมงเช่นเดียวกัน เมื่อสี่สามน้อยจับปลาได้ก็ส่งให้ชาวประมง ชาวประมงก็โยนลงไปในตะกร้า ยังไม่ทันจะไปได้ถึง๑๐ใน๔ของหนทาง ตะกร้าก็เต็มเสียแล้ว ชาวประมงจึงโยนปลาที่เหลือลงน้ำไป ทั้งนี้เพราะสี่สามน้อยจับไปเรื่อยโดยไม่หันมาดูว่ามีที่ใส่ปลาอีกหรือไม่ อีกครู่หนึ่งต่อมาทั้งสามน้อยทั้งชาวประมงก็กลับขึ้นฝั่ง และชาวประมงรู้สึกเย็นสันหลังว่าบ เมื่อเห็นว่าน้ำในแม่น้ำที่ตนเดินข้ามมานั้นลึกดังแค่ไหน ต่อจากนั้นทั้งสองก็กลับบ้านแบ่งปลามาทำกับข้าวเสียครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งเก็บไว้ขายอย่างเคย

ทั้งสองออกไปจับปลาอย่างนี้ทุกคืน ทั้งนัยกเว้นคืนวันเพ็ญพระ

จันทร์เต็มดวง ถึงจะไปหาปลาทุกคืนนี้ แต่ชาวประมงก็มีได้บ่อกเม็ย และบางทีเพ็ญมิให้เม็ยสงสัย ชาวประมงก็เอาเรือออกหาปลาตอนกลางวันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็ยังหาเงินได้เป็นอันมาก เรื่องนี้ลั้ทำให้เม็ยของชายชาวประมงสงสัย และผลสุดท้ายนางก็รู้จนได้

คืนวันหนึ่งนางแกล้งทำเป็นหลับอย่างเคย แต่แท้จริงหาได้หลับไม่ เมื่อคอยดูว่าหัวของคนจะทำอะไร และก็เห็นหัวของคนกำลังกินปลากับใครอีกคนหนึ่ง อืมแล้วจึงจะเข้ามานอนในห้อง ข้างฝ่ายเม็ยเห็นแล้วแกล้งทำเฉยเสีย รอจนหัวหลับแล้วจึงลุกขึ้นไปดูว่่าเขาทำอะไรไว้

วันรุ่งขึ้นเม็ยชาวประมงได้เจอะรูเล็ก ๆ ที่ข้างฝาคอยเฝ้าดูคนทั้งสองเอาปลาทำกับข้าวกินกัน และก็เห็นเขาทำเพียงครึ่งเดียว นางก็คิดว่าถ้าเก็บอีกครึ่งหนึ่งไว้ก็จะดีหรือ จะได้เก็บไว้กินได้หลายว่าน คิดดังนั้นแล้วนางจึงคิดหาอุบาย เมื่อสี่สามน้อยมา และเอาหม้อวางบนไฟ ทันใดนั้นก็ได้มีเปลวไฟแลบเล็ยออกมา สี่สามน้อยเห็นเช่นนั้นก็รู้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแล้ว จึงได้วิ่งหนีไปเลย ชาวประมงโกรธเม็ยเป็นอันมาก และคงไม่รู้ว่าหม้อนั้นทำด้วยกระดาษจนกระทั่งเม็ยเดินข่มเข้ามาในห้องและบอกให้รู้

นับแต่นั้นมาสามน้อยสี่จับปลา ก็ไม่ย่างกรายมาอีก ไม่มาช่วยจับปลา ไม่มาทำกับข้าวและกินปลา กับชาวประมงอย่างแต่ก่อนอีกเลย ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

อุพยาบาท

(นิทานเกาหลี)

นิทานเกาหลีมีเรื่องเล่าไว้หลายเรื่องด้วยกันคล้ายนิทานจีน แต่ต่างกับนิทานจีนอยู่บ้างก็ตรงที่ในนิทานจีน จะสามารถจำแลงร่างเป็นคนได้เมื่อปรารถนา แต่ของเกาหลีกลับชาติมาเกิดเป็นคน ดังเรื่องนทเชมส์ เอส เกล แปลจากที อิม บัง เขียนไว้เป็นภาษาเกาหลีต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในสมัยโบราณนานมาแล้วยังมีนายทหารธนูผู้หนึ่ง ซึ่งตั้งบ้านอยู่ใกล้ประตูหน้าของเมืองโซล เมืองหลวงของประเทศเกาหลี นายทหารธนูผู้หนึ่งเป็นผู้มีพลกำลังเข้มแข็งอย่างยิ่ง ทั้งยังมีชื่อเสียงระบือไปเรื่องความกล้าหาญอีกด้วย ประตูหน้าที่กล่าวถึงนี้อยู่ได้กำแพงเมืองสำหรับปิดเปิดทางน้ำให้น้ำในคลองใหญ่ไหลออกได้ และต้องมีลูกกรงเหล็กที่ประตูนี้เพื่อกันไม่ให้คนเข้าออกทางด้านนั้น

อยู่มาวันหนึ่งตอนบ่ายนายทหารธนูนั้นไปเดินเล่น ไปแลเห็นงูตัวหนึ่งกำลังจะเข้าไปในเมือง ทางประตูนั้น หัวงูโผล่ผ่านลูกกรงเหล็กมาได้แล้ว แต่ตัวงูมีขนาด

ใหญ่ยังติดอยู่ระหว่างลูกกรง นายทหารเห็นเช่นนั้นจึงตั้งธนูมาขึ้นสายแล้วยิงไป ธนูไปถูกหัวงูพอดี งูได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่ช้าก็ตาย นายทหารเมื่อนธนูจึงได้ดึงตัวงูออกมาจากลูกกรงประตูนั้น แล้วจัดแจงตำเสียบจนและขุ่ยไปหมด แล้วก็โยนทิ้งไป

ต่อมาอีกหน่อยภรรยาของนายทหารผู้นี้ก็ตั้งครรภ์ แล้วก็คลอดลูกออกมาเป็นชาย นับแต่وارهแรกที่เด็กน้อยลืมตาดูโลก ปรากฏว่าเด็กนั้นกลัวพ่อของตนอย่างเหลือเกิน พอเห็นพ่อก็ไร่น้องให้ทีนั้น แล้วก็มีอาการตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งโตขึ้นลูกก็ยิ่งเกลียดพ่อของตนยิ่งขึ้น พ่อเห็นเช่นนั้นอดสงสัยไม่ได้ ดังนั้นแทนที่จะรักลูก พ่อก็เลยพลอยเกลียดลูกไปด้วย

มีอยู่วันหนึ่งพ่อกับลูกต่างก็นอนอยู่ในห้องเดียวกัน พ่ออนนั้นกำลังจะนอนหลับกลางวัน ขณะที่นอนเอาแขนเสื้อบังหน้าอยู่นั้น ตาก็อดแอบดูลูกชายไม่ได้ และก็ได้เห็นหัวลูกชายที่กำลังจ้องมองพ่ออยู่ และคิดว่าพ่อหลับ จึงฉวยมีดพุ่งไปที่พ่อ พ่อเห็นก่อนแล้วจึงโดด

ลูกขึ้นคว้ามีดไว้ได้ เมื่อเห็นลูกคิดจะฆ่าตนเช่นนั้น พ่อจึงเอาไม้ฟาดไปที่ลูกชาย พ่อเลยก็ตายอยู่ตรงนั้นเอง ต่อจากนั้นชายนั้นก็ค้าสพลูกชายจนแหลกเหลว แล้วก็ทิ้งไว้ตรงนั้น เดี๋ยวนี้ผ่านไป

ข้างฝ่ายเมื่อนายทหารเห็นเช่นนั้นก็อดสงสัยสงสัยไม่ได้ ร้องให้สะอึกสะอื้น แล้วก็เอานวมคลุมศพนั้น พลาญเตรียมจะไปจัดแจงทำพิธีฝังสพลูกน้อยนั้นต่อไป แต่ทันใดนั้นก็แลเห็นผ่านววมกระดูกกระดูกได้ เมื่อนายทหารเห็นเช่นนั้นอดตกใจไม่ได้ รีบยกผ่านววมออกดูว่าเกิดอะไรขึ้น และภาพที่เห็นก็ทำให้นางถึงกับโศกถอยออกมา แล้วก็วิ่งออกจากห้องไป ไม่ยอมกลับเข้าไปอีก ภาพนั้นก็ก่อร่างเด็กน้อยหายไป กลายเป็นงูตัวใหญ่นอนขดอยู่แทนที่

ครั้นตกเย็นเมื่อนายทหารกลับมาถึงบ้าน และได้ยินเมียเล่าเรื่องนำต้นเหตุหวาดหวั่นเช่นนั้น ก็เข้าไปในห้อง และก็แลเห็นลูกชายที่ตายกลายร่างเป็นงูใหญ่ ตรงหัวยังแลเห็นแผลเป็นจากลูกธนูที่ตนยิงไปเมื่อครั้งก่อนโน้น เห็นดังนั้น นายทหารก็พูดแก่ภรรยา (ก่อนหน้า ๑๑๒)

ของเธอนั้นก็เคยล้มป่วยมาก่อนหน้า
นี้แล้วทุกคน แต่เธอก็ไม่เคยที่จะขอ
อนุญาตเช่นนั้นมาก่อนสักครั้ง แต่
วันนี้ถึงผลึกตกก็เกิดขึ้น หญิงสาว
ขออนุญาตกลับบ้านเร็วก่อนเคย

นายจ้างอารมณ์เสียขึ้นมาทันที
นั้น “ไม่ได้ ฉันถอดเสื้อผ้านี้ไม่ได้
แล้ววันนี้ฉันเองก็ไม่ค่อยสบายด้วย
เธอเองน่าจะสวดอยู่ล่ะ นี่จะบอก
กล่าวหาแข่งขันแล้วรี ๆ ฤกษ์ไว้
ให้ฉันนะ ถ้ายังอยากทำงานนี้อะ
ไว้”

แล้วนางก็ออกไป หญิงสาว
ไม่ได้เก็บคำพูดรุนแรงของนายจ้าง
มาเป็นอารมณ์ เธอสงบเยือกเย็น
และควบคุมตัวได้โดยสิ้นเชิง ที่ปก
กลับเข้าไปข้างใน นักไม่ออกว่าจะ
ทำอะไรดี ทุกลองนั่งครุ่นคิดอยู่ชั่ว
ขณะ แล้วก็เริ่มมองดูวารสารและ
หนังสืออันเนื่องด้วยความงามทั้งปวง
นั้นอีกครั้ง ไม่ก่นาที่ต่อมา เธอก็
พบหญิงสาวคนนั้นในวารสารเล่ม
เดิมนั้นอีกครั้ง ช่างบังเอิญอะไร
เช่นนั้น

แล้วหญิงสาวก็เดินเข้าห้อง
แต่งตัวของนายจ้าง และไปทรุดนั่ง
อยู่บนม้านั่งตัวเดียวหน้าโต๊ะแต่งตัว
อย่างไม่รู้ตัว ไม่ได้รับรู้ถึงความ
งุนงงใจใดทั้งสิ้น ภาพของหญิงสาว
ผู้นั้นทางอยู่ค่อนหน้า ม้านั่งของนาย
จ้างตัวนี้ เธอไม่เคยบังอาจเลขที่จะ
นั่งลงไปบนนั้น ไม่แม้จะโดย
บังเอิญสักครั้งเดียว หากวันนั้นหญิง
สาวนั่งลงไปอย่างสนิทใจราวว่านั่น
คือเครื่องเรือนของตนเอง ราวกับ
ว่าอุปกรณ์การแต่งหน้าที่เรียงราย

อยู่บนโต๊ะทั้งสี่ทั้งปวงนั้นคือของๆ
ของเธอเอง

ภาพนั้นวางหงายอยู่ค่อนหน้า
แล้วหญิงสาวก็เริ่มจัดหมของตนเอง
ไม่ใช่ของง่ายนักที่จะทำให้ผมได้ทรง
สมสมัยตามแบบที่เห็นเป็นอยู่ในภาพ
นั้น แต่เธอก็ทำได้ดี เพียงแต่อาศัย
กับเห็บช่วยจำนวนมากสักหน่อย
เท่านั้น ซึ่งก็มีให้หยิบใช้ได้ไม่จำกัด
เลยด้วย เมื่อเสร็จธุระเรื่องผมแล้ว
เธอก็เริ่มผัดแป้งลงบนหน้า ทาปาก
บัตเปื้อนคทาและทั้งเครื่องประทีปโฉม
อันประดามี แล้วทาเล็บ แต่งเติม
ผิว เมื่อมองภาพในกระจกเบื้องหน้า
อีกครั้ง ภาพนั้นก็ไม่ได้ผิดเพี้ยนไป

เลยจากหญิงสาวในวารสารความงาม
นั้น แทบไม่ผิดเพี้ยนกันแม้เพียง
น้อยนิดหนึ่ง แล้วเธอก็ถูกขึ้นเปิด
ตู้เสื้อผ้าของนายจ้าง นำสำหรับมีราภา
ที่สุดชุดหนึ่งออกมา ทั้งยังนำเสื้อ
ชั้นในตัวที่มาจากปารีสตัวหนึ่งออก
มาด้วย จัดการเปลี่ยนขนาดด้วย
เครื่องเย็บปักที่มีเตรียมเตรียมซ่อม
เสื้อผ้าต่างๆในห้องนั้น ทั้งยังจัดการ
แต่งขนาดเสื้อนายจ้างอีกด้วยด้วย
แล้วก็หารองเท้าจากโถงใต้ที่พอดีกับ
ขนาดเท้าของเธอออกมาได้อีกคู่ คู่
ซึ่งนายจ้างผู้มั่งมีของเธอ ไม่อาจ
สวมใส่ได้มาเป็นเวลานานแล้ว

เธอหลงลืมถึงเวลาที่ล่วงไป
เธอไม่ได้รับรู้เลยว่าหกชั่วโมงได้
ผ่านไปเร็วขนาดไหน เธอเลื่อนลิ้ม
มารดา น่องทั้งสอง กรอบครัว
ของเธอ

เจ้าบ้านทั้งสองกลับมาเมื่อ
เที่ยงคืน เมื่อนายจ้างหญิงโผล่เข้ามา
ในห้องแต่งตัวของตน เห็นลูกจ้าง

อุพยาบาท (ต่อจากหน้า ๓๔)

“เจ้ากับข้าแต่ไหนแต่ไรมาก็
ไม่เคยเป็นศัตรูกัน แต่บังเอิญข้าได้
ทำผิดไปยิงเจ้าเข้า แต่ที่เจ้าแค้น
ข้าโดยมาเกิดเป็นลูกข้านั้นก็ออกจะ
ร้ายอยู่นะ เพราะที่เจ้าเกิดมาเป็น
ลูกข้า ก็เพียงเพื่อต้องการจะฆ่าข้า
ผู้เป็นพ่อ เมื่อเป็นเช่นนั้นจะไม่ให้
ข้าฆ่าเจ้าเป็นการตอบแทนบ้างหรือ
ถ้าเจ้าคิดฆ่าข้าอีก ข้าก็ต้องฆ่า
เจ้าอีกแน่นอน และเรื่องก็จะต้อง
วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้จักจบจักสิ้น
ในเมื่อเจ้าได้แค้นแค้นสมใจแล้วโดย
การมาเกิดเป็นลูกข้า และเจ้าก็ได้
กลายมาเป็นร่างเดิมของเจ้าแล้ว
อย่างนั้นก็เป็นอันเลิกแล้วต่อกัน
ก็แล้วกัน อะไรแล้วก็แล้วไป เรา
มาผูกมิตรกันดีกว่า นับแต่นี้เป็น
ต้นไป หรือเจ้าจะว่าอย่างไร”

นายทหารหนุ่มกล่าวถ้อยคำนี้
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฝ่ายงูก็หัวเหวี่ยง
อย่างกับทั้งอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ นาย
ทหารจึงเปิดประตูกลางพูดว่า

“เอาไปได้แล้ว จะไปไหนก็
ไป ตามใจ”

งูก็เลื้อยซ่าๆ ไปยังประตูน้ำ
แทรกตัวไประหว่างลูกกรงประตู
แล้วก็หายไป ไม่กลับมาอีก

อีกเรื่องหนึ่งเล่าถึงตระกูล
เก่าแก่ของเจ้าชายฮาซุน ซึ่งตั้ง
รกรากอยู่ในมณฑลกุหมจอน เจ้าชาย
องค์หนึ่งทรงเป็นนายกรัชมณฑลผู้ซื่อ

สาวสะคราญอยู่ตรงหน้า นางได้
เพียงอุทานออกมาว่า “นังแม่มด”
แล้วก็สิ้นสติไป ♥

(แปลเรียบเรียงจาก The Witch
ของ Narenderpal Singh)

เสียงแห่งรัฐในสมัยที่บ้านเมืองมีแต่ความสงบสุขและความรุ่งเรือง ในยามว่างเจ้าชายชาขุนมั่งจะเสด็จไปพักผ่อนที่บ้านพักที่อื่นในมณฑลเดียวกันนี้ ซึ่งเป็นภคฤหาสน์ใหญ่ และเป็นระเบียบ บรรดาลูกหลานได้พากันทยอยกันออกมาอีกหลายปี เมื่อเจ้าชายสิ้นพระชนม์ไปแล้ว แต่ต่อมาภายหลังได้เกิดภัยพิบัติ บ้านช่องถูกไฟไหม้วายวอดไปหมดสิ้น เหลือแต่ที่ดินเปล่าๆ

เหตุที่เป็นเช่นนั้นผู้คนในดินนั้นเล่ากันว่า อาจเป็นเพราะต้องคำสาปของงูก็เป็นได้ ทั้งนี้เพราะมีอยู่คราวหนึ่ง มีคนใช้คนหนึ่งจะต้องไปตักน้ำใส่ไหไว้ในห้องชั้นบน พอเปิดฝาไหนั้นออก ก็แลเห็นงูใหญ่ขดอยู่ในนั้น คนใช้นั้นตกใจถึงกับล้มลุกคลุกคลานรีบลงลานมาบอกเจ้านายของตน นายจึงสั่งให้คนใช้ช่วยกันยกไหแบ่งใบนั้นลงมาข้างล่าง แล้วให้จัดการทุบไหนั้นเมื่อไหแตกออกก็ปล่อยให้งูตกน้ำกลั้ว ไม่มีใครเคยเห็นงูชนิดนี้มาก่อนเลยออกมา คนใช้ทั้งหลายช่วยกันเอาไม้ตั้งค้อนนั้นจนตายเสร็จแล้วก็ไปช่วยกันขุดพินมากองจุดไฟเผาจุดนั้น พอไฟติด กวั้นไฟกลุ่มไปหมดทั่วบริเวณบ้าน ผู้คนที่อยู่ในที่นั้นพากันล้มตายหมด ไม่มีใครเหลือสืบวงศ์ตระกูลอีกเลย คนอื่นๆ ที่เข้ามาในบ้านก็เลยพลอยตายไปด้วย สถานการณ์นั้นเลยกลายเป็นที่ถูกสาปทั้งไว้วางเปล่าไม่มีใครกล้าอยู่ ไม่ช้าไม่นานเกิดมีไฟล็กกลับไหม้ตึกที่มีอยู่ในบริเวณบ้านจนหมดสิ้น ที่ตรงนั้นเลยกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ไม่มีใครกล้าไปปลูกสร้างบ้านเรือน เพราะเชื่อกันว่าเป็นที่ที่ถูกสาปไว้ ♥

บุษบกใบไม้ (ต่อจากหน้า ๓๔)

“ชกให้เอ็ง” อีกฝ่ายหนึ่งก็เงย “ผู้หญิงแบบนี้ฉันเอาไปทำเมียก็ประสาทดก”

“เป็นลูกสาวเขตประจัน”

“ใครละ...”

“ก็บ้านไม่เขต...รวบดิบหายเลยแหละ” น้ำเสียงของสามภพฟังดูแปร่ง

“บ้านไม่กรวยทุกคนไม่ใช่หรือ”

ช้วนถามอย่างเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา

“ที่เขาดีจริง ๆ ก็มี แต่...

นั่นแหละ...คนเรา อำนาจหน้าที่มันตั้งชะอย่าง”

“มีน้ำละ...”

“มันก็เลยยากที่จะนึกถึงผลประโยชน์ส่วนรวม”

“เอ็งหยุดเอ๋ยเรื่องอะไรรวม ๆ ที่ได้ไหมวะ เวลาเป็นเวลาที่ข้าจะเอาสบาย” ช้วนจึงอธิบายว่ากาญหากมิได้ร่ำว่ากาญผู้พูด แต่ว่ากาญจุดหมายปลายทางของหัวข้อสนทนาซึ่งเปรียบเหมือนพายเรือในอ่างอยู่เสมอ “อ้าว...แม่ป๊าบ๊ายเพ่นนั้นหนีไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้ เอ...ไม่นึกเลยว่าชายคาจะมีเพื่อนแบบนั้นกะเขาเหมือนกัน”

“ก็ต้องมีป็น ๆ กันมั่งหรือก ไม่งั้นก็ ไม่เป็นรสเหมือนกันจริงมัย”

ช้วนหันมามองเพื่อน ครั้นเห็นเหลือแค่เซตขาว ก็ถามว่า

“เป็นใจวะ เหมือนได้ออกจากกระสอบหรือเปล่า...” พลางก็ปั้นคือ “เอ...ชักหิวอีกแล้วจริง ๆ วะ”

เมื่อไปถึง สองชายหนุ่มก็แลเห็นสีแดงเข้มรออยู่แล้วในห้องกาแฟที่มั่งเพียงแสงสลัว กับคงด้วยผู้คนที่มาจุมจุมกันของว่างรอบคึก

“โอโฮ... ผมนึกว่าคุณเคยขับรถแข่งมาแล้วเสียอีก” ช้วนพูดที่เล่นที่จริงเมื่อนั่งลง

“เร็วหรือคะ” หญิงสาวถามยิ้มๆ อย่างรู้สึกเกรง

“ไม่จำเป็น จะต้องขับเร็วขนาดนั้นเลย...อันตราบ”

“รถยังใหม่คะ บ๊ยะลองไล่เขม่าดู ไม่ค่อยได้ยึดเส้นยึดสายสักเท่าไร”

“ต้องแถวซูเปอร์ซีเซ ในเมืองไม่เหมาะหรือก ถึงเบรคจะดีเป็นดิสเบรคหรือ ‘แดท’ เบรคก็เถอะ”

“แหม... ประชดจริง พวัก” ว่าแล้วหล่อนก็ถุกถุกถามว่า “ทานอะไรคะ บ๊ยะไม่หิวเท่าไรก็เลยสั่งกาแฟกับเค้กอันเดียว พัสตามละคะ”

หล่อนเอ๋ยข้ออย่างสนิทสนมเหมือนรู้จักกันมาแล้วสักสิบปี

“สองคนนี้หิวแน่...ไหน...เอาอะไรดี ตาม” เขารับเมนูจากพนักงานเสิร์ฟมาเพ่งดู “สปาเก็ตตี้กับสเต็กอันเดียว เอ็งเอาอะไร”

“สองจานซี” สามภพบอกง่าย ๆ “เหมือนกับเอ็งนะแหละ”

“เหล้าหน่อยไหม”

“ดี”

“เอาอะไรละ”

“วิสกีออนเดอะร็อคแล้วกัน”

หลังจากเหล้าล่องลงคอ ชายหนุ่มทั้งคู่กลับรู้สึกครมขนอีกวาระหนึ่ง

ผู้คนซึ่งส่วนมากเป็นผู้ชายภายในห้องนั้น ต่างก็หันมามองบ๊ยะทองหลายหน ไม่ได้มองอะไรอื่นนอกจากมองแผ่นหลังขาวสะอาดที่เห็นโผล่อยู่ในแสงไฟเล็ก ๆ บนเพดาน คั่นคอหล่อนระหงเปลือยเปล่า เรือยลงไป ไม่มีแว่วว่า

๓๓๔ ๑๑๖ ๒๒ ๑๓ ก.ค. ๒๕๒๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๕
คนขายเนื้อกับคนกินผัก

(นิทานจีน)

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับงู
อีกเหมือนกัน เป็นงูที่จำแลง
ร่างเป็นคนได้ตามแบบของจีน
ดังกล่าวไว้คร่าวๆ แล้ว เรื่องนี้มี
ดังที่ไวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านของจีน ต่อไปนี้

ในตำบลยี่เจียงมีภริยาว่า "คน
ขายเนื้อได้ขึ้นสวรรค์ แต่คนกินผัก
กลับตกกลงไปในนรก" ถ้าฟังตาม
ถ้อยคำแต่ละคำจะไม่รู้สึกมีความ
หมายลึกซึ้งแต่อย่างใด จนกว่าจะ
รู้เรื่องราวเหตุใดเขาจึงกล่าวเช่นนั้น
และถอยถอยคำเป็นภาษิตจึงจะรู้ว่า
ภริยาค้นมีความหมายลึกซึ้ง เรื่องก็มี
อยู่ว่า

ในกาลก่อนโน้น มีสะพานยาว
ทำด้วยทองแดงทอดจากพื้นพิภพ
ไปยังสวรรค์ด้านตะวันตก บรรดาคน
ดีทั้งหลายสามารถข้ามสะพานนี้ไป
สู่สวรรค์ได้ กลายเป็นพระพุทธเจ้า
และเป็นอมตะไม่รู้จักตาย แต่ต่อมา
เมื่อหลวตุงป็น เช่นผู้หนึ่งในแปด
ได้พานางมุตันขาวหนีไป มีพี่ชาย
ของนางมุตันกวัดแกว่งตะบองเหล็ก
ตาม มาติดๆ และมาทันกันตอน
ที่กำลังข้าม สะพาน ทองแดงนี้
หลวตุงป็นเห็นเช่นนั้นก็ตกใจกลัว

จึงใช้ดาบวิเศษฟันสะพานขาดลง ทั้ง
สายไว้ว่า ต่อไปนี้จะมีใครได้ไป
สวรรค์อีกต่อไป และก็เป็นอย่างจริง
เช่นนั้นตลอดมาจนปัจจุบัน

แต่ก่อนที่สะพานทองแดงไปสู่
สวรรค์นั้นจะถูกทำลาย ก็ได้มีคน
ขายเนื้อคนหนึ่งอยู่บนพื้นพิภพ คน
ขายเนื้อคนนี้มีลูกหนึ่งคนซึ่ง
คิดหนีอยู่ช้านาน ไม่อาจจะให้หนีได้
ซึ่งทำให้คนขายเนื้อเดือดร้อนรำคาญ
เป็นอันมาก ถึงกับว่าจะลูกหนึ่ง
ลูกหนึ่งคนเสียทีเดียว ขณะที่พูด
ขู่เข็ญอยู่นี้ ได้มีชายแปลกหน้าคน
หนึ่งเดินผ่านมาได้ขึ้นเข้า จึงถาม
คนขายเนื้อว่า ลูกหนึ่งคนนั้นคิดหนี
อยู่มากน้อยเท่าไร คนขายเนื้อตอบว่า
"ร้อยอแปะ"

"อะไรกัน ร้อยอแปะเท่านั้น
เองหรือ" ชายแปลกหน้าถามอย่าง
แปลกใจ แล้วก็พูดต่อไปว่า "เอา
เถอะ ข้าจะใช้ให้เอง"

คนขายเนื้อได้ขึ้นเช่นนั้นอด
ประหลาดใจไม่ได้ ถามชายแปลก
หน้านั้นว่า

"เป็นญาติกันหรือ"

"เปล่า" ชายนั้นตอบ

"ถ้าอย่างนั้นเป็นเพื่อนกันหรือ"

"เปล่า"

"ไม่อย่างนั้นก็คงรู้จักกันมา
ก่อน"

"ก็เปล่าอีกนะแหละ" ชาย
แปลกหน้าตอบ "ข้าไม่เคยเห็นหน้า
เขามาก่อนเลย"

"อ้าว ถ้าไม่ได้เป็นอะไรกัน
รู้จักก็ไม่รู้จักกัน แล้วมาใช้แทน
กันทำไม"

"ก็ส่งสารเขาอะซี" ชายนั้น
ตอบ "ถ้าท่านไปลูกหนึ่งเขาเขาจะ
ต้องตายเพราะทนความหนาวเย็น
ไม่ไหว"

ได้ยินชายแปลกหน้าส่งสาร
ลูกหนึ่งของตนจนถึงกับจะยอมใช้หนี้
ให้ คนขายเนื้อก็เลยคิดว่า ตนเองก็
ควรจะส่งสารลูกหนึ่งของตนบ้าง
ดังนั้น แทนที่จะทวงหนี้สิน หรือ
ขู่เข็ญว่าจะลูกหนึ่งลูกหนึ่ง คนขาย
เนื้อกลับ ไปเผา ไบ สัตว์ภูเขาหนีสิน
แล้วก็ ไม่เอ่ยปากทวงหนี้จากลูกหนึ่ง
อีกต่อไป

นับแต่นั้นมาคนขายเนื้อก็เลยเลิก
อาชีพขายเนื้อ แล้วก็ปฏิบัติปฏิบัติ
ชอบ ประกอบกรรมดีหลายอย่าง
หลายประการ จนมีสิทธิ์ที่จะได้ขึ้น
สวรรค์ เมื่อมาตามทางที่จะขึ้นไปสู่
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

คนขายเนื้อกับคนกินผัก (ต่อจาก ๑๔)

สวรรค์นั้น คนขายเนื้อก็ได้พบเพื่อนร่วมทางคนหนึ่งซึ่งกล่าวว่าตนก็มีสิทธิ์จะได้ขึ้นสวรรค์ เพราะตนเอง

มา 'ผัก' ใหม่เสียนี้ จะโขกสับให้จืดเลยเชียว ถลกหนังหยาบๆออกให้เหมือนถลกหนังงูให้ได้ ความกระด้างที่หล่อทนงนกว่าเป็นความ 'สัวโลซ' นึกหนาน นึกอสังที่เขาเกลียดอย่างที่สุด

"งั้นเดี๋ยวไป... พสามจะถึงนั้นสักโมงกะ เดินอยู่ตรงไหนล่ะ แล้วมันต้องเที่ยวเรหาหรือ แถวนมันมีหน่วยโฆษณาเคลื่อนที่รับแจ้งเด็กหายหรืออะไรไหมกะ" หล่อนแตกดัน "จะได้ประกาศหาตัวพสาม

งเดวอาหารเนื้อสัตว์ กินแต่ผักมา ๔๐ ปีแล้ว เมื่อต่างก็จะไปขึ้นสวรรค์ด้วยกัน คนทั้งสองจึงเดินทางร่วมกันไป ครั้นตกคาคันทั้งสองก็ไดมาถึงบ้านชนบทหลังหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวเพียงหลังเดียว คนทั้งสองจึงตกลงว่าจะขอพักค้างคืนที่บ้านชนบทแห่งนี้

พอคนทั้งสองย่างเข้าไปในบ้านก็อดตื่นตื่นประหลาดใจไม่ได้ที่เห็นในบ้านนั้นมีโต๊ะเงิน เก้าทองคำ มีภาชนะอาหารและถ้วยชามเป็นหยกขาว แต่ละอย่างเป็นประกายแวววาวขนาดทำให้ตาพร่าพรายทีเดียว คนทั้งสองคิดว่าบ้านชนบทแห่งนี้เป็นคำหนักสำหรับจักรพรรดิประทับเวลาเดินทาง หรืออย่างน้อยก็เป็นบ้านในชนบทของอัครมหาเสนาบดีทีเดียว แต่เมื่อย่างเข้าไปในบ้านแล้วคนทั้งสองจึงได้รู้ว่าในบ้านนั้นไม่มีใครอื่นนอกจากแม่หม้ายสาวสองคนกับสาวใช้สวยๆอีก ๔ คน แม่หม้ายสาวทั้งสองนั้นได้ขอร้องคนขายเนื้อกับคนกินผักให้อยู่กับนาง เพื่อทำหน้าที่คนใช้ผู้ชายของบ้าน คนกินผักยอมปฏิบัติตามความปวารณาของแม่หม้ายสาวทั้งสอง เพราะหลงเสน่ห์ของนาง แต่คนขายเนื้อปฏิเสธ เพราะอ้างว่าไม่เป็นการสมควรที่ผู้ชายหนุ่มจะค้างคืนอยู่ในบ้านเดียวกับผู้หญิงสาว

ดังนั้นคนขายเนื้อจึงไม่ขอมนอนในบ้าน ออกมานอนที่บันไดหินหน้าบ้าน ด้วยเหตุที่ในขณะนั้นเป็นฤดูร้อน การมานอนนอกบ้าน นอกจากจะสละเลือดให้เป็นอาหารแก่ยุงแล้ว ก็ไม่มีภัยอันตรายใดๆ

ครั้นรุ่งขึ้นเช้าคนขายเนื้อสะดุ้งตื่นเพราะเสียงนกในภูเขาส่งเสียงร้องกันแข่งแซ่ ทั้งแสงแดดอ่อนๆก็

ส่องมาต้องตัว คนขายเนื้อสะดุ้งขึ้นพลางขยตา เมื่омองดูรอบๆตัวเต็มตาแล้ว ก็อดสนทนที่ใจไม่ได้ ที่แทนที่ตนจะนอนอยู่บนบันไดหินหน้าบ้านชนบทแห่งนี้ กลับกลายมานอนอยู่ในกอหญ้าข้างถนนแทน ขณะที่คนขายเนื้อขนานนกรู้สึกขงลุกเมื่อได้ยินเสียงเกวและภาพที่ปรากฏแก่สายตา เป็นคนกินผักที่ร่วมเดินทางมากับตนเมื่อวันก่อน ตกลงไปในคู และถูกงูใหญ่ ๒ ตัวกัดกินเสียชีวิต

เห็นเช่นนั้นแล้วคนขายเนื้อไม่กล้าชักชวนอีกต่อไป รับเดินทางต่อไปยังสวรรค์ด้านตะวันตกโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ♥

ลูกนอกลูก (ต่อจากหน้า ๒๗)

มาสเตอร์ทันทูเคเข้าท่าชะ

"แล้วถ้ามีคนเกเรชอบรังแกคนอื่นล่ะ"

"หัวหน้าห้องหรือนายหมู่เขาก็ปราบเขาเองแหละชะแม่ เขาต้องดูแลลูกน้องของเขาให้เป็นคนดี"

นายหมู่ทวนคือนายหมู่ลูกเสือซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นหัวหน้าห้อง ขอแต่ให้เป็นคนนิสัยดีและเป็น 'มือปราบ' หน่อยๆเป็นใช้ได้ เขาเลือกกันด้วยการโหวตอย่างประชาธิปไตยแท้ เจ้าลูกชายแม่ก็ติดอันดับเป็นรองนายหมู่กับเขาด้วย พ่อเจ้าประคุณมีความสำคัญในหน้าที่เสียจนแม่ไม่รู้จะปลื้มดีหรือกลุ้มดี

"วันนี้อีกฤทธิ์ โคนปราบชะแม่" จ้อยเล่าให้พ่อแม่ฟังขณะนั่งในรถกลับจากโรงเรียน "โคนอดอีกๆเสียตาปู่เลย"

แม่ขำเลียงคูปากเจ้อๆของลูก

จ 34 ราชบ 25 20 ก.ค.-2524

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นกไม้

(นิทานอินเดีย)

ชาวอินเดียเชื่อเรื่องสมุนไพรมาก ทำให้คนตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ ดังที่เคยมีผู้เล่าลือกันว่า ใบไม้ชนิดหนึ่งเมื่อบดที่เปลือกแล้ว แม้ผู้ถูกกัดจะเสียชีวิตไปแล้วก็ยังสามารพฟื้นขึ้นมาได้ และเมื่อใบไม้วิเศษนั้นหลุดพิษจากเปลือกออกหมดแล้ว ใบไม้จะหลุดจากเปลือกไปเอง เรื่องนี้มีลักษณะทำนองเดียวกันดังเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าชายองค์หนึ่งทรงปรารถนาจะเสด็จออกจากบ้านเมืองของพระองค์เพื่อจะได้เห็นโลกให้กว้างขวางขึ้น จึงได้ขออนุญาตจากพระราชบิดา เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงเสด็จไปตามที่ต่างๆ จนกระทั่งได้เสด็จมาถึงเมืองเมืองหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลบ้านเมืองเดิมเป็นอันมาก ไม่มีผู้ใดที่นั่นรู้ว่าพระองค์เป็นใคร เพียงแต่เห็นเป็นคนแปลกหน้าเท่านั้น และได้มีกษัตริย์คนหนึ่งชวนเจ้าชายให้พำนักอยู่ด้วย เจ้าชายก็ทรงรับปากด้วยความยินดี

ในระหว่างที่พำนักอยู่นั้น เจ้าชายก็ทรงคิดหาทางทำมาหากิน และได้เข้าป่าไปตัดไม้เพื่อนำมาทำของเล่นขาย เจ้าชายทรงมีฝีมือในการแกะ

สลัก จึงได้แกะไม้เป็นตัวนก เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ระบายสีตกแต่งให้สวยงามออกบ้านเพื่อให้สแก่แห่ง นกไม้ของเจ้าชายดูเหมือนนกเป็นๆ เจ้าชายทรงทำนกเช่นนั้นไว้เป็นอันมาก นับเป็นร้อยๆ ตัว

ครั้นตกกลางคืน คืนวันหนึ่ง ได้มีเทวดาสององค์เหาะผ่านมา แลเห็นนกไม้เหล่านั้นเหมือนนกเป็นๆ เสียแต่ว่าบินไม่ได้เพราะไม่มีชีวิต เทวดาทองจึงบันดาลให้นกร้อยๆ ตัวนั้นมีชีวิตขึ้นมา ดังนั้นเมื่อเจ้าชายตื่นบรรทมในตอนเช้า จึงอดประหลาดพระทัยไม่ได้ที่ทอดพระเนตรเห็นนกไม้ของพระองค์กลายเป็นนกเป็นๆ บินกันให้ว่อน เจ้าชายบ้านเห็นเช่นนั้นก็ไม่ชอบใจ พุดขึ้นว่า

“นกอะไรของเจ้ามากมายอย่างนั้น แล้วจะเอาอะไรให้มันกิน ข้าเองก็ยากจน ไม่มีปัญญาหาอาหารให้มันหรอก เจ้าพานกของเจ้าออกจากบ้านข้าไปอยู่ที่อื่นเถิด”

เจ้าชายก็จำเป็นต้องพานกทั้งหมดไปหาที่อยู่ใหม่ เจ้าชายเสด็จเข้าไปในป่าลึก แล้วก็ปลุกบ้านอยู่เช่นนั้นอย่างมีความสุข เพราะไม่ต้องเดือดร้อนเที่ยวหาอาหาร ด้วยว่านก

ทั้งหลายได้ช่วยกันหาผลไม้ตลอดจนข้าวบิ๋มมาถวายเจ้าชายทุกวัน

อยู่มาคืนวันหนึ่งเจ้าชายทรงฝันเห็นเจ้าหญิงผู้ทรงโฉม องค์หนึ่งทักเกาะแห่งหนึ่ง เมื่อตกพระทัยตื่น เจ้าชายทรงปรารถนาเหลือเกินที่จะได้เจ้าหญิงมาเป็นชายา แต่ไม่ทราบว่าจะเกาะในฝันนั้นอยู่ที่ใดและจะไปถึงที่นั้นได้อย่างไร แม้กระนั้นเจ้าชายก็ไม่เคยลืมเจ้าหญิงในฝันนั้นเลย เฝ้าแต่ระลึกถึงอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งขณะที่เจ้าชายประทับอยู่ใต้ต้นไม้พลางระลึกนึกถึงเจ้าหญิงในฝันอยู่นั้นก็ได้มีนกตัวหนึ่งมาทูลเจ้าชายว่า

“เจ้าหญิงที่พระองค์ทรงใฝ่ฝันถึงนั้น อยู่ไกลมาก ต้องข้ามทะเลไปถึง ๑ ทะเลทีเดียว”

“โอ๊ย ข้าช่างอยากได้เรือสักลำ จะได้ข้ามทะเลทั้งเจ็ดนั้นไปหานาง” เจ้าชายทรงอุทานด้วยความตื่นเต้น

“ไม่จำเป็นต้องไปหาเรือให้ลำบากหรอกพระองค์” นกนั้นทูล “พวกข้าจะพาพระองค์ข้ามทะเลทั้งเจ็ดไปเอง ไปให้ถึงเกาะที่เจ้าหญิงในฝันของพระองค์ประทับที่เดียวแหละ”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

ของแม่น้ำจะอ้อมตัวเมื่อใด ตนเอง
หาตอบได้ไม่

นวลกลับเข้ามาถึงนั้นด้วย
อารมณ์เป็นสุข ว่าได้พากเพียร
ประกอบกิจการจนลุล่วงเช่นทุกวัน
ลืมด้วยซ้ำไปว่าเมื่อวานขึ้นโน้น ตน
เจ็บเสียวในหน้าอกทั้งสองข้างเป็น
พักเป็นคราว แล้วอาการนั้นก็หาย
ไป มารู้อีกครั้งเมื่อล้มตัวลง
นอนข้างสามนี้เอง

อาการนั้นทำให้หายใจฝืดอยู่
สักครู่ แล้วทุกอย่างก็เป็นที่ปกติดังเดิม
(อ่านก่อนฉบับหน้า)

นกไม้ (ต่อจากหน้า ๔๑)

เช้าวันรุ่งขึ้นนกตัวที่ใหญ่ที่สุด
สองตัวก็ให้เจ้าชายประทับบนปีก
ของตนแล้วก็บินข้ามป่าข้ามเขาข้าม
ทะเลถึงเจ็ดจนกระทั่งมาถึงเกาะ
ดังกล่าวนั้น นกก็ปล่อยเจ้าชายลง
แล้วทูลว่า “ต่อไปนี้พระองค์จะต้อง
เสี่ยงโชคเอาเองแล้ว” ต่อจากนั้นก็
บินจากไป

ฝ่ายเจ้าชายได้เสด็จไปเฝ้า
พระราชอาคันตุกะและทูลสว่ขอ
เจ้าหญิง พระราชาได้ตรัสว่า “พ่อ
หนุ่มเอ๋ย ข้าอยากขอรับรองให้ท่านกลับ
ไปเสียเถิด เพราะไม่ว่าใครที่อยาก
จะเสกสมรสกับเจ้าหญิง จะต้อง
เอาชีวิตเป็นเดิมพัน”

“ข้าพระองค์จะขอลองดู ข้า
พระองค์ไม่เคยกลัวตายเลย”

“แต่ถ้าเกิดอะไรร้ายแรงขึ้น
ท่านจะต้องรับผิดชอบเองนะ เพราะ
เจ้าหญิงจะแต่งงานกับคนที่สามารถ
ฆ่าสิ่งใดอันเป็นสัตว์คู่ขวัญของเกาะ
นี้ได้เท่านั้น ท่านจึงจะต้องประหาร
สิ่งใดให้ได้เสียก่อน”

เจ้าชายทรงทราบเช่นนั้นแล้ว
ก็ทูลลาพระราชมาเตรียมตัว แต่ใน
ระหว่างทางที่จะเสด็จกลับ ที่พัก
นั้นเอง เจ้าชายก็ได้เผชิญหน้ากับ
สิ่งใด เจ้าชายไม่รอช้าทรงชักดาบ
โจนเข้าฟันสิ่งใดทันที แต่สิ่งใด
ก็โคดหลบอย่างว่องไว พร้อมกัน
นั้นก็ตรงเข้าตะปบเจ้าชาย เจ้าชาย
หลบไม่ทันจึงได้รับบาดเจ็บ ต่อจาก
นั้นก็พยายามฟันสิ่งใดอีก การ
ต่อสู้เป็นไปอย่างรุนแรง ต่างได้รับ
บาดเจ็บทั้งคู่ แต่เจ้าชายดูเหมือนจะ
ได้รับบาดเจ็บหนักยิ่งกว่า แต่แม้
กระนั้นเจ้าชายก็ไม่ยอมถอย เลือด
ออกมากจนเจ้าชายทรงอ่อนเพลีย
และหมดแรงไปทุกขณะ ไม่ช้าก็
ทรงชวนเซเซล้มพลงไป แต่ก่อน
จะล้มลงไปใน เจ้าชายทรงได้โอกาส
ฟันสิ่งใดอีกครั้งหนึ่ง กราวนกก
ที่สำคัญเป็นบาดแผลฉกรรจ์ สิ่งใด
ก็ล้มลงขาดใจตาย พร้อมกันนั้น
เจ้าชายก็สิ้นพระชนม์

เมื่อพระราชาทรงทราบข่าวการ
สิ้นพระชนม์ของเจ้าชาย พระราชา
ทรงดำหนิเจ้าหญิงพระธิดาอย่างหนัก
และก็ทรงปรารถนาจะส่งสอนพระ
ธิดาด้วย เพราะฉะนั้นจึงโปรดให้
เจ้าหญิงทรงนำศพเจ้าชาย ไปทั้งใน
ป่า เจ้าหญิงเสด็จไปกับคนหามศพ
แต่เมื่อเสร็จธุระคนหามศพก็กลับ
เจ้าหญิงถึงกับกรรแสงโฮออกมา
เมื่อเห็นพระองค์ถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง
กับศพ นกไม้สองตัวที่พาเจ้าชายมา
ยังเกาะนี้ หาได้บินกลับไปที่อยู่ของ
ตนไม่ ยังคงคอยอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง
ในป่า ซึ่งไม่ไกลกับที่คนหามศพ
วางศพเจ้าชายทิ้งไว้ เมื่อได้ยินเสียง
เจ้าหญิงกรรแสง นกตัวหนึ่งก็ถาม
นกอีกตัวหนึ่งว่า

“ผู้หญิงคนนั้นเขาร้องให้ทำไม”

“ไม่รู้สิ” นกอีกตัวหนึ่งตอบ

“ผู้หญิงคนนั้นแหละที่เจ้าชายทรงรัก
นักหนาจนถึงกับยอมตาย เจ้าชาย
สิ้นพระชนม์เพราะทรงปรารถนาจะ
ได้หญิงนั้นมาเป็นชายา แต่หญิงนั้นก็
ไม่ยอมตกลงด้วยง่าย ๆ ต้องให้ไปสุ
กับสิ่งใดเสียก่อน เพราะฉะนั้น
ต้องโทษผู้หญิงนั้นคนเดียวที่ทำให้
เจ้าชายตาย”

“ไม่มีทางทำอะไรให้เจ้าชาย
ทรงฟื้นขึ้นมาได้หรอกหรือ เจ้าชาย
องค์นั้นตายแล้ว”

“มีสิ แต่ว่าใครจะทำเล่า เพียง
แต่เอาใบไม้ของต้นไม้ต้นนี้ไปมัดไว้ที่
พระเนตรเจ้าชายเท่านั้นแหละ ไม่ช้า
เจ้าชายก็จะทรงลืมตาขึ้น แล้วก็จะ
ฟื้นขึ้นมาเอง”

เจ้าหญิงทรงเข้าใจภาษานก
จึงจะทรงลองเอาใบไม้ของต้นไม้ต้น
นั้นมาปิดพระเนตรเจ้าชายดู แต่ต้นไม้
นั้นสูง เจ้าหญิงไม่อาจปีนขึ้นไป
ปลิดใบไม้ได้ นกเห็นเช่นนั้นจึง
ปลิดใบไม้ลงมาให้ ๒-๓ ใบ พอ
เจ้าหญิงทรงใช้ ใบไม้ นั้นปิดไว้ที่
พระเนตรเจ้าชาย เจ้าชายก็ทรงลืม
พระเนตรแล้วผุดลุกขึ้น และรู้สึก
แปลกพระทัยเป็นอย่างยิ่งที่ทรงเห็น
ผู้หญิงสาวสวยนั่งอยู่ข้างๆ เจ้าชาย
ไม่เคยเห็นเจ้าหญิงมาก่อนจึงไม่ทรง
ทราบว่าเป็นใคร เจ้าหญิงต้องอธิบาย
ให้ฟังว่าพระองค์เป็นใคร และมาอยู่
ในป่ากับเจ้าชายได้อย่างไร เมื่อทรง
ทราบเช่นนั้น เจ้าชายก็ทรงดีพระทัย
ยิ่งนัก และดีพระทัยยิ่งขึ้นไปอีกที่
เจ้าหญิงทรงรับปากจะเสกสมรสกับ
เจ้าชายตามสัญญา เพราะเจ้าชาย
ทรงสามารถประหารสิ่งใดลงได้ ♥

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สารภาพผิด

(นิทานอาหรับ)

เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งคนตายแล้วกลับฟื้นขึ้นมาได้ กล้ายินทานฮักร์ เรื่องไม่วิเศษ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง วันหนึ่งได้เชิญเพื่อนคนหนึ่งมากินอาหารเย็นร่วมกับตนที่บ้านพร้อมด้วยภรรยา เพื่อนคนนี้เป็นคนหลังค่อม และออกจะเกราะห้ร้าย อยู่สักหน่อยที่ระหว่างกินอาหารกัน อย่างเอร็ดอร่อยนั้น กังเกิดติดคอ ทำอย่างไรก็ยังไม่ออกหรือหลุดลงไปในคอ ในที่สุดชายหลังค่อมนั้นก็ถึงกับขาดใจตาย เห็นเช่นนั้นทั้งช่างตัดเสื้อทั้งเมียต่างตกใจแทบสิ้นสติ จึงช่วยกันแบกร่างสหายหลังค่อมไปยังบ้านหมอที่อยู่ข้างๆ กันนั้น ขณะนั้นหมอกำลังทำธุระอยู่ข้างบน เมื่อคนทั้งสองไปร้องเรียกหมอ จึงมีแต่สาวใช้มาเปิดประตู ช่างตัดเสื้อเอาเงินติดสินบนสาวใช้ให้ขึ้นไปตามหมอลงมาเร็วๆ สาวใช้ได้เงินก็รีบขึ้นไปจัดการให้

ภรรยาสาวใช้หาลับเข้าไปในบ้าน ช่างตัดเสื้อกับเมียก็ทั้งศพของชายหลังค่อมไว้ตรงบันได แล้วก็วิ่งกลับไปบ้าน ฝ่ายหมอเมื่อสาวใช้ไป

บอกให้รีบลงมาดูคนไข้เร็วๆ ก็รีบร้อนลงบันไดมาทั้งมืดๆ เลยเตะชายหลังค่อมตกลงไป พอจุดไฟดูหมอกก็แลเห็นว่าคนไข้ที่มีคนพามาหานั้นได้ตายเสียแล้ว ก็อดตกใจกลัวไม่ได้ จึงหาทางเอาศพไปให้ที่บ้านของตน และได้เอาศพไปฝังกำแพงบ้านของอำมาตย์ผู้ดูแลการส่งอาหารในวังของสุลต่าน เมื่ออำมาตย์ผู้นั้นมาแลเห็นเข้า สำคัญว่าเป็นขโมยจะมาขโมยของในบ้านตน เลยเขียนเสียอย่างไม่มีปรานี แต่เมื่อเห็นร่างนั้นไม่ขยับเขยื้อน ก็อดแปลกใจไม่ได้ จึงเข้าไปดูใกล้ๆ และก็เห็นว่าชายหลังค่อมนั้นตายเสียแล้ว อำมาตย์ผู้นั้นก็ตกใจ รีบจัดการเอาศพไปฝังไว้ตรงกำแพงหน้าร้านขายของร้านหนึ่งอยู่ริมถนน

เช้าตรู่นั้น ได้มีคนถือศาสนาคริสต์คนหนึ่งออกจากบ้านจะไปอาบน้ำที่แม่น้ำ ขณะนั้นฟ้ายังไม่สว่างดี ยังขมุกขมัวอยู่ คนคริสต์ผู้นั้นแลไม่เห็นศพชายหลังค่อม เลยชนเสียเต็มแรง ศพก็เลยล้มทับลงมา คนคริสต์เห็นคิดว่าศพนั้นคงจะเป็นพวกถ่วงกระเปาะ จึงถือโอกาสนั้นหวนศพนั้นเสียอย่างรุนแรง พอดี

ตำรวจคนหนึ่งเดินมาพบเข้า แลเห็นคนตาย และเห็นว่าคนคริสต์เข่นหวนศพ จึงคิดว่าคนคริสต์เข่นหวนศพจนตายจึงจับตัวไป แล้วก็ส่งตัวไปสู่ศาลเพื่อพิพากษาคดี ผู้พิพากษาทั้งเรื่องราว ก็ถึงความเห็นว่าคนคริสต์เข่นฆ่าคนตายแน่ จึงตัดสินให้คนคริสต์เข่นนั้นถูกแขวนคอให้ตายตกไปตามกัน

ในขณะที่คนคริสต์เข่นกำลังจะถูกแขวนคออยู่นั้นเอง อำมาตย์ของสุลต่านได้ยินเรื่องราวของคนคริสต์เข่น และตัวเองรู้ดีว่าคนคริสต์เข่นนั้นมิได้ฆ่าชายหลังค่อมแน่ๆ ก็บังเกิดความสำนึกผิด รีบวิ่งไปที่ตะแลงแกง ร้องห้ามว่า "หยุด หยุดก่อน" ผู้พิพากษาจึงสั่งให้เพชฌฆาตรอไว้ก่อน เมื่อฟังเรื่องราวจากอำมาตย์นั้นโดยตลอดแล้ว ก็เป็นอันคนคริสต์เข่นนั้นพ้นผิด ต้องปล่อยตัวไป และความผิดก็มาตกอยู่กับอำมาตย์ผู้นั้น อำมาตย์นั้นจะต้องถูกแขวนคอแทน

แต่ในขณะที่เพชฌฆาตกำลังเตรียมจะแขวนคอผู้นั้น หมอกก็เกิดสำนึกผิด จึงรีบวิ่งมาแล้วร้องห้าม (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

จิบ-จิบ เขมรก็มีคำ จิบ
(-จิบ)

ชะคาย-เสียดาย เช่น
ชะคายบือจ่าถิมว่าง-เสียดาย
บ่ไคร่ทั้งขวาง เขมรก็มีคำสุภาษิต
(-ชะคาย) หมายถึงเสีย
เสียดาย คำนี้ภาษาไทยใหญ่มีคำ
เสียดาย (-เสียดาย) ภาษาพม่า
ออกเสียง ซิหนาย หมายถึงเสียดาย
เช่นเดียวกัน

คำ แบ้น ที่ไทขาวแปลว่ายัง
ภาษาเขมรก็มีคำ บัญ เช่น เลิกคำ
เกลี้ยงบัญญัติ-ยกบั้นยัง ภาษาญวนก็มี
บั้น หมายถึงยัง

คำ จิว ที่หมายถึง เชื้อ ช้อจิว
คำยจิว-ช้อเชื้อชายเชื้อ ถึงแม่ จิว
จะเป็นภาษาญวนแต่เขมรก็มีคำ เชื้อ
ออกเสียง เจือ ลูกเชื้อทัญเชื้อ
(ลูกเชื้อตัญเชื้อ) - ช้อเชื้อชายเชื้อ
ไม่ทราบวาทัญญวน เขมร และไท
ขาวยืมมาจากภาษาอื่นด้วยกันหรือไม่
ภาษาจีนกลางมีคำ เชื้อ (she¹)
ในความหมายนี้

ยังมีคำที่เรียก ลำไย ภาษาไทขาว
เรียก หมะญาน ภาษาเขมรเรียก
เมียน พังคูล้ายออกเสียง หมะญาน
เร็ว ๆ แล้วเสียงรวบไปเป็นเช่นนั้น
แต่ภาษาญวนมีคำ หลุ่ย หมายถึง
ลำไย ว่าได้จากภาษาจีน คำ หลง
เยียน (lung²yen³) คือ ตามังกร
ภาษาแต้จิ๋วเรียก เล่งฮึง หลุ่ย
หรือ ฉาน คงได้มาจากคำ เยียน
(yen³) ของจีน คำนี้เป็นที่มาของ
คำ ลำไย ของเรด้วยหรือไม่อาจ
กล่าวได้

นอกจากนี้ก็มีคำที่ภาษาไทยขาว
ใช้ตรงกับภาษาอื่น ๆ แต่ไม่มีใช้

ในภาษาภาคกลาง คือ เก้อ-อ-
หมาด ภาษาพม่าก็ใช้คำเดียวกันนี้
มักใช้กับคำ แห่ง (-แห่ง) เป็น
แห่งเก้อ-อ

แจ้น-ทอด (อาจเป็นคำ
เดียวกับ เจียน (chien¹) ที่แปล
ว่าทอดในภาษาจีนกลาง) เช่น
ใช้แจ้น ปาแจ้น คือ ไข่ทอด ปลา
ทอด ภาษาพม่า คำนี้และอ้ายตอน
ใช้ แส่น เช่น ป้าแสบ เนอหมู
แสบ-ปลาทอด หมูทอด

เจือ-อ-ชวน ภาษาไทใหญ่ใช้
ใจ ภาษาพม่าใช้ ใจ

เพี้ยเฮินเพี้ยคำ คือ เพี้ยเรือน
เพี้ยคา เป็นชายของ จ้ายเฮิน
(-ชายคา) เรมีคำชายเพี้ย แต่ก็ไม่ได้
หมายเช่นเดียวกัน ภาษาพม่า
ใช้ โพยคำ หมายถึง ชายของชายคา
เก้อ-อ-บวม ไทใหญ่ออกเสียง
เก้อ-อ พม่าใช้ เก้อ-อ

ที่น่าแปลกอย่างหนึ่งคือคำเรียก
สมอง ภาษาไทขาวเรียก แอ๊ะ หรือ
แอ้อ (-สมองหัว) ภาษาไทใหญ่
เรียก อ็อกอ็อก และภาษาพม่าเรียก
อ็อกแอ๊ก แอ๊ะ คงเป็นคำเดียวกับ
แอ๊ก ที่เสียงกร่อนไปอย่างคำที่มี
ก สะกดสระเสียงยาวคำอื่น ๆ ใน
ภาษาไทยขาว ส่วน อ็อก นั้น
ปรากฏว่าภาษาญวนก็เรียก อ็อก
จะมีความสัมพันธ์กับภาษา
ไทใหญ่และพม่าอย่างไรหรือไม่
ไม่ทราบ

บางคำภาษาไทยขาวออกเสียง
ต่างกับคนถิ่นอื่น ทำให้ฟังแปลกไป
เช่นคำที่หมายความว่าขั่นขั่นแข็ง ภาษา
ไทขาวใช้ ซัก ถ้าเทียบกับภาษา
ถิ่นอื่น เสียง ซ เทียบกับ ช ค

คำนี้คงตรงกับ คัก ในภาษาไทยใหญ่
และคำนี้ซึ่งหมายอย่างเดียวกัน ภาษา
ไทใหญ่ใช้ คักโก้ ก็มี ใช้ โก้ ก็มี
ภาษาพม่าใช้ โก้ คำเดียว

คำ สะคือ ภาษาไทขาวเรียก
ซ่ายบี-สายดี เพราะบี คือ คี
(อวัยวะ) ภาษาพม่าเรียก ซ่ายดี
ส่วนภาษาไทยใหญ่เรียก สายหลี่
คำ คี อวัยวะของคนและของสัตว์
ภาษาไทยใหญ่เรียก หลี่ แต่ภาษา
พม่าเรียก คี (อวัยวะ)ว่า ลี ส่วน
คี ตรงข้ามกับชั่ว ออกเสียง น
ภาษาของเราเหตุใดจึงกลายเป็นเสียง
อือ ไปก็ไม่ทราบ คำออกเสียงคล้าย
อย่างนี้ในภาษาไทยขาวคือ เขาหลี่
หมายถึง ข้าวโศด คำ หลี่ อาจจะ
มาจากคำ สาลี่ ภาษาเหนือของไทย
เรียกข้าวโศดว่าข้าวสาลี่ ในบท
กล่อมเด็กเราก็มักมี ข้าวโศดสาลี่
สา พยางค์หน้าหายไปถึงเหลือแต่
พยางค์หลัง บางคนยังกล่าวว่า อาจ
เป็นคำกร่อนจาก สายลี เพราะ
ข้าวโศดมีเม็ดเป็นแถวๆ จึงเรียกตาม
ลักษณะนั้น (ยังมี ค่อ)

สารภาพผิด (ต่อจากหน้า ๓๔)

ว่า “หยุดก่อน หยุดก่อน ท่าน
อำมาตย์ไม่มีความผิดหรอก ข้าเอง
ต่างหากเป็นคนทำผิด” แล้วหมอก
ก็สารภาพผิดทั้งหมด ผู้พิพากษาฟัง
เรื่องแล้วก็เป็นอย่างอันอำมาตย์ผู้หนึ่ง
ผิด ถูกปล่อยตัวไป และหมอก็ต้อง
ถูกแขวนคอแทน และขณะที่เชือก
กำลังจะสวมคอหมอกอยู่แถวนั้น ข่าง
ตืดเล็กก็วิ่งกระหืดกระหอบมา พลง
ร้องห้ามว่า “อย่าแขวนคอเขา”

เขาเป็นคนบริสุทธิ์ เขาไม่มีความผิดหรอก” เมื่อช่างตัดเสื้อสารภาพผิด โดยตลอด และรับว่าตนเป็นคนผิด จึงเป็นอันหมอกหักผิด และคนผิด ด้วยจริงก็ช่างตัดเสื้อ เพราะฉะนั้น อย่างไม่เสียช่างตัดเสื้อก็ต้องถูกแขวนคอแน่ แต่คนยังไม่ถึงที่ตาย ขณะที่ช่างตัดเสื้อกำลังจะต้องถูกแขวนคออยู่แล้วนั้น ก็ได้มีทูตนำสารจากสุลต่านมายื่นให้ผู้พิพากษา

ผู้พิพากษาอ่านสารนั้นแล้ว ก็รีบจัดการส่งศพกับผู้ต้องหาทั้ง ๔ ไปเผาศาล์ตามขังท้องพระโรง นายกลับภหรือช่างตัดเสื้อของสุลต่านได้เผื่ออยู่ ณ ที่นั้นด้วย นายกลับภสังเกตศพชายหลังค่อมแล้ว ก็รู้ว่าชายหลังค่อมมานั้นยังไม่ตายหรอก จึงขอประทานอนุญาตจากสุลต่าน เอาปากกัปป์เอาก้างที่ติดคอชายหลังค่อมนั้นออก ชายหลังค่อมก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ ทุกคนที่เฝ้านั้นต่างพากันชื่นชมยินดี และใครจะมาดีใจเท่าช่างตัดเสื้อเป็น ไม่มี เพราะเมื่อชายหลังค่อมไม่ตาย ตนก็พ้นผิด และนายกลับภก็ได้รางวัลอย่างงามจากสุลต่านในการกระทำครั้งนี้ ♥

สนทนาพาที (ต่อจากหน้า ๑๓)

จะให้กระจำถึงความใฝ่ฝันที่จะไปยุโรปอีกหนอหอย ก็คงจะเป็นว่าผมเล่าเรียนมาทางศิลปะ โดยเฉพาะศิลปะสมัยใหม่ วงการศิลปะสมัยใหม่นั้นมียุโรปเป็นเมืองแม่ เมื่อเริ่มจับคู่กันเขียนรูปอย่างเป็นทางการในมหาวิทยาลัย ยุคสมัยต่างๆ ของโลก ศิลปะก็ดูเหมือนจะวนเวียนอยู่ใน

ความคิด ในสมัยหนึ่งนั้น กรุงโรมเป็นดินแดนในอุดมคติของนักศึกษา คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งรวมผมอยู่ด้วย ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก เพราะรากฐานของคณะจิตรกรรมฯ นั้นลงด้วยเสาเข็มชั้นดีจากกรุงโรม ด้วยอาจารย์ศิลป์ พีระศรี ผู้ก่อตั้งคณะจิตรกรรมฯ ท่านเป็นคนอิตาลี อาจารย์ในคณะจิตรกรรมฯ คนนั้นก็มิหลายท่านที่ผ่านการศึกษามาจากกรุงโรม จึงไม่ใช่เรื่องน่าฉงนที่ผมจะมีกรุงโรมและยุโรปอยู่ในใจตลอดมา ช้านาน หวังว่าจะได้ไปพบเห็นสักวันหนึ่ง

ยุโรปไฮไลต์

แล้วผมก็มีโอกาสจะได้ไปยุโรป ความฟุ้งซ่านเกี่ยวกับการไปยุโรปของผมแต่ดั้งเดิมนั้นคิดว่าจะไปแบบลุย คือเร็วร้อนไปคำไหนนอนนั้น แต่วันเวลาล่วงเลยมามากแล้ว อายุอาณานมากขิ้น ความห้าวความห่ามลดน้อยถอยลง มึนงานการและครอบครัวยุติจะต้องรับผิดชอบ ที่จะไกลเกล็ดอกกระเสือกกระสนเหมือนนกขมิ้นบินบุก ไม่รู้ทิศไม่รู้ทางหางหัวนั้น คงจะเป็นไปไม่ได้ เมื่อจะไปก็ต้องไปอย่างทีคนทั่วไปเขาถือเป็น การไปแบบปกติ ไม่ใช่ไปอย่างทีคนข้างหลังรู้ข่าวแล้วอดรำพึงไม่ได้ว่าบ้าไปแล้วหรือนั่น

ใครจะไปยุโรปต่างก็ต้องการจะไปให้มากประเทศที่สุดเท่าที่จะไปได้ โดยเฉพาะคนที่ยังไม่เคยไป เพราะยุโรปนั้นเป็นทวีปที่จะไปมาหาสู่ระหว่างกันได้ง่าย ๆ เนื่องจากถนน ติ่งวงสะดวก คุณภาพทางจริยธรรม

ของผู้คนพอจะไว้ใจได้ ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศก็ไม่ได้เข้มข้นถึงเลือดถึงเนื้อจนเป็นอุปสรรคสำคัญ ไม่เหมือนอย่างในเอเชีย ซึ่งถ้าจะมาเมืองไทยก็หมายความว่ามาแค่เมืองไทย ที่จะแวบไปพม่า เขมร ลาว ญวน นั้น อย่าได้หวัง

ผมเองก็ต้องการจะไปให้ได้ เห็นหลายประเทศ ขอไปเห็นแค่เพียงคร่าว ๆ เพราะการจะไปประเทศหนึ่งประเทศใดเพื่อให้เห็นให้ละเอียดลออนั้น ต้องอยู่กันเป็นเดือนเป็นปี อีกทั้งการเดินทางด้วยตนเองเสาะหาสิ่งที่ต้องการเห็นเอาเองนั้นจนใจนัก แก่จะติดคอขอวีซ่าเดินทางสถานทูตของเขาในกรุงเทพฯ นั้นยังไม่มีเวลา แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปเดินหลงงงเฝ้าอยู่ตามประเทศที่ไม่เคยพบเคยเห็นนั้นได้ จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องไปกับคณะท่องเที่ยวของบริษัทบริหารจัดการเที่ยวท่อง อันมีอยู่มากมายราวกับดอกเห็ดในฤดูฝน

ถ้าจะเปรียบความว่ามีอะไรเกิดขึ้นมากมายด้วยสำนวนดอกเห็ดแล้ว ควรจะใช้ให้เต็มสำนวนเขา คือมากมายราวกับดอกเห็ดในฤดูฝน เพราะหน้าฝนพื้นดินมีความชื้นสูง เห็ดจึงแทงดอกบานหัวไป ไม่ใช่พูดแต่เพียงว่าดอกเห็ดเฉย ๆ “ห่างสรรพสินค้าเกิดขึ้นมากมายราวกับดอกเห็ด” “ประชาธิปไตยบานราวกับดอกเห็ด” ชอบเปรียบเทียบอย่างนี้กันเสียจริงเชียว ถ้าจะเปรียบเทียบโดยไม่เอาความอย่างนี้ ไม่ต้องเปรียบกับดอกเห็ดหรอก หากดอกอะไรที่น่าซึ้งน้อยกว่าดอกเห็ดมาเปรียบก็ได้ ดอกกระถิน กระถิง กระถอ กระทกรกะไรก็ว่าไป

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกม้าทั้งเจ็ด

(นิทานยุโรป)

เรื่องนี้เป็นทำนองขบขันได้ดี แต่ก็มีเรื่องต้องคำสาปตามแบบอย่างนิทานในนิทานฝรั่ง ดังที่พบในนิทานยุโรปหลายเรื่องด้วยกัน นิทานเรื่องนี้เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีคนยากจนสองคน ผัวเมียตั้งบ้านเรือนอยู่ในป่าห่างไกลผู้คน สองสามีเมียมีแต่ลูกชายสามคน ซึ่งยังทำให้พ่อแม่ยากแค้นลำเค็ญยิ่งขึ้นไปอีก เพราะหาไม่พอกิน และกลัวจะหามาได้ก็ได้อาศัยความยากลำบาก ลูกแต่ละคนก็ช่วยเหลือไม่ได้มากนัก ทั้งลูกชายคนเล็กก็ยังไม่ค่อยชอบทำอะไร วันทั้งวันไม่ทำอะไร ได้แต่นอนแล้วก็เขยิบเต้าให้ไฟลุกโชนอยู่ตลอดเวลา เขาจึงตั้งฉายาให้ว่า เจ้าหนุ่มขี้เต้า

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกชายคนโตได้บอกพ่อแม่ว่าจะออกเดินทางไปทำมาหากิน แล้วก็ออกจากบ้านเดินทางไปตลอดทั้งวัน ตกกลางคืนก็ได้มาถึงพระราชวังแห่งหนึ่ง ซึ่งพอดีกับที่พระราชินีเสด็จออกมาที่บันไดคาน้ำ เมื่อทอดพระเนตรเห็นชายหนุ่มเดินผ่านมาเช่นนั้นจึงตรัสถามว่า “จะไปไหนนะ”

ชายหนุ่มก็ตอบว่าจะไปหางานทำ ยังไม่ทราบว่าจะหาได้ที่ไหน พระราชินีจึงตรัสชวนขึ้นว่า

“ทำกับเราไหมเล่า งานง่าย ๆ” และเมื่อชายหนุ่มถามว่างานอะไร พระราชินีก็ตรัสว่า “เลี้ยงลูกม้า ๗ ตัว ถ้าเจ้าเฝ้าดูมันตลอดทั้งวัน แล้วบอกข้าได้ว่าม้ากินอะไรดีมีอะไรละก็ ข้าจะยกพระธิดาให้แล้ว ก็ยกอาณาจักรของข้าให้ครอบครองครึ่งหนึ่งด้วย แต่ถ้าทำไม่ได้ละก็ ข้าเป็นกษัตริย์เจ้าสามวันจริงๆ ด้วย”

ชายหนุ่มรับปากทันทีโดยสำคัญว่าเป็นงานง่ายๆ ที่ตนสามารถทำได้ ดังนั้นเมื่อถึงเช้าวันรุ่งขึ้น นายกองม้าของพระราชินีได้จัดการปล่อยม้าทั้งเจ็ดออกมาจากคอก พอออกจากคอกได้ ลูกม้าเหล่านั้นก็วิ่ง ชายหนุ่มวิ่งตามไปตลอดเวลา ไม่ว่าจะไปไหนเขาหลงห้วย เข้าป่าหรือลงน้ำลงโคลน ชายหนุ่มวิ่งอยู่ช้านานจนกระทั่งเหนื่อยอ่อน แต่ก็ต้องทนต่อไป ทั้งๆ ที่เบื่อกว่าไม่อยากจะทำงานเลย ในขณะที่นั้นเอง ชายหนุ่มก็วิ่งมาถึงชอกหินแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแม่เฒ่าคนหนึ่งกำลังนั่งบนด้ายอยู่ มือถือไม้สำหรับพันด้ายด้วย

พอแม่เฒ่าเห็นชายหนุ่มวิ่งตามลูกม้ามาจนกระทั่งเหงื่อไหลโชยหน้า ก็ได้ร้องออกมาว่า “มานี่เถอะ มานี่ มานี่ ลูกชายรูปหล่อ มาให้แม่หัวผมให้เจ้าเถอะ” ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรก็ได้ จึงตรงเข้าไปหาแม่เฒ่านั้น ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ แม่เฒ่า เอาหัวชนเข้าแม่เฒ่า ให้แม่เฒ่าหัวผมให้ แม่เฒ่าหัวผมให้ อย่างนั้นตลอดเวลา ชายหนุ่มเล่นนอนหลับสบายอยู่ตรงนั้นเอง ตลอดทั้งวัน จนกระทั่งจวนจะเย็น ชายหนุ่มจะกลับ จึงบอกแก่แม่เฒ่าว่า

“ข้าจะกลับบ้านไปเลยดีกว่า จะกลับไปให้พระราชินีบอกก็ช่วยการไว้ประโยชน์”

“อย่าเพิ่งไปเลยลูก” แม่เฒ่าห้ามไว้ “คอยไปก่อนเถอะ รอจนกว่าจะค่ำ แล้วลูกม้าของพระราชินีก็จะกลับมา และก็จะต้องวิ่งมาทางนี้ ลูกจึงค่อยวิ่งตามม้ากลับไป ไม่มีใครรู้หรอกว่าลูกมานอนเขลงอยู่ที่นี่ทั้งวัน แทนที่จะตามไปดูม้า”

แล้วแม่เฒ่าก็ให้น้ำชายหนุ่มมาขวดหนึ่ง และหม้อมอสมาหนึ่งให้เขาไปให้พระราชินีทอดพระเนตรแสดงว่า (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

“ใช่ อาจารย์คะ อยู่เมืองไทย
ดินแดนดินแดนแดดเปรี้ยงๆทุกวัน...”

“แดดเมืองไทยกับแดดอเมริกา-
เคอร์มันไม่เหมือนกันจะ แม่คุณ
กลัวว่าหนังจะลอกแล้วผิวจะเสีย
แล้วอีกอย่าง ถ้าเธอเกิดเป็นไข้แดง
ขึ้นมา งานของเธอ...”

อ้อ...ที่แท้ก็เป็นห่วงงานนั่นเอง
ฉันรีบจัดการกวักขนมบั้งขึ้น
มาตัด เอาปลาหมึกจากกระป๋องที่
อาจารย์เปิดไว้แล้วนั้นเทลงใส่จาน
กลิ่นก็ โรยเกลือลงไปหน่อย โรย
น้ำตาลลงไปนิด เหยาะซอสมะเขือ-
เทศ หยดน้ำส้ม ราดมายองเนส
แล้วก็คลุกมันเข้าด้วยกัน คลุกเสร็จ
แล้วฉันแกล้งสาธิตไปรอบๆตัว

“หาอะไร” อาจารย์อดถาม
ไม่ได้อย่างที่ฉันนึกไว้จริงๆ

“หาว่ามีผักหญ้าอะไรพอเอา
มาโรยให้มันเขียวๆบ้างคะ”

อาจารย์ถอน

“เอามาเถอะ ฉันหิว เอ้า...
เล่าไป เมื่ออีกเจ็ดเพ็งกวิน...เฮ้ะ นี่
เธอเดินไปจนถึงถิ่นเพ็งกวินเขียว
หรือนี่ ฉันบอกแล้วไงว่าไปไหน
ไกลๆนะ ไปคนเดียวไม่ได้ ถ้าเกิด
เป็นอะไรขึ้นมา...”

ใช่...อาจารย์ อาจัน อาจารย์
ยังฟังไม่ทันได้ศัพท์เลย จีบเอามาดู
เสียแล้ว (อ่าน ต่อฉบับหน้า)

ลูกม้าทั้งเจ็ด (ต่อจากหน้า ๓๔)

ลูกม้ากินอะไรดีมอะไรในวันนั้น
และเมื่อพระราชครูตรัสถามชายหนุ่มว่า

“เจ้าดูม้าตลอดทั้งวันจริงๆ
หรือ”

“จริงพะย่ะค่ะ” ชายหนุ่ม
ตอบขึ้นยืน

“ถ้าเช่นนั้นบอกได้ไหมว่า

ลูกม้าทั้งเจ็ดของข้ากินอะไรดีม
อะไรในวันนั้น”

ชายหนุ่มก็ยืนชวดหน้ากับหญ้า
มอสถวายพระราชฯ พอทอดพระ
เนตรสั่งทั้งสองนั้น พระราชาทรง
ทราบได้คิดว่าชายหนุ่มนั้นมิได้ดูม้า
ตลอดเวลาคงพูด พระราชาพิโรธ
เป็นอย่างยิ่ง ครั้นทรงมหาเด็กลให้
ไล่ชายหนุ่มกลับบ้านทันที แต่ก่อน
จะส่งตัวกลับก็ต้องกรัดหลังเสียสาม
นิ้วดังสัญญา

เมื่อชายหนุ่มกลับบ้าน ก็
ปฏิบัติตามใจว่าจะไม่ยอมออกไป
ทำงานอย่างอื่นต่อไป แต่น้องชาย
คนรองลงไปเกิดอยากไปบ้าง พ่อ
แม่ห้ามโดยอ้างพี่ชายที่หลังยังไม่
หายดี เกรงว่าจะโค่นอย่างนั้นบ้าง
แต่ลูกชายก็ไม่ฟัง และได้เดินทาง
มาตั้งไกล มาถึงพระราชวังของพระ
ราชาองค์นั้น และได้ขอยอมรับเลี้ยง
ลูกม้าทั้งเจ็ดของพระราชฯ เช่น
เดียวกับพี่ชายของตน และได้ประ-
สพเคราะห์กรรมเช่นเดียวกัน ทั้งนี้
เพราะขี้เกียจวิ่งตามม้าไปตลอด
เวลาจนกระทั่งเย็น ทั้งยังมีแม่เฒ่า
ที่นั่งบนด้ายชักชวนให้มานอนพัก
เพื่อตนจะหิวผอมให้ ชายหนุ่มก็เลย
นอนหลับอยู่ที่นั่นจนเย็น พอเช้าวัน
จะวิ่งกลับเข้าคอกในพระราชวัง
และผ่านมาทางที่ชายหนุ่มนอนอยู่
แม่เฒ่าก็ให้ชวดน้ำชวดหนึ่งกับหญ้า
มอสหน่อยหนึ่ง พอเช้าวันต่อมา
ชายหนุ่มก็รีบสั่งทั้ง ๒ วิ่งตามม้าไป
และผลก็คือถูกพระราชพิโรธโกรธ
กริ้ว และถูกกรัดหลังเสียสามนิ้ว
ก่อนถูกส่งตัวกลับบ้านเช่นเดียวกับ
พี่ชาย และเมื่อถึงบ้านลูกชายคนรอง
ก็สาบานว่าจะไม่ยอมทำงานอะไร
อย่างอื่นอีก

คราวนี้เจ้าหนุ่มก็เล่าถูกชาย
สุดท้องเกิดอยากไปลองดูบ้าง เมื่อ
เอ่ยถึงเรื่องนี้ พี่ๆทั้งสองต่างพากัน
หัวเราะเยาะ แล้วก็ว่า

“ก็เห็นอยู่แล้วว่า เกิดอะไรขึ้น
แก่พวกพี่ๆ แล้วเจ้ายังคิดว่าเจ้าจะ
ทำได้สำเร็จอีกหรือ ในเมื่อเจ้าไม่
เคยทำอะไรเลย วันๆ ได้แต่ขี้
ขี้เถา”

“เอะนะ ข้าจะไปก็แล้วกัน”
หนุ่มขี้เถาขึ้นยืน

พ่อ กับแม่ ขอร้องไม่ให้ลูก
สุดท้องไป แต่ลูกชายก็ไม่ยอม
ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นจึงออกเดินทาง
หนุ่มขี้เถาเดินทางไปตามตลอดทั้งวัน
และก็ได้มาถึงพระราชวังพระราชฯ
ตอนค่ำ และได้ไปรับดูลูกม้าทั้ง
เจ็ดของพระราชฯเช่นเดียวกับพี่ชาย
ทั้ง ๒ คน ที่จริงแต่แรกเมื่อพระราชฯ
ทรงทราบว่า หนุ่มขี้เถาเป็นน้อง
ชายของชายหนุ่มทั้งสองที่ทำงาน
ไม่ได้เรื่องนั้น ก็ไม่อยากจะรับให้
ทำงานนั้น แต่เมื่อหนุ่มขี้เถาขึ้นยืน
แข็งขันขอลองทำ พระราชฯก็
ตรัสว่า

“ถ้าเจ้าอยากจะถูกกรัดหลังก็
ตามใจ แล้วแต่เจ้าก็แล้วกัน”

ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น หนุ่มขี้เถา
ก็วิ่งตามม้าขึ้นเขาลงห้วยอย่างพิ-
ษายทั้งสองตามมา และได้ผ่าน
แม่เฒ่าที่นั่งบนด้าย แต่หนุ่มขี้เถา
ไม่ยอมหยุดตามคำชวนของแม่เฒ่า
กลับฉวยหางลูกม้าตัวหนึ่ง ยึดไว้
แน่น และในทันใดนั้นหนุ่มขี้เถา
ก็อดประหลาดใจไม่ได้ที่ได้ยินลูกม้า
นั้นพูดออกมาว่า “โคตรหลังข้าสิ
เพราะเราจะต้องไปอีกไกล”

หนุ่มขี้เถาก็ทำตาม และได้
ควมจับไปเรื่อย ๆ อีกไกลแสนไกล

จนกระทั่งลูกมาถามว่า

“ท่านเห็นอะไรไหม”

หนุ่มขี้เถ่าบอกว่าไม่เห็น ลูกมาก็วิ่งต่อไปอีกหน่อย แล้วก็ถามขึ้นอีกว่า “เห็นอะไรแล้วหรือยัง” หนุ่มขี้เถ่าก็บอกว่า “เห็นแล้วๆ เห็นอะไรขาวๆ คล้ายคันเบืขใหญ่” “นั่นแหละเป็นที่ที่เราจะต้องไปละ” ลูกมาบอก และเมื่อมาถึงคันเบืข ลูกมาตัวที่เกิดก่อนเพื่อนก็กระแทกคันไม้จนโดนไปทางหนึ่ง แลเห็นประตูและภายในประตูเป็นห้องเล็กๆ ที่ไม่มีอะไรนอกจากเตาผิงเล็กๆ กับม้านั่ง ๒ ตัว แต่หลังประตูนั้นมีดาบสนิมขึ้นเขรอะแขวนอยู่เล่มหนึ่งกับเตาเล็กๆ ใบหนึ่ง ลูกมาถามหนุ่มขี้เถ่าว่า

“ท่านใช้ดาบนันไดไหม”

หนุ่มขี้เถ่าก็ได้ลองดู ตอนแรกทำไม่ได้ ต้องเอาน้ำในเตาหยาหยอดลงไป แล้วก็ลองใหม่

หนุ่มขี้เถ่าลองแล้วลองอีกจนกระทั่งใช้ดาบนันไดคล่อง ลูกมาก็พูดขึ้นว่า

“ดีแล้ว ดาบเล่มนี้ท่านจะต้องเก็บเอาไว้ ไว้ตัดหัวพวกเราทั้งเจ็ดในวันแต่งงานของท่าน แล้วเราก็จะกลายเป็นเจ้าชายดังเก่า พวกเราเป็นน้องๆ ของเจ้าหญิง แต่ได้มีคนแคระที่มีอำนาจ สาปพวกเราให้กลายเป็นลูกมา ท่านต้องตัดหัวพวกเรา แต่ต้องระวังที่สุดเลยนะ ต้องเอาหัวพวกเราไปวางที่ทางม้าให้ถูกต้องนะ หัวใคร ก็ไปวางไว้ที่ทางของร่างม้านั้น คำสาปก็จะคลายฤทธิ์สนฤทธิลงไป”

หนุ่มขี้เถ่าก็รับคำ แล้วลูกมาก็ทั้งเจ็ดก็เดินทางต่อไปอีก ไปอีกไกลแสนไกล ลูกมาก็ถามหนุ่มขี้เถ่าว่า

เห็นอะไรไหม เมื่อได้รับคำตอบว่ายังไม่แลเห็น ก็ต้องเดินทางต่อไปอีก เมื่อลูกมาถามว่าเห็นอะไรหรือยัง หนุ่มขี้เถ่าก็ตอบว่า ยังไม่แลเห็นทั้งมาทั้งคนจึงต้องเดินทางต่อไปอีก จนกระทั่งหนุ่มขี้เถ่าบอกว่า แลเห็นอะไรเป็นแนวสน้ำเงินอยู่ไกลๆ ลูกมาก็บอกว่า

“นั่นละคือแม่น้ำละ เราต้องข้ามแม่น้ำไป”

เมื่อถึงแม่น้ำ ก็แลเห็นมีสะพานขาวสวยพาดข้ามแม่น้ำ ครั้นข้ามแม่น้ำไปแล้วก็ต้องเดินทางต่อไปอีกไกลไม่รู้เท่าไร ลูกมาก็ถามหนุ่มขี้เถ่าว่าเห็นอะไรหรือยัง หนุ่มขี้เถ่าก็ตอบว่า “เห็นอะไรดำๆ อยู่ไกลๆ มองดูคล้ายยอดโบสถ์” ลูกมาก็บอกว่า

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว เราจะไปที่นั่นละ”

พอลูกมาย่างเข้าไปในเขตลานโบสถ์ก็กลายเป็นคน คนทั้งเจ็ดมีท่าทางเป็นโอรสพระราชวังดังอ้าง เสด็จมาทรงทรมานใส่ก็หุหรางดงามแวววาว เมื่อเจ้าชายทั้งเจ็ดเสด็จเข้าไปในโบสถ์ก็ได้รับขนมปังกับเหล้าไวน์พร้อมทั้งได้รับพรหนุ่มขี้เถ่าก็เข้าไปในโบสถ์ด้วยและเมื่อจะออกมาก็ได้รับขนมปังกับเหล้าไวน์ใส่ขวดมาด้วย แต่พอเจ้าชายทั้งเจ็ดออกก็ทรงก้าวออกมาพ้นเขตลานโบสถ์ก็กลายเป็นลูกมาไปอีก และหนุ่มขี้เถ่าก็ได้ขึ้นหลังลูกมาอายุน้อยที่สุด แล้วลูกมาก็วิ่งกลับไปตามทางเก่า แต่กลับออกจะวิ่งได้เร็วขึ้น ได้ข้ามสะพาน ได้ผ่านคันเบืขและผ่านแม่น้ำที่นั่นมันด้ายมาวิ่งเร็วจนหนุ่มขี้เถ่าไม่ได้ยินถนัด

ว่าแม่เฒ่าส่งเสียงกรีดกรีดคำว่าตนอย่างไรบ้าง แต่ได้ยินแล้วๆ พอรูว่าแม่เฒ่าโกรธเกรี้ยวตนอย่างเหลือเกิน

เมื่อมาถึงคนมาถึงพระราชวังเป็นเวลามืดพอดี พระราชาทรงคอยอยู่แล้ว ได้ตรัสถามหนุ่มขี้เถ่าว่า “เจ้าลูกมาตลอดทั้งวันจริงๆ หรือ”

“ข้าพระองค์อยู่อย่างดีที่สุดพะยะค่ะ” หนุ่มขี้เถ่าตอบ

“ถ้าอย่างนั้นบอกข้าจ้ว่าวันนี้นักมากินอะไรดื่มอะไร”

หนุ่มขี้เถ่าจึงจัดเอาขนมปังกับขวดเหล้าไวน์มาถวายพระราชา พลาทูลว่า “นี่คืออาหารกับเครื่องดื่มของลูกมาพะยะค่ะ”

“ดีมาก ดีมาก” พระราชาตรัสอย่างพอพระทัย “เจ้าดูจริงๆ และตั้งอกตั้งใจจริงๆ ด้วย เอละ เจ้าจะได้เจ้าหญิงกับบ้านเมืองข้าอีกครึ่งหนึ่ง”

ต่อจากนั้นก็ให้มีพิธีเสกสมรส ซึ่งพระราชาโปรดให้จัดอย่างมโหฬาร และให้ถือเป็นงานโอ้อาทิทุกคนจะอึงโชนกันกันไปทั่ว ในขณะที่ทุกคนกำลังนั่งลงรับประทานอาหารเจ้าบ่าวได้ขอตัวลูกมาและออกไปที่คอกม้า อ้างว่าได้ลืมอะไรบางอย่างไว้ เมื่อถึงคอกม้าก็ได้ทำตามที่บรรดาเจ้าชายทั้งเจ็ดขอ ร้องไว้ หนุ่มขี้เถ่าได้ตัดหัวลูกมาตามอายุ ที่อายุน้อยที่สุดก็ได้จัดการก่อน แล้วก็ระวังที่จะวางหัวลูกมานั้นไว้ที่ทางของร่างนั้น ต่อจากนั้นก็จัดการไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงลูกมาที่อายุน้อยที่สุดเป็นรายสุดท้าย เมื่องานเสร็จสิ้น ลูกมาทั้งเจ็ดก็ได้กลายเป็นเจ้าชายเจ็ดองค์ ซึ่งทำให้พระราชาทรงปลาบปลื้มยินดียิ่งนักก็ได้โอรสทั้งเจ็ดคนมา พระราชาทรงจุมพิต

และคมหลังหนุ่มขี้เถาด้วยความพอพระทัย แม้เจ้าหญิงเองก็ทรงชื่นชมกับความสำเร็จของหนุ่มขี้เถายิ่งกว่าในตอนแรก พระราชาตรัสว่า

“อาณัติกรของข้าเป็นของเจ้าครึ่งหนึ่งแล้ว ณ บัดนี้ และอีกครั้งหนึ่งจะเป็นของเจ้าด้วยเมื่อข้าตายไปแล้ว ส่วนลูกของข้าเขากงจะไปหาบ้านเมืองของเขาเอง เพราะเขาได้กลายเป็นคนและเป็นโอรสพระราชาดังเก่าแล้ว” ♥

น้องต่างแม่ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ใจอย่างกับเกศวันหรือ พี่แหววจะเริ่มค้นทำใจใหม่ยังงั้นหรือ

และที่สำคัญ พี่แหววจะรักน้องของเกศวันที่เหลืออยู่เพื่อชดเชยความผิดที่มีต่อเกศวันหรือ

เปล่าเลย เราไม่สำนึกง่ายถึงยังงั้นหรอกเกศวัน เพราะเราไม่ใช่นางเอกในนิยาย เราเป็นคนจริงๆที่มีเลือดมีเนื้อ มีหัวใจที่ถูกบ่มด้วยความเคียดแค้นชิงชังมาตั้งแต่เล็กๆ มันนานเกินไป มากเกินไป เกินกว่าจะสลัดทิ้งเพียงชั่ววินาทีเดียว แต่เราขอรับว่าความตายของนายทำให้เราได้ฉุกคิด คิดว่าเราควรจะพยายามปลดปล่อยหัวใจของเราเองให้เป็นอิสระเสียบ้าง ให้เร็วเท่าไรยิ่งดี ดีกว่าที่จะรอนทนมีการล้มหายตายจากกันไปอีกซึ่งก็ไม่แน่ว่าคราวต่อไปใครจะเป็นคนตายก่อนกัน

และถ้าเป็นดังนี้จริงก็น่าเสียใจ เพราะมันเป็นการสาขจณเกินแก้เสียอีกเพราะเราก็งไม่มีโอกาสแม้แต่จะมากกระซิบบอกว่า “เกศวันพี่เสียใจ พี่เสียใจ...” เหมือนอย่างที่เราบอกนายเมื่อสายไปเสียแล้ว

เกศวัน ใครจะว่านายดี นายเลว

เราไม่รู้ เรารู้แต่ว่ากับเรา นายเป็นอย่าง...เท่านั้น...

เกศวัน นายไม่ผิดจริงๆ ขอบใจนายที่ยกย่องให้เกียรติเราว่าเป็น ‘พี่’ เสมอมา ขอบใจที่นายไม่เคยหยามหยามล่วงเกินเราทั้งกาย และวาจา ขอบใจนายที่ไว้วางใจให้ความเชื่อถือแก่เราโดยสุจริต ขอบใจที่นายไม่โกรธ อย่างน้อยก็ไม่แสดงกิริยาใดๆ เมื่อนายขอแล้วเราปฏิเสธ ฯลฯ

เกศวัน เราจะไม่มีวันลืมเด็กชายผิวดำ หน้าตาบ้องแบ๊ว หัวโหนกหน้าทึบหลัง เวลาจะยิ้มก็เหมือนจะร้องไห้ไปพร้อมกันคนนั้น คนที่พ่อบอกว่า เป็น ‘น้อง’ ของเรา

เราอยากจะบอกนายว่าเรา ‘เสียใจ’ สำหรับทุกอย่างที่ผ่านมา ระหว่างเรากับนายและพ่อ คนอื่นไม่เกี่ยว

แต่อย่าให้เราต้องเอ่ยปากขอโทษกับนายเลยนะ เพราะถึงยังงั้นเราก็ไม่ผิด

เกศวันเอ๋ย ตอนที่เราเอาดอกไม้จันทน์ไปวางในพานหน้าหีบศพของนายนั้นนะ เราคิดว่าพวกมันเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ที่ไหนได้ เราต้องรออยู่จนถึงเวลาเผาศพจริง ดูเขายกตัวนายเปล่าๆ ใส่เข้าไปในเตาเผาที่แสนจะอับและมืดมิด เราพยายามมองเข้าไปข้างในก็เห็นแต่เงาตะกุ่มๆ เลยได้แต่บอกนายเป็นครั้งสุดท้ายว่า “เกศวันแม่เราฝากมาบอกว่าถ้าจะมากเกิดใหม่ก็ขอให้มาอยู่บ้านนี้นะ”

เกศวัน เราก็ออยากให้นายมากเกิดอีก ใจหนึ่งก็อยากให้นายเป็นพี่ร่วมท้องน้องร่วมไส้กัน แต่ใจหนึ่งไม่ยอม นายก็ยังไม่ยอมเหมือนกัน แม่ใครก็แม่มันนะเกศวัน ใครจะอยากไปเกิดเป็นลูกของแม่คนอื่นเล่า

และถ้านายยังค้นหวั้งจะเกิดมาเป็นลูกพ่ออีก นายก็คงต้องเป็น ‘น้องต่างแม่’ ของเราก็คงชาติหรืออีกหลายๆชาติ

ถ้าอย่างนั้นจริงละก็ เกศวัน เราได้แต่หวังว่าชาติหน้าของเรากับนายคงจะไม่เหมือนชาตินี้ ♥ จบ ♥

คนไท-ไทย (ต่อจากหน้า ๒๔)

ใช้เองก็มี ชิมภาษาอื่นก็มี เช่น คำเรียก ช้พจร ภาษาไทใหญ่เรียก เจื่อ-อมือ (-ใจมือ) ที่ตรงข้อเท้าเรียก เจื่อ-อดั้น (-ใจตั้น) ภาษาไทขาวเรียก แม่ (เขียน แม่ก) ภาษาฉวนก็เรียก หมจี้ คำนี้เป็นภาษาจีน แต่จิวเรียก แม่ หมายถึง ช้พจร ภาษาจีนกลางเรียก ม่าย (mai⁴)

คำ จะกละ ภาษาไทใหญ่เรียก ขี้ด ภาษาอ่ายตอนเรียก ป๊ะริค ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็เรียก หมะป๊ะริค ภาษาไทขาวเรียก ท่านกิน ท่านคงได้จากคำภาษาฉวน ทาม คำนี้ไม่ทราบว่าจะเป็นคำฉวนแท้หรือได้มาจากจีน ภาษาจีนกลางเรียก ฉาน (ch'an³)

ภาษาไทขาวใช้คำ เหม หมายถึง มือนั้นทราย คำนี้คงเป็นคำ เข้มของฉวน ภาษาไทใหญ่ใช้ เพ็ก่าง เพ็ก้อ คำ ภัย จากภาษาบาลี

คำ เลิ่นเลิ่น ในภาษาไทขาว คงเป็นคำเดียวกับ เลิ่นเลิ่น ในภาษาฉวน เพราะเสียงคล้ายกัน (เป็นที่น่าสนใจว่าแม่กมในภาษาฉวนเป็นแม่กนในภาษาไทขาว) คำฉวนใช้หมายถึง หยาบคาย ไม่เรียบร้อย ภาษาไทขาวหมายถึงทำตัวค้อยค่า คนค้อยค่า ไม่ได้จักัด ▶▶

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ปราบวิญญานพยาบาท

(นิทานชาวเลียบแลนด์)

ไม่ว่าจะเป็นชนที่อยู่ในดินแดนแถบใด แม้จะเป็นชาวเลียบแลนด์ที่อยู่ห่างไกลถึงทางเหนือของสแกนดิเนเวียและทางตะวันตกเฉียงเหนือของรัสเซียก็ยังเชื่อเรื่องผีปศาจและวิญญานกันอยู่มาก และความเชื่อที่ว่าลูกกระสุนเงินสามารถปราบวิญญานร้ายได้ก็มีเช่นเดียวกับชาวญี่ปุ่นที่เชื่อว่าต้องใช้ลูกกระสุนทองจึงจะสามารถปราบผีปศาจได้ดังปรากฏในนิทานญี่ปุ่นเรื่องนุเอะนาซุพราทเล่าไปแล้ว เรื่องนี้ว่ากล่าว เซอร์รี่กับคณะเล่าไว้ในนิทานลึกลับ มีดังนี้คือ

เรื่องเล่าถึงฮอดดีชายหนุ่มผู้อาศัยอยู่ในดินแดนที่มีการเลี้ยงกวางเรนเดียร์ เมื่อถึงฤดูหนาวบรรดาชายหนุ่มในแถบนี้จะต้องผลัดกันมาเฝ้าฝูงกวางเรนเดียร์ที่เลี้ยงอยู่ในทุ่งหญ้าในหุบเขาพื้นป่าออกไป เพื่อให้พ้นจากฝูงหมาป่าที่คอยหาโอกาสจะฉกฉวยเอากวางไปกิน วันหนึ่งเมื่อถึงเวลาที่ฮอดดีจะต้องไปเฝ้าฝูงกวาง อากาศกำลังสบาย กวางเรนเดียร์ที่เทียมเลื่อน

ของฮอดดีตะคุ้ยหิมะอย่างพึงพอใจเพื่อจะหาคว่ำมีอะไรดี ๆ กินอยู่ได้หิมะบ้าง เมื่อฮอดดีออกเวอร์คอนใกล้เที่ยงคืน ฮอดดีก็ได้จัดแจงเทียมกวางเข้ากับเลื่อน แล้วก็ขับขานเลื่อนกลับไปบ้านอย่างผาสุก มีหิมะกระจ่ายฟุ้งคลอบตามหลังมา

ฮอดดีขับเลื่อนมาตามลาดเขาที่ขาวไปตามแนวป่า แล้วก็ค่อยๆ ห่อนสายบังเหียน รู้สึกพลัดเพลินไปกับผีเท้าอันรวดเร็วของกวางหนุ่มที่ลากเลื่อน เมื่อเลื่อนลงมาตามลาดเขาได้เพียงครึ่งทาง ก็ได้มีเสียงผิวปากหวัดหวัด เสียงนั้นแหลมยาวดังออกมาจากป่า ฮอดดีรู้สึกแปลกใจ ทั้งฮอดดองสงสัยไม่ได้ว่าเป็นเสียงใคร เพราะไม่มีชาวเลียบแลนด์คนใดจะผิวปาก และถ้าจะเป็นคนแปลกหน้าต่างถิ่นมากคงจะไม่มาเที่ยวเล่นในป่าในตอนกลางดึกอย่างนั้นแน่ ทั้งเสียงอย่างนี้ก็ไม่ใช่เสียงสัตว์แน่นอน ต่อมาก็ยังได้มีเสียงผิวปากดังมาอีก ฮอดดีถึงกับต้องหยุดเลื่อนเงี้ยวหึ่ง แต่ในป่าก็เงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงผีเท้าหรือเสียงกรอบแกรบใด ๆ แน่แต่ันยอกก็ไม่มี และเสียงผิวปากนั้นก็เงียบไป

ความเงียบสงัดอย่างนี้ไม่คาดฝันนี้ทำให้ฮอดดีรู้สึกไม่สบายใจ รีบกระตุ้นกวางให้ลากเลื่อนต่อไปเพื่อจะได้ถึงบ้านโดยเร็ว ไม่ช้าก็แลเห็นกระท่อมของคนตรงลาดเชิงเขาชายป่า ฮอดดีแลเห็นควันจากเตาผิงลอยอยู่เหนือหลังคากระท่อมฮอดดีกระตุ้นกวางอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อเข้ามาใกล้บ้าน ก็ได้แลเห็นร่างร่างหนึ่งดำมืดหม่นขึ้นนั่งไม่ไหวติงอยู่บนบ้านของตน ร่างนั้นเป็นคนสวมหมวกแดงยอดแหลม มีม้ายาวแขวนห้อยจากตะเกียงเงินที่ส่องแสงเรืองๆ ชายนั้นก้าวเข้ามาหาฮอดดีหมาดาคำใหญ่ที่หมอบอยู่ที่เท้าเจ้าของก็ลุกขึ้นเดินตามมาด้วย กรนก้าวมาใกล้ฮอดดี ก็จ้องหน้าฮอดดีพลางกลอกตาที่เป็นประกายอยู่ในดวงหน้าที่มีหนวดเคราดำขึ้นอยู่เต็มชายนั้นพูดเสียงดังสนั่นปานเสียงฟ้าร้องว่า

“ข้ามาทำเจ้าสุกกัน ในคืนวันเพ็ญเราจะพบกันที่หน้าผาเหนือทะเลสาบ เราจะสู้กันถึงเป็นถึงตายทีเดียวนะ”

ยังไม่ทันที่ฮอดดีจะกลายความแปลกใจ ผู้ทำฮอดดีก็หันหลังกลับ (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ดอกเตอร์เดินชนกันออกให้กลุ่มไป
ขึ้นทำจองหองพองขนด้อยงั้นยัง
อยู่ก็คงขำขื่นแหละ อย่างกระนั้น
เลย เมื่อเขาชอบทำงานแบบส่วนตัว
เราก็นั่งตัวไปหมดเรื่อง”

“เขาเขาไม่เหมือนพี่สามเรอก
คะ ไม่มีวันเหมือน ถ้าเขาทำสิบ เขา
ต้องได้สิบหรือมากกว่านั้น”

“สมไม่เสียสละ” วิชาญไหล่
“เงินเดือนเราแค่นี้ จะตายโหงตายท่า
อยู่แล้ว จะเซ็นให้เราทำถึงไหนกัน
ทำไปแล้วก็ยังไม่รู้ว่าใครจะเห็น
หรือเปล่า สมไม่เอาด้วย”

สามภพมองหน้าผู้พูด แต่ไม่
สามารถจะสนับสนุนหรือคัดค้านได้
เพราะครึ่งหนึ่งจริงอย่างวิชาญว่า บาง
คนทำน้อย แต่ ‘วิ่งเต้น’ จะได้มาก
ส่วนผู้ที่ทำมากกลับได้น้อย นำความ
ท้อแท้มาสู่คนทำงานมากหน้าหลาย
ตาจริง ๆ และก็ยังไม่มีผู้ทางว่าจะ
แก้ไขให้ดีขึ้นได้

แต่อีกครั้งหนึ่ง... เขาก็ส่งสาร
อนาคตของระบบราชการ ซึ่งคน
ทำงานที่ดิ้นรนหรือลงมือ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ปราบวิญญานพยาบาท

(ต่อจากหน้า ๒๗)

และก้าวเข้าไปในป่ากับหมาดำตัว
นั้น เพียงก้าวไปได้ ๒-๓ ก้าว ทง
คนทั้งหมาก็ทะลาลายหายเข้าไปใน
หมอกบางๆ ในทันทีนั้น แม้นรอยเท้า
ก็ไม่มีปรากฏอยู่ในหิมะเลย

วันรุ่งขึ้นฮอตติเจียบไปเลย จะ
เล่าให้ใครฟังถึงเรื่องเมื่อคืนก็ไม่
ไว้ใจ ฮอตติไม่มีความคิดถึงเรื่อง
อันเลวนอกจากแขกแปลกหน้าใน
ขามดึกคืนนั้น ในเมื่อฮอตติเห็น
ว่า ตนคงจะแก้ปัญหาอันลึกลับแต่

ล้าหลังไม่ได้ จึงได้ออกเดินทางไปที่
ทะเลสาบที่สกุโอร่าผู้เฒ่ามาพักอยู่
ตอนฤดูหนาว ทุกคนพากันพูดว่า
สกุโอร่าเป็นผู้ฉลาดที่สุดในโลก
และมีผู้คนเป็นอันมากที่รู้สึกชอบคุณ
สกุโอร่าให้คำแนะนำอย่างฉลาด
หลักแหลม

ฮอตติได้เล่าให้สกุโอร่าฟังโดย
ตลอด และได้ถามสกุโอร่าว่าตน
ควรจะทำอย่างไรดี สกุโอร่าจึงคิด
อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พูดขึ้นว่า

“ความเดือดร้อนรอนหน้าเจ้าอยู่
แล้วละเพื่อนนะ ผู้ชายตัวดำกับหมา
ดำนั้นเป็นวิญญานพยาบาท คง
จะมีใครสักคนต้องการจะทำร้ายเจ้า
จึงได้ส่งวิญญานร้ายนั้นมาจัดการกับ
เจ้า เจ้าพวกมันชอบต่อสู้ แม้จะมี
เหตุเพียงนิดเดียวมัน ก็หาเรื่องสู้
จนได้ คิดให้ดีว่าเจ้าเคยมีศัตรูอยู่
ที่ไหนบ้าง หรือเคยเป็นปากเสียง
กับใครบ้าง ถ้าเจ้าจะไปตกลงสงบ
ศึกกับมันเสีย มันก็จะไม่มีอำนาจ
ครอบงำเจ้าได้อีกต่อไป”

ฮอตติคิดอยู่นาน ในที่สุดก็
พูดว่า

“ข้าไม่รู้ว่าข้ามีศัตรูอยู่ในหมู่
คนในดินแดนแถบนี้หรือไม่ แต่ข้า
จำได้ว่ามีเหตุอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแก่ข้า
ในตอนฤดูร้อน ในขณะที่เรากำลัง
ตอกตราทงวางในทุ่งหญ้าในฤดูร้อน
ข้าได้เป็นปากเสียงกับชายคนหนึ่ง
ซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อน เรื่องลวกวู้ที่
หลงมา ผู้ชายคนนั้นหน้าตาชั่วร้ายมาก
เมื่อข้าบอกเขาว่าข้าไม่ยอมให้ลวกวู้
เพราะลวกวู้ตัวนั้นเป็นของเรา เขาก็
จ้องหน้าข้าอยู่นาน เหมือนดั่งว่าเขา
กำลังพูดอะไรกับตัวเอง แต่ในที่สุด
เขาก็ไม่ยอมตกลงกับเรา เพราะเรา

ไม่รู้จักเขา ไม่รู้ด้วยว่าเขามาจาก
ไหน”

“นั่นละ เรื่องเดือดร้อนละ
เป็นเหตุให้เจ้าจะต้องต่อสู้กับเจ้า
วิญญานร้ายนั้น ถ้าเจ้าไม่ยอมสู้กับมัน
เจ้าจะต้องตกอยู่ในอำนาจมัน มันจะ
ทำลายฝูงสัตว์ของเจ้า ครอบครอง
ของเจ้า แล้วท้ายสุดก็เป็นตัวเจ้าเอง
แต่ถ้าเจ้าสู้กับมัน เจ้ามีโอกาที่จะ
เอาชนะมันได้เพราะเจ้ายังหนุ่มแน่น
และแข็งแรง”

สกุโอร่าพูดแล้วก็หยุดคิดอยู่
ครู่หนึ่งแล้วก็พูดต่อไปว่า

“แต่เจ้าจะเอาชนะมันเพียงคว่ำ
มันลงได้เท่านั้นยังไม่พอนะ เจ้าต้อง
ฆ่ามัน ไม่เช่นนั้นมันก็จะทำเจ้าอีก
แล้วมันก็จะสู้กับเจ้าไปจนกว่ามันจะ
ชนะเจ้า ซึ่งก็เป็นเรื่องถึงเบินถึงตาย
ดังที่มันบอกเจ้า ถ้าเจ้าความันลงได้
สำเร็จ มันก็จะขอให้เจ้าปรานีมัน
แต่เจ้าอย่าฟังมัน จงเอามัดของเจ้า
แทงมันตรงได้แชนนะ เพราะตรง
นั้นเป็นทศเดวาทแห่งเขา ด้วยว่าไม่มี
เกราะเหล็กสวม ไปเถอะไปเตรียม
ตัวสู้สัก่อนไว้ความปรานีมันเถิด”

ฮอตติชอบคุณสกุโอร่าที่ให้คำ
แนะนำดีเตือน แต่เมื่อฮอตติออก
มาพ้นแล้ว สกุโอร่าได้เรียกกลับมา
แล้วพูดว่า

“จำไว้ถ้อยอย่างหนึ่งนะ ถ้าเจ้า
ฆ่าเจ้าวิญญานร้ายนั้นได้แล้ว เจ้า
ต้องฆ่าหมาของมันด้วย ไม่อย่างนั้น
เจ้าไม่มีวันได้อยู่อย่างสงบสุขเลย”

ครั้นเมื่อถึงคืนวันเพ็ญอันเป็น
วันนัด ฮอตติกลับจากการเฝ้าฝูง
ทงวางแล้ว ก็สวมสกีวิ่งออกไปจากป่า
และมุ่งหน้าตรงไปยังทะเลสาบ หิมะ
ได้ตกลงมาเป็นอันมาก น้ำใน

ทะเลสาบแข็ง ตัวคอนไกล ๆ ผั่ง
ฮอตติได้ก้าวไปบนหน้าผาเหนือ
ทะเลสาบ ถอดสีกว้างไว้แล้วก็ขึ้น
หิ้งต้นไม้ที่ถอนรากขึ้นมา แล้วมอง
ไปรอบ ๆ หิมะมีแสงขาววับในแสง
จันทร์ ทุกแห่งเงียบกริบ ไม่มีแม้แต่
เสียงลม แต่ทันทันนั้นก็ได้มีเสียง
ผิวปากแหวกอากาศมา และแวบ
เดียวร่างดำของวิญญาณร้ายก็ได้มา
ปรากฏอยู่บนหน้าผา

เจ้าวิญญาณร้ายในร่างคนก็ได้
กลอกนัยน์ตาที่แดงเหมือนไฟแล้ว
พูดเสียงห้าว ๆ ว่า

“ข้าได้ใจที่ท่านกล่าวหาจะมา
ปล้ำกับข้า เอ้า ระวังตัวให้คณะ”

พูดแล้วก็อาแขนและอย่างสามขม
เข้ามาใกล้ฮอตติช้า ๆ ฮอตติย่อตัว
หมอบลงเล็กน้อย และเมื่อร่างนั้น
เข้ามาใกล้ขนาดมือเอื้อม ฮอตติก็พุ่ง
ตัวเข้ากระแทกโดยแรงจนร่างชาย
นั้นถลาไป แต่ก็ยังคว้าขาของตนไม่ลง
จนทั้งสองกอดปล้ำกันเป็นพัลวัน
ลมหายใจเย็น ๆ ของร่างนั้นเป่ามาที่
ฮอตติ นัยน์ตาอันดุร้ายที่อยู่ซัดกับ
หน้าของฮอตติทำให้ฮอตติอดหาว
หวนไม่ได้ ชายนั้นกอดฮอตติแน่น
จนแทบจะขยี้ร่างของฮอตติให้
แหลกเหลว ฮอตติพยายามกันตัวเอง
อย่างแน่นหนึบ และพยายามระวัง
ตัวไม่ให้เสียหลัก ต่างก็ต่อสู้ปล้ำกัน
ไปด้วยวิธีน้อยช้านาน ในที่สุดฮอตติ
ก็ได้โอกาสลุยเขมือบเงินของศัตรู
ไว้ได้ ฮอตติรวบรวมกำลังทั้งหมด
เท่าที่มีอยู่ยกร่างนั้นทุ่มลง หลัง
กระแทกพื้นเสียงดังสนั่นจนแผ่นดิน
สะเทือน ฮอตติก็คว้าร่างนั้นไว้กับพื้น
และขณะที่ยกตัวขึ้นอยู่ครู่หนึ่ง ร่าง
นั้นก็ได้หลุดออกมาว่า

“ท่านแข็งแรงจริงและกล้าด้วย

ท่านเป็นผู้ชนะ ปล่อยข้าไปเถอะ
แล้วข้าจะมารับใช้ท่าน”

แต่ฮอตติไม่ตอบ ซักมีคออก
มาจากเข็ดขิด ร่างนั้นก็อ่อนวอน
ขึ้นว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ข้าเพียงแต่ทำ
ท่านผู้เท่านั้น ปล่อยข้าไปเถอะ ข้า
ขอร้อง แล้วข้าจะให้เขมือบเงินแก่
ท่าน”

แต่ฮอตติไม่ฟังเสียง เพราะจำ
คำของสกุโอร่าได้ ดังนั้นจึงโถมแทลง
ไปจนสุดกำลังที่ได้แขนซ้าย และ
เมื่อเห็นร่างนั้นไม่ไหวติง ฮอตติก็
ขึ้นชน รู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการต่อสู้
จนต้องขึ้นหิ้งต้นไม้เพื่อพักเหนื่อย
แล้วก็จ้องมองศัตรูที่ตนพิฆาตลง
ได้โดยไม่ได้สังเกตว่ามีดหลุดจากมือ
และตกลงไปในหิมะตั้งแต่เมื่อใด

ทันใดนั้นก็ได้มีสิ่งหนึ่งสีดำ
ทะมึนโผล่มาข้างร่างที่นอนกลิ้งอยู่
นั้น และฮอตติก็กินขึ้นได้ว่าตนยังไม่
ได้ฆ่าหมาของวิญญาณร้ายนั้น
แต่ก็สาบสูญไปแล้ว ก่อนที่ฮอตติจะ
รวบรวมกำลังเพื่อประหารหมา หมา
ดำนั้นก็ได้ก้มตัวไปที่เจ้าของและ
เลียแผล ไม่นานร่างนั้นก็คืนชีวิต
ขึ้นมาใหม่ พอถูกชนมาได้ ร่างนั้น
ก็พูดว่า

“เกรงที่ท่านชนะ แต่ข้าขอทำ
ท่านผู้กันอีกครั้งหนึ่ง ในคืนวันเพ็ญ
หน้า แต่จำไว้ด้วยนะข้าเองก็ไม่มีวัน
ปรานีใคร”

พูดแล้วทั้งร่างคนร่างหมาก็ได้
หายวับไป ฮอตติเหน็ดเหนื่อยเสีย
จนแทบจะไม่รู้ตัวว่ากลับถึงบ้านได้
อย่างไร เมื่อคืนนั้นในคอนเช้า ก็ได้
รีบไปหาสกุโอร่าที่ทะเลสาบ เล่าให้
ฟังว่าตนชนะแล้วแต่ประหารศัตรู

ไม่ตาย สกุโอร่าฟังแล้วก็ได้พูด
ขึ้นว่า

“มันแข็งแรงจริงๆ ถ้าพึ่งเจ้า
จะแข็งแรงไม่พอจะเอาชนะมันได้
คราวหน้าข้าจะไปด้วย ถ้าเจ้าเอา
ชนะเจ้านั้นได้แล้ว ข้าจะจัดการกับ
หมาของมันเอง ข้าจะใช้ปืนยิงมัน
แต่ลูกกระสุนปืนธรรมดาจะประหาร
มันไม่ตายหรอก ต้องใช้ลูกกระสุน
เงิน ถ้าไม่สำเร็จคราวหน้าข้าก็ไม่รู้ว่า
เจ้าจะสามารถสู้กับมันได้เป็นครั้งที่
สามหรือไม่

เวลาล่วงไปอีก ๔ อาทิตย์ หิมะ
ตกมากขึ้น จนกระทั่งปกคลุมหน้าผา
เหนือทะเลสาบนั้นหมด น้ำใน
ทะเลสาบก็แข็งไปทั่ว ยกเว้นแต่จุด
ดำๆเล็กๆที่ห่างไปจากฝั่ง ฮอตติกับ
สกุโอร่าได้อาศัยแสงจันทร์ได้ขึ้นไป
บนหน้าผาที่มีหิมะปกคลุมไปหมด
สกุโอร่าซ่อนตัวอยู่หลังรากต้นไม้ที่
โคนอยู่ และฮอตติก็คอยคู่ต่อสู้
ไม่นานก็ได้ยินเสียงผิวปาก และร่าง
ดำนั้นก็ปรากฏขึ้น แล้วก็โจนเข้าใส่
ฮอตติทันที การต่อสู้คราวนี้นานยิ่ง
กว่าคราวที่แล้ว และฮอตติเหนื่อย
จนเกือบจะเป็นลม และในที่สุดก็
พาดร่างนั้นลงกับพื้นได้สำเร็จ แล้ว
ก็จ้วงแทงร่างนั้น พลันคาดตนเองก็
พบว่าเห็นอะไรเป็นสีดำๆ ทันใดนั้น
ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นราวกับมาจาก
ที่ไกลๆ

เมื่อฮอตติได้สติก็เห็นว่าตัวเอง
นอนอยู่ข้างร่างวิญญาณร้ายนั้นกับ
หมาที่ถูกยิงตาย สกุโอร่าพองฮอตติ
ให้ลุกขึ้น แล้วพูดว่า

“เราเอาชนะมันได้แล้ว แต่
เจ้ายังไม่ปลอดภัยนะ เพราะยังมี
วิญญาณร้ายอื่นๆอีก ถ้ามาเจอร่าง

พวกมันนั่น มันก็จะล่าเจ้าเพื่อแก้แค้นอีก”

แล้วคนทั้งสองก็ช่วยกันลากร่างนั้นกับหมาดำไปกลางทะเลสาบ เอาหมาผูกเข้ากับร่างนั้น แล้วก็เฝ้าดูร่างที่มีเกราะเหล็กอันแสนหนักจมลงก้นทะเลสาบ นับแต่นั้นมาขอตติก็ไปเฝ้าฝูงสัตว์ได้โดยสันติสุขในทุ่งหญ้าฤดูหนาว แล้วก็เฝ้าคอยดูใบไม้ผลิ จะได้เดินทางอันแสนไกลขึ้นไปทางเหนือยังทุ่งหญ้าฤดูร้อน ♥

กาลาปาโกส (ต่อจากหน้า ๒๙)

“มิดแล้วเล่นเรือไม่ได้หรือยังไง”

เอือ...คนแก่ยังก็มี

ฉันนั่งปลุกที่ปลายเท้าของอาจารย์ ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้แก้มปิงสูบซิการ์สบายอารมณ์ เงยหน้ามองดาวที่ส่งประกายระยิบระยับว่ากำลังเพรียกเสียงลงมาเป็นเพื่อนกระนั้น ฉันมองดาวอย่างไม่มีความรู้สึก ตามอาจารย์เบาๆ ว่า

“อาจารย์ทราบไหมคะว่า เรือต้องเล่นผ่านเกาะ ซานติอาโก หรือเปล่า หรือว่าเล่นลงมาจากใต้ผ่านเกาะฟลอเรียนน่า”

“นั่นเรากำลังนึกอะไรอยู่”

“ก็...ก็...ที่เกาะ ซานติอาโก มัน มันมีอ่าวที่เรียกว่า บุคคาเนียร์ โคฟ น่ะ”

“แล้วเป็นยังไงล่ะ”

“แล้ว...แล้ว...อาจารย์ไม่เคยได้ยินคำ ‘ผี’ มั่งเลยหรือคะ” ฉันโพล่งสิ่งที่อยู่ในใจของฉันออกมาจนได้

อาจารย์เปล่งเสียงหัวเราะไปก้องเกาะ ฟังแล้วฉันขนลุกเกรียว เพราะมันฟังวังเวงและคล้ายๆ กับว่า

ไม่มีใครไม่รู้ ส่งเสียงหัวเราะตอบออกมาจากความมืดทางโน้น จริงๆ นะ อาจารย์หยุดหัวเราะแล้ว แต่ยังมึนเสียงแล้วๆ มาจากทางโน้นอยู่เลย เมื่อคืนก่อนๆ ฉันไม่เคยได้ยินเสียงอย่างนั้น แต่วันนี้... คติ ช่างเจ็บเสียนั่นก็ยิ่งเหมือนจะชัดขึ้น แล้ว...แล้วมันใกล้เข้ามาด้วยสิ

“อาจารย์ได้ยินเสียงอะไรไหมคะ เหมือนใครหัวเราะตอบอาจารย์ยังนั่นแหละ” ฉันกระซิบเสียงต่ำ

“เอ...เธอเป็นเอามากๆ นะกลัวผีด้วยหรือนะ” อาจารย์ทำเสียงดุ “โธ่แล้วนะ”

โธ่...โธ่แล้ว ลูกละ แต่ก็กลัวผี อาจารย์ไม่เคยโดนผีหลอกอย่างที่ฉันเคยโดนนะสิ ถึงไม่กลัว

“มีเสียงจริงๆ นะคะ อาจารย์ไม่ได้ยินหรือคะ”

“เสียงเพ็งกวินที่เธอไปเจอมาเมื่อเช้าไงล่ะ”

“ฮือ” ฉันร้องค้าน

“นั่นละ เสียงเขาเป็นอย่างนั้นเวลาเขาวิ่งกลุ่มกันอยู่ แล้วเขาร้องคุยกัน เสียงมันฟังคล้ายๆ ลาหลายๆ ตัวร้องมาแต่ไกล”

“ทำไมเพ็งมาได้ยินเอวั้น”

“ก็วันก่อนๆ เธอไม่เคยสนใจเสียงรอบข้างนะสิ”

จริงๆ อย่างที่อาจารย์ว่า วันก่อนๆ เราเอาแต่คุยกัน พอถึงเวลาเข้านอนฉันก็หลับไป ในขณะที่ยังมีเสียงคุยของอาจารย์ดังมาเป็นเพื่อนจากเตียงที่ใหญ่ จึงไม่มีเวลาฟังความเงิบที่แผ่วเสียงอยู่รอบข้าง

ฉันนั่งเงยบออยู่ที่ปลายเท้าอาจารย์นั่นเอง ไม่ยอมขยับไปทางอื่น ใจนึกไปถึงว่า หากเรือต้องผ่านบุคคาเนียร์ โคฟแล้วจะเป็นอย่างไรบ้างนะ

ว่ากันว่าที่แถบนั้นเป็นที่ที่พวกบุคคาเนียร์เอาสมบัติมาซ่อนไว้ แล้วก็มีการฆ่ากันตายซึ่งสมบัตินั้นที่แถวๆ นั้นด้วย มีเรื่องเล่าว่าวันดีคืนดีจะมีคนเห็นประกายแสงทอง เพชรนิลจินดา วัมบูอยู่ที่ชะเง้อผา และถ้าใครเอาเรือเข้าไปดูในเวลานั้น เรือจะแตกแทบเอาชีวิตไม่รอดกันทุกทีเพียง...ขออย่าให้เรือที่อาจารย์

อาศัยกลับมา เล่นผ่านทางนั้นเลย

แล้วจะเล่นผ่านทางไหนล่ะ ไม่มีทางอื่นนอกจากทางใต้

ที่จะต้องผ่านเกาะฟลอเรียนน่า ฮือ...ฉันส่งเสียงก้องอยู่ในอกอย่างขัดใจ

ฟลอเรียนน่า ฟลอเรียนน่า เกาะนี้มีเรื่องอื้อฉาวอยู่นาน...

และก่อนที่ฉันจะทันคิดอะไรต่ออะไรเพิ่มความกลัวให้ตัวเอง เสียงเครื่องรับวิทยุก็ดังส่งสัญญาณออกมาจากในเต็นท์ของอาจารย์ ท่านวางเข้าไปพูดเสียงดัง ฟังแล้วก็จับความได้ว่าอาจารย์ทุกท่านที่ไปที่เกาะบัลทราจะไม่กลับมาในคืนนี้ เพราะติดการรับเลี้ยงอาหารเย็นจากบรรดากัปตันและไม่กัปตันที่เกาะนั้น

“พรุ่งนี้กว่าจะมาก็คงสายละ ถ้ายังเมาก้างก็คงมาเย็น”

“อาจารย์ดื่มเหล้ากันด้วยหรือคะ”

“อาจารย์นะไม่ดื่มหรอก แต่ไอ้คนขับเรือนี่สิมันคงดื่ม” แล้วท่านก็หัวเราะหึๆ “จะนอนหรือยังฉันจะได้คอยดပ်ไฟ” ถึงตอนนั้นอาจารย์หัวเราะอย่างขำๆ

เนื่องมาจากความไม่เข้าท่าของฉันในคืนแรกนั่นเอง เพราะเมื่อถึงเวลาอนดับไฟหมด ฉันก็เข้าเต็นท์ของฉัน เปิดไฟฉายนอนจนถนัดหมด

✓ 34 ฉบับ 29 18.7.๑.๒๕๒๔

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไกรรพผิด

(นิทานพม่า)

นิทานธรรมศาสตร์ที่เคยเล่ามาแล้ว เป็นเรื่องการตัดสินคดีที่อุปโลกน์เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาขึ้นมาเป็นผู้ตัดสิน และเรื่องที่เล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเสียหายที่แต่ละฝ่ายต่างก็โยนความผิดให้กัน และเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาได้ใช้หลักการในการตัดสินดังนี้

เรื่อง วัวหาย เรื่องนี้กล่าวถึงชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งหลงรักหญิงสาวคนหนึ่ง และคืนวันหนึ่งชายหนุ่มคนนั้นได้ไปหาหญิงสาวที่บ้าน แล้วก็เฝ้าแต่ฝากรัก ฝ่ายหญิงสาวก็ได้แต่พูดว่า “ข้ายังเขว้าอยู่ ยังไม่สมควรจะแต่งงาน รอไปก่อนเถอะ” แต่ชายหนุ่มก็ไม่ฟังเฝ้าแต่พรั่าพรรณนาความรักของตนที่มีต่อหญิงสาว หญิงสาวก็ปฏิเสธเรื่อยไป

ชายหนุ่มมาหาหญิงสาวตั้งแต่หัวค่ำไปจนจนจะดึก หญิงสาวก็ไม่กล้าได้ เกรงจะเป็นการเสียมารยาทเจ้าของบ้าน ทั้งๆที่ตนเบื่อแสนเบื่อ ในที่สุดเลยพูดแนะนำว่า “ดึกมากแล้วนะ จะหาทางกลับบ้านลูกหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวพระจันทร์ขึ้น” ชายหนุ่มแย้ง แล้วก็

ขอร้องหญิงสาวให้แต่งงานกับตนต่อไป หญิงสาวก็คงปฏิเสธอย่างเดิม จนกระทั่งเกือบจะเที่ยงคืน ไก่เริ่มขันยามแรก หญิงสาวก็เตือนชายหนุ่มว่า “ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว ไก่ขันบอกผู้ใหญ่ให้ไปนอน พ่อแม่ของข้าทนนอนในห้องข้างในคงจะรู้สึกง่วงนอนแล้วละ”

“ขอให้อยู่จนถึงยามสองก็แล้วกัน” ชายหนุ่มขอร้อง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาพรั่าพรรณนาความรักของตนต่อไป จนกระทั่งถึงยามสองจริงๆ หญิงสาวก็พูดออกมาว่า “ใกล้กำลังจะขึ้นบอกเวลาให้ผู้ชายที่มีความรักอันแรงได้กลับบ้านเสียที”

คราวนี้ชายหนุ่มรู้สึกว่าจะเป็น การผิดมารยาทอย่างเหลือเกิน ถ้าตนจะคงดอนั่งอยู่ต่อไปอีก จึงลุกขึ้นยืน เตรียมตัวกลับบ้าน หญิงสาวก็รีบคว้าตะเกียงน้ำมันมาสองให้ที่บันได พอแสงตะเกียงสว่างไปทั่ว หญิงสาวก็สังเกตเห็นว่า วัวที่ผูกไว้กับเสาบ้านหายไปแล้ว จึงได้ร้องออกมาว่า

“โธ โธ วัวของข้า วัวของข้าหายไปแล้ว นี่ถ้าพ่อแม่รู้เข้าเป็นไกรรพท่านตายเลยทีเดียวนะ เป็นเพราะ

ท่านไม่ยอมกลับ คงดอนั่งอยู่จนดึกคืน ประตูก็นับไม่ได้ ต้องเปิดทิ้งไว้อย่างนั้น ขโมยเล็ดลอดโอกาสมาลักเอาวัวของข้าไป”

ชายหนุ่มได้ยินเช่นนั้นก็ไม่พูดจาว่าอะไร ออกจากบ้านหญิงสาวเดินคุ่มๆ ไปเที่ยวหาว่าที่หายตลอดทั้งคืน แต่เสียเวลาเปล่า ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นพ่อแม่หญิงสาวจึงเรียกร้องชายหนุ่มให้ชดใช้ค่าวัวหาย ข้างฝ่ายชายหนุ่มก็แย้งว่า

“ก็ท่านเผอเรอไม่ปิดประตูก็นั่น”

“เราจะปิดอย่างไร” พ่อแม่หญิงสาวแย้ง “ในเมื่อแขกยังไม่กลับ มันมีกลายเป็นคูดหมิ่นแขกไปหรือ แล้วข้าก็คงแพร่หลายไปในทางเสียหายแก่ลูกสาวเรา”

ทั้งสองฝ่ายต่างโต้กันไปแย้งกันมา จนในที่สุดต้องไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา และเจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“วัวถูกขโมยเพราะประตูก็นับเปิดอยู่ และที่ยังปิดประตูก็นับไม่ได้ก็เพราะชายหนุ่มผู้มาหาสาวยังไม่ยอมกลับ เพราะฉะนั้นชายหนุ่มจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบ และชดใช้ค่าวัวหายแก่แม่เฝ้าพ่อเฝ้า” (ก่อนหน้า ๑๒๐)

คนที่หลบออกไปไม่ทัน ซึ่งรวมทั้ง
นิโนกับฉัน ต้องใช้โต๊ะและเก้าอี้
เป็นเครื่องกำบัง ป้องกันการโดน
'ขวดหลง' นิโนอุกฉันเข้าไปคุก
อยู่ใต้โต๊ะกาแฟ แล้วเขาก็นั่งหัวเราะ
เอา หัวเราะเอา เดียวๆ ก็คว้าเก้าอี้
ขึ้นมาปิดป้องขวดที่บินมาทางเรา
เสียทีหนึ่ง กว่าศึกจะสงบลงไปได้
ร้านกาแฟก็คลั่งไปด้วยกลิ่นเหล้า
และเศษแก้ว และไอเซ่ทั้งหกก็หาย
เมากันอย่างกะปลกกะเปลี่ย มีรอย
ฟกช้ำดำเขียวและรอยขีดข่วน มี
เลือดออกแต่เพียงบางๆ เขาช่วยกัน
จ่ายค่าเสียหายให้เจ้าของร้าน แล้วก็
กอดคอกันเดินออกไปจากร้านพร้อมกับ
ร้อง ไชโย ชังดี ไชเซ่ กังวาน
ก้องไปทั่วหาด

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ใครรับผิดชอบ (ต่อจากหน้า ๒๕)

เรื่องที่ ๒ ขนกันตอสะพาน
เรื่องเล่าว่ามีชายสองคนต่างแบก
กระบุงข้าวเปลือกเดินมาคนละทาง
และมาชนกันตรงสะพานแคบแห่ง
หนึ่ง จนกระทั่งตกน้ำไปด้วยกันทั้ง
สองคน บังเอิญคนทั้งสองว่ายน้ำ
แข็งแรงทั้งคู่ เลยไม่มีใครจมน้ำตาย แต่
กระบุงข้าวหายไประหมด ต่างฝ่ายต่าง
โทษกันว่า เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ แล้วก็
เรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งชดใช้ค่าเสียหาย
ให้ ครั้นได้ถามกันดูก็ปรากฏว่า
คนทั้งสองอายุเท่ากัน แข็งแรงเท่า
กัน เดินเหินรวดเร็วเท่ากัน และต่าง
ก็มาถึงกลางสะพานเวลาเดียวกัน
พอดีพอดี แล้วต่างก็ไม่หลักให้กัน
จึงได้ชนกันเข้าอย่างจัง กระบุงข้าว
ที่ต่างแบกกันมาและตกน้ำหายไปนั้น
ก็ดูเหมือนจะมีราคาเท่ากัน แต่เมื่อ

ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมรับผิด ว่าเป็น
ความผิดของตน จึงไม่มีใครยอมรับ
ใช้ ทั้งสองฝ่ายจึงต่างไปเฝ้าเจ้าหญิง
ผู้เรืองปัญญาให้ทรงตัดสิน และ
เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“ถ้าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นคน
เจ็บ เป็นคนอ่อนแอกว่า หรือแก่กว่า
อีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นคนปกติ คน
แข็งแรงกว่า อายุน้อยกว่า จำต้อง
หลักทางให้คนที่อ่อนแอกว่าไปก่อน
แต่ที่นั่นปัญหาอยู่ที่ว่า คนทั้งสองเกิด
แข็งแรงเท่ากัน อายุเท่ากัน เดินเร็ว
เท่ากัน เมื่อมาชนกันเข้าเช่นนั้น ต้อง
ถือว่าต่างฝ่ายต่างเดินเลื้อยเท่ากัน

อีกประการหนึ่ง ถ้าพิจารณา
สิ่งที่ทั้งสองฝ่ายแบกไป คนที่แบก
ของเบากว่าต้องหลักทางให้คนแบก
ของหนักกว่าไปก่อน แต่เมื่อของที่
แต่ละฝ่ายแบกไปหนักเท่ากัน ก็ต้อง
พิจารณาใหม่ ว่าของที่มันน้ำหนักเท่า
กันนั้นมีค่าเท่ากันหรือเปล่า จริงอยู่
ของเหล่านั้นอาจมีราคาเท่ากัน แต่
คุณค่าหรือประโยชน์ใช้สอยอาจมี
ไม่เท่ากัน ดังเช่นข้าวสองกระบุง
ข้าวเก่าอาจดีมีประโยชน์แต่เฉพาะ
กินเท่านั้น แต่ข้าวใหม่นั้นมี
ประโยชน์ในการที่จะเพาะให้งอก
เป็นต้นข้าวต่อไปได้ แล้วก็อาจจะ
ได้ข้าวเปลือกจากต้นข้าวเหล่านั้น
เพราะฉะนั้นคนที่แบกกระบุงที่มีข้าว
เก่า ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่คน
ที่แบกกระบุงข้าวใหม่”

เรื่องที่ ๓ เสียงโอดในป่า เรื่อง
เล่าว่า วันหนึ่งมีพรานคนหนึ่งติดตาม
กวางตัวหนึ่งตั้งแต่รุ่งสาง และไม่ช้า
ก็รู้สึกว่าการตามกวางได้ยุติลงแล้ว
เพราะกวางตัวนั้นได้ไปหยุดคั่นน้ำที่
สระน้ำ นับว่าเป็นเบ้าให้ยิงได้อย่าง

สบาย ป่าในขณะนั้นเงียบกริบ
พรานผู้นั้นจึงเอาลูกธนูใส่รางหน้าไม้
แล้วเล็งอย่างพิถีพิถันเพราะที่ แต่ใน
ขณะนั้นเองเกิดมีคนตัดไม้คนหนึ่ง
แบกขวานผ่านมา คนตัดไม้มาตัด
ไม้แต่รุ่งสาง มาถึงตอนนี้นางเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว จึงได้เดินกลับบ้าน
อย่างสบายอกสบายใจ คนตัดไม้เดิน
ตามสบาย ไม่ได้สังเกตเห็นเลยว่ามี

นายพรานกำลังเล็งหน้าไม้เตรียมจะ
ยิงกวางอยู่ จึงได้ไอออกมาดังถัน
เสียงไอดังสนั่นท่ามกลางความเงียบ
เช่นนั้น ทำให้กวางตกใจเหินเข้าป่า
ลึกหายไป นายพรานที่ดังทำจะยิง
จนกระทั่งเล็งไว้อย่างดีแล้ว จึง
ยิงพลาดที่หมายไป นายพรานจึงได้
เรียกร้องค่าเสียหายจากคนตัดไม้
แต่คนตัดไม้ก็แก้ว่า การไธเป็นเรื่อง
ปกติวิสัยของมนุษย์ แล้วตนก็ไม่

แลเห็นนายพรานหรือแลเห็นกวาง
ทั้งสองฝ่ายได้เถียงกันไม่เป็นที่ตกลง
จึงพากันไปขอให้เจ้าหญิงผู้เรือง
ปัญญาตัดสิน เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“จริงละที่ว่าการไธเป็นเรื่องปกติ
วิสัยของมนุษย์ ถ้าหากไธในหมู่บ้าน
คนในหมู่บ้านไม่มีใครสนใจระแวด
ระวังว่าใครจะไธหรือไม่ไธ แต่ใน
ป่าทุกคนต้องเดินอย่างระมัดระวัง
ทุกฝั้ว การจะทำเสียงใดๆก็ตาม
ก็ต้องถือเป็นเรื่องผิดปกติ และการ
ไธในป่าก็ต้องถือเป็นเรื่องผิดปกติ
ทำให้บรรดาสัตว์พากันตื่นตระหนก
หนีหายไป คนตัดไม้จึงควรต้อง
ระมัดระวังก่อนจะทำเสียงใดๆ ด้วย
เหตุนี้คนตัดไม้จึงต้องชดใช้ค่าเสียหาย
ให้แก่นายพรานในการที่ทำให้
นายพรานสูญเสียกวางไปเพราะเสียง
‘ไอ’ของตน” ♥

9 34 ลง 30 25 7. 1. 2524

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เลือกลูกเขย

(นิทานแอฟริกา)

ชาวแอฟริกามีความคิด
แปลกในการเลือกลูกเขยผิดกับ
คนถิ่นอื่นๆ ดังเรื่องทั้งสองที่เล่า
ไว้ในหนังสือนิทานชาวบ้าน
แอฟริกา และนำมาเล่าไว้ต่อไป

เรื่องหนึ่ง ครงหนึ่งยังมีพ่อ
เผ่าคนหนึ่งมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ
ซังบา ซังบาเป็นสาวสวยเป็นที่
ปรารถนาของผู้ชายทั้งปวง แต่ไม่
ว่าผู้ชายคนใดจะมาสูลูกสาว พ่อ
เผ่าเป็นต้องตั้งเงื่อนไขไว้ว่าผู้ชาย
คนนั้นต้องหากวางเป็นๆ มาให้ตัว
หนึ่ง ผู้ใดหาให้ได้ก่อนเป็นยกให้
ผู้นั้น ได้ยินเช่นนั้นชายหนุ่มบางคน
ก็ท้อสยเลยเลิกกันไปเลยตั้งแต่
ต้นมือ ส่วนคนอื่นๆ แม้จะเป็นพรา
มูชานี่ชานาญมีผีเฝ้าจึงได้รวดเร็ว
และได้พยายามจับกวางเป็นๆ ให้
ได้สักเพียงใดก็ตาม ก็ห้ามผู้ใด
สามารถจับได้แต่สักคนไม่ ต่างคน
จึงต่างเลิกกันไปในที่สุด

อยู่มาวันหนึ่งได้มีชายหนุ่ม
สองคนเป็นเพื่อนกันได้เดินทางจาก
หมู่บ้านอันห่างไกลมาจนกระทั่งถึง
หมู่บ้านของซังบา เมื่อถึงหมู่บ้าน
ชายหนุ่มทั้งสองที่รู้เรื่องของซังบา

ลูกสาวพ่อเผ่า ก็ได้ตรงไปยังบ้าน
ของซังบา และถามหาพ่อเผ่าผู้เป็น
พ่อ พ่อเผ่าเห็นชายหนุ่มแปลกหน้า
ก็ได้ออกมาต้อนรับ และพูดว่า

“ข้าเป็นพ่อของซังบา พ่อหนุ่ม
มีธุระอะไรหรือ”

“ข้าจะมาสูลูกสาวของพ่อ
เผ่า” นิจาชายหนุ่มคนหนึ่งใน
สองคนนั้นตอบ “ข้าอยากแต่งงาน
ด้วย”

“ข้าก็มาสูลูกสาวของพ่อ
เผ่าด้วย” เชฟูชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง
กล่าวขึ้นบ้าง “ข้าก็อยากแต่งงาน
กับลูกสาวพ่อเผ่า”

“เอ๊ะ ข้ามีแต่ซังบาลูกสาว
คนเดียวเท่านั้น พ่อหนุ่มมาขอ
พร้อมกันสองรายข้าจะยกให้ใคร
ดีละ” พ่อเผ่าพูด “ถ้าอย่างนั้นไป
จับกวางเป็นๆ มาให้ข้าคนละตัวก็
แล้วกัน ใครจับมาได้หรือจับมาได้
ก่อน ข้าเป็นยกให้คนนั้นละ”

ดังนั้นคนทั้งสองจึงเตรียมตัว
เข้าป่าเพื่อไปจับกวาง เมื่อเข้าไปใน
ป่าก็ค่อยๆ ย่องอย่างเงียบกริบ คาก
สอดสายหากวาง และได้พบรอย
เท้า จึงได้แกะรอยตามไป จนใน
ที่สุดก็ได้พบกวาง ทั้งนิจากับเชฟู

ต่างก็วิ่งอย่างรวดเร็วเต็มฝีเท้าเพื่อ
ไล่กวางให้ทัน

เชฟูวิ่งไม่ได้เร็วเท่าณิจา เมื่อ
วิ่งๆ ไป ไม่ช้าก็ล่า เลี้ยวไปไม่ทัน
ณิจา ทั้งยังเห็นเด็ดย่อยเสียอีก
เชฟูก็เลยเลิกวิ่ง นั่งพักเสียที่ได้
ต้นไม้ พลังนั้นก็ในใจว่า

‘พอกันที ข้าไม่ยอมวิ่งตาม
จับกวางเป็นๆ เพื่อแลกกับผู้หญิง
อีกแล้ว ทำไมข้าถึงจะต้องมา
ทรมานตัว วิ่งไล่จับกวางให้
เห็นเด็ดย่อยอย่างนั้นเพื่อผู้หญิงที่ขอ
ซังบา ยังมีผู้หญิงอื่นอีกมากมายที่
ข้าจะแต่งงานด้วยง่าย ๆ ง่ายกว่า
แล้วมันเรื่องอะไรกัน จะมาแลก
ผู้หญิงกับกวางเป็นๆ ตัวหนึ่ง ไม่
เห็นเคยได้ยินมาก่อนว่ามีใครอื่น
เขาทำกัน เอาละนั่งคอยณิจาอยู่
ตรงนี้ดีกว่า พอนณิจามาถึงจะได้กลับ
ด้วยกัน’

คิดดังนั้นแล้ว เชฟูก็เลยเอน
หลังหลับไปอยู่ใต้ต้นไม้ นั่น กรัน
คืนนั้นมากก็แลเห็นณิจากำลังเดิน
มา แบกกวางเป็นๆ ที่มัดไว้
แน่นหนา นิจาถือค้อนจาววดเชฟูว่า

“นี่เ็งกวางเป็นๆ ที่พ่อเผ่า พ่อ
ของซังบาต้องการ ข้าพยายามจับมา
(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

มันไหนๆ ไปอยู่ที่ใหม่ เพื่อนฝูง
จะเล่นไม่กรึกกรั่นเหมือนอยู่โรงเรียน
หรอก”

“อ้าว...นี่คิดโรงเรียนกินนอน
แล้วละซีเจ้าคะ”

ผู้อ่อนวัยกว่าพยักหน้ารับ “ปี
หน้าก็จะได้เรียนเขียนผ้า จักรเขาก็นี
นะพี่ดา”

“อ้อ” นางพี่เลี้ยงพลอยชื่นชม
ไปด้วย ไม่ทันกล่าวอะไรต่อ เสียง
เรียกแจ้วจากหน้าเรือน สร้อยทอง
ก็ถูกขยับอย่างฉับไว หันมาบอกว่า

“พี่พวงเห็นจะมาจากข้างในวัง
ละมัง ฉันจำเสียงไม่ผิด”

นังคำแลตามนาย ไม่ได้ลุกตาม
โจนนั้นกระหวัดไปถึงนายเก่าผู้หา
ชีวิตไม่ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ จะภูมิใจสัก
แค่ไหนก็ไม่รู้ ลูกสาวคนโตกำลัง
จะรุ่น คนเล็กก็โตตามทัน

ชายอันชะงัดหน้าเข้ามาในห้อง
สมบัติติดตัวอันได้แก่เชี่ยนหมาก
และกระโถนลูกหอมมาวางลงตรง
หน้า เมื่อเจ้าตัวทรุดกายลงนั่ง พลง
ถามว่า

“งานเก็บสมบัติไปถึงไหนละ”

“เกือบหมดแล้วละจ๊ะ” ผู้
อ่อนวัยกว่าตอบ “ข้าที่บ้านที่นี้ ฉัน
จะเป็นลมเสียให้ได้ นี่ก็ขนไป
หลายเที่ยวแล้ว แต่ท่านเป็นเจ้ากรม
สังฆการีคราวนี้ ได้พวกเลขวัดมา
ทำงานที่บ้าน ผลัดเปลี่ยนกันหลาย
คนอยู่ เขาก็มาช่วยขนของ แต่
คุณหญิงบ่นว่าเหนื่อย”

“เหนื่อยซี ก็น่าห rokok ไปทาง
โน้นค่อย โกลัที่ทำงานเจ้าคุณน้อย
แม่สร้อยไม่ต้องนอน โรงเรียนละมัง
รถม้าก็มีตั้งสองคัน รถถูกเอย
รถเกาเดย คันไหนเทียมม้าก็ตัว
ข้าจำไม่ได้”

วัยของชายอันถ่วงเข้าไปมาก
เหมือนกัน คำบ่นในประโยคหลัง
จึงทำให้ผู้อ่อนวัยกว่าหัวเราะ

“รถเกาเดยที่เทียมม้าตัวเดียวจะ
ส่วนรถถูกเทียมม้าสองตัว แต่เรื่อง
รับส่งเห็นจะไม่ต้องละชาย”

“เอ็งพูดพลัก”

“ฉันพูดจริงๆ หลานท่านจะอยู่
กินนอนต่อ ไม่เป็นนักเรียนไปมา
หละ นี่ได้ยินเสียงคุยกับพี่แจ้วๆ
ฉันจะหาขนมขะตัมให้กิน แม่ครัว
เขาทำของชอบไว้รับเป็นหลายอย่าง
เห็นกลับบ้าน ขายไม่ต้องการอะไร
ไม่ใช่ไรจ๊ะ”

“เอ็งไปเหอะ ข้าจะกินหมาก
สักคำ เดี่ยวตามไป”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เลือกถูกเขย (ต่อจากหน้า ๓๔)

ได้เพราะชังบาถูกใจข้ามาก เพราะ
ฉะนั้นข้าไม่มีวันยอมเสียนางไป
โดยนอนหลับในป่าเสียก่อน แล้ว
ค่อยไปไล่ตามจับกวางในวันรุ่งขึ้น”

แม่นิจิลาจะว่าเปรียบเปรย
เพื่อนเช่นนั้น เชฟุก็มีได้ว่ากระไร
คนทั้งสองจึงได้เดินทางกลับไปยัง
หมู่บ้านของชังบา นิจิลาได้มอบ
กวางเป็นตัวนั้นให้พ่อเผ่า พ่อเผ่า
ก็ได้ส่งให้ข้ากวางตัวนั้นมาเลี้ยง
ชายหนุ่มทั้งสอง พ่อเผ่าพูดว่า

“เอ้ากินเสีชี พ่อหนุ่ม แล้ว
เราจะได้มาปรึกษากันเรื่องแต่งงาน
กับลูกสาวข้า”

เมื่อต่างกินอาหารกันเสร็จแล้ว
พ่อเผ่าก็ได้เชิญพวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน
มาชุมนุมกันแล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายคงรู้ดีอยู่แล้ว
นะว่า ข้ามีลูกสาวอยู่คนเดียวคือ
ชังบา ข้ารักลูกสาวคนนั้นยิ่งกว่าตัว

ข้าเองเสียอีก เมื่อข้าจะยกลูกสาว
ให้ใคร ข้าก็อยากยกให้แก่คนดี
คนที่มิใช่ชังบา โยน กรันเมื่อมี
ชายหนุ่มสองคนมาสู่ขอ ข้าก็บอก
เขาให้หากวางเป็นๆมา บัดนี้
คนหนึ่งก็หามาให้ได้แล้ว แต่อีก
คนหนึ่งกลับมามีอุปสรรค ทำให้ไม่ได้
กวางมาก็ไม่ทราบ ข้าขอมอบให้
ท่านผู้ใหญ่ของหมู่บ้านช่วยพิจารณา
ตัดสิน ให้เหมือนหนึ่งชังบาเป็น
ลูกสาวของท่านเองว่าจะยกลูกสาว
ให้ผู้ชายคนไหนดี”

ผู้ใหญ่ของหมู่บ้านได้ถามคน
ทั้งสองว่า “พ่อหนุ่มมาด้วยกัน
สองคน แล้วแต่ละคนก็หมายปอง
ชังบาจะแต่งงานด้วย แต่แล้วทำไม
มีคนเดียวที่จับกวางเป็นๆมาได้ตาม
เงื่อนไข แต่อีกคนทำไมไม่มี
เปล่า”

นิจิลาเป็นคนตอบขึ้นก่อนว่า
“เราเข้าไปที่ทั้งสองคน แล้วก็ค้น
หากวาง พอเจอแล้วเราทั้งสองก็ได้
ไล่ตามกวางไป แต่ต่อมาเชฟุได้
เลิกตามเสีชีเลขๆ ข้าก็ย้ายข้าขึ้น
ด้วยเหตุที่หลงใหลในความงามของ
ชังบา ก็เลยมูมานะพยายามไล่ตาม
กวางไปจนกระทั่งจับมาได้ตัวหนึ่ง
เมื่อจัดการผูกแน่นหนาแล้วก็ได้
แบกกลับมา มาพบเพื่อนนั่งพัก
เหนื่อยอยู่ แล้วเชฟุก็ได้เดินตามข้า
กลับมายังหมู่บ้าน”

ข้างฝ่ายเชฟุก็กล่าวว่า “ข้าไม่
เคยได้ยินว่า ถ้าอยากแต่งงานกับ
ผู้หญิงจะต้องเอากวางเป็นๆมาแลก
แต่แม้กระนั้นข้าก็เข้าไปกับเพื่อน
เพื่อล่าหากวางและคาดว่าอาจจะจับ
ได้สักตัว แต่เมื่อต้องวิ่งไล่ตามกวาง
ไปตลอดทั้งป่า ข้ารู้สึกเหนื่อย เลย
มากคิดว่าไม่จำเป็นอะไรหรอกที่จะมา

วิ่งเพื่อจับกวาง ไปแลกกับผู้หญิง
ผู้หญิงยังมีอีกมากมายที่จะเสนอให้
แต่งงานด้วยได้ง่ายกว่าชังบา ขำก็
เกลียดวิ่ง นิ่งคอยจนจิลาเพื่อจะกลับ
เข้าหมู่บ้านพร้อมกับเขา แล้วขำก็
เห็นเขากลับมา แบกกวางเป็นๆมา
ด้วย ขำก็เลยตามเขามา เป็นอันว่า
ขำไม่ได้มาสู่ขอลูกสาวของท่านอีก
ต่อไปแล้ว”

ที่ประชุมของผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน
ได้ปรึกษาหารือกัน แล้วในที่สุดก็
พูดว่า

“นี่แน่ พ่อหนุ่มเซฟผู้เกลียดวิ่ง
ไล่ตามกวางเสียกลางคัน เราเลือก
ท่านเป็นลูกเขย นิลาจับกวางได้
นับได้ว่าเป็นคนมีใจมุ่งมั่น ถ้าว่า
เขาประสงค์จะฆ่าอะไรแล้วเขาเป็น
ไม่มีวันหยุดยังจนกว่าจะฆ่าได้สำเร็จ
เขาจะไม่สนใจด้วยว่า ใครจะตำ
จะว่าหรือจะดักเตือน เพราะฉะนั้น
ถ้าหากเราขอลูกสาวให้ แล้วถ้าเมื่อ
ลูกสาวเราเกิดทำอะไรผิดพลาดลงไป
เขาก็จะทุบตีเอา ใครจะขอร้องอย่าง
ไรก็คงไม่ฟัง เราจึงไม่ต้องการ
คนอย่างนั้นมาเป็นลูกเขยเรา แต่เซฟ
ที่เราเลือกเป็นลูกเขยเรานั้น เชื่อว่า
คงจะเชื่อฟังเรา ถ้าลูกสาวเราทำ
อะไรผิด และเขาจะลงโทษ เขาก็จะ
ต้องฟังเรา เมื่อเราไปปลอบโยนเขา
ให้หายโกรธ แม้จะโกรธสักเพียงไหน
ก็คงจะระงับไว้ได้ เซฟคนนั้นแหละ
คือลูกเขยผู้มีใจอ่อนโยนที่เราเลือก
ไว้”

เรื่องที่สอง ในครั้งกระโน้น
เทวแห่งพันพิภพที่มีชื่อนชามบี มีธิดา
องค์หนึ่งทรงโฉมงดงาม จนกระทั่ง
เทวนชามบีปฎิญาณว่าจะไม่ขกธิดา
ให้ผู้ใดในโลกมนุษย์นั้นนอกเสียจาก
จะไปนำไฟสวรรค์จากเทพนชามบี

มปุงกุมาให้ได้ และด้วยเหตุที่ธิดา
เทวนชามบีสวยชวนมอง ผู้คนก็เลย
พากันถามด้วยความฉงนสงสัยว่า

“ทำอย่างไรนะเราจึงจะได้
ครอบครองสมบัติอันล้ำค่านี้ และ
ใครหนอจะได้แต่งงานกับธิดาเทว
นชามบี”

แมลงมมได้ยินเช่นนั้นก็พูดว่า
“ขำนี่ละ ถ้าหากมีใครช่วยขำ”

คนเหล่านั้นก็ตอบว่า “เรายินดี
ช่วย ถ้าหากจะมีรางวัลให้พวกเรา
บ้าง” ดังนั้นแมลงมมจึงได้ไปยัง
หลังคาสีฟ้าของสวรรค์ แล้วก็ทิ้งตัว
ลงมายังพื้นโลก ทั้งยังปล่อยโยอัน
เหนียวให้โยงจากหลังคาสวรรค์ลง
มายังพื้นโลก ต่อจากนั้นแมลงมมก็
ได้จัดการเรียกเต่า นกหัวขวาน หนู
กับร้นให้ได้โยแมลงมมขึ้นไปยัง
สวรรค์

เมื่อถึงหลังคาสวรรค์ นก
หัวขวานก็จัดการเจาะหลังคา แล้ว
ทั้งหมดก็เข้าไปสู่อาณาจักรสวรรค์
ของเทพนชามบี มปุงกุ เทพนชามบี
มปุงกุได้ต้อนรับสัตว์ทั้งห้าเป็นอย่างดี
สุภาพ พรั่งพร้อมว่า “เจ้าทั้งหลายมา
ถึงนี้มีอะไร” สัตว์เหล่านั้นก็
ตอบว่า

“ขำแต่ท่านเทพนชามบี มปุงกุ
แห่งสวรรค์ ที่เราพากันมาที่นี่เพื่อ
จะมานำไฟสวรรค์ไปให้เทวนชามบี
ผู้ครองพันพิภพ”

“ถ้าอย่างนั้นคอยที่นี่ก่อนนะ”
เทพนชามบี มปุงกุตรัส “ให้เข้าไป
บอกพวกของขำ นำเรื่องราวของท่าน
ไปบอกให้พวกของขำรู้เสียก่อน”

วันตัวเล็กกว่าเพื่อนได้ติดตาม
เทพนชามบี มปุงกุ ไปโดยไม่มี
ใครเห็น และก็ได้อินข้อความที่
เทพนชามบี มปุงกุ ตรัสทั้งหมด

ไม่ช้าเทพนชามบี มปุงกุ ก็ได้เสด็จ
กลับมาแล้วตรัสว่า

“นี่แน่เจ้าทั้งหลาย ทำอย่างไร
เราจะรู้ได้ว่า พวกเจ้ามาจากเทว
นชามบีผู้ครองพันพิภพจริง ไม่ใช่
พวกปลิ้นปล้อนปลอมตัวมา”

“ทดสอบดูก็ได้พะยะค่ะ เราจะ
ได้พิสูจน์ว่า เรามาจากเทวนชามบี
จริง”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นลงไปยังโลก
ของเจ้า แล้วไปเอาไม้ไผ่มาให้ขำ
มัดหนึ่ง ขำจะมาสร้างโรงที่พักของ
ขำเอง”

ผู้ที่ลงไปครั้งนี้คือเต่า เต่าปล่อย
ให้สหายทั้งสี่คอยอยู่ ณ ที่นั้น ตนเอง
รีบไปรีบมา ไม่ช้าก็กลับมาไม้ไผ่
มาด้วย ได้เช่นนั้นแล้วเทพนชามบี
มปุงกุก็ยังไม่พอใจหันมาตรัสแก่
หนูว่า

“เอาเข้าไปมัดไม้ไผ่นั้น ขำ
จะจุดไฟเผา ถ้าเจ้ารอดจากถูกไฟ
เผามาได้ ขำจึงจะเชื่อว่าเทพนชามบี
ส่งเจ้ามาจริง”

หนูก็ยอมทำตาม เทพนชามบี
ก็ทรงจุดไฟเผาไม้ไผ่ ทรัพย์สิน
ไม้ไผ่ทั้งมัดก็ไหม้เป็นจุณ หนูก็โผล่
ออกมาจากกองขี้เถ้าโดยปลอดภัย

เมื่อเป็นเช่นนั้น เทพนชามบี
มปุงกุก็ตรัสว่า

“พวกเจ้ามาจากเทวนชามบีจริง
เราจะต้องกลับไปปรึกษาพวกของเรา
ก่อน”

สัตว์เหล่านั้นก็รีบส่งร้นติดตาม
เทพนชามบีไปอย่างตอนแรก และ
ส่งให้ฟังมาให้หมดว่าเขาพูดว่ากระไร
กัน และถ้าทำได้ละก็หาด้วยว่า
ไฟสวรรค์นั้นเก็บไว้ที่ไหน ร้นหาย
ไปครู่เดียวก็กลับมารายงานให้ฟัง
หมดว่าตนได้ขึ้นอะไรได้เห็นอะไร

กรณเมื่อเทพนชาบปี มปุงคุเตจ
กลับมา ได้คร่ำว่า

“ตกลง ข้าจะให้ไฟสวรรค์ที่
พวกเจ้าขอ ถ้าหากเจ้าบอกถูกต้องว่า
ไฟนั้นเก็บไว้ที่ไหน”

“อยู่ที่ในหีบใบหนึ่งที่พระองค์
ทรงเก็บไว้หาใบในเถาไก่อ” เจ้าพูด
“เพราะฉะนั้นโปรดประทานมาเถอะ
พะยะค่ะ”

“เออ ถูก ถูก” เทพนชาบปี
มปุงคุตรัส “เจ้าตอบถูก เอ้า เจ้า
แมลงมูมเอาหีบใบนั้นไป เอาไปถวาย
เทวันชาบปี”

แต่เจ้าเป็นผู้รับหีบใบนั้นจากเท
พนชาบปี มปุงคุ เดินทางมายังพื้นโลก
และแมลงมูมก็นำไฟสวรรค์ไปถวาย
เทวันชาบปี เทวันชาบปีก็จำต้อง
ประทานธิดาให้แต่งงานกับแมลงมูม
ฝ่ายนกหัวขวานรู้เช่นนั้นก็อดบ่นไม่
ได้ว่า “ที่จริงพระธิดาน่าจะเป็นของ
ข้านะ เพราะข้าเป็นคนเจาะหลังคา
สวรรค์ ไม่เช่นนั้นใครจะเข้าไปถึง
อาณาจักรของเทพนชาบปี มปุงคุ
ได้”

“แล้วข้าล่ะ” หนูพูดขึ้นมาบ้าง
“ข้าอุตสาหะเสียสละชีวิตยอมให้ถูก
เผ่าอยู่ข้างใต้มืดไม่ไฟ พระธิดาก็ควร
จะต้องเป็นของข้า”

“ข้าแต่เทวันชาบปี” หนูทูลขึ้น
“ที่จริงพระธิดาควรเป็นของข้า
เพราะถ้าไม่ได้ข้าไปเทียบกันหาว่า
ไฟสวรรค์เก็บไว้ที่ไหนละก็ ใครเลย
จะทูลเทพนชาบปี มปุงคุได้ถูก”

“ที่จริงแมลงมูมเป็นผู้รับอาสา
ข้าว่าจะไปเอาไฟสวรรค์มาให้ แล้ว
เขาก็ไปเอามาได้ แมลงมูมจึงมีสิทธิ์
ที่จะได้ลูกสาวข้า แต่ถ้าข้ายกให้
แมลงมูม พวกเจ้าอื่นๆก็กังวลว้าย

จนทำให้ชีวิตลูกสาวข้าไม่เป็นสุข
เพราะฉะนั้นข้าจะไม่ยกให้แก่ใครละ
แต่ข้าจะให้ข้าวของแก่เจ้าแทนให้
สมราคาของลูกข้าทีเดียว”

แล้วเทวันชาบปีก็ประทานผ้า
ผ้ายเนื้อหยาบผืนยาวให้แก่สัตว์
เหล่านั้นตัวละ ๕๐ ผืน ส่วนธิดาก็
คงอยู่เป็นสาวโสด และเผ่าปรณนิบัติ
รับใช้เทวันชาบปีตลอดไป ♥

ศิลปะภาพถ่าย (ต่อจากหน้า ๔๘)

ทางจอโทรทัศน์ มีหลายเครื่อง
หลายจอ ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ดูกันเพลิน
บนเวทีมีคนตลกตลกๆให้ดู มี
รายการแสดงแบบสรวลเสเฮฮาโดย
ดารายอดดลก มีการทาบปัญหา การ
สัมภาษณ์หนูน้อยคนเก่ง และที่เป็น
ประ โขชน์มากคือยอดนักเขียน
การ์ตูนหลายท่าน ได้กรุณามาแสดง
การเขียนการ์ตูนแบบง่ายๆให้เด็กๆ
ได้ดู เพื่อจะได้จดจำเป็นแบบอย่าง
กันต่อไป

ลงมาที่หน้าเวทีมีสนามประลอง
ฝีมือศิลปินรุ่นจิ๋ว สนุกจัง ‘จิตรกร’
รุ่นจิ๋วกำลังเขียนภาพกันบนโต๊ะ
เล็กๆ ทั้งสี่เทียน ดินสอสี ปากกา
ปลายสักหลาด วาดกันอย่างสบาย
อกสบายใจ เด็กไทยเรามีความ
สามารถดี มีฝีมือทางการเขียนภาพ
จนได้รับรางวัลระหว่างชาติยอดเยี่ยม
มาหลายครั้งแล้ว เรื่องนี้น่าภาคภูมิ
ใจมาก ผู้ใหญ่ควรจะช่วยกันส่งเสริม
เด็กๆ ให้ถูกทางและจริงจัง คือไป
เมืองไทยจะได้มีศิลปินรุ่นจิ๋วเพิ่ม
จำนวนมากขึ้นอีก

เดินออกไปทางระเบียงหอ
ประชุมด้านซ้าย ตรงนี้แหละที่เรียก

ว่า มุมตำราญ เห็นแล้วชอบใจจน
ต้องบันทึกหัดหามุมถ่ายภาพกันอยู่ตรง
นี้ ใช้เวลาไปหลายชั่วโมง ได้ภาพ
ถูกใจหลายภาพ

เป็นบริเวณเล็กๆ กันรวบเดียว
ไว้พอให้เป็นขอบเขต ที่ผนังมีภาพ
ต้นไม้ดอกไม้และการ์ตูนประดับ
ทำให้ดูเหมือนห้องนั่งเล่นของเด็กๆ
สวยงามดูดี มีตู้หนังสือการ์ตูนรวม
ไว้กลาง บริเวณรายรอบมีเสื่อมี
หมอน ขนมหวาน น้ำรับประทาน
ของเล่นหลายอย่าง พอมิบริเวณ
อย่างทั่วถ้วน บรรดาคุณพ่อ คุณแม่
ผู้ปกครอง หรือพี่ๆน้องๆต่างก็พา
น้าอ่านเล็กๆ ไปหาหนังสืออ่าน
เลือกหนังสือตามแต่ชอบ เลือกได้
แล้วก็มาหาที่อ่าน จะนั่งเก้าอี้หรือ
จะนั่งกับพื้น นั่งๆเดินๆในที่สุด
เพลินหนักเข้า ก็นอน นอนอ่าน
นั่งอ่านกันทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เรื่อง
หนังสือการ์ตูนดีจริงๆ ว่ากันไปแล้ว
ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่เป็นชอบใจกัน
ทั้งนั้น ก็เพราะเรื่องนบนิเวศที่อ่าน
จึงเจอทั้งเด็กและผู้ใหญ่อ่านหนังสือ
กันเพลิน เป็นมุมตำราญจริงๆ
อย่างกลางรายมีน้องเล็กๆไปด้วยเมื่อ
ต้องอยู่นานๆเลยต้องบ่อนน้ำบ่อนนม
จนหลับบ๊วยไปตามๆกัน เห็นแล้ว
ชื่นใจ

วันนั้นนำเลนส์ถ่ายภาพ ไป
หลายตัว มีทั้งเลนส์มุมกว้าง เลนส์
มาตรฐานและเลนส์ถ่ายไกล กราว
นี้จะถ่ายภาพประเภทแอบถ่าย หรือ
อย่างภาษาถ่ายภาพเรียกกันว่า
Candid Shot คือหาจังหวะถ่ายภาพ
โดยผู้ถูกถ่ายไม่ทันรู้ตัว เริ่มแรกใช้
เลนส์มุมกว้างและเลนส์มาตรฐาน
ก่อน ถ่ายให้เห็นบริเวณกว้างๆ

๙๓๔ ๒๕๖๑ ๑ พ.ย. ๒๕๖๒

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตำนานต้นตะบองเพชร

(นิทานเม็กซิโก)

ต้นตะบองเพชรเป็นต้นไม้ที่มีมากมายหลายชนิด และการที่จะมีต้นตะบองเพชรชนิดที่เรียกเปโอเต ต้นแรกเกิดขึ้นนั้น ชาวเม็กซิโกเล่าตามประวัติดั้งเดิมของตน อันเกี่ยว กับเจ้าชายฮิกลี หัวหน้าที่เผ่าวิจิล ดังที่ จูเลียต บีกกอต ได้เล่าไว้ในนิทาน ชาวบ้านเม็กซิโก ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงเจ้าชายฮิกลีหัวหน้าที่เผ่าวิจิล ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเม็กซิโก ทางฝั่งตะวันตกของมหาสมุทร แปซิฟิก ในดินแดนภูเขาแถบเหนือ อันเรียกว่าฮาลิสโก ในปัจจุบันนี้ เจ้าชายฮิกลีเป็นชายหนุ่มที่ฉลาดหลักแหลมเกินอายุ ทั้งยังเป็นคนสงบเสงี่ยมไม่ถือองศ์ ถึงเวลาปลูกข้าวโพดซึ่งเป็นอาหารสำคัญของชนเผ่าวิจิล เจ้าชายฮิกลีจะเป็นผู้ให้คำแนะนำว่าลงมือเพาะปลูกเวลาไหน และจะหักผักข้าวโพดเวลาไหนจึงจะดี องค์กรเองก็ลงไปทำไว้ร่วมกับผู้คนของพระองค์ในหุบเขา อันเป็นที่ตั้งถิ่นฐาน ทั้งเจ้าชายและผู้คนต่างอยู่อย่างสงบสุขและสันติ โดยบรรดาผู้คนเผ่าวิจิลต่างพากันรักและนับถือเจ้าชายเป็นอย่างยิ่ง

ความเป็นไปครั้งนั้นย่อมไม่เป็น

ที่พึงพอใจของพลเมืองและชาวไร่ ที่แบ่งอยู่ตามป่าตามเขารอบๆหุบเขา วิจิล เพราะฉะนั้นจะต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่งให้เห็นว่า พวกตนมีอำนาจเหนือเจ้าชายผู้แสนดี และการที่จะทำก็ทำให้ผู้คนเจ้าชายรักและรับใช้ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นจึงได้มีการเรียกพวกแม่มดมา มอบหมายงาน งานนั้นก็คือเอายาพิษไปใส่ไร่ข้าวโพด และตอนเย็นวันนั้น แม่มดแต่ละคนก็เอายาพิษบรรจุในน้ำเต้า พอตกลงกลางคืน ก็แยกย้ายกันไปตามไร่ของชนเผ่าวิจิล เอาเมื่อจุ่มไปในน้ำเต้า แล้วสะบัดให้ยาพิษนั้นหยดไปตอข้าวโพดต้นละหยดๆ บรรดาแม่มดทำงานของตนอย่างเงิบเงิบในแสงจันทร์ ขณะที่เจ้าชายฮิกลีกับราษฎรทั้งหลายกำลังนอนหลับอย่างสบาย

เช้าขึ้นมางานของแม่มดก็แลเห็นผล คือต้นข้าวโพดต้นสูงๆดำหมด ส่วนโคนนั้นกลายเป็นสีเหลืองๆ ผักข้าวโพดที่เกือบจะโตได้แล้ว ก็หักหักหลบลงมา เปลือกที่หุ้มกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม เม็ดข้างในก็นุ่มไปหมด

เมื่อเจ้าชายฮิกลีทรงได้รับคำ

บอกเล่าว่าข้าวโพดเสียหายหมด และนั่นหมายความว่า ความอดอยากมารอหน้าชนเผ่าวิจิลอยู่แล้ว เจ้าชายทรงวิ่งจากไร่ไปไร่โน้น เพื่อได้ทอดพระเนตรเห็นด้วยพระองค์เอง เมื่อทรงเห็นเช่นนั้น เจ้าชายหรือแม่มดของพระองค์ ทราบได้ดีว่าต้องเป็นเพราะอำนาจเวทมนตร์คาถาแน่ และเจ้าชายผู้ฉลาดรอบรู้ก็ทรงทราบได้ว่าจะแก้อำนาจมีดนั้นได้อย่างไร ดังนั้นพระองค์จึงทรงส่งให้คนทุกคนไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ผู้หญิงผู้ชาย ยกเว้นแต่คนพิการเดินไม่ได้เท่านั้น ให้เอาภาชนะตักน้ำจากแม่น้ำมารดมาราดที่ต้นข้าวโพดตั้งแต่เช้า และทุกคนต่างหาภาชนะมา มีทุกชนิด ตั้งแต่หม้อเล็กบ้างใหญ่บ้างน้ำเต้าบ้างจนถึงถุงหนัง กวาง แต่ละคนจะส่งน้ำกันต่อไปเมื่อเทรดต้นข้าวโพดแล้ว ก็ส่งให้คนอยู่ริมแม่น้ำตักขึ้นมาใหม่ เจ้าชายทรงวิ่งไปที่กลุ่มนี้กลุ่มโน้น พยายามให้กำลังใจคนที่เหนื่อยอ่อน และช่วยคนที่อ่อนแอ พลาบบอกคนทั้งหลายตลอดเวลาว่าจะต้องรดน้ำต้นข้าวโพดให้เสร็จทั่วทุกต้นก่อน

(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

บไว้ให้นักท่องเที่ยว เหมือน
การเฝ้าวังบัลลังก์แฮมในลอนดอน
นั่นแหละ ดูแล้วชอบกลเหมือนกัน
เป็นทหารยามถือปืนแข็งขันเต็มคน
ล้อมหน้าล้อมหลังถ้ารูปด้วย บ้างก็
เดินผ่านเข้าผ่านออก คาทหารยาม
มองตรงตลอด ใครถือมีดพรักทา
ขวานเข้าไปก็คงไม่เห็น หรือเห็นก็
ไม่รู้จะกล้าดูหรือเปล่า

รถไปจอดรอพวกเรายู่ทาง
ด้านหนึ่งของวิหารเซนต์ปีเตอร์ ผม
กับพรรคพวกจากปากน้ำโพเดินไป
ทางเดินที่โค้งโอบเซนต์ปีเตอร์
สระแล้ว เสาแต่ละต้นใหญ่หึมา
นอกจากจะสร้างไว้เพื่อความงามใน
ส่วนสัตรีกับตัววิหารแล้ว ไม่เห็น
ว่าทางเดินนี้จะใช้ประโยชน์อันใด
เรียกว่าความงามมาก่อนประโยชน์
ใช้สอย ตัววิหารเซนต์ปีเตอร์และ
โดมนั้นมองเด่นด้วยความสวยงาม
และความใหญ่โต มองไกลๆ แล้ว
คนที่เดินไปมาแถววิหารตัวนี้ดูเดียว
เวลาเข้าไปมองขอบโดมใกล้ๆ แล้ว
เห็นสูงเสียดฟ้า คตินิยมการสร้าง
สถาปัตยกรรมทางศาสนาประเภท
โบสถ์วิหารของทั่วโลกนี้ออกจะ
คล้ายๆ กันอยู่อย่างหนึ่ง คือให้ความ
รู้สึกของการขนสู่ฟ้าขนสู่สวรรค์
ขอรัก ขอบโดมที่แหลมเสียดสู่ฟ้า
ดูจะทำหน้าที่คล้ายข้อเท้าของโบสถ์
ในเมืองไทย บอก (ไม่ใช่หลอก)
จากภายนอกถ้าเข้าไปข้างใน
แล้วได้ขึ้นสวรรค์ ลองนึกภาพข้อเท้า
ของโบสถ์งอขยับลงดินดูก็ได้ว่าจะ
ให้ความรู้สึกของการขนข้างบนหรือ
ลงข้างล่าง

สิ่งซึ่งผมว่าไม่แปลกแต่ประเทศ
อื่นๆ ในยุโรปไม่ค่อยมี คือการที่มี
คนนำของที่ระลึกมาตั้งแผงขาย ใน

กรุงโรมจะมีอยู่ทั่วไปตามทัศนีย-
สถานซึ่งเป็นแหล่งนักท่องเที่ยว แต่
ก็นับว่าดีที่ไม่ได้วางโต๊ะขายเหมือน
อย่างในเมืองไทย เป็นแต่ตั้งแผงไว้
เฉยๆ แล้วก็อย่างที่เล่าไปแล้ว จะ
ซื้อกริบซื้อ ไม่ซื้ออย่าหยิบ หรือถึง
ไม่หยิบก็อย่าดูนาน คนขายรำคาญ
แล้วจะลำบาก

ที่เซนต์ปีเตอร์นี้มีคนนำของที่
ระลึกมาตั้งแผงขายอยู่สองสามแผง
เนื่องจากมีเวลารอคอยอันอยู่ผมจึง
เดินไปดูของ ก็ของมีน่านดู ดูๆ ไป
แล้วก็ลืม ชักมือออกจากกระเป๋า
จับมันขึ้นมา เจ้าของแผงมองดู
ผมอยู่ สบตากัน ผมเลยต้องซื้อ

เซนต์ปีเตอร์เป็นสถาปัตยกรรม
ที่ยิ่งใหญ่ แต่เรากำลังจะไปดู
สถาปัตยกรรมที่ผมคิดว่ายิ่งใหญ่กว่า
นั่นคือสนามกีฬากรุงโรม

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ตำนานต้นตะบองเพชร

(ต่อจากหน้า ๓๔)

เที่ยง พวกวิจลต่างก็กินหมากมดา
ทำงานโดยไม่ได้พักผ่อนหรือหยุด
ดื่มเครื่องดื่มใดๆ เลย

ฉะนั้นเมื่อถึงเที่ยงงานก็เสร็จลง
ต้นข้าวโพดลงจะดูสดชื่นบ้างเพราะ
ได้น้ำ แต่ก็ดูชบเซา เจ้าชายฮิกลี
ทรงสั่งให้ทุกคนหยุดทำงาน ไม่ต้อง
ทำอะไรอีกในตอนบ่าย ให้ต่างกลับไป
บ้านไปกินไปนอนพักให้สบาย มี
คนสองสามคนที่บ่นว่าตนไม่เข้าใจ
เลยว่า เพียงรดน้ำต้นข้าวโพดให้
เสร็จก่อนเที่ยงแล้ว จะช่วยให้พ้น
ความเสียหายไปได้ แต่ก็มีคนไม่
คนหรือที่พูดเช่นนั้น พวกวิจลคน
อื่นๆ พวกนี้เชื่อเจ้าชายว่าพระองค์
ต้องทรงทราบว่าการทำงานเช่นนั้นจะ

ให้ผลดีอย่างไร ไม่เช่นนั้นพระองค์
คงไม่เร่งเร้าให้ผู้คนช่วยกันค่น้ำ
อย่างเห็นเด้นยอมให้เสร็จก่อนเที่ยง
และความเชื่อนี้ก็เป็นจริงทีเดียว
เพราะปรากฏว่าเมื่อฟ้าสว่างในวัน
รุ่งขึ้น ต้นข้าวโพดก็ฟื้นตัวกลับเป็น
ปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต้น
ข้าวโพดสมบูรณ์กว่าเดิม ผักก็มียาก
กว่าก่อนที่จะถูกโรยยาพิษเสียอีก

บรรดาชาววิจลต่างว่าเรย์อินดี
และสเรตริญเจ้าชายของตนเป็น
อย่างยิ่ง แต่เจ้าชายคริสตแก่คน
เหล่านั้นให้กลับไปดูแลไร่ของตน
อย่างเคย ส่วนพระองค์เองจะเสด็จ
เข้าป่าไปล่าสัตว์ คนเหล่านั้นก็เชื่อ
ฟังอย่างที่เคยปฏิบัติเสมอมา เจ้าชาย
ฮิกลีจึงทรงฉวยมีดคามไม้ใบมดเป็น
หินลับเสียม แล้วก็เสด็จออกจาก
หุบเขาตรงไปยังภูเขา

ฝ่ายพวกที่มีใจชั่วร้ายเมื่อได้รู้
ว่าเจ้าชายฮิกลีสามารถเอาชนะแผน
การร้ายของตนได้แล้วเช่นนั้น ก็
ทนต่อไปไม่ได้ ต้องหาหนทางอย่าง
อื่นต่อไปอีก ในบรรดาพวกที่มี
เวทมนตร์คาถามีอำนาจประกอบกร
ร้ายซึ่งมีเป็นอันมากอยู่ในแดนภูเขา
ฮาลิสโกนั้น ได้มีพอมดหมอผจญ
คนหนึ่ง ซึ่งบอกไม่ได้ว่าบุคลิกเป็น
อย่างไรแน่ บางทีก็อาจจะเป็น
ก้อนหินใหญ่ บางทีก็อาจเป็นต้นไม้
เก่าแก่มีปุ่มปม บางทีก็อาจจะเป็น
สัตว์ แต่บางทีก็เป็นคน ทั้งนี้แล้วแต่
จะพอใจมีรูปร่างอย่างไร ส่วนเรื่อง
พุดนั้น พอมดนั้นอาจพูดเป็นเสียงงู
พิษหรือกระซิบเหมือนเสียงลม แต่
ภาษาคนนั้นพุดได้หลายภาษา ยัง
ภาษาของชาววิจลแล้วพุดได้ถ้อย
ทีเดียว

พลงร้ายที่กล่าวข้างต้นได้เรียก

พวกแม่มดไปยังหน้าผาที่ยกขึ้นไป
เหนือป่าไม้ไร่ข้าวโพดอยู่ในหุบเขา
เบื้องล่าง ทนไคนั้นก็ได้มั่งเสียดฟ้า
ลงดังสนั่น แสดงว่าหน้าผาที่ยกขึ้น
ได้พูดแก่คนเหล่านั้น เสียงนั้น
บอกว่าต้องเอาอำนาจร้ายทำร้ายคุณ
ความดีมีเมตตากรุณาของเจ้าชาย
เสียให้ได้ แผนนั้นก็ต้องทำให้
เจ้าชายกลายเป็นงู แล้วเอาไปปล่อย
ไว้ในกลุ่มคน คนเหล่านั้นจะได้ฆ่า
เจ้าชายเสีย เพราะฉะนั้นเริ่มแรก
จึงจะต้องจับเจ้าชายให้ได้เสียก่อน
แม่มดจึงได้รับคำสั่งให้ต่อกร
กับคนเหล่านั้นต้องฆ่าคนเหล่านั้นไปสัก
ครึ่งที่หนึ่งนามแหลม และเอาพันกัน
ขึง ไปตัดเอาเอามาทำกรงใหญ่ใส่
คนได้ แม่มดช่วยกันตัดมาได้
ใหญ่ นำเอาไปที่หน้าผา และด้วย
ต้นสนเม็กซิโกกับต้นลิเลเม็กซิโก
ยักยักได้มีการนำมาทำเป็นเชือก
สำหรับมัดเจ้าชายตามคำสั่งของ
พลักร้ายและลึกลับ ส่วนกรงนั้น
สร้างด้วยหนังกวางเป็นเส้นๆ รัด
กับเอาหนามไปสักครึ่ง และจาก
กองหนังกวางที่ไม่ได้ใช้ พ่อมด
ได้ปลุกเสกจนกลายเป็นกวางเป็นๆ
ตัวใหญ่ๆ พ่อมดพูดกับกวางด้วย
ภาษากวาง แล้วก็บอกให้เข้าไปใน
ป่าตรงที่เจ้าชายยักยักกำลังล่าสัตว์
อยู่ และไม่ช้าเจ้าชายก็ทอดพระ
เนตรเห็นกวางตัวหนึ่งอยู่ตรงหน้า
เมื่อเจ้าชายเสด็จตามกวางนั้นไป
กวางก็ได้พาพระองค์เข้าไปในป่า
สูงชันๆ จนขึ้นไปถึงบนเขา ตรง
ฐานของหินผาที่ยกขึ้นมีบรรดา
แม่มดที่แฝงตามคั่นไม้ในป่าตามมา
เงียบๆ ด้วย

ทนไคนั้นกวางตัวนั้นก็หายไป
เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นแต่กอง

หนังกวาง แต่ยังไม่ทันจะเข้าไป
ตรวจตราดูใกล้ๆ พวกแม่มดก็ตรง
เข้ามาห้อมล้อม ส่งเสียงร้อง
กรีดกราดฟังไม่เป็นภาษา แล้วก็
จัดแจงเอาเชือกที่พันไว้มัดเจ้าชาย
อย่างแน่นหนา แล้วก็จับมัดเข้าไป
ในกรง เจ้าชายก็เลยตกเป็นเชลย
ถูกคุมขังในกรงบนภูเขาแต่ลำพัง
เจ้าชายทรงนอนตะแคง พยายาม
จะเดิน แต่ยังเดินเชือกที่พันด้วย
กาตาอากมัยรัดแขนขาแน่นยังขยับ
ต้องนอนนิ่งๆ เพื่อให้คลายความ
เจ็บปวด จะคิดหาทางหลบหนี
อย่างไร ก็แลไม่เห็นทาง หรือแม้
จะสามารถปีนตัวให้เล็ดลง ให้หลุด
พ้นจากเชือกที่มัดไว้ก็ตาม พระองค์
ก็ไม่สามารถคลานออกไปพ้นกรงที่
ขึงกรงเป็นเถาไม้หนามแหลมขัดอยู่
กับหนังกวางได้ ต้องใช้มีดที่คม
ที่สุดตัดพันจึงจะแหวกขึงกรงนั้น
ออกได้ แต่มีดของพระองค์ก็ถูก
ฉวยเอาไปโยนทิ้งในพุ่มไม้เสียแล้ว

ขณะนั้นพวกแม่มดหายไ
หมดแล้ว แต่ถึงจะอยู่ก็ยังไม่รู้จะ
ช่วยพระองค์ พวกวิจลก็ยังไม่รู้จะ
ไปตามหาพระองค์ที่ไหน แต่พวก
เขาก็ยังไม่รู้สึกแปลกที่พระองค์ทรง
หายไป เพราะพระองค์มักจะเสด็จ
เข้าป่าล่าสัตว์แต่ลำพังเช่นนั้นเสมอ
ยังคิดก็ยังสงสัย ทนไคนั้นพระ
องค์ทอดพระเนตรเห็นสิ่งแปลกสิ่ง
หนึ่งอยู่นอกกรง นั่นคือสิ่งใดตัว
หนึ่ง ซึ่งหาใช่สิ่งใดธรรมดาไม่
เพราะไม่ได้มีขนอย่างสิงห์โต แต่
กลับมีขนอย่างขนนก ขนนั้นมัน
ต่าง ๆ อย่างที่สายรุ้งคือตรงขนคอ
เป็นสีน้ำเงินเข้มไปเป็นสีฟ้าอมเขียว
และสีเขียว แล้วก็ป็นสีเหลืองสด
ส่วนตามตัวมีสีแดงประขาว ประ

สีส้มและสีม่วง ดูแล้วทั้งสวยทั้ง
น่ากลัว เจ้าชายทรงรู้สึกประหลาด
ไปที่เดียว

ทนไคนั้นเจ้าชายทรงรู้สึกว่
เชือกที่มัดแขนและข้อมือนั้นค่อย
คลายออกเหมือนไม่มี เมื่อทรงจ้อง
ดูก็เห็นว่ามันคลายหายไป ถึงแม้จะ
ทรงขอบคณที่ทำให้ทรงเหยียดแขน
อันบวมเป่งออกได้ แต่ก็ทรงทราบ
ดีว่าเป็นเพราะอภินิหารของสิ่งใด
ประหลาดนั้น ซึ่งก็ไม่ใช่อินทรี
เลยนอกจากพอมดมหนึ่ง จึงยังทำ
ให้พระองค์ทรงหวั่นเกรงยิ่งขึ้นไป
อีก แต่พอมดก็มีได้แสดงตัวให้
ปรากฏ และกลับพูดจากปาก
สิ่งใดเป็นภาษาวิจลอย่างสุภาพ
อ่อนโยน สิ่งใดพูดเจ้าชายให้ตั้ง
ขนคอของตนออกมา จะได้ทำให้
เครื่องพันธนาการตลอดจนกรงที่
ขึงพระองค์หายไป แต่เจ้าชายทรง
ฉลาดพอ ทั้งยังกลัวเกรงกรงขึงนั้น
จึงสั่นพระเศียร แต่สิ่งใดนั้นก็ยัง
พยายามล่อเจ้าชายให้เกิดความอยาก
ถึงขนคอของตน โดยเข้าไปนอน
ใกล้ๆ กรง ดันขนคอเข้าไปในหว่าง
ขึงกรงที่เป็นเถาหนามไปสักครึ่ง
จนไปถูกพระพักตร์ของเจ้าชาย แต่
เจ้าชายก็ไม่ทรงทำตาม ทั้งนี้เป็น
เพราะเจ้าชายทรงเกรงว่าถึงจะ
หลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการ
แล้ว ก็คงจะต้องมีการทรมานที่
น่ากลัวเกรงตามมาอีก โชคชะตา
ต่อไปข้างหน้า เจ้าชายไม่มีทาง
ทราบเลย และถ้าทราบก็จะทราบ
ได้ว่าการถอนขนคอสิ่งใดนั้นขน
คอจะทำให้เจ้าชายทรงกลายเป็นงู
ตามที่พลักร้ายคบคิดกันไว้แต่แรก
เมื่อสิ่งใดทำอย่างไร เจ้าชายก็
ไม่ทรงทำตามเช่นนั้นแล้ว สิ่งใด

ก็หมดความอดทน เลยหายไปแล้ว
ทันใดนั้นเชือกที่มัดแขนก็กลับมัด
เข้าไปใหม่ กราวนยังรัดรุนแรง
ยิ่งกว่าเก่าเสียอีก แต่ว่าในบริเวณ
ภูเขาสิริโกนั้นหาได้มีแต่พลังร้าย
ครอบครองอยู่ดังกล่าวแล้วไม่
เทพเจ้าก็มีอยู่ด้วย ได้แก่เทพแห่ง
ข้าวโพด อันเป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่กว่า
เทพใดๆ เทพเหล่านี้ได้ทรงเฝ้าดู
เจ้าชายอิคุลิพิทักษ์รักษาผู้คนของ
พระองค์ แล้วก็ทรงกำหนดจดจำไว้
ด้วยความพอพระทัยยิ่ง เจ้าชายทรง
ช่วยไร่ข้าวโพดไว้ให้พ้นจากความ
เสียหายด้วยยาพิษของแม่มด ยัง
เป็นเทพพอพระทัยเทพแห่งข้าวโพด
ยิ่งนัก ครั้นเมื่อทอดพระเนตรเห็น
เจ้าชายถูกทรมานก็ทรงเศร้าพระทัย
แต่แล้วก็ทรงภาวนาใจที่เจ้าชายไม่
ยอมหลงตามคำล่อลวงของสิ่งใด
จึงถึงเวลาแล้วที่จะต้องมาช่วย
เจ้าชายอิคุลิ

บรรดานกทั้งหลายถูกส่งให้ไป
ตามหนูนามาให้หมดป่า นกพากัน
บินว่อน แล้วก็ส่งเสียงร้องบอกหนุ
ให้ไปที่ทรงหนามที่ขังเจ้าชาย หนุ
ตั้งร้อยตั้งพันพากันมาตามคำสั่ง
เฝ้าล้อมกรงแล้วก็ทะหนังกว้าง
หนุทะไปกัดไปเคี้ยวไป จนกระทั่ง
ไม้ซาก็ปรากฏว่าเจ้าชายอิคุลิบรรทม
อยู่บนกองขี้เลื่อยอันอ่อนนุ่ม ต่อจาก
นั้นหนุทั้งหลายก็ค่อย ๆ ทะเชือกที่
มัดองค์เจ้าชายโดยไม่ให้ออกองค์
เจ้าชายเลย นกทั้งหลายที่เฝ้าอยู่
บนต้นไม้ต่างส่งเสียงร้องแซ่แซ่
ขอบคุณหนุที่มาช่วย ก่อนที่หนุจะ
รีบหนีหายเข้าไปในพุ่มไม้เบื้องาน
สำคัญเสร็จสนลง

เจ้าชายค่อย ๆ เหยียดแขนขาออก
แล้วก็ถูตรงที่ขาและมีเลือดออก
เจ้าชายทรงพักอยู่บนกองขี้เลื่อยนั้น

ครู่หนึ่ง ทั้งน้เพราะขาแขนแข็งและ
ชา แล้วก็สับสน แต่ก็ทรงพยายามขึ้น
แล้วก็ค่อย ๆ เดินโซเซไป ๒-๓ ก้าว
พระองค์ทรงอาแขนแสดงความ
ขอบคุณ นกกับ หนุ ที่ ได้มา ช่วย
พระองค์ไว้ แล้วก็เดินช้า ๆ กลับ
ไปยังหุบเขาที่พวกวิจลของพระองค์
พำนักอยู่

แต่เจ้าชายเสด็จไปได้ไม่ไกล
เท่าไร เพราะขาแข็งและเจ็บ
ทำให้เดินเร็วไม่ได้ พลังร้ายก็เกิด
เชื่อว่าผู้มาช่วยเจ้าชาย พ่อมดจึง
แปลงเสียงดังเสียงพาลัน ส่งให้พวก
แม่มดตามจับเจ้าชายให้ได้อีกครั้ง
หนึ่ง เทพเจ้าก็ต้องทรงช่วยเจ้าชาย
ไว้อีก ดังนั้นเมื่อพวกแม่มดเกือบจะ
จับเจ้าชายได้เป็นครั้งที่สอง เทพเจ้า
ก็ทรงบันดาลให้เจ้าชายกลายเป็น
ความมีเขาเผ่าเป็นกิ้งสวยงาม เมื่อ
เป็นมนุษย์เจ้าชายก็เป็นเจ้าแห่งหมู่
คน ครั้นเมื่อเป็นกวางเจ้าชายก็เป็น
กวางจำฝูง ซึ่งมีเขาขาวที่สุดเร็ว
ที่สุด สามารถวิ่งได้เร็วกว่ากวางใดๆ
ในแดนฮาริสโกน

เจ้าชายในร่างกวางได้กระโดด
พ้นจากแม่มดด้วยความรวดเร็วอย่าง
พิศดารมาได้ขึ้นเสียงอันโกรธ
เกรี้ยวของพวกแม่มดอยู่ในที่ไกล ๆ
พลังร้ายก็ไม่ยอมแพ้ ได้เสกแม่มด
ทั้งหลายให้กลายเป็นหมาไล่เนื้อ
ซึ่งเป็นหมามีสเท้าเร็วที่สุด เร็วกว่า
หมาไล่เนื้อธรรมดาทั่วไป ทั้งสอง
ฝ่ายได้หนีไปไล่ไปอยู่ตลอดทั้งป่า
ทั้งหุบเขา โดดลงน้ำว่ายนน้ำแล้วก็
โดดขึ้นฝั่ง การหนีการไล่ดำเนินไป
อยู่อย่างนี้ช้านาน จนในที่สุดหมา
แม่มดก็ได้เปรียบกวางเจ้าชาย

ฝ่ายเทพเจ้าทรงเห็นว่าเมื่อ
เจ้าชายจะได้ทรงช่วยเหลือชนเผ่า
วิจลของพระองค์ เทพเจ้าก็จะ

ประทานสิ่งพิเศษที่จะคงมีอยู่ตลอด
ไปให้แก่ชนเผ่านี้ โดยผ่านทาง
เจ้าชาย ทันใดนั้นกวางเจ้าชายก็
หยุด เสียงเห่าของหมาไล่เนื้อก็ใกล้
เข้ามา แต่กวางก็ยังขยับนิ่งไม่ไหว
ดัง แล้วตัวก็ค่อย ๆ จมลงไปในดิน
เหมือนดังจมลงไปในหล่ม เมื่อหมา
ไล่เนื้อตามมาทันเขากวางก็จมหาย
ลงไปในดินพอดี เสียงหมาเห่าอย่าง
แค้นเคืองได้ย่นไปถึงหุบพลังร้าย ซึ่ง
รู้ตัวว่าตนไม่อาจเอาชนะเจ้าชายอิคุลิ
แห่งเผ่าวิจลได้เสียแล้ว

ณ ที่ที่กวางจมหายลงไปในดิน
ก็ได้ฝังสิ่งที่เทพเจ้าประทานแก่ชน
เผ่าวิจล นั่นคือเทพเจ้าได้ช่วย
บันดาลกวางเจ้าชายให้กลายเป็นกวาง
กวาง แต่ไม่ได้กลับเป็นมนุษย์ดัง
เดิม กลับกลายเป็นต้นตะบองเพชร
ชนิดที่เรียกเปโอเต นับเป็นต้นแรก
ในถิ่นนั้น

ข้างฝ่ายชนเผ่าวิจลเมื่อไม่เห็น
เจ้าชายเสด็จกลับมา ก็ได้ส่งคน
ติดตามหา หาอยู่หลายวันและถ้า
เทพเจ้าไม่ช่วยก็คงไม่ได้เดินผ่าน
ที่ที่เจ้าชายทรงกลายเป็นต้นตะบอง
เพชรเปโอเต เทพเจ้าทรงบันดาล
ให้ชาววิจลลองกินและนำต้นตะบอง
เพชรชนิดนี้ต้นแรกกลับไปไปยังหุบเขา
และไม่ช้าก็รู้ว่าต้นตะบองเพชร
เปโอเตมีอำนาจอันประหลาดที่ทำให้
ให้อายุยืน และนำโชคความมาให้
ดังนั้นถึงแม้ชนเผ่าวิจลจะสูญเสีย
เจ้าชายอิคุลิผู้เป็นพวกไปก็ยังไม่ได้น
ตะบองเพชรอันมีค่ามาแทน นับ
ได้ว่าเจ้าชายอิคุลิได้ช่วยเหลือรับใช้
ชนเผ่าวิจลตลอดไป แม้ไม่อาจ
ช่วยในสภาพมนุษย์ได้ ก็ยังได้
ช่วยในสภาพต้นไม้มีค่าเป็นต้นนับถือ
ของชนทั่วไป ♥

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กตัญญู^{สูง}นมผล (นิทานจีน)

ชาวจีนถือความกตัญญูเป็นคุณธรรมอันสูงส่ง และความกตัญญูต่อพ่อแม่เป็นยอดแห่งคุณธรรมอันสูงส่งนั้น จนถึงขั้นที่รู้เห็นของเทพเจ้า และเทพเจ้าได้หาทางตอบแทนคุณธรรมความดีนั้นด้วยประการต่างๆ ที่ปรากฏในเรื่องนี้ก็เป็นการตอบแทนประการหนึ่ง ซึ่งเพอร์ล เอส. บัก เล่าไว้ในเทพนิยายตะวันออก ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อตงย้ง เป็นคนยากจนกำพร้าแม่มาดังแต่ยังเด็ก ครั้นอายุได้ ๑๘ พ่อก็มาตายไปอีกคนหนึ่ง พ่อตงย้งก็ยากจนข้นแค้น เมื่อตายลงจึงไม่มีเงินเหลือให้ลูกแม่แต่เกิดเดียว ตงย้งเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ไม่สามารถจะทำพิธีฝังศพและสร้างฮวงซุ้ย ณ สถานที่อันเหมาะสมสำหรับบรรจุศพพ่อตามประเพณีได้ จะเหลียวหาเพื่อนฝูง ก็ล้วนแต่ยากจน ไม่มีใครจะช่วยออกเงินค่าใช้จ่ายในเรื่องนี้ได้ มีทางเดียวที่จะได้เงินมาทำพิธีศพพ่อและสร้างฮวงซุ้ยก็คือ ขายตัวเองเป็นทาสแก่เจ้าของที่ดินคนใดคนหนึ่ง เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ตงย้งก็ตัดสินใจทำทันที

เพื่อนฝูงรู้เข้าว่าตงย้งจะทำเช่นนั้น ก็พยายามห้ามปรามแต่ไม่เป็นผล ตงย้งตอบเพียงว่า ยินดีจะขายตัวเป็นทาสสักร้อยครั่งถ้าทำได้ ยิ่งเสียกว่าจะปล่อยให้ศพบิดาทอดทิ้งอยู่อย่างไรก็กระตือรือร้น แม้แต่จะเป็นระยะเวลาไม่นานนักก็ตาม ตงย้งเชื่อว่าตนเองยังหนุ่มแน่นและแข็งแรง จึงตั้งใจจะตั้งราคาของตัวเองให้สูงไว้ เพื่อจะได้เอาเงินมาสร้างฮวงซุ้ยให้สวามิภักดิ์ตนเองก็แทบจะไม่มีปัญญาได้ตัวเองคืนได้

ดังนั้นตงย้งจึงไปยังตลาดซื้อขายทาสและลูกหนี้ ตงย้งไปนั่งที่หน้าตึกหนึ่งเอาป้ายติดไว้ที่โหลบอกถึงความสามารถในการทำงานตลอดจนช่วงเวลาที่ขายตัวไปทำงานให้ พร้อมทั้งราคาที่ต้องการ คนที่เดินผ่านไปมา อ่านข้อความนี้เข้า และเห็นราคาที่ตงย้งต้องการ ต่างก็ทำท่าขมขื่นอย่างค่อนหมื่น แล้วก็เดินผ่านไป บางคนที่แะตามไล่เรื่องราว บางคนฟังแล้วก็แกล้งสรรเสริญไปอย่างนั้นเอง แต่บางคนกลับหัวเราะเยาะตงย้งที่แสดงความกตัญญูต่อบิดาอย่างเด็กทารก ตงย้งต้องนั่งอยู่อย่างนั้นอย่างแสนเบื่อ

หน่ายเป็นชั่วโมงๆ จนท้อใจคิดว่าคงหาคนมาซื้อตนไปเป็นทาสไม่ได้เสียแล้ว ก็พอดีมีเจ้าหน้าทีชั้นสูงในแคว้นนั้นผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นชาวยุโรปามทำทางเอกราชเองาน มีทาสตั้งพันและมีที่ดินกว้างใหญ่เข้ามาผ่านมาเมื่อได้อ่านป้ายทั้งเห็นตัวตงย้งแล้วไม่ถามไถ่หรือพูดจาใดๆ ตกถึงข้อที่หนึ่งและสั่งให้คนติดตามจ่ายเงินและทำสัญญาตามความจำเป็น

จึงเป็นอันว่าตงย้งสามารถทำทุกสิ่งที่แสดงความกตัญญูต่อบิดาได้ดังใจปรารถนา ตงย้งสร้างฮวงซุ้ยซึ่งถึงแม้จะเล็ก แต่ไม่ว่าใครเมื่อแลเห็นฮวงซุ้ยนี้แล้วจะต้องชื่นชมยินดีทั้งนี้เพราะสร้างด้วยช่างฝีมือ ต่อจากนั้นก็ได้ทำพิธีต่างๆ มีการใส่เหรียญเงินเข้าไปในปากศพพ่อ จุดโคมสีขาวไว้ที่หน้าประตูบ้าน มีการสวดแล้วก็เสาะเครื่องงด็ก มีการโปรยทานไปตามทาง ขณะที่ขบวนศพเคลื่อนจากบ้านไปสู่ฮวงซุ้ย ต่อจากนั้นตงย้งก็ไปทำงานให้นาย นายผู้ซื้อตงย้งไป ได้หากระที่อ้อมเล็กๆ ให้ตงย้งอยู่ ตงย้งก็จัดแจงทำที่บูชาบรรพบุรุษ แล้วจุดเครื่องหอมบูชา (อ่านต่อหน้า ๑๓๓)

ถึงวันนี้ แล้วเราก็อากันใจหายวาม
มีน้ำเต้า คอนันจะมองหานกเขา
กาลาปาโกตส์ก็ควักแสนยาก ดูหรือ
จากหมื่น ๆ แสน ๆ ตัวมากลายเป็น
“ไม่กี่ตัว” เอาก็เพราะฝีมือมนุษย์เอง

นิโนถามตาวว่า ไม่เคยมีนกไทย
คิดหนีแบบป่าปูลู่หนีอย่างหรือหรือ
“มี...” ตาบอก พร้อมกับทำ
เสียงหึหึ โบกมือไปทางทะเล “มี...
หนีไป ไปทะเล หนีไป...แล้ว...
ฉลามก็กินไป” (อ่านก่อนฉบับหน้า)

กตัญญูนิมิต (ต่อจากหน้า ๒๗)

ทุกวันตามหน้าที่ ถึงเวลาที่มีการทำ
พิธีเช่นตวงผู้ตาย คงยังก็จะไป
กวาดและประดับประดาขวงซุ้ยของ
บิดา ทั้งยังเช่นด้วยผลไม้และเนื้อ
สัตว์ แม้เวลาที่ต้องไวทุกข์ผ่านไป
แล้วคงยังก็ยังไม่วางปฏิบัติเช่นนั้น

เวลาผ่านไปหลายเดือน คงยัง
ไม่มีเวลาได้พักหรือได้รู้สึกสดชื่น
รื่นเริง แต่ก็มีได้รู้สึกทุกข์โศกที่ต้อง
ทำงานหนัก และก็มีได้ละเลยที่จะ
ทำพิธีเช่นตวงบูชาบรรพบุรุษ จน
กระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง คงยังเกิด
จับไข้ ลูกไม่ขึ้น จะหาใครมา
เหลียวแลก็ไม่มี เพราะพวกทาสและ
คนใช้ต่างก็มีหน้าที่ต้องทำงาน
ในบ้านและงานในนา ต่างต้องออก
จากบ้านแค่เช้า และกลับถึงที่พัก
อย่างเหนื่อยอ่อนในตอนตะวันตกดิน

ขณะที่คงยังนอนชมอยู่ในคอน
เพิงๆ และหลับไปด้วยพิษไข้ คงยัง
ฝันเห็นหญิงสาวสวยแปลกหน้ามาขึ้น
อยู่ข้างตัว ใช้มือที่มันวเรียวขาว
แตะหน้าผากคน ความรู้สึกอันอบอุ่น
จากสัมผัสนั้นแล่นเข้าไปทั่วร่างกาย
เหมือนดังได้ชีวิตใหม่ เมื่อคงยัง

ล้มตาดันด้วยความแปลกใจก็
แลเห็นหญิงสาวสวยที่ตนเห็นในฝัน
กำลังก้มตัวลงมา และคงยังก็รู้ว่า
มือของหญิงสาวลูบคลำไปที่หน้าผาก
ของตนจริงๆ พิษไข้ได้หายไปเป็น
ปลิดทิ้ง เหลืออยู่แต่ความอบอุ่นใจ
ที่แทรกซอนไปทั่วร่างกาย ในขณะที่
เดียวกันนั้น คงยังก็ได้สบตากับหญิง
สาวซึ่งคาดคางลับรากับนิล แล้วก็
บังเกิดความหวาดหวั่นจนไม่อาจจะ
เปล่งถ้อยคำใดๆ ที่ตนอยากจะถาม
ออกมาได้ หญิงสาวจึงขมพลาหงุด
หงิดว่า “ข้ามาช่วยให้ท่านแข็งแรงดังเดิม
และจะมาเป็นภรรยาของท่าน มา
ลูกขึ้นเถละ ไปทำพิธีไหว้บรรพบุรุษ
กัน”

เสียงใสของนางฟังเหมือนเสียง
นกร้อง แต่เวลาที่นางจ้องมองสิ
คุมีอำนาจจนคงยังไม่อาจขยับขึ้นได้
ต้องถูกขึ้นจากเตียง แล้วก็ออก
แปลกใจที่แรงกำลังกลับมีมาตามเดิม
มืออุ่นๆ อันแบบบางของนางจูงมือ
คงยังไปอย่างรวดเร็วจนไม่มีเวลาจะ
ตื่นเต้นแปลกใจ คงยังคงต้องใช้
เวลาเป็นปีๆ จึงจะกล้าบอกนางถึง
ความทุกข์ยากของตน และตนไม่
สามารถจะเลี้ยงเมียได้ แต่มีอะไร
บางอย่างในนิมิตอันดำลึกลับของ
หญิงสาวห้ามไว้ จนคงยังไม่อาจ
พูดออกมาได้ และครวญว่า
หญิงสาวรู้ใจคงยัง จึงพูดออกมาด้วย
เสียงอันแจ่มใส่ว่า “ข้าจะหามาเอง”

คงยังได้ยินแล้วอดนึกสงสัยใจ
ไม่ได้ ยิ่งมองดูสภาพอันยากไร้ของ
ตน ตลอดจนเสื้อผ้าเก่าขาดกระรุ่ง-
กระรุ่งก็ยิ่งอับอาย แต่แล้วก็ค่อย
สบายใจเมื่อเหลียวดูหญิงสาวเห็น
แต่งตัวหอมช่อเหมือนผู้หญิงจนๆ

ทุกๆ ไป เครื่องประดับใดๆ ไม่มีสัก
ชิ้น แม้รองเท้าก็ยังไม่มีใส่ ยังไม่ทัน
ที่คงยังจะพูดว่าอะไร คนทั้งสอง
ก็ได้มาถึงที่บูชา คนทั้งสองถูกเข้า
ลงและดื่มเหล้าซึ่งคงยังไม่ทราบว่าจะ
ได้จากไหน ต่างให้คำปฏิญาณว่า
จะซื่อสัตย์ต่อกัน เมื่อไหว้ฟ้าไหว้
ดินแล้ว ก็เป็นอันเสร็จพิธี ถือว่าได้
เป็นสามีเมียกันแล้วตามประเพณี

ที่จริงออกจะเป็นการแต่งงาน
ประหลาดที่คงยังไม่รู้เลยว่า เมียของ
ตนจะอะไรมาจากไหน ใครถามก็
ตอบไม่ได้ และคงยังไม่วันจะกล้า
ถามเมีย ไม่ว่าวันนั้นหรือวันไหน ฝ่าย
เมียก็ไม่เล่าเรื่องของตัวเองเลย นอก
จากบอกว่าตนเองชื่อ นี นับแต่ชั่วโม่ง
ที่ได้แต่งงานมาแล้ว ความหนักใจ
เกี่ยวกับความเป็นทาสของตนก็ยุติ
ลง และกระตือรือร้นได้เปลี่ยน
แปลงไปเหมือนดังเนรมิต มีการ
ตกแต่งด้วยกระชายแบบต่างๆ และ
มีการตกแต่งอื่นๆ จากความไม่มี
อะไรเลย จนกระทั่งคู่สวามี พอส
จะบังความยากไร้นั้นเสียได้

ตอนเช้าทุกเช้า ก่อนคงยังจะออก
ไปทำงาน เมียจะจัดอาหารเตรียมไว้
ให้ ทั้งเมื่อกลับจากทำงานก็เช่นเดียว
กัน เมียคงยังจะนั่งทอดผ้าตลอดทั้งวัน
ทอดผ้าไหมแบบที่ไม่มีใครเคยเห็นมา
ก่อนเลยในแคว้นนั้น ขณะที่นางทอด
ไป คงยังผ้าไหมจะไหลจากอกเหมือน
ธารทอง มีรูปคนขมำกับรถเทียม
มังกรและเมฆลอยเกลื่อน มีสีม่วง
สีแดง สีเขียว ครงหัวใจมังกรทุกตัว
มีไข่มุกประดับ และที่หมวกคนขมำ
ทุกคนมีเพชรแวววาว นางได้ทอด
ผ้าไหมเช่นนั้นทุกวันไป จนกระทั่ง
ชื่อเสียงในการทอดผ้าเลื่องลือ

ไปไกล ผู้คนไม่ว่าใกล้ว่าไกล
หลังโหลมาดูงานอันน่าพิศวงของ
นาง พอคำผ้าไหมในเมืองใหญ่ๆ
ได้ยื่นเข้าเข้า ก็ได้ส่งคนมาหาว่า
ว่าจ้างให้ทอผ้าให้ และให้สอนให้
ด้วย นางก็ทอให้ตามที่ว่าจ้าง แต่
ทอให้สอนให้นั้น นางหัวเราะ
พูดว่า

“สอนให้ไม่ได้หรอก พวกท่าน
ไม่ได้มันอย่างนั้น”

จริงดังนั้น ไม่มีใครมองเห็นหัว
ของนางเลยเวลานางทอผ้า เพราะดู
คล้ายๆกับผิงกระพือกับบินอย่าง
รวดเร็ว วันเวลาล่วงไป เงินที่ได้จาก
การทอผ้าไหมก็ซ้อนอยู่เต็มในหีบไม้
สลัก ที่ ๓ เมียของดงยัง ได้ซื้อมา
ใส่ของในบ้าน

เช้าวันหนึ่ง เมื่อดงยังกินอาหาร
แล้วและกำลังจะออกไปทำงาน เมีย
ก็ได้ขอให้คอยอยู่ก่อน แล้วไปเปิด
หีบใบนั้น หยิบเอาเอกสารแผ่นหนึ่ง
มาส่งให้ พอดงยังแลเห็นก็ทานออก
มาด้วยความยินดี เพราะในเอกสาร
แผ่นนั้นเป็นข้อความบอกการปล่อย
ทาส เป็นอันว่าเมียดงยังได้แอบไป
ชำระเงินแก่นายของดงยังปลดปล่อย
ดงยังให้พ้นจากความเป็นทาสด้วย
เงินค่าทอผ้าของตน นางได้กล่าวแก่
ดงยังว่า

“ต่อไปท่านไม่ต้องทำงานให้
นายคนไหนอีกแล้วนอกจากของตัว
ท่านเอง ข้าได้ซื้อบ้านที่อยู่พร้อม
ทั้งไร้ชาทางตอนใต้กับไร้หม่อน
ใกล้ๆนั้น ทุกสิ่งเป็นของท่าน
หมดแล้ว”

ดงยังรู้สึกบุญคุณของเมียจน
แทบจะคุกเข่าลงคำนับเมียที่เดียว
แต่นางห้ามไว้ เมื่อดงยังได้เป็น
อิสระ ความเจริญมั่งคั่งก็ได้ตามมา

สิ่งใดที่ดงยังได้ให้แก่แผ่นดินอัน
ศักดิ์สิทธิ์ ดงยังกลับได้ผลตอบแทน
ถึงร้อยเท่า บรรดาคนใช้รักดงยังและ
ให้สัตย์ให้พรนายผู้หญิงที่มีใจเมตตา
กรุณาต่อคน ตอนนั้นได้แต่ละต้อง
ก่อกวนอีกเลยเพราะมีลูก ลูกชายของ
นางสาวน่ารักเสียจนดงยังนำดาไหล
ด้วยความคิดใจ เมื่อแลเห็นลูกชาย
หลังจากนั้นนี้ก็อุทิศเวลาทั้งหมดยุติแล

ลูกชาย ไม่ช้าก็ปรากฏว่าลูกของ
ดงยังมีความแปลกประหลาดไม่แพ้
แม่ กล่าวคือพออายุได้ ๑ เดือนก็พูด
ได้ และอายุได้ ๑ เดือนก็ท่องภษิต
และบทสวดมนตร์ได้ ยังไม่ถึง ๑๐
เดือนก็ใช้ปากเขียนตัวหนังสือคำ
สั่งสอนของเจ้าจ้อได้อย่างชำนาญ
ชำนาญ บรรดาพระภิกษุในวัดมา
แลเห็นและสนทนากับเด็กน้อยก็ยัง
อดประหลาดใจคำพูดอันแสน
ฉลาดของลูกดงยังไม่ได้ ต่างก็ให้
พรดงยังพลางพูดว่า “ลูกชายของ
ท่านเป็นของประทานจากสวรรค์
แน่ๆเลย แสดงว่าบรรดาเทวดาและ
เซียนต่างๆรักท่าน ขอให้ท่านได้
แลเห็นฤดรอนอันผาสุกต่อไปจนถึง
๑๐๐ ปีเถิด”

ครั้นถึงเดือน ๑๐ ดอกไม้พากัน
เหี่ยวแห้งร่วงโรย ความหอมหวานของ
ฤดรอนหายไปหมดสิ้น มีแต่ลมที่
หนาวเย็นจนสั่น ในบ้านดงยังจุดไฟ
ผิงกัน ขณะที่ดงยังพูดถึงความหวัง
ความร่ำรวยยินดี พูดถึงลูกชายที่จะ
ต้องเติบโตเป็นคนใหญ่คนโต ส่วน
เมียไม่คอยพูด ได้แต่ฟัง แต่ทันใด
นั้นนางได้ยื่นขันชามือดงยังเหมือน
วันแต่งงานกัน พาไปที่เปลลูกชาย
ดงยังรู้สึกหวาดหวั่นอย่างประหลาด
เมื่อสบตาดี เหมือนกลัวเทพเจ้าไม่มี
ผิด ดงยังก็มาถึงกำบังคือนาง

เหมือนมีใครมาจับให้ทำเช่นนั้น
เมื่อเหลือบตาชนดูหน้าผิอีกทีหนึ่งก็
แลเห็นนางมีร่างสูงใหญ่ผิดำหึง
ธรรมดา มีศรีมรื่องรองอยู่โดยรอบ
เหมือนศรีมรื่องพระอาทิตย์ เสียงอัน
หวานระรื่นของนางกล่าวขึ้นว่า “ถึง
เวลาที่ข้าต้องจากท่านไปแล้ว ข้าไม่
ใช้คนธรรมดา รู้ไว้เถิดว่าเทพแห่ง
สวรรค์เป็นผู้ส่งข้ามา เป็นรางวัล
แห่งความกตัญญูที่ท่านมีต่อพ่อแม่
บัดนี้ข้าต้องกลับไปยังที่เดิม ข้าขอ
ทิ้งลูกรักไว้แทนสัญญาแห่งความรัก
ความซื่อสัตย์ ข้าขอเทวดาหนึ่ง”

เมื่อเสียงหายไป แสงเรืองรอง
ก็หายไปด้วย ครั้นดงยังล้มตาชนก็
เห็นว่านางหายไปแล้ว คงเหลือแต่
ลูกชายน่ารักนอนขมอยู่ในเปล ♥

รายงานนิตรภาษาและหนังสือ

(ต่อจากหน้า ๒๔)

นิเทศารจึงต้องทำที่เด็กอ่านได้
ผู้ใหญ่อ่านดี อ่านได้ทั้งครอบครัว
กลุ่มที่ ๑ เลิกก่อน จึงไปนั่งฟังกลุ่ม
อื่นๆแลกเปลี่ยนกัน

ตอนบ่ายก็มีการสรุป ให้เลขา
นุการแต่ละกลุ่มขึ้นมาอ่านผลสรุป
การสัมมนา มีคุณสุภาว เทวกุลเป็น
ประธาน กลุ่มที่ ๑ ขึ้นกล่าวสรุปก่อน
แล้วก็ ๒-๓ ตามลำดับ สรุปแล้วก็
ขอรับรองให้รัฐบาลลดภาษีกระดาษ
และนาหมึก เพื่อเด็กๆจะได้มี
หนังสืออ่านราคาถูก ให้ครูสุภา
เผยแพร่หนังสือให้มากกว่านี้ โดย
เพลาการทำแบบราชการลงไป แล้ว
ขอให้สมาชิกแสดงข้อคิดเห็น
เพิ่มเติม คุณจินตนา ไบกาชัย
จากศูนย์พัฒนาหนังสือ ซึ่งเป็น
วิทยากรของกลุ่มที่ ๒ บอกว่า คุณ
กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ฝ่ายบอกมา

นอกจากจะมีคำอธิบายอันกระจางชัดแล้ว ลุงเดิมยังเป็นคนใจเย็นและอารมณ์ดีอยู่เสมอฝึกกับครูที่โรงเรียนของจนบางคน อย่างครูภาษาอังกฤษมักจะปรับโทษนักเรียนเวลาท่องคำศัพท์ผิดด้วยการตีแรงๆ คำละหนึ่งที หรือครูเลขที่มีอารมณ์เสียและพูดกระซอกเสียงอยู่เสมอ นักเรียนทำเลขผิดข้อเดียวก็จะถูกว่าโง่เหมือนคนควาย

แต่สำหรับลุงเดิม เวลาจนทำผิดลุงเดิมจะท้วงติงด้วยเสียงอันอ่อนโยนและโบนายที่ขมขื่นว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น...ผิดแล้ว...เอาใหม่” หรือไม่กี่ “จนไม่ได้ยิน จังหวะที่ลุงเคาะหรือ”

จนจึงรู้สึกว่าเขาเพิ่งได้มาพบครูอันแท้จริงนั่นเอง ลุงเดิมคือครูที่แท้จริงของเขา

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูเขาสีคราม(ต่อจากหน้า ๒๑)
พระชนม์ชีพอยู่ และจะทรงยกให้ครอบครัวทั้งหมด เมื่อพระองค์สวรรคตแล้ว และพระองค์จะประทานข้าให้เสกสมรสด้วย และตั้งแต่ข้าได้พบผู้ชายมา ก็มีท่านคนเดียวดูแลและทถามเรื่องราวเกี่ยวกับตัวข้า ข้าอายุ تنها ๑๖ ปีแล้วไม่เคยถูกใครถามเลย เพราะฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงได้แต่นอนหลับกลิ้งอยู่นั่นอย่างไร้ละ”

“ถ้าอย่างนั้น โปรดบอกมาซิว่า เจ้าหญิงทรงต้องคำสาปอะไร และจะพ้นคำสาปได้อย่างไร”

“มีห้องเล็กๆ อยู่ห้องหนึ่งตรงนั้น” เจ้าหญิงตรัส “ถ้าข้าได้ใครเข้าไปอยู่ในห้องนั้นตั้งแต่ ๑๐ นาฬิกาไปจนถึงเที่ยงคืนได้ตลอดทั้งสามวันละก็ ข้าเป็นพ้นคำสาป”

“ข้าพระองค์เป็นคนที่จะมาช่วยเจ้าหญิง เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะทำตามนั้น”

เจ้าหญิงจึงทรงพาทหารไอริชไปยังห้องนั้น และประทานครองเข้าไปอยู่กับยาสูบให้ อยู่ในห้องนั้นไม่นานก็ได้มีเสียงเคาะประตู ทั้งเสียงร้องบอกให้เปิดประตู แต่ชาวไอริชตอบไปว่า “ไม่เปิด” แต่ไม่ช้าประตูนั้นก็เปิดได้เอง และมีร่างบุคคลภายนอกตามเข้ามาด้วย ร่างเหล่านั้นได้ค่อยๆ เตะทหารไอริชล้มลุกคลุกคลาน ทั้งยังกดเข่าลงบนร่างทหารไอริช เหตุการณ์เป็นไปอย่างนั้นจนกระทั่งเที่ยงคืน ครั้นถึงเวลาใกล้รุ่งร่างเหล่านั้นได้หายไปหมด พอรุ่งเช้า เมื่อเจ้าหญิงเสด็จมาดู จึงทอดพระเนตรเห็นทหารไอริชนอนแผ่เหยียดขาอยู่บนพื้นในห้องนั้น พูดอะไรไม่ออกสักคำ เจ้าหญิงจึงทรงนำขวดออกมา แล้วเทสิ่งที่อยู่ในขวดมาทาตัวทหารไอริชตั้งแต่หัวถึงเท้า ทหารไอริชก็เลยหายเป็นปกติ

ครั้นถึงคืนที่สอง ทหารไอริชชักไม่เต็มใจจะอยู่ในห้องนั้นอีก แต่เจ้าหญิงทรงอ่อนน้อมขอให้ได้อยู่ต่อไปอีกคืนหนึ่ง ซึ่งอาจจะไม่ร้ายเท่าเมื่อคืนก็เป็นได้ ทหารไอริชก็จำต้องยอมอยู่ และร่างทั้งสามได้มาเคาะประตูอย่างเดิม เมื่อไม่เปิด ประตูก็เปิดได้เอง และร่างทั้งสามก็ได้จับร่างของทหารไอริชโยนขึ้นไปบนเพดาน เมื่อร่างทหารไอริชหล่นลงมาก็กระโดดขึ้นไปอยู่บนตัวของทหารไอริช จนกระทั่งใกล้รุ่งจึงได้หายไปหมด พอรุ่งสาง เจ้าหญิงเสด็จมาทอดพระเนตรทหารไอริช และก็ปรากฏว่ายังไม่ตาย จึงได้นำขวดนั้นมาจ่อจมูก ไม่ช้าก็ฟื้นคืนสติได้

ดังเดิม และคำแรกที่ทหารไอริชพูดออกมาคือ “ตัวข้าเองช่างโง่เง่าที่ขอมมาถูประหาร บัดนี้ข้าตกลงใจแล้วว่าต้องไป ไม่ยอมอยู่ต่อไปอีก” เจ้าหญิงก็ทรงอ่อนน้อมขอให้ได้อยู่ต่อไปอีกคืนหนึ่งเถิด เป็นคนสุดท้ายที่จะทำให้พระองค์พ้นคำสาป “นอกจากนี้” เจ้าหญิงตรัส “ยาในขวดนั้นก็ยังช่วยให้ท่านเป็นปกติขึ้นมาได้ ถ้าหากเกิดอะไรขึ้นละก็” ทหารชาวไอริชก็จำต้องยอมอยู่ต่อไป และเหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นเช่นเดียวกับคืนก่อนๆ ครั้นเช้าขึ้นเมื่อเจ้าหญิงเสด็จมา จึงทอดพระเนตรเห็นทหารไอริชนอนแน่นิ่งไม่ผิคลนตาย เจ้าหญิงจึงทรงจับชีพจร เห็นว่าเต้นอ่อนจนแทบจะหยุดเต้น เจ้าหญิงรีบเทสิ่งที่อยู่ในขวดลงไปบนร่างทหารไอริช ไม่นานก็ลุกขึ้นได้ มีอาการปกติดังเดิม เป็นอันว่างานเสร็จสิ้นลงแล้ว และเจ้าหญิงก็ได้พ้นคำสาป ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็ตรัสแก่ชาวไอริชว่า “ข้าจะต้องไปก่อนละนะ อีก ๒-๓ วันจึงจะกลับมา” แล้วก็ทรงขับรถเทียมม้าสี่เท้า ๔ ตัวเตรียมจะออกไป ทหารไอริชจึงได้ทูลว่า “ที่ข้าอุตส่าห์ทนลำบากมาตั้ง ๓ คืนก็เพื่อจะต้องจากกับเจ้าหญิงอย่างนั้นเองแหละหรือ” แต่ในพริบตาเดียวเจ้าหญิงก็ทรงหายวับไป ทหารไอริชเลยไม่รู้จะจัดการกับตัวเองอย่างไร แต่ก็ยังมีไม้เรียวเล็กๆ อันหนึ่งซึ่งเจ้าหญิงประทานไว้ ทั้งตรัสว่าจะใช้ไม้เรียวนั้นไปปลุกคนที่นอนหลับอยู่ทั้งหมดอย่างไรก็ได้ บางคนหลับมาตั้ง ๑๖ ปีแล้ว แต่ยังไม่นอนจะได้ทำอะไร ก็ปรากฏมีเด็กหนุ่มผมสีทองเข้ามาในห้อง ทหารไอริชถามว่า “มาจากไหน พ่อหนุ่ม” “มาจ...”

อาหารให้ท่านใจเล่า” เด็กหนุ่มตอบ
เมื่อถามว่าใครใช้ให้ทำ ก็ตอบว่า
“เจ้าหญิงนายข้านั่นแหละ”

เด็กหนุ่มบอกทหารไอริชว่า
เจ้าหญิงทรงสั่งให้ทหารไอริชเตรียม
ตัวไว้ให้พร้อมตอน ๕ นาฬิกา พระ
องค์จะเสด็จกลับมาตามสัญญา ทหาร
ไอริชตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง ครั้นเช้าวัน
รุ่งขึ้นเมื่อใกล้ถึงเวลาก็ได้ออกไป
คอยในสวน ปรากฏว่าเด็กหนุ่มนั้น
ควักเข็มหมุดออกมาจากกระเป๋ แล้ว
กลัดไว้ที่หลังเสื้อทหารไอริชโดย
เจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สีก และด้วยเหตุนี้ก็ได้
ทำให้ทหารไอริชหลับผล็อยไป ครั้น
เมื่อเจ้าหญิงทรงขยับรถเสด็จมาถึง
และครัสตามถึงทหารไอริชว่าเสร็จ
แล้วหรือยัง เด็กหนุ่มตอบว่า ยังไม่
คืน เจ้าหญิงไม่พอพระทัย จึงครัส
สั่งเด็กหนุ่มว่า

“บอกเขาซะว่า พรุ่งนี้ถ้าไม่คืน
มาพบข้าตามเวลาละก็ จะไม่ได้เห็น
ข้าอีกตลอดชีวิต”

เมื่อเจ้าหญิงเสด็จไปแล้ว เด็ก
หนุ่มจึงดึงเข็มหมุดออก ทหารไอริช
ก็ตื่นขึ้นทันที พอถามว่าคืน ทหาร
ไอริชถามเด็กหนุ่มนั้นว่า “เห็น
เจ้าหญิงไหม” เด็กหนุ่มก็บอกตามที่
เจ้าหญิงทรงสั่งไว้ ทหารไอริชเสียใจ
ที่ไม่ได้พบเจ้าหญิง ทั้งยังไม่เข้าใจ
เลยว่าทำไมตัวเองถึงได้หลับตอน
เจ้าหญิงเสด็จมา ก็วันนั้นจึงตั้งใจ
จะเข้านอนแต่หัวค่ำจะได้ตื่นแต่เช้า
แต่พอใกล้จะถึง ๕ นาฬิกา เด็กหนุ่ม
ก็เอาเข็มหมุดกลัดไว้ที่หลังเสื้อทหาร
ไอริชอีก และได้ทำให้ทหารไอริช
หลับสนิทอย่างวันก่อนอีก ดังนั้น
เมื่อเจ้าหญิงเสด็จมาถึงจึงไม่ได้พบ
เจ้าหญิงทรงเสียพระทัยและครัสสั่ง
เด็กหนุ่มว่า

“เสียใจแทนเขาจริง บอกเขา
ด้วยนะว่า เขาจะไม่ได้พบข้าอีก เอา
เอาดาบนี้ให้เขา มีข้อข้าพร้อมทั้งคำ
อวยพรอยู่บนดาบนี้ด้วย”

เมื่อเจ้าหญิงเสด็จไปแล้ว ทหาร
ไอริชก็ตื่นขึ้น เพราะเด็กหนุ่มดึงเข็ม
หมุดออก และก็ได้รับคำบอกเล่าจาก
เด็กหนุ่มว่า เจ้าหญิงเสด็จไปแล้ว
พร้อมทั้งประทานดาบไว้ให้ ทหาร
ไอริชเสียใจเสียจนแทบจะเอาดาบ
นั้นฟันเด็กหนุ่มเข้าให้ แต่ยังไม่ทัน
จะได้ทำ เพียงแต่เหลียวหลังไปดูก็
แต่ไม่เห็นเด็กหนุ่มนั้นเสียแล้ว

(ยังมีต่อ)

ขนชาติจาม (ต่อจากหน้า ๒๔)

(ออกเสียง กลาฮาน) ก็มี คำ ทหาร
ของไทยจึงออกจะเป็นปัญหาว่า เป็น
คำมาจาก ทหร ในภาษาบาลีที่แปล
ว่า เด็กหรือหนุ่มดังที่เคยเชื่อกัน หรือ
จะได้มาจาก ศุขาน หรือ ทาหาน
แต่คำ หาน ก็มีใช้ในภาษาไทยถิ่น
ต่างๆ ในภาษาไทยถิ่นคำที่หมายถึง
กล้า ใช้ หาน ก็ได้ ฮัต ก็ได้ บางที่
ใช้คู่กันเป็น ฮัตหาน (-กล้าหาญ)
หรือ เจอ-ฮัต เจอ-ฮาน (-ใจ
กล้าหาญ)

ส่วนคำที่ภาษาจามในเขมรข้ม
คำเขมรมาใช้ ได้แก่ แบะโดง
(-หัวใจ) โปงส์ (-ใจ) เขมรเรียก
ปง หรือ ป้าง (เขมร พง) ปะแป
(-แพะ) ตรงกับ ไปเป หรือ บัวเป
ของเขมร (เขมร พแพ) เบิง ตรง
กับ เบิง (เขมร บึง) ของเขมร วาล
(-ท้าว) ตรงกับ วาล ของเขมร
แต่เขมรออกเสียงเวียล จึงดูราวกับ
ภาษาจามได้ภาษาเขมรมาทางหนึ่งก็
จึงออกเสียงตรงตามตัวเขมร แต่ที่
ออกเสียงต่างไปก็มี ได้แก่ คำ กัว

เขมรเรียก เจ็ญเจิม (เขมร จัญจิม)
แต่จามเรียก นูเจิม

ยังมีคำบางคำที่ใช้ตรงกัน
หลายภาษาไม่เฉพาะแต่ภาษาไทย
หรือเขมร เช่น คำ แข็ง ภาษาจามใน
เขมรใช้ว่า เกิง เขมรก็มีคำ แขง กับ
แขงแรง หมายถึง แกล้วกล้า อดอาจ
คำ แขง ในภาษาไทยใหญ่ หมายถึง
ทั้งไม่อ่อนและแรงอย่างเด็ดแข็ง
แล้วยังมีคำ แข่ง ซึ่งหมายถึง มั่นคง
แข็งแรง คงทน ถือเป็นคำได้จากคำ
โคง ของพม่า คำนี้จึงน่าจะได้อมา
จากที่มาเดียวกัน ภาษาจีนกลางมีคำ
ฉยาง (ch'iang^๒) หมายถึง แข็งแรง
จะเป็นที่มาของคำ แข็ง เกิง แข่ง
หรือ โคง หรือ ไม่ไม่ทราบ

คำเรียก สับประค ที่ภาษามลายู
เรียก นานัส เขมรเรียก เม็นอะต
(เขมร มุนาส) ภาษาจามในเขมรเรียก
มะเนะต และภาษาไทยถิ่นต่างๆ ถ้า
ไม่ใช่ หมากแข้ง ก็มักเรียกข้อม้นัด
อยู่ท้ายคำโดยมาก คือ ภาษาอีสาน
เรียก บักนัด หรือบางถิ่นเรียก บัก
ละนัด ภาษาเหนือเรียก บ่าชะนัด
ภาษาใต้เป็น หย่านัด บางถิ่นเป็น
หย่านฮัด ส่วนภาษาไทยเมาะออกเสียง
เป็น หมากทะเลาต ทั้งนี้เพราะชาว
ไทเมาะออกเสียงคำที่คนอื่นออกเสียง
น เป็น ล เช่น นัง เป็น ลัง ฉะนั้น
หมากทะเลาต คงกลายเสียงจาก
หมากหะนำต หรือ ขะนำต นั่นเอง

คำเรียก เกาะ ภาษาจามเรียก
เก๊ะ เขมรเรียก กอะห์ (เขมร โกะ)
มอญเรียก ตะกืออะ (เขมร ตก) หรือ
เล็ยะกืออะ (เขมร ลก) คำ เกาะ
ของไทยจะได้จากภาษาใด หรือจะ
เป็นคำไทยที่บังเอิญใช้ตรงกัน
(ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธุเมธา

739 500 59 22.10.2559

นิทานนานาชาติ

ภูเขาสีคราม (๑๖)

(นิทานยุโรป)

(ตอนจบ) คราวที่แล้วเล่าถึงทหารไอริชที่หนีทหารเข้าป่ามาอยู่กับเพื่อน ๒ คน และได้มาพบปราสาทเข้า หลังหนึ่ง เพื่อนทั้งสองถูกคำสาปนอนหลับไป แต่ทหารไอริชสามารถช่วยเจ้าหญิงเจ้าของปราสาทให้พ้นคำสาปได้ แต่แล้วกลับถูกเด็กหนุ่มที่เจ้าหญิงส่งให้คอยรับใช้ แกล้งเอาเข็มหมุดกลัดไว้ที่หลังเสื้อ ทำให้ทหารไอริชนอนหลับไปไม่ได้พบเจ้าหญิงขณะที่เสด็จกลับมาถึงสองครั้งสองหน จนเป็นอันหมดหวังจะได้พบเจ้าหญิงอีก แต่ก่อนจากไปเจ้าหญิงได้ประทานดาบไว้ให้ แล้วเด็กหนุ่มนั้นก็หายไป

เมื่ออยู่ตามลำพัง ทหารไอริชก็คิดจะเข้าไปในห้องที่มีคนเป็นอันมากนอนหลับอยู่ ทั้งนวมทั้งสหายทั้งสองของตนด้วย คิดดังนั้นแล้ว ทหารไอริชจึงเข้าไปในห้องและทำตามคำเจ้าหญิงที่ตรัสว่า เพียงแต่ใช้ไม้เรียวที่ประทานให้แตะร่างคนไหนนอนหลับ คนเหล่านั้นก็จะตื่นขึ้น ทหารไอริชใช้ไม้เรียวแตะร่างสหายทั้งสองก่อน ทันใดนั้นคนทั้งสองก็ตกใจตื่นลุกขึ้น เมื่อรู้เรื่องราวโดยตลอดแล้วก็เตรียมตัวออกจาก

ปราสาท ก่อนที่คนทั้งสองจะออกจากปราสาทไป ทหารไอริชก็ได้มอบเงินทองให้ ให้มากที่สุดที่จะนำไปได้ ต่อจากนั้นก็เข้าไปเที่ยวปลุกคนอื่นๆ ด้วยไม้เรียววิเศษนั้นตลอดทั้งวัน จนกระทั่งประตูทั้งสองของปราสาทกลาคล่าไปด้วยผู้คนที่ตื่นจากหลับเพราะถูกสาป

การสูญเสียเจ้าหญิงไป ทำให้ทหารไอริชปวดร้าวหัวใจตลอดทั้งวันทั้งคืน ในที่สุดทหารไอริชก็มาคิดว่า บัวยการทุกข้อที่บอกอยู่ในปราสาทนี้แต่ผู้เดียว ออกเดินทางไปสืบหาตุ๊กตา เพื่อจะพบผู้ใดที่อาจจะบอกเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าหญิงได้บ้าง ดังนั้นทหารไอริชจึงได้ไปเลือกม้าสีเทาดีที่สุดในคอก และนำดาบที่เจ้าหญิงประทานไว้ให้มาด้วย เมื่อลอดดาบออกจากฝัก ก็แลเห็นเขียนไว้ว่า “ท่านจะพบข้าได้ในภูเขาสีคราม” ข้อความนี้ทำให้ทหารไอริชค่อยใจขึ้นขึ้น จึงได้ออกเดินทางด้วยความหวังว่า คงจะได้พบใครสักคนที่บอกได้ว่า ภูเขาสีครามอยู่ที่ไหน

ครั้นเดินทางมาไกล ในที่สุดก็ได้แลเห็นแสงไฟ ทหารไอริชเดินตรงไปทันนั้นก็เห็นมีบ้านเล็กๆ

หลังหนึ่ง มีชายชราคนหนึ่ง ถามทหารไอริชว่า มาจากไหนและมาทำไมถึงที่นี่ เพราะตนอยู่ที่นี่มาตั้ง ๓๐๐ ปีแล้วยังไม่เคยเห็นผู้คนมาทางนี้เลยสักคน ทหารไอริชตอบว่า

“ข้าเดินทางมาตั้ง ๓ ปีแล้ว เพื่อจะหาใครสักคนที่บอกให้ได้ว่า ภูเขาสีครามอยู่ที่ไหน”

“ถ้าอย่างนั้นเข้ามาในนี้ซิ” ชายชราชวน “มาค้ำกับข้าสักคืน ข้ามีหนังสือประวัติศาสตร์ของโลก อาจจะมีชื่อภูเขาสีครามระบุไว้ในนั้นก็เป็นที่”

ทหารไอริชก็ยินดีทำตาม แต่เข้าชนชายชรากลับบอกว่า ตนไม่ได้นอนทั้งคืน เผาแต่เปิดหาชื่อภูเขาสีครามในหนังสือดังกล่าว แต่ปรากฏว่าไม่มีเลย ชายชราพูดต่อไปว่า

“แต่ข้าจะบอกอะไรเพื่อหนุ่มสักอย่างนะ ก็ข้ามีพี่ชายคนหนึ่งอยู่ห่างจากนี้ไป ๕๐๐ ไมล์ เชื่อว่าอย่างไรเสียต้องรู้แน่”

ชายหนุ่มกล่าวว่า ตนเองเห็นจะเดินทางไปเองไม่ไหวแน่ตั้ง ๕๐๐ ไมล์ ทั้งนี้เพราะมาอ่อนเพลียเต็มที่

(อ่านต่อหน้า ๑๓๓)

ภิปรายอดเหลือบไปสบตา
หัวหน้าหนุ่มใหญ่ของเขาแล้วอมยิ้ม
ไม่ได้ พลังคำนึงในใจ... ไม่มีทาง
หอรอก สาวน้อยเอ๋ย...

“เดี๋ยวผมจะพาคุณไปแม่สาย
นะ ปราย อ้อ... ตากับคุณเขตตื่น
แล้ว” เขาพยักพยเปิดไปที่หนุ่มสาว
ซึ่งเดินคล่องแคล่วกันลงจากเรือน
ตรงดงมายังศาลา

“เป็นไง หลับสบายไหมอะ”
เขาก็กะเซต

“เหมือนตายเลย พัสสาม ไม่
หนาว ไม่ร้อน ไม่โล่ง ไม่ทึบ เสีย
อย่างเดี๋ยว” เขาทำตาขมขื่น “มีกน
กวนอยู่ข้างๆ”

“บ้า... บ้าแล้วเซต” สะตาคำ
แดง ทบแขนสามมือสองที่

สามภพหัวเราะ
“ชักอิจฉาสองคนแล้วซี”

เขาเปรย พลังแนะนำให้ภิปราย
รู้จักผู้มาใหม่

“บิทำไม้ต้นเข้ชะ น่าจะนอน
อดสักหน่อย” สะตากล้งขี้เข้
“หรือว่าจะคอยดักพบ... เอ้อ... พระ
อาทิตย์”

“พัสสามยังตื่นเข้กว่าเร้ออีก”
อีกฝ่ายหนึ่งชักเข้เหมือนกัน เพราะ
หันไปพบผู้ช่วยของสามภพกำลัง
มองหล่อนเบ้ง “ก็เลยพบพัสสามแทน
พระอาทิตย์ไง”

“แล้วดีไหม”

“ดีจะตาย... เธอพาไปดูโรง-
เรียนของเธอด้วย” บิทองเอาใจ

“ไร... ผมนี่ไม่มีอะไรเป็นของ
ตัวเองหรอก”

“แต่ก็ทำทุกอย่างเหมือนเป็น
ของตัวเอง” สะตาคุดอย่างขมขื่น
ขกข้อย

“มันก็ต้องงั้นซี ตา จริงไหม

ปราย” เขาหันไปพยักพยกับผู้ได้
บังกับบัญชาของเขา พลังสรรเสริญ
ภิปรายให้คนทั้งสามฟัง “แต่หนุ่ม
คนนี้ดีกว่าผมสักร้อยเท่า เป็นเข้
เป็นเขาทชอตรงมาก กำลังมีไฟเข้
อยากทำแต่งงาน เรื่องอนทงหมด”

“แม่แต่แฟน... หรืออะ” สะต
ถาม

ประกายตาหนุ่มน้อยวาววาวขึ้น

“พวกทชเขาเข้บ้าน... เรื่อง
แฟนละก็เป็นเรื่องเลือนลอยมาก
เหมือนกับคนจากกันไปเมืองนอก
นะแหละ จะเอาสัญญาสัญญาอะไร
ไม่ได้หรอก สิ่งแวดล้อมมันชักพา
ไป” สามภพเปรย “สมมุติว่า เรา
จริงกับเขา เขาก็รอไม่ไหว หรือไม่
ก็มาร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยไม่ได้ หรือ
ถ้าเขาจริงกับเรา เราก็คงไม่สะดวกจะ
รับเข้มา”

“กนที่เขาแต่งงานกันแล้ว เขา
ต้องแยกกันอยู่ ก็ถมไปน พัสสาม”

สะตาคำ

“แต่ลองสอบดูละอะ ส่วนมาก
จะมีปัญหาคดกนสาม” เข้ส่าย
หน้า “ถ้าเป็นยังงั้นละก็ อยู่คนเดียว
ดีกว่า ไม่มีใครเดือดร้อนเพราะเรา
แล้วเราก็คงไม่ต้องเดือดร้อนเพราะ
ใคร” (อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูเขาสีคราม (ต่อจากหน้า ๒๔)

แล้ว ชายชราจึงบอกว่า “ไม่เป็นไร
ข้าจะเป็นนกหวัดแล้วเจ้าจะได้ไปอยู่
ที่บ้านพี่ชายของข้าก่อนคำ” แล้ว
ชายชราที่ทำตามนั้น ทหารไอริชไม่
รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหนไปข้างไหน จน
กระทั่งได้มาอยู่ที่หน้าประตูบ้าน
ชายชราอีกคนหนึ่ง และก็ถูกถาม
อย่างเดียวกันคืออยู่ที่ไหน กำลังจะ
ไปไหน มาทำไมกันนั้น ชายชรากล่าว

ว่าตนอยู่ที่นั่นมา ๓๐๐ ปีแล้วยังไม่
พบใครผ่านมามาทางนั้นสักคน ทหาร
ไอริชก็บอกความประสงค์ให้ฟังว่า

“ข้ามาเที่ยวสืบเสาะหาตัวจะ
มีใครบ้างที่บอกได้ว่า ภูเขาสีคราม
อยู่ที่ไหน”

“ถ้าอย่างนั้น คงอยู่กับข้าสัก
คืนหนึ่ง” ชายชราชวน “ข้ามี
หนังสือประวัติศาสตร์ของโลก ถ้า
หากมีซ่อนอยู่ในโลก ข้าคงบอก
พ่อหนุ่มได้ก่อนตะวันขึ้น”

ทหารไอริชก็ค้างคืนที่บ้าน
ชายชรา นั้น แต่พอเช้าขึ้น ก็ปรากฏ
ว่าชายชราหาซ่อนไม่พบในหนังสือ
เล่มนั้น แต่ได้แนะนำต่อให้ไปหา
พี่ชายของตนอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่าง
ไป ๕๐๐ ไมล์ เมื่อชายหนุ่มบอกว่า
ตนไปไกลเข้เข้นนั้นไม่ไหว ชายชรา
ก็เป่านกหวีด ทำให้ทหารไอริชมา
อยู่ที่หน้าบ้านของพี่ชายชายชราได้
ก่อนคำ ชายชราก็บอกว่าตนเองไม่
แลเห็นคนมา ๓๐๐ ปีแล้ว จึงออก
แปลกใจที่แลเห็นคนผ่านมา แล้ว
ถามต่อไปว่า จะไปไหน

“ไปภูเขาสีคราม” ทหารไอริช
ตอบ

“ภูเขาสีครามหรือ ข้าไม่เคย
ได้ยินมาก่อนเลย แต่ข้าเป็นเจ้าแห่ง
นกทั้งหลายในโลกนี้ เพียงแต่ข้าเป่า
นกหวีด นกทุกตัวจะต้องมาหาข้า
บางทีจะมีทางรู้เรื่องภูเขาสีครามว่า
อยู่ที่ไหนได้บ้างละมัง”

พูดแล้วก็เป่านกหวีด และ
บรรดานกทั้งหลายก็พากันมาชุมนุม
อยู่ที่บ้านชายชรา นั้น ชายชราถาม
นกทุกตัวแล้ว ไม่มีนกตัวใดเลยที่
มาจากภูเขาสีคราม แต่ว่าในขณะนั้น
ยังขาดนกอินทรีอยู่ตัวหนึ่ง ชายชรา
ไม่ทราบว่ เหตุใดเรียกแล้วจึงยัง

ไม่ช้าทั้งชายชราและทหาร
ก็แลเห็นอะไรอย่างหนึ่งบนดง
ของหามัดมิด สิ่งนั้นเคลื่อนไหว
เข้ามาๆ ยิ่งใกล้เข้ามาสิ่งนั้นก็ใหญ่
ขึ้นๆ และปรากฏว่าสิ่งนั้นหาใช่
คนได้ไม่ นางนกอินทรีใหญ่นั้นเอง
ชายชราเอ็ดตะโรว่า เหตุใดจึงมาช้า
ล่าหลังผู้อื่น นางนกตอบว่า

“ก็จะทำอะไรได้เล่า ข้าต้อง
เดินทางไกลกว่านกตัวอื่นๆ ตั้ง ๒๐
เท่า”

“เข้ามาจากไหนเล่า” ชายชรา
ถาม

“จากภูเขาสีคราม”

“จริงหรือ” ชายชราถามอย่าง
ตื่นเตน “เขาทำอะไรกันที่นั่น”

“เขากำลังเตรียมงานแต่งงาน”
นางนกอินทรีตอบ “เจ้าหญิงธิดา
พระราชแห่งภูเขาสีครามจะต้องเข้า
พิธีเสกสมรส เจ้าหญิงทรงปฏิเสธ
ไม่ยอมแต่งงานกับผู้ที่มาสู่ขอคนใด
พระองค์ทรงขอร้องพระราชบิดาว่า
จะรอกอยคนที่ช่วยให้พระองค์ทรง
พ้นคำสาปอยู่เป็นเวลา ๓ ปี นกก็รบ
๓ ปีแล้ว เจ้าหญิงจึงทรงบิดพลิ้วต่อ
ไปอีกไม่ได้ จำต้องเข้าพิธีกับผู้ที่
พระราชาทรงเลือกให้”

ได้ยินเช่นนั้น ทหารไอริชรู้ดี
ว่า บุคคลที่เจ้าหญิงแห่งภูเขาสีคราม
ทรงรอกอยนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ ที่
แท้คือตัวเขานั่นเอง แต่ตัวเขาเอง
ก็ไม่มีหวังจะไปให้ถึงภูเขาสีคราม
นั้นได้ ชายชราสังเกตเห็นเช่นนั้น
จึงถามนกอินทรีขึ้นว่า “นางนกเอ๋ย
เจ้าจะพาชายคนนั้นไปภูเขาสีครามได้
หรือไม่เล่า”

“ได้ แต่ต้องฆ่าตัวให้ข้า ๖๐
ตัว ตัวหนึ่งตัดแบ่งเป็นชิ้นๆ เวลา
ใดที่ข้าเหลียวหน้ามามองเอาเนอวว์

บ่อนใส่ปากข้าขึ้นหนึ่งๆที่เดียวนะ”

ดังนั้นทั้งชายชราทั้งทหารไอริช
ต่างก็ช่วยกันออกไปล่าวัวป่าให้ได้
มา ๖๐ ตัว แล้วก็ตัดแบ่งเป็นชิ้นๆ
ตามทางนกส่ง เมื่อเสร็จเรียบร้อย
แล้ว ชายชราก็บอกให้นางนกอินทรี
นั่งลงเพื่อจะได้จัดการนำเนอวว์
บรรทุกหลัง คนทั้งสองต้องทำ
บันไดสูงถึง ๑๔ ชั้นจึงขึ้นถึงหลัง
นกอินทรีได้ เมื่อบรรทุกเนื้อชิ้นๆ
กันเรียบร้อยแล้ว ชายชราก็ส่งให้
ทหารไอริชขึ้นไปนั่งบนหลังนก
แล้วเตือนว่าอย่าลืมเอาเชนเนอบ่อน
นกที่เดียวนะ ครั้นทหารไอริชขึ้น
ไปนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายชราจึงส่ง
ให้นกออกเดินทาง

มาตามทางทหารไอริชก็ไม่ลืม
บ่อนเนื้อใส่ปากนกทุกครั้งทุกหน
หน้ามา ครั้นมาถึงใกล้ชายแดน
อาณาจักรภูเขาสีคราม เนื้อเกิดหมด
นางนกจึงหกกหัวตักกา ทหารไอริช
ก็เลยถูกเหวี่ยงลงไปในทะเล และ
ก็บังเอิญทหารไอริชตกลงไปในอ่าว
ตรงหน้าพระราชวังของพระราช
แห่งภูเขาสีครามพอดีพอดี เพราะที่
ใต้ทหารไอริชหล่นลงมาตรงๆ เทา
ยันพันทรายไว้ จึงขึ้นฝั่งได้

เมื่อขึ้นฝั่งได้แล้ว ทหารไอริช
ก็ได้เดินเข้าไปในเมือง และก็ได้อ
แลเห็นตามถนนหนทางตกแต่งไว
สวยงาม เรื่องร้องไปด้วยแสงไฟ
พิธีเสกสมรสของเจ้าหญิงกำลังจะ
เริ่ม ทหารไอริชเข้าไปในบ้านหลัง
แรกที่พบซึ่งก็บังเอิญเป็นบ้านของ
หญิงชราทำงานในวัง ทหารไอริช
จึงถามว่าแสงไฟที่ตามไวสวยงาม
กับเสียงอื้ออึงในเมืองนั้นเขากำลัง
ทำอะไรกัน หญิงชรานั้นตอบว่า

“เจ้าหญิงกำลังจะแต่งงานกับ

พระองค์ไม่ได้มีพระทัยแต่งหรือ
เพราะพระองค์ทรงรอกอยอยู่ทุกวัน
ว่าเมื่อไรคนที่ช่วยให้พระองค์พ้นคำ
สาปจะมา”

“เอ้า เอาเงินนี้แหละไป ข้าให้
แม่เฒ่า แม่เฒ่าไปช่วยพาเจ้าหญิง
ออกมาพบข้าหน่อยนะ”

หญิงชรารับเงินแล้วก็รีบออก
ไป ไม่ช้าก็กลับมาที่เจ้าหญิงเสด็จ
มาด้วย ทั้งเจ้าหญิงทั้งทหารไอริช
ต่างจำกันได้ด้วยความปลาบปลื้ม
ยินดี และทหารไอริชก็ได้เป็น
เจ้าบ่าวแทน งานแต่งงานนั้นยิ่งใหญ่
มีการเลี้ยงตลอดไปเป็นเวลาถึง ๑ ปี
กับ ๑ วัน

กาลาปาโกส (ต่อจากหน้า ๒๗)

ที่สร้างบ้านทางที่ราบใกล้ฝั่งทะเล
ในขณะที่บ้านของคูหมอยอยู่บน
เนินเขาสูง

นายวิทเมอร์และครอบครัวมา
อยู่อย่างสงบสุขที่เกาะนี้ได้เพียงสอง
เดือนเท่านั้น ความสงบก็ค่อยๆ
เลือนหาย ความสุขก็ค่อยๆคลาไคลตาม
ด้วยมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้น
เป็นเหตุการณ์ที่มโหฬาร ขนาด
โดนเอาไปสร้างเป็นหนัง (แต่ฉัน
ไม่ได้ดู)

เหตุไม่สงบนี้ เริ่มขึ้นเมื่อยาม
อาทิตย์อ่อนแสงของเย็นวันหนึ่ง

ในขณะที่สมาชิกของทั้งสอง
ครอบครัวกำลังนั่งเล่นเย็นใจอยู่หน้า
บ้านของตน ก็เห็นเรือใหญ่แล่นเข้า
มาทอดสมอที่ชายหาด มีคนมาขึ้น
เกาะสามคนด้วยกัน พร้อมกับข้าว
ของสัมภาระอีกมากมาย

ดูไปดูลากก็เห็นว่า คนที่มาขึ้นที่
เกาะนี้ เป็นชายเสียสองคน ซึ่งมี
ท่าทักว่าเป็นลูกกะโหลกของหญิงสาวที่

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ใครจะช่วยได้

(นิทานฮังการี)

การเล่านิทานแบบที่ให้คุณ
อ่านคิดเอาเองว่า เรื่องควรจะลง
เอยอย่างไร คงเป็นวิธีเล่านิทาน
แบบหนึ่ง ดังนิทานแอฟริกาสอง
สามเรื่องที่เล่าไปแล้ว เรื่องนั้นก็เช่น
เดียวกัน เป็กก ฮอฟแมนได้เล่าไว้ใน
นิทานชาวบ้านฮังการี ดังต่อไปนี้
เรื่องเล่าถึงเจ้าชายองค์หนึ่งซึ่ง
เก่งกล้าสามารถทั้งขี่ม้าและฟันดาบ
ทั้งยังกล้าหาญ รอบคอบ และ
ยุติธรรม เสียอย่างเดียวกับที่เอาแต่
พระทัยของพระองค์เอง และ
คุณเฉียวอารมณ์เสียง่าย ใครทำ
อะไรไม่ถูกพระทัยเป็นพิโรธเป็นพัน
เป็นไฟ ทั้งยังไม่สนใจทุกข์สุขของ
ใคร พวกผู้ใหญ่ได้แต่ปรารภกันถึง
เรื่องนี้ แต่แล้วก็พูดว่า เจ้าชายยัง
ทรงพระเยาว์อยู่ รอไปอีกหน่อยก็
แล้วกัน แต่บางคนก็ได้แต่สั่นหัว
หัวเกรงว่า สักวันหนึ่งหรือก็ไม่ช้า
ก็เร็ว คงจะได้เดือดร้อนกันบ้างละ
และก็เป็นจริงดังนี้

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าชายกับพระ
สหายได้ไปเล่นกันอย่างสนุกสนาน
ในปาร์ก วังกันบ้างกระโดดกันบ้าง
ไล่จับกันบ้าง เจ้าชายได้วิ่งไปจน
สุดปาร์กทำให้เพื่อนวิ่งไล่จับ และ
ขณะวิ่งไปนั้น เจ้าชายได้บังเอิญ

ไปพลัดหญิงชราคนหนึ่งซึ่งหอบพัน
จะไปติดไฟหุงหาอาหารล้มลง แต่
เจ้าชายเองมิได้สนใจพระทัย คงไม่
ทรงทราบด้วยซ้ำว่าได้พลัดใครล้มลง
และบังเอิญหญิงชราที่ถูกพลัดนั้น
เป็นแม่มด เมื่อลุกขึ้นมาได้ บัด
เสียผ้าและกล่าวนื้อตัวว่าขาแขนไม่
หักแล้ว หญิงแม่มดนั้นก็ได้ชุ่ม
ขึ้น พลางกล่าวสาปแช่งเจ้าชายเป็น
การลงโทษที่ประพฤตินี้ไม่เหมาะสม
เสียแม่มดกล่าวพิมพ์คำคาถาของตน
ว่า “ดิรม-ดรัม-ดรัม ขอให้คำที่
เจ้าแสดงอาการปรารถนาออกมาเป็น
คำแรกจะเป็นไปตามนั้น” แล้วก็ใช้
นิ้วทำเครื่องหมายลับที่รู้เฉพาะตัว
เองก่อนจะหายเข้าไปในป่า

ฝ่ายเจ้าชายถ้าหากทรงทราบคำ
สาปของแม่มด ก็คงจะตรัสอะไรที่
แสดงความปรารถนาดีๆออกมาเป็น
แน่ แต่เมื่อพระองค์ไม่ทรงทราบ
เพราะฉะนั้นเมื่อเสด็จกลับเข้าวัง
และพี่สาวทั้งสามกำลังโยนลูกบอล
เล่นกัน และได้โยนใส่เจ้าชายเป็น
การหยอกล้อ เพราะเจ้าชายเป็น
น้องสุดท้อง เจ้าชายเกิดพิโรธขึ้นมา
ฉับพลัน และดุด่าออกมาว่า

“ข้าขอให้พี่ๆหายไปตามจากโลกนี้
ให้หมดทุกคนเลย”

ทันใดนั้นเจ้าหญิงทั้งสามก็ได้
หายวับไปตามปาก ที่ที่เจ้าหญิงยืน
อยู่เมื่อครู่ก่อนว่างเปล่า ไม่มีร่องรอย
ว่าเจ้าหญิงเสด็จหายไปไหนกันหมด
เจ้าชายทรงตกพระทัยไม่ทราบว่าจะเกิด
อะไรขึ้น หรือพระองค์จะทรงฝันไป
หรือเจ้าพี่ทั้งสามจะไปซ่อนตัวอยู่ที่
ไหน เจ้าชายทรงค้นหาทุกหนทุก
แห่งเพราะทรงทราบที่ซ่อนดี ไม่ว่า
จะเป็นหลังประตู บนต้นไม้หรือ
หลังพุ่มไม้ แต่ก็ไม่ทอดพระเนตร
เห็นผู้ใด ในที่สุดด้วยเหตุที่พระองค์
ทรงเป็นคนกล้าขมขื่นผิด จึงได้
ไปสารภาพแก่พระบิดาว่าเกิดอะไร
ขึ้น พอพระราชาทรงทราบก็ถึงกับ
กันแสง พลางรำพันว่า

“โอลูกพ่อ ลูกรักของพ่อ หาย
ไปไหนกันหมด เกิดอะไรขึ้นแก่ลูก
ก็ไม่รู้ เร็ว มาช่วยกันค้นหาให้พบ”

“ลูกจะต้องหาพี่ๆให้ได้ แม้ว่า
จะต้องค้นหาให้ทั่วทุกมุมโลกก็ตาม”
เจ้าชายตรัสตอบพระราชบิดา “ลูกจะ
ให้ช่างเหล็กทำรองเท้าเหล็กให้ลูกคู่
หนึ่งและจะให้ช่างทำอาวุธทำดาบ
อย่างดีที่สุดให้ลูกเล่มหนึ่ง
ด้วย ลูกจะตามหาจนกว่ารองเท้า
เหล็กคู่นี้จะสึกและดาบจะปราศจาก
สนิม” (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

แต่ห่านยังคงสงบนิ่ง
การเมืองเป็นอย่างนั้น

ตราบไคท์ห่านยังคงมีปณิธาน
อยู่ เขาก็จะต้องพยายามสู้ต่อไปตาม
'อุดมการณ์' แม้ว่าใครจะหัวเราะเยาะ
และเอือมกับคำนี้ แต่ถ้านักการเมือง
ปราศจากสิ่งนี้ ก็เหมือนเรือขาด
หางเสือ และเมื่อนักการเมืองคือผู้
ปกครองผู้บริหารประเทศ ประเทศ
บ้านเมืองซึ่งเป็นเหมือนเรือขาด
หางเสือ ก็คงแล่นเปะปะ

เฉอะ ดวงตะวันนั้นไม่เคยดับ
เลย ไปโดยไม่กลับคืนมา หอรอก
ตราบไคท์ห่านยังขึ้นมาใหม่หลังจาก
ตก คนแรกก็ไม่ว่าจะสนใจความหวัง

♥ จบ ♥

ใครจะช่วยได้ (ต่อจากหน้า ๓๔)

แล้วก็รีบเสด็จออกตามหา
เจ้าหญิงโดยด่วนที่สุดที่จะด่วนได้
เจ้าชายทรงเดินไปจวนแล้ววันเล่า
พบใครก็ถามเขาว่า เขาแลเห็น
เจ้าหญิงทั้งสามไหม รู้เรื่องเจ้าหญิง
บ้างไหม แต่ไม่มีใครช่วยบอกพระ
องค์ได้เลย

เมื่อเสด็จมาอย่างท้อแท้พระทัย
เป็นเวลาตั้งหลายวัน เจ้าชายก็ได้
เสด็จมาถึงทางแยกที่มีผู้ชาย ๓ คน
กำลังโต้เถียงกันอย่างหน้าดำหน้าแดง
จึงตรงเข้าไปถามไล่ คนทั้งสาม
ทำท่าแปลกใจเมื่อเห็นเจ้าชายตรงมา
พูดด้วย เพราะคนทั้งสามนั้นแท้จริง
เป็นพ่อมด ซึ่งไม่มีผู้ใดกล้าพูดด้วย
และถ้อยคำที่เจ้าชายถามนั้นแสดงว่า
ไม่ทรงรู้จักว่า คนทั้งสามนั้นเป็น
ใคร เจ้าชายตรัสถามว่า

“เกิดเรื่องทะเลาะอะไรกันนะ”

คนอายุ มาก ที่ สุด ได้ตอบว่า
“เมื่อพ่อเราตาย พ่อได้มอบของไว้

ให้เรา ๓ สิ่งด้วยกัน คือหมวกใบหนึ่ง
รองเท้าบูตคู่หนึ่งกับถุงเงินใบหนึ่ง”

“โอ้ ของแค่นั้นเองหรือที่พวก
ท่านโต้เถียงข้อยแย้งกัน” เจ้าชาย
ตรัสถามด้วยความสนใจที่พระทัย

“อ้าว มันไม่ใช่ของธรรมดา
นี่พ่อหนุ่ม” ชายนั้นค้าน “หมวก
นั้นเป็นหมวกวิเศษทำให้หายตัวได้
ถุงเงินก็เป็นถุงเงินวิเศษ ใช้อย่างไร
เงินไม่วันหมด ส่วนรองเท้าก็เป็น
รองเท้าวิเศษ ไม่ว่าผู้สวมอยากจะ
ไปไหน ก็ไปได้ในพริบตาเดียว
เพราะฉะนั้นพวกเราไม่ว่าใครต่างก็
อยากได้ด้วยกันทั้งนั้น”

“ก็เป็นธรรมดา” เจ้าชายตรัส
“แต่ว่าบางทีข้าอาจช่วยพวกท่านได้
นะ คือข้าจะนับหนึ่งถึงสามให้ แล้ว
ให้พวกท่านวิ่งไปให้ถึงยอดเขานั้น
ที่พ้นต้นสนไป ใครถึงยอดเขา
ก่อนและวิ่งกลับมาหาข้าได้ก่อน
เป็นผู้ชนะ ได้ของวิเศษทั้งสามไป
ยุติธรรมดีไหม”

“ดี” คนทั้ง สาม ขอม ตกลง
แล้วเจ้าชายก็ทรงนับ “หนึ่ง สอง
สาม” พอขาดคำคนทั้งสามก็วิ่งไป
และพอคนทั้งสามหันหลังให้ เจ้าชาย
ก็ทรงสวมรองเท้าวิเศษ สวมหมวก
วิเศษ แล้วก็หย่อนถุงเงินวิเศษลง
ในกระเป๋าสือ ดังนั้นเมื่อคนทั้ง
สามวิ่งกลับมาจึงไม่เห็นเจ้าชาย คน
เหล่านั้นสงสัยเสียงเอะอะอืออึง ร้อง
ถามว่า

“อยู่ที่ไหนล่ะ เจ้าคนขี้โกง
เราจะต้องจัดการกับเจ้า เจ้าขี้โกง
ร้ายกาจ แล้วเราจะแสดงให้เจ้าดูว่า
เมื่อใครทำให้เราโกรธแล้วละก็
อารมณ์ของเราก็คือเป็นอย่างนี้”

พูดแล้วก็วิ่งเหวี่ยงแขนไปทุก
หนทุกแห่ง หมายจะให้โดนเจ้าชาย

จะได้ฟาดเสียให้เต็มที่ ข้างฝ่าย
เจ้าชายเมื่อกำลังครองเท้าวิเศษ ก็
ได้กระซิบบอกว่า

“ข้าอยากให้เราพาเราไปจน
สุดโลก”

พริบตาเดียวก็ไปถึงยังที่หมาย
แต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่พบร่อง
รอยของเจ้าหญิงทั้งสามเลย เจ้าชาย
ถึงกับทรุดตงคั่งประทับที่ขอบโลก
ห้อยพระบาทลงไปยังที่ว่าง พระ
พิศตรอนเขวี้ยงวี่ของพระองค์หม่น
หมอง เจ้าชายทรงรำพึงอย่าง
เดือดร้อนและขมขื่นพระทัยว่า “จะ
ทำอย่างไรดีละ มาจนสุดโลกแล้วก็
ยังไม่พบพี่สาวคนสวยของเราเลย”

เจ้าชายอยากจะกินแสง แต่ว่าทรง
เป็นเจ้าชายผู้กล้าหาญ ไม่เคยทำ
เช่นนั้น จึงได้แต่ทรงคิดใคร่ครวญ
ต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นจะมีใครสัก
คน หนึ่งไหมที่จะแลเห็นความเป็นไป
ของทุกสิ่งทั่วทั้งโลก” แล้วคำตอบ
ก็แวบขึ้นมาในทันทีทันใดว่า

“ผู้นั้นจะเป็นใครเล่า นอกจาก
พระอาทิตย์” แล้วเจ้าชายก็ทรง
กระซิบบอกรองเท้าวิเศษว่า “รอง
เท้าวิเศษ ช่วยพาเราไปหาพระ
อาทิตย์หน่อย” รองเท้าวิเศษก็จัดการ
ตามสั่ง

ในขณะนั้นพระอาทิตย์ยังเดิน
ทางรอบโลกเป็นประจำวัน ยังไม่ได้
กลับถึงที่พัก มีแต่มารดาซึ่งได้
ต้อนรับเจ้าชายเป็นอย่างดี ทั้งเมื่อ
เจ้าชายตรัสเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
แล้ว ก็รับปากว่าจะช่วย แต่เมื่อถึง
เวลาค่ำ พระอาทิตย์ก็กลับถึงบ้านที่
พัก ก็โกรธจนหน้าแดง คำรามลั่น
ว่า “ข้าได้กลิ่นมนุษย์ มนุษย์จาก
โลกนะ” เจ้าชายตกพระทัยถึงกับ
สั่นสะท้านไปทั้งองค์ พระอาทิตย์

ช่างมีอารมณ์ร้ายอะไรอย่างนี้ ทั้งยังเอ็ดตะโรต่อไปอีกว่า “ต้องมีมนุษย์อยู่ที่ไหน มันอยู่ที่ไหน ข้าต้องหามันให้พบ ข้าจะได้เผามันให้เป็นผุยผงไปเลย” พูดแล้วก็พ่นควันไฟและเปลวไฟออกมา มารดาพระอาทิตย์ได้ขอร้องว่า

“เงียบๆเถอะลูก พ่อหนูเป็นคน เป็นแขกของเรา ลูกควรต้องสุภาพ แก่คนที่มาที่บ้านของเราลูก ไม่ว่าจะชอบเขาหรือไม่ชอบก็ตาม ลูกควรจะร้ออยู่แล้วเรอเนน”

พระอาทิตย์เลยค่อยได้สติ หันมาถามเจ้าชายว่า “มีเรื่องอะไร” เจ้าชายยังไม่หายตกพระทัย ได้พยายามเล่าเรื่องที่สาวหายให้ฟังอย่างตะกุกตะกัก พระอาทิตย์ได้ตอบอย่างใช้ความคิดว่า

“ข้าทำงานแต่ตอนกลางวัน ลองไปหาพระจันทร์น้องสาวข้าดูซิ เขาทำงานตอนกลางคืน เขาอาจจะช่วยเจ้าชายได้ ข้าจะเอาผมสีทองจากหัวของข้าให้เจ้าชายไป พระจันทร์จะได้รู้ว่าข้าส่งไป เขายังเป็นคนขี้สงสัยอยู่ด้วย”

เจ้าชายทรงขอบคุณพระอาทิตย์ แล้วบอกธิดาวิเศษให้พาไปหาพระจันทร์ ปรากฏว่าพระจันทร์มีอารมณ์ดีกว่าพระอาทิตย์ และต้อนรับเจ้าชายอย่างน่าชื่นใจ พระจันทร์กล่าวว่า “ข้าเองนี่ก็ไม่ออกกว่าเจ้าหญิงทั้งสามจะอยู่ที่ไหน แต่ข้าสงสัยนะว่า คงจะมีใครสาปเจ้าหญิงหรือบางที่อาจสาปเจ้าชายก็เป็นได้”

“เอ๊ะ ทำไม” เจ้าชายตรัสถาม พลางนั่งอึ้ง “ใครเป็นคนสาปสาปทำไม”

“เรื่องนั้นต้องคิดดูเอาเอง” พระจันทร์ตอบ “บางที่พระพายหลง

ของข้าอาจจะรู้ก็ได้ เพราะลงไปได้ทุกหนทุกแห่งที่ข้ากับพระอาทิตย์ไปไม่ถึง บอกลูกก็แล้วกันว่า ข้าเองส่งเจ้าชายมา”

พระพายต้อนรับเจ้าชายอย่างเป็นกันเอง และบอกว่า “บางที่ข้าจะรู้ว่าพี่สาวเจ้าชายอยู่ที่ไหน แต่ว่าหนทางมันไกลแล้วก็มีภัยอันตราย เจ้าชายคิดว่าจะลองไปดูหรือ”

“ต้องไปแน่ๆ พี่สาวข้ามีค่าแก่ข้ายิ่งนัก และข้ามีธิดาวิเศษที่จะไปไหนก็ได้ทุกแห่ง หมวกวิเศษก็ทำให้ข้าหายตัวได้ และถุงเงินก็ไม่มีวันที่เงินจะหมด”

“เจ้าชายได้มาอย่างไร” พระพายถาม

“ข้าขอยืมเขามา หาพี่สาวพบเมื่อไรข้าจะคืนเจ้าของเขา”

“โชคคือนะ” พระพายกล่าวอย่างวิเศษ “แต่ข้าขอเตือนเจ้าชายสักหน่อยว่า ของวิเศษของเจ้าชายจะสิ้นอำนาจความวิเศษลงทันทีที่เจ้าชายมาถึงภูเขาแก้วซึ่งมีแม่ผดุงคนหนึ่งควบคุมอยู่ เจ้าชายต้องบินภูเขาตัวเอง อีกข้างหนึ่งของภูเขานั้นเป็นป่าทอง เจ้าชายต้องเดินเข้าไปในป่าโดยไม่ให้เนื้อตัวถูกใบไม้เลยแม้แต่ใบเดียว จนกว่าจะมาถึงที่โล่ง ตรงกลางที่โล่งนั้น เจ้าชายจะเห็นปราสาทอยู่หลังหนึ่งซึ่งไม่เหมือนปราสาทใดๆ ที่เจ้าชายทรงเคยพบเคยเห็นมา ปราสาทนั้นตั้งอยู่บนเกาะที่มีรูปร่างคล้ายเบ็ด แล้วจะหมุนไปรอบๆไม่ติดกับลูกข้าง

“แล้วอย่างไรอีก” เจ้าชายตรัสถามแทบไม่หายใจ

“เจ้าหญิงทั้งสามอยู่ในปราสาทนั้นนะซิเจ้าชาย ไม่มีอันตรายเกิด

แก่เจ้าหญิงหรอก เพียงแต่ออกมาไม่ได้ ถ้าเจ้าชายไม่ไปช่วยออกมา”

“ข้าต้องไปช่วยทันทีเดี๋ยวนี้เลย” ตรัสแล้วเจ้าชายก็รีบเสด็จไปและรองเท้าวิเศษก็พาเจ้าชายไปถึงเชิงภูเขาแก้ว แต่เมื่อเจ้าชายทรงหยุดแห่งนั้นดูหน้าผาใหญ่ที่เป็นประกายวาววับ เจ้าชายก็ทรงได้บินเสียดัง ร่องเท้าเหล็กของพระองค์ไปตะกอนหินเข้า เสียงนั้นฟังคล้ายดรัม-ดรัม-ดรัม เมื่อเจ้าชายทรงมาถึงก็ปรากฏว่า ร่องเท้าวิเศษนั้นหายไปแล้ว ครั้นล่องลงไปในกระเปาะ ก็ไม่พบกระเปาะ เงินก็ไม่มี สิ่งที่ยังคงมีอยู่ก็คือตามมหัศจรรย์คาบที่ดึกที่สุดในฮังการี พร้อมทั้งร่องเท้าเหล็กที่สวมใส่มา

เจ้าชายทรงสะดุ้ง ก้าวเท้าลอยไปเล็กน้อย ก็แลเห็นภาพพระองค์ในภูเขาแก้ว ซึ่งใสแจ๋ว เห็นภาพชัดเจนไม่ผิดกับส่องกระจก เป็นอันว่าที่หายตัวได้ก็กลายเป็นหายตัวไม่ได้เสียแล้ว และเมื่อมองออกไปไกลๆก็ทอดพระเนตรเห็นพ้อมดทั้งสามเดินจากไปพร้อมด้วยของวิเศษทั้ง ๓ แล้วก็ยังทะเลาะกันเหมือนตอนก่อน

“ช่างเถอะ ถึงอย่างไรคนทั้งสามนั้นก็ไม่ได้ขัดขวางเรา” เจ้าชายทรงรำพึงอย่างโล่งพระทัย “แต่ก็ช่วยอะไรเราไม่ได้ จะมีใครหนอช่วยข้าได้ ข้ามาตกอยู่ในสภาพร้ายกาจนี้ได้อย่างไรหนอ แล้วจะออกไปจากที่นี่ได้อย่างไร และจะช่วยเจ้าหญิงพี่สาวของข้าได้อย่างไร”

“ใครหนอจะช่วยเจ้าชายได้ และจะช่วยให้ได้อย่างไร” ผู้เฒ่าได้เล่าทั้งไว้เพียงแค่นี้ ให้ผู้อ่านคิดลงท้ายเรื่องเอาเอง ♥

นิทานนานาชาติ

เป็นอะไรดี

(นิทานเนปาล)

นิทานที่เล่าเรื่องความไม่พอใจกำเนิดของตน เกิดเป็นอย่างหนึ่ง แต่กลับอยากเป็นอีกอย่างหนึ่งเรื่อยไป เพื่อให้ได้ชีวิตที่ตนปรารถนาที่สุด มีเล่าไว้หลายเรื่องด้วยกัน บางเรื่องลงท้ายกลับไปเกิดเป็นกำเนิดเดิม เช่น เรื่องลมตัวนิทานฟิลิปปีนส์ที่สุขขุบนอนสองตัวให้เป็นคน แต่เมื่อรำรวย ฤษไปหากลับให้คนไล่ฤษไป ฤษก็เลยสาปให้เป็นนอนสองตัวดังเก่า แต่บางเรื่องก็กลายเป็นอย่างอื่นไปในท้ายที่สุด ดังเรื่องตำนานผีนนิทานเบงกอลที่นางหนูขอให้ฤษชุตนให้เป็นหมา เป็นลิง เป็นหมู และสุดท้ายเป็นนางสาวสวยจนได้เป็นมเหสีพระราชา ท้ายที่สุดได้ตกบ๊อดายเลกกลายเป็นต้นฝืน เรื่องนทีเกสร ลาล์เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเนปาล ดังจะเล่าต่อไป ก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

เขาวนหนึ่งมีกบตัวหนึ่งกำลังผั่งแดด อย่างสำราญอยู่ในทุ่งนา ทันใดนั้นก็ได้มีงูตัวหนึ่งเลื้อยปราดมาโดยกบไม่ทันรู้ตัว จึงหนีไม่ทัน งูคว้ากบได้ ก็ขยอกกลืนลงไปทันที ผ่ายกบเมื่อถูกขยอก ก็ได้ตาย

ไป วิญญาณของกบได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ พอบรรดาเทวดาทรงหลายทอดพระเนตรเห็นกบมาปรากฏตัวในที่นั้น ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็ใคร่ทรงทราบ ว่า เจ้ากบนันมาอยู่บนสวรรค์ได้อย่างไร และมีประสงค์สิ่งใด กบจึงทูลเทวดาเหล่านั้นว่า

“ข้าพระองค์ก็ไม่ได้ทราบ ว่าข้าพระองค์ขึ้นมาอยู่บนสวรรค์ได้อย่างไร ทั้งที่ข้าพระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่มีคุณธรรมเป็นพิเศษอันสมควรจะได้ขึ้นสวรรค์ แต่ข้าพระองค์ก็ไม่ได้เคยทำผิดคิดร้ายแก่ใคร”

ทูลแล้วกบนั้นก็ได้ว่า ที่ตนต้องตายและได้มาขึ้นสวรรค์นี้เป็นเพราะถูกขยอกกลืนกินเข้าไป ถ้าเช่นนั้นก็ต้องเป็นความผิดของงูที่มันทำให้ตนต้องตาย แต่พูดที่จริงแล้วกับกบเป็นศัตรูกันอยู่เสมอ กบอดกลัวงูไม่ได้ เห็นงูต้องรีบหนีไปไกลๆ ผ่ายงูเห็นกบก็ต้องรีบเข้ามาใกล้ แต่ใครๆ ก็กลัวงู คนเองก็ยิ่งกลัวงู ดังนั้นเมื่อเทวดาตรัสถามว่า กบขึ้นมาบนสวรรค์ มีประสงค์สิ่งใดด้วย หรือ กบจึงทูลว่า

“ข้าพระองค์ใคร่ขอพรให้ได้เกิดเป็นงูพะยะค่ะ ไปไหนเป็นที่

เกรงขามดี ดีกว่าเป็นกบที่มีแต่ถูกทำร้ายขยอกไป”

“เจ้าจึงเกิดเป็นงูตามปรารถนา” เทวดาประทานพรให้ตามคำขอของกบ

ทันใดนั้นกบก็กลายเป็นงูไปโดยฉับพลัน และก็ได้มาปรากฏตัวอยู่ ณ ทุ่งนาแห่งเดียวกันนั้น แต่คราวนี้แทนที่จะเป็นกบ ก็กลับกลายเป็นงูนอนผั่งแดดอยู่ในนา

ต่อจากนั้นไม่นาน ชาวนาคนหนึ่งก็ได้มาทำนา ชาวนาเอาลูกชายเล็กๆ มาด้วย และได้ถือไม้มาด้วย เพื่อกันอันตรายอันจะเกิดแก่ลูก แล้วก็ได้เจองูตัวนั้นเข้า ชาวนาเกรงว่าจะกัดลูกของตน จึงเอาไม้ตุงจนกระทั่งตาย

พองูสิ้นชีวิต วิญญาณของงูก็ได้ขึ้นสวรรค์ ในทันทีทันใดนั้น เทวดาตรัสถามว่า

“อ้าว เจ้ากลับมาทำไมอีกเล่า อะไรกันไปไม่นานเลยกลับมาอีกแล้ว คราวนี้เจ้าต้องการอะไรอีกเล่า”

“เกิดเป็นงูเห็นจะไม่ดีเสียแล้วพะยะค่ะ” งูทูลเทวดา “เพราะถึงอย่างไรก็สู้ไม้ไม่ได้ ถูกไม้ตีทีเดียว (อ่านก่อนหน้า ๑๑๖)

ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แม้จะมีได้เป็นเจตนาของผู้ถ่ายภาพก็ตามที แต่เมื่อเป็นภาพขึ้นมาแล้ว ก็ต้องยอมยกให้ว่าเขามีที่เด็ดอยู่ไม่น้อยเลย

ท่านผู้อ่านที่เคารพ ภาพนิทรรศการครั้งนี้ยังมีภาพต่างๆ จากนักถ่ายภาพในประเทศต่างๆ มาให้อีกสัก ๒-๓ ชุด เกี่ยวกับภาพเหล่านี้ มีผู้สนใจหลายท่านสงสัยว่าถ่ายทอดมาได้อย่างไร เพราะแม้แต่หนังสือสุจิตร์ที่แจกจ่ายในวันงานก็ล้วนแต่พิมพ์เป็นภาพขาว-ดำทั้งนั้น

เรื่องนี้ขอตอบให้สั้นสังสัยว่า อันการถ่ายทอดภาพจากนิทรรศการครั้งนี้ ทำได้ยากมาก เริ่มแรกจะต้องขออนุญาตจากทางราชการที่เป็นเจ้าของผู้จัดงาน เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ถ่ายภาพใช้วิธีนำไฟส่องเงินชนิดเป็นโคมส่อง ๒ ดวงส่องถ่ายภาพ เวลาถ่ายต้องใช้บันไดขึ้นที่ละภาพ สูงบ้าง ต่ำบ้าง ขึ้นขึ้นลงลงกว่าจะถ่ายได้ครบทุกภาพก็เล่นเอาเข้าอ่อนไปเหมือนกัน อันการถ่ายทอดภาพจากสถานที่แสดงภาพแบบนี้ ถึงแม้ว่าภาพจะมีสีผิดเพี้ยนหรือมีแสงสะท้อนมืดบ้างสว่างบ้าง ไม่เหมือนกับต้นฉบับอย่างครบถ้วนนัก แต่วิธีดังกล่าวแล้วนั้นนับว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ถ้ามีสิ่งใดบกพร่องไปบ้าง ผู้เขียนต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ♥

ว่าด้วยศรีสะเกษ (ต่อจากหน้า ๓๐)

ตัดสินใจ เราควรจะอยู่ร่วมกับครอบครัวเขาได้หรือไม่ นอกจากนั้น การแยกครอบครัวก็เป็นเรื่องต้องคิด ซึ่งมีลูกเต๋าคู่กัน ก็เป็นเรื่องผูกพันกับญาติชัง การได้

พูดถึงปัญหาอย่างเปิดอก ถ้าหากเราไม่อาจจะทนอยู่ต่อไปได้ ก็เป็นเรื่องควรกระทำ

อย่างไรก็ดี ถ้าคุณสามารถแยกบ้านได้เสียตั้งแต่ต้นนับเป็นการดีที่สุด เพราะจะได้เป็นอิสระแก่ตนเอง ส่วนข้อควรปฏิบัติตัวต่อครอบครัวของสามีนั่น ก็ควรยึดหลักเดิมที่ว่าให้ความเคารพนับถือ ไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามญาติมิตรของสามี รู้ใจเขาใจเรา รู้จักให้และรับนั่นเอง ♥

เป็นอะไรดี (ต่อจากหน้า ๓๔)

ก็ตายแล้ว ถ้าอย่างนั้นข้าพระองค์ขอเกิดเป็นไม้ดีกว่า

“เอ้าข้าจะให้เจ้าเป็นไม้ได้ดังประสงค์” เทวดาตรัส

พอขาดคำ ญานก็ได้ไปเกิดเป็นต้นไม้อยู่ในนาผืนเดียวกันนั้น ผู้คนที่ผ่านไปมาแลเห็นต้นไม้ขึ้นอยู่ข้างทางเช่นนั้น บ้างก็เด็ดดอกไปบ้าง บ้างก็เด็ดใบไปบ้าง ครั้นต้นไม้ ออกลูก คนก็มาเก็บเอาลูกไปหมดเท่านั้นยังไม่หนำใจ ยังมาบีบมาเค้นเอาน้ำมันออกไปจากต้นอีก จนกระทั่งต้นไม้ไม่ได้อยู่อย่างปกติสุขเลย ต่อมาเมื่อต้นไม้ต้นใหญ่ขึ้น และสูงชัน คนก็พากันเอาขวานมาฟันต้น แล้วก็โค่นต้นไม้ต้นลงเสียเลย ทันใดนั้นก็ได้มีชายคนหนึ่งนำไม้ชิ้นหนึ่งมาจัดการทำเป็นไม้เท้า

ชายคนนั้นก็ไม้ถือนั้นเป็นคนพาล ต่อมาไม่ช้าไม่นาน เกิดไปทะเลาะกับคนคนหนึ่ง ก็ได้ใช้ไม้ถือนั้นฟาดหัวชายคนนั้นจนได้รับ

บาดเจ็บ ไม่ช้าก็ถูกพาตัวไปไต่สวน ทั้งคู่ เมื่อผู้ได้รับบาดเจ็บฟ้องร้องว่าตนถูกทำร้าย ระยะเวลาการผู้ตัดสินก็พิจารณาเรื่องราวและตัดสินว่า

“แท้จริงเรื่องนี้คนเหตุนั้นอยู่ที่ไม้ เพราะฉะนั้นต้องเอาไม้ทิ้งเสีย”

ต่อจากนั้น ไม้นั้นก็ถูกโยนเข้าไปในกองไฟ วิญญาณของไม้ก็ได้กลับไปสู่สวรรค์ เทวดาก็ตรัสถามไม้ว่า

“กลับมาอีกแล้ว เป็นอย่างไรล่ะ เป็นไม้ไม่ดีหรือ คราวนี้เจ้าอยากจะเป็นอย่างอื่นอีกแล้ว”

“ขอได้โปรดประทานพรให้ข้าพระองค์ได้เกิดเป็นคนเกิดพระยะกะ”

เทวดาก็ทรงตามใจกบอีกครั้งหนึ่ง กบตัวนั้นก็เลยได้กลายเป็นคน และก็ไม่ปรากฏว่าอยากเป็นอย่างอื่นอีกหลังจากนั้นแล้ว ♥

ชีวิตนักเรียนนอก (ต่อจากหน้า ๓๑)

น้อย ความเป็นนักเรียนนอกก็อาจทำให้เกิดปัญหาหลายๆ อย่างซึ่งแปลกจากปัญหาของคนที่ไม่ได้เป็นนักเรียนนอก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในเรื่องปมเด่นหรือปมด้อย หรือปัญหาอื่นๆ อันสืบเนื่องมาจากความเป็นนักเรียนนอก

ถ้าหากว่าคุณผู้ไม่ได้เป็นนักเรียนนอกกำลังตัดสินใจว่าจะไปลงกับนักเรียนนอกดีหรือไม่ดี ขอให้แน่ใจสักนิดว่า นักเรียนนอกของคุณคนนั้นไม่ได้แบกความเป็นนักเรียนนอกอยู่ เพราะจะเป็นปัญหาที่ทำให้คุณอดออดอย่างนึกไม่ถึง แต่ถ้าหากคุณคิดว่าคุณรับได้ อย่างนั้นก็แล้วไปเถอะ ♥

T27 8.8.38 20 8.1.2527
บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แมว ๆ หนู ๆ

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องจำแลงแปลงกายใน
นิทานทั้งหลาย มีทั้งที่แปลงกาย
เองกับที่ถูกสาปให้กลายร่างไป
นิทานญี่ปุ่นมีเรื่องทำนองที่เล่าไว้
หลายเรื่องด้วยกัน ดังเรื่องต่อไป
ที่รียาร์ด เอ็ม ดอร์สันเขียนเล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น ดังนี้

เรื่องแมวผี ครึ่งหนึ่งยังมีชาย
คนหนึ่งชื่อโกอิเกะ ซึ่งเป็นคนใน
ปกครองของเจ้ามัตซึเอะ โกอิเกะมี
คนใช้คนหนึ่งชื่อโตบิโซ วันหนึ่ง
โตบิโซได้ไปธุระแต่ล่าพังยังชนบท
แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกล ขากลับจึง
มามืดกลางทาง ขณะที่โตบิโซ
กำลังเดินมาตามทางภายใต้แสงจันทร์
อันสว่างกระจ่างอยู่นั้น ก็ได้มีหมาป่า
โผล่พรวดออกมาจากป่าอันหนาที่
ข้างทาง แล้วกระโจนเข้าใส่โตบิโซ
โตบิโซจนตรอกไม่รู้จะหนีไปทาง
ไหน จึงได้รับตะกายบินขึ้นไปบน
ต้นไม้ แต่ถึงแม้จะขึ้นไปบนต้นไม้
ได้แล้ว โตบิโซก็ยังไม่วางใจ
ว่าจะปลอดภัยจากหมาป่า มือต้อง
กุมดาบไว้แน่น ทั้งนี้เพราะหมาป่า
นั้นเหี้ยมกร้านเป็นฝูง มาหาหอนกัน
อยู่รอบๆต้นไม้

ครู่ต่อมาหมาป่าตัวหนึ่งขึ้น
มากลั่นไม้ที่โตบิโซยืน และอีก

ตัวหนึ่งโดดขึ้นไปบนหลังหมาป่าตัว
แรกนั้น แต่หมาป่าก็ยังขึ้นขึ้นไป
ไม่ถึงค่าคบไม้ที่โตบิโซนั่งอยู่ หมา
ป่าตัวที่สามจึงโดดขึ้นไปบนหลัง
หมาป่าตัวที่สอง แต่ก็ยังไม่ถึง
โตบิโซอยู่ดี ยังเหลืออยู่อีกราว ๔-๕
ฟุตก็จะถึง หมาป่าตัวหนึ่งจึงร้อง
ขึ้นว่า

“ไปเอาแม่ของโกอิเกะมาเดี๋ยว
นี้เถอะ”

หมาป่าอีกตัวหนึ่งจึงวิ่งไปอย่าง
รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ไม่ช้าก็
กลับมามีแมวตัวใหญ่เท่าหมาป่าด้วย
ตัวหนึ่ง แมวตัวนั้นโฉบขึ้นไปบนหลัง
หมาป่าตัวที่สาม แล้วตั้งท่าจะกัด
โตบิโซ โตบิโซหมดท่าเข้าจริงๆ
เพราะเป็นการจวนตัวเหลือเกิน จึง
ได้เอาดาบฟาดไปที่แมว ดาบถูกเข้า
ที่หน้าผากแมวอย่างจัง แมวคงจะได้
รับบาดเจ็บเต็มที่ จึงได้หล่นลงมา
ข้างล่าง หมาป่าที่ขึ้นหลังกันอยู่ก็
เล็ดพลอยหล่นลงมาด้วยทั้งหมด
ในขณะนั้นพอดีรุ่งสาง โตบิโซจึง
รีบไต่ต้นไม้กลับลงมา แล้วเดินทาง
กลับบ้าน เป็นอันว่ารอดพ้นเป็น
เหยื่อหมาป่าไปได้อย่างหวุดหวิด

ครั้นมาถึงบ้าน โตบิโซก็ได้ขึ้น
เขาพูดกันว่า เมื่อคืนนี้แม่ของโกอิ-
เกะหล่นในหอน้ำ จนกระทั่งเป็น

บาดแผลลึกที่หน้าผาก โตบิโซได้
ยินแล้วอดสงสยไม่ได้ จึงเล่า
เรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนในป่าให้นาย
ของตนฟังโดยตลอด โกอิเกะเองก็
กำลังสงสยแม่ของตนอยู่เหมือนกัน
เพราะแม่ของตนมักจะกินอาหารแต่
ล่าพัง ไม่ยอมกินร่วมกับใครๆ
ดังนั้นจึงอยากจะค้นหาความจริง
และในตอนเย็นวันนั้นเอง โกอิเกะ
ก็ได้ไปแอบดูแม่ของตนตรงประตู
ห้องแม่โดยไม่ให้แม่รู้ตัว แล้วก็
เห็นแม่ของตนกำลังนั่งชันเข่า แต่
ก็กำลังจ้องตัวจิ้งจอกจวนอาหาร
ที่วางอยู่บนพื้น แล้วก็ถึงมือกิน
อาหารในจาน ดูไม่ผิดกับที่แมวกิน

ครู่ใหญ่ๆ แม่ของโกอิเกะจึง
เงยหน้าขึ้น แล้วเหลียวไปรอบๆ
โกอิเกะก็เลยได้เห็นหน้าแม่ของตน
ถนัด และหน้านั้นเป็นหน้าแมว
จริงๆทีเดียว เห็นเช่นนั้นโกอิเกะก็
ได้ผลึกประคุดห้องและแผ่นเข้าไปใน
นั้น ชักดาบออกมาฟันแมวฉับเดียว
แมวก็ตาย ต่อจากนั้นก็รีบไปตรวจ
ดูที่ได้เคียงแม่ และได้พบแต่กระดูก
กับเนื้อของแม่จริงๆของตน ซึ่งได้
ถูกแมวผีกินไปเรียบร้อยแล้ว แล้วก็
มาจำแลงร่างเป็นแม่ของโกอิเกะดัง
ที่เห็นอยู่นั้น (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ทางบริษัทได้ส่ง Manual และติด Name Plate หิดมา” เจ้าโชชิตะเดินเอามือกุมศีรษะ ผิดศุภฤกษ์ นายเจ้าโชชิตะต้องส่ง Flow Meter ชนิดที่ใช้ภายนอกอาคารมาใหม่ ทางเมต้ออากาศ เพราะที่ถูกแล้วยุบขึ้นก็ผิดจริงๆ แต่ถ้าไม่ต้องเสียเงินใหม่อีกก็ต้องพยายามไว้ก่อนตามนิสัยมัวได้เป็นมัวของพยุ่น

ถึงเจ้าแฉ่งจะเป็นหนุ่มโสด แม้จะหล่อหน่อยแต่ก็รวกกว่าหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่มันก็ไม่มีแฟนสักที เพราะชาว กอ.เราส่วนใหญ่ก็มีแต่ผู้ชาย ผู้หญิงที่มีอยู่เจ้าแฉ่งล่าหว่าแล้วบอกว่า “อย่าให้เซด” เจ้าแฉ่งก็กระหาย อยากจะมีแฟนแต่ก็ไม่ว่าจะเริ่มอย่างไร ในโครงการฯ ขนอมก็มีสาวพยาบาล สาวประจำสัมพันธ์ สาวเสมียนก็มี แต่เจ้าแฉ่งก็ถือนโยบายสมภารไม่กินไก่วัด มันก็มองแล้วมันเสียด้วยความจำใจ เจ้าแฉ่งก็รู้จักสาว สาวๆ เขาก็อยากรู้จักเจ้าแฉ่ง เพราะคณะพรรคพวกกันสรรเสริญว่าเจ้าแฉ่งนี้ดี ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้า เมื่อก่อนชอบดื่ม

ใจดี มีเงินมาก พอคณะพรรคจัดงานเพื่อแนะนำตัวกับสาว เจ้าแฉ่งก็ทำอีก ๆ อีก ๆ แล้วเลี้ยงไปตั้งหน้าตั้งตากินแก้มเงิน คณะพรรคกลัวจะเสียหน้าก็เลยจับเสียเองก็บ่อยๆ ในตลาดขนอมมีร้านขายข้าวแกงอยู่ร้านหนึ่ง มีหลานสาวสวยมาก เจ้าแฉ่งก็กินได้กินดี ทั้งๆ ที่ข้าวแกงร้านนั้นแสนจะไม่อร่อยที่สุด คณะพรรคสันนิษฐานว่าเจ้าแฉ่งคงจะติดใจสาวเข้าให้แล้ว ก็เลยพากันล้อเลียนต่าง ๆ นานาจนเจ้าแฉ่งซกจะเคลม ๆ ว่าสาวสวยสนใจมัน อยู่มาวันหนึ่งสาวสวยคนนั้นก็แจ้งการแต่งงาน

กับหนุ่มพัสดุ เจ้าแฉ่งก็ทงอยไปอีก พวกเราส่งสารเจ้าแฉ่งมาก อีกสักสองอาทิตย์ต่อมาสัมพันธ์ขั้บรรณาหาที่บ้านพร้อมกับถือ ไทยรัฐ วันอาทิตย์มาด้วย แล้วบอกว่า “เจ้ เจ้ โครเอารูปเจ้าแฉ่งไปลงคอลัมน์ ‘ลุงหนวด’ ฮี” พวกเราแย่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมาอ่าน มีรูปเจ้าแฉ่งขมหวาน ถึงแม้จะมีสีดำขมตรงตา พวกเราก็จำได้ว่าเป็นเจ้าแฉ่ง ได้รูปมีข้อความว่า “วิสาครหนุ่มโสดใจดี มีเงินมาก ความประพฤติดี ไม่กินเหล้าเมาขากมีเพื่อนใจวัยรุ่นสาวสวย ไม่จำกัดความรู้ ขอให้สวชนาดนางงาม สาวงามผู้ใดสนใจติดต่อผ่าน ‘ลุงหนวด’ ได้ทุกเวลา” พวกเราเท่าที่คุยกันแล้วก็ไม่มีใครส่งไป หรืออีกที่เจ้าแฉ่งก็ส่งไปเอง เพราะพอลาม ก็ไม่ปฏิเสธ แต่ขมขานแบบเจ้าเล่ห์ ♥

แมวๆ หนูๆ (ต่อจากหน้า ๓๔)

เรื่องของหนูนายพราน เรื่องเล่าว่าหมู่บ้านอะระเชในกิตะอะกิตะ

กุน เป็นหมู่บ้านอยู่ในหุบเขาลึก คนในหมู่บ้านนี้โดยมากเป็นพรานป่าหาเลี้ยงชีพทางล่าสัตว์ และที่ภูเขาแถบนั้นก็ได้อมนุษย์ชนิดหนึ่งอาศัยอยู่ มนุษย์คนนั้นชื่อว่าโคะคะมะ เป็นหนูตัวสีน้ำตาล ตัวเล็กกว่าหนูธรรมดา ถึงฤดูหนาวอากาศหนาวเย็นจัด หนูเหล่านั้นทนหนาวไม่ไหว มักตกจากต้นไม้ลงมาตาย ก่อนจะตายก็ได้ส่งเสียงร้องอย่างน่าเวทนา เขาเชื่อว่าชื่อโคะคะมะที่ชาวบ้านเรียกมนุษย์คนนั้น คงเรียกตามเสียงร้องของมันนั่นเอง ทำไมเจ้าสัตว์ตัวเล็กๆ ที่อยู่ท่ามกลางสัตว์ป่าทั้งหลาย จึง

ต้องมีความเป็นอยู่อย่างทุกข์เวทนาอย่างนี้เล่า เหตุผลของเรื่องนี้เขาเล่าไว้ตามความเชื่อสืบๆ กันมาว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้วยังมีพรานอยู่สองกลุ่มในบริเวณแถบภูเขาแห่งนี้ พรานแต่ละกลุ่มมีกระท่อมที่พักของตน กลุ่มแรกมี ๖ คน เรียกชื่อกลุ่มของตนว่ากลุ่มสูง กลุ่มที่สองมี ๗ คน เรียกชื่อกลุ่มของตนว่ากลุ่มโคะคะมะ คืนวันหนึ่งได้มีหญิงสาวคนหนึ่งได้มาขังกระท่อมของกลุ่มโคะคะมะ ขอบอาศัยพักค้างคืนคืนวันนั้น ทั้งเพราะนางกำลังจะคลอดลูก บรรดานายพรานต่างถกกันทว่าผู้หญิงเป็นสิ่งที่ต้องห้ามยิ่ง ผู้หญิงท้องแก่จะคลอดด้วยแล้ว เป็นอันไม่ต้องพูดถึงกันเลย ดังนั้นพรานกลุ่มโคะคะมะจึงไม่ยอมให้หญิงสาวนั้นเข้ามาพักในกระท่อมของตน พรานทั้งกลุ่มนั้นเชื่อว่า หญิงท้องนั้นเป็นตัวนำโชคร้ายมาสู่กลุ่มของตน มีหน้าซ้ำหัวหน้ากลุ่มยังถือปืนจังก้านปากกระบอกมาทางหญิงท้องนั้นเสียอีก ด้วยเหตุนี้หญิงท้องจึงต้องเจ็บปวดไปด้วยความทุกข์ทรมานของพรานกลุ่มโคะคะมะ

เศร้าเสียใจ

ไม่ช้าหญิงนั้นก็ได้มาถึงกระท่อมของพรานกลุ่มสูง และขอค้างคืนอยู่ด้วยในคืนวันนั้น พรานกลุ่มสูงต่างมีใจอารีเชิญให้นางเข้าไปข้างในพลางพูดว่า

“นางคงกำลังเคียดแค้นเป็นแน่ เข้ามาข้างในเถอะ มาผิงไฟให้อุ่นเสียก่อน”

บรรดาพรานกลุ่มสูงต่างก็ลุกจួយช่วยเหลือดูแลนางเป็นอย่างดีโดยเฉพาะตอนที่น่าจะคลอดลูก หญิงนั้นขอบุคคลพรานทุกคนอย่างย่ง นางกล่าวแก่หัวหน้าพรานว่า

ข้างสถานเตือนหย่ง

(ต่อจากหน้า ๔๔)

ถ้าสถานเตือนหย่งจะมีสี่สวสลับ
อ่อนแก่สวงาม ทั้งนี้จะขึ้นกับอายุ
ของคันหย่งที่มีสีเข้มแสดงว่ามี
อายุมาก คันหย่งที่มีอายุน้อยจะมี

“ข้าพเจ้าไม่ใช่วิถีธรรมดาหรอก
นะ ข้าเป็นเจ้าแห่งภูเขา เอาเถะ
เพื่อตอบแทนบุญคุณพวกท่าน ข้าจะ
ช่วยท่านทั้งหลายให้จับหมี่ให้ได้ ๓
ตัว ตอนเช้าพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้น
พอเช้าขึ้น ท่านจงลงไปยังห้วยใต้
ภูเขาสูง ท่านจะได้พบหมี่ใหญ่
๓ ตัวอยู่ในโพรงไม้ แล้วท่านยังเอา
ก็แล้วกัน” นางยังสอนวิธียังให้เสีย
อีกด้วย นอกจากนั้นก็ยังบอกให้ไปดู
กระท่อมของพวกพรานกลุ่มโคะคะมะ
ผู้ทำกระท่อมอย่างไว้วางใจความ
เมตตาปรานีด้วย กล่าวคังนั้นแล้ว
นางก็จากไป

เช้าวันรุ่งขึ้นพรานกลุ่มสูงังได้
ลงไปยังห้วย ตามที่หญิงนั้นบอก
และก็ได้เห็นหมี่ใหญ่ ๓ ตัวอยู่ใน
โพรงไม้ใหญ่จริงดังที่นางบอกไม่มี
ผิด พรานเหล่านั้นได้ยิงหมี่ตายหมด
ทุกตัวแล้ว ก็ได้เดินเลยไปยัง
กระท่อมที่พักของพวกโคะคะมะ แต่
หาได้พบผู้ใดแม้แต่สักคนเดียวไม่
ในกระท่อมมีแต่ปืนกับเครื่องมือ
ครันเหงนหน้าขึ้นไปดูบนข้อ พราน
กลุ่มสูงังอดประหลาดใจไม่ได้ที่เห็น
มีหนูตัวเล็ก ๆ มีสีแปลก ๆ อยู่บนข้อ
นั้นเจ็ดตัวด้วยกัน เห็นเช่นนั้น
พรานกลุ่มสูงังรู้ได้ทันทีว่า พราน
กลุ่มโคะคะมะได้ถูกเจ้าแห่งภูเขาสาป
ให้กลายเป็นหนู ไปเสียแล้ว และได้
มีข้อห้ามในหมู่พวกพรานแม้กระทั่ง
ปัจจุบันนี้ว่า จะต้องไม่รวมกลุ่มกัน
เป็นจำนวนเจ็ดคน ♥

สี่อ่อน คนกรุงที่เห็นเสือแห่งลัด
ผิวเผินจะนึกว่าเป็นเสือไม้ไฟ

๑๖. เสือแห่งจะสวงามตรงที่มี
ความมั่นคงตามธรรมชาติ โดยไม่ต้อง
พึ่งพาแลกเกอร์ ยิ่งใช้ยิ่งมีสีออก
เหลือง มีผิวสัมผัสคล้ายพื้นกระดาน
การทำความสะอาดทำได้ง่ายกว่า
เสือ เพียงใช้ผ้าเช็ดก็จะดูสะอาดตา
ถ้าเพียงแต่ปูไว้ในบ้านที่มีพื้นราบ
จะทนทานกว่าปูในที่ที่มีพื้นขรุขระ
และจะต้องระวังไม่ให้ถูกฝน เพราะ
ฝนจะทำให้หย่งชื้นแล้วขึ้นรา
หย่งจะชอบน้ำและความชื้นตอน
เป็นคันที่มีชีวิตเท่านั้น คันหย่งมี
อายุการใช้งานหลายสิบปี หากจะ
พูดอย่างนักโฆษณา ก็จะว่าคันหย่ง
ให้ประโยชน์ต่อมนุษย์คุ้มค่าเกิน
ราคา

หย่งที่ปลุกริมน้ำ นอกจากจะ
ดูสวยงามร่มรื่นแล้วยังกันคั้งไม่ให้
พังเร็วอีกด้วย ♥

เลาะยุโรป (ต่อจากหน้า ๔๔)

ยาก จะไปประเทศไหนก็ไปได้ใน
เวลาไม่กี่ชั่วโมง เพราะถนนที่ตัด
เลาะเลยไปนั้นเป็นถนนชั้นดี รถ
วิ่งฉิวได้สบาย

สวีทเซอร์แลนด์และออสเตรีย
นั้นดูแทบจะไม่มีที่ราบเอาเลย เพราะ
ประเทศทั้งประเทศนั้นอยู่บน
เทือกเขาแอลป์เอาจริงๆ ไม่ต้องนับ
ถึงเดนสไตน์ ซึ่งเหนือที่เท่าแมว
ดินตาย ตั้งอยู่ระหว่างสวีท-
เซอร์แลนด์และออสเตรีย อาณาเขต
ของเทือกเขาแอลป์ยังเลื้อยไปกลุ่ม
พื้นที่ทางเหนือของยูโกสลาเวีย และ
ทางใต้ของเยอรมันอีกด้วย

ได้ยินชื่อเทือกเขาแอลป์ในชั่วโม่ง
ภูมิศาสตร์มานานเต็มที หมารู้สึก

คันคันเหมือนกันที่ได้เห็น และได้รู้
ว่าจริง ๆ เหมือนคำที่เขาเล่าลือ
กันมา

เซนต์เบอร์นาร์ด

เราผ่านพรมแดนอิตาลี-สวิส
โดยไม่เสียเวลามากนัก ค.ม. หรือ
เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองของ
สวิสเอื้อเฟื้อขึ้นมาประทับตราใน
พาสปอร์ตให้ถึงบนรถ

เนื่องจากเราไม่สามารถเข้า
ฝรั่งเศสได้ แทนที่จะไปเข้าโมงก์
มองท์บล็อง เราจึงต้องเปลี่ยนเส้นทาง
ไปเข้าสวิสทางช่องเขาอีกด้านหนึ่ง
ที่เรียกว่าช่องเขาเซนต์เบอร์นาร์ด
เบม คือเดอะเกรทเซนต์เบอร์นาร์ด
มีเซนต์เบอร์นาร์ดจอยหรือลิตเติล
เซนต์เบอร์นาร์ดอยู่ทางใต้ของเขา
มองท์บล็องอีกทีหนึ่ง เทือกเขาแอลป์
ได้ชื่อว่าเป็นเทือกเขาที่ทุรกันดาร
มากมายเหมือนกันในสมัยหนึ่ง ชาว
โรมันดูจะเป็นพวกแรกที่นำอารย-
ธรรมมาสู่เทือกเขาแอลป์ โดยตัด
ถนนเข้าไป เรื่องคิดถนนของชาว
โรมันนี่คิดแล้วช่างน่าทึ่งไม่หาย
ถ้าพม่ารู้จักคิดถนนเหมือนพวกโรมัน
ประเทศไทยเห็นจะได้หลุดได้เกิด
กรรมง

เส้นทางที่พวกโรมันทำไว้นั้น
คนรุ่นหลังๆก็ยังใช้เป็นทางสัญจรอยู่
กระทั่งมีการสร้างถนนสมัยใหม่ขึ้น
มา พวกยุโรปที่ว่าฉลาดในสมัยนั้นก็
โง่มาในสมัยหนึ่งเหมือนกัน เขาพา
กันเชื่อว่าภูมิคุ้มภัยและมังกรร้าย
แห่งเทือกเขาแอลป์เป็นศิวการทำให้
เกิดภัยธรรมชาติและเหตุร้ายต่างๆ
ขึ้น ภัยธรรมชาติที่เทือกเขาแอลป์
ซึ่งยังเกิดขึ้นเสมอแม้ในปัจจุบันคือ
หิมะถล่ม หิมะที่เห็นขาวสะอาด
สวยงามนั้น ฆ่าคนมานานับไม่ถ้วนแล้ว
โดยเฉพาะหิมะถล่ม ซึ่งเท่ากับ ๒๐

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ราชายมนา

(นิทานเกาหลี)

ยมนา (ยม-นา) ในภาษาเกาหลีก็คือ ยมโลก ราชายมนา ก็หมายถึงพระยายม นั่นเอง ชาวเกาหลีที่นับถือพุทธศาสนา ต่างเชื่อเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องที่คนตายแล้วฟื้นและนำเรื่องนรกสวรรค์มาเล่าให้ใครต่อใครฟัง ก็มีคล้ายคลึงกันกับที่เราเคยได้ยิน เรื่องนกเบินทำนองเดียวกันดังที่เจมส์ เอส.เกลแปลจากภาษาเกาหลีและนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลี ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนักศึกษาทางด้านวรรณคดี เป็นคนมีถิ่นฐานอยู่ในมณฑลโชน-น่าน จังหวัดวางฮาย วันหนึ่งชายหนุ่มผู้เกิดล้มเจ็บ และนอนจมอยู่ในห้องแต่ผู้เดียว ขณะที่ชายหนุ่มกำลังนอนเอนตัวอยู่กับเท้าแขน เกือบ ทันใดนั้นก็ปรากฏว่ามีทหารผีหลายคนตรงมาพูดคุยกับตนว่า

“เจ้าผู้ครองนรกชั้นล่างได้สั่งพวกเราให้มาจับตัวท่าน”

พูดแล้วก็เอาโซ่มาล่ามคอชายหนุ่มพาตัวไป เดินทางกันมาไกลถึงหลายร้อยไมล์ ในที่สุดก็ได้มาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีกำแพงสูง ทหารผีเหล่านั้นพาตัวชายหนุ่มเข้า

ไปในกำแพง แล้วก็ยังเดินทางต่อไปอีกไกล ภายในบริเวณที่มีกำแพงล้อมรอบนั้นมีสิ่งก่อสร้างใหญ่โตขนาดสูงถึงสวรรค์ทีเดียว เมื่อมาถึงประตูทหารเหล่านั้นพาชายหนุ่มเข้าไปข้างใน และก็ได้นำถึงสนามชั้นใน ทหารปล่อยให้ชายหนุ่มนั่งก้มหน้า แม้กระนั้นชายหนุ่มก็อดเหลือบดูไม่ได้ ก็ได้แลเห็นผู้หนึ่งมองดูเหมือนพระราชอาคันตุกะบดบังก็ ที่ยืนเป็นหมู่ๆแวดล้อมทั้งสองข้างอยู่นั้น ก็คือพวกอำมาตย์ ทั้งยังมีเลขานุการอีกตั้ง ๒๐ กับมีทหารเดินไปเดินมาเพื่อส่งข่าว รูปร่างหน้าตาพระราชาน่ากลัวที่สุด ทั้งคำส่งก็ยิ่งทำให้คนรู้สึกหวาดหวั่นอีกด้วย ชายหนุ่มรู้สึกเหงาออกเต็มหลัง ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมาดู ต่อมาไม่นานเลขานุการผู้หนึ่งได้มายืนข้างหน้าทักท้วงเพื่อถ่ายทอดคำถามที่พระราชารัตถามให้รู้ พระราชารัตถามว่า

“เจ้ามาจากไหน ชื่ออะไร อายุเท่าไร ทำมาหากินอะไร บอกมาตามตรงนะ อย่าแกล้งทำอำพราง”

นักศึกษานั้นตกใจแทบสิ้นชีวิต ตอบว่า “ข้าพระองค์ชื่อ...ชื่อ...อายุ... อยู่ที่โชน-น่าน จังหวัดวางฮาย

มาตั้งนานแล้ว ข้าพระองค์เป็นคนโง่ทึบ ไม่มีพรสวรรค์จึงไม่ได้ทำสิ่งใดเป็นพิเศษ ข้าพระองค์เคยได้ยินมาตลอดชีวิตว่า ถ้าหากผู้ใดมีความเมตตาความสงสารอยู่ในหัวใจแล้ว ผู้นั้นเป็นอันรอดพ้นนรกได้ แต่ก็ยังต้องสละเวลาเฝ้าพระนามพระพุทธเจ้า และสละเงินแจกทาน”

เลขานุการได้ยินคำตอบเช่นนั้น ก็ผละไปทันที และนำความไปทูลพระราชารัตมาครู่ใหญ่ๆก็กลับมาบอกชายหนุ่มว่า “จงเข้ามาใกล้ๆ กับบันไดบันลัดก็เถิด ตัวท่านไม่ใช่คนที่ต้องการตัว เป็นเพราะท่านเกิดมาชดเชยกัน ก็เลยถูกจับตัวมาผิดท่านไปได้แล้วละ”

ชายหนุ่มประสานมือแล้วก้มหัวคำนับเสียด้า เลขานุการก็ถ่ายทอดข้อความจากพระราชารัตมาว่า

“บ้านของข้าพเจ้าอยู่ในโลกมนุษย์นั้นอยู่ที่ตำบลนั้นๆ...ของเมืองโซล (เมืองหลวงของเกาหลี) ถ้าเจ้ากลับไป ข้าอยากฝากส่งไปกับเจ้าด้วย คือข้ามาอยู่ที่นี่มานานแล้ว เสียดลุมที่สวมอยู่ขาดวินไม่มีชิ้นดี เจ้าจงไปบอกคนของข้าให้ส่งเสื้อคลุมมาให้ใหม่สักตัวหนึ่ง ถ้าเจ้าช่วยทำให้

(อ่านต่อหน้า ๑๕๑)

นั่นแหละ...ออกเค็้คเค็้เดินเข้าเข้าไปใน
ซอก ใช้เท้าผลักประตูให้เปิด แล้ว
พาหล่อนไปวางลง กะให้ศีรษะตรง
กับหมอนพอดิบพอดี

ยังไม่ว่างก็ต้องห่มผ้าให้ด้วย

ค่อยขยับหัว เขาถอนใจโล่งอก
เมื่อหมดภาระ ดึงประตูให้ปิดแล้ว
กลับออกมาข้างนอก คับตะเกียง
กลานขึ้นไปบนกองที่นอน ดึงผ้า
นวมผืนเมอสักครู่มาห่ม เขาอดนึก
ชมตัวเองไม่ได้ที่ไม่มีความรู้สึก
อยากจะทำมีดีมีร้ายกับหญิงสาวผู้
หมดสติคนนั้นเลยจนนึกเดียว ตั้ง
หนึ่งทีสุดเค้นขึ้นมาในดวงความคิด
ขณะนั้นก็คือเวทนา ร่างกายใน
เสื้อผ้านั้นเปิดถึงโคนขาเมอสักครู่
ก็อกรวนใจเขาก็จริง แต่ก็อกรวนใน
เชิงความหวังโชติศติภาพของหล่อน
บ๊องบ๊องแต่ความห่อหุ้มในความ
ความคิดเช่นนั้น ความสวยของหล่อน
แม้จะพอมืออยู่บ้าง ก็อยู่บนพื้นฐาน
อันอ่อนแอโดยแท้

ความจริง บ๊องบ๊องรู้สึกตัวตลอด
เวลา หล่อนเมาเหมือนกัน แต่ไม่
ถึงกับหมดสติ หล่อนแกล้งฟุบไป
อย่างนั้นเอง ลองดูซิว่าเขาจะทำ
อย่างไรกับหล่อน

ขณะที่ทำท่าอ้อนอ้อมกอดพ้ออยู่
นั้น หล่อนรู้สึกสั่นทุกแทบขาดใจ
ทีเดียว ได้ยินเสียงเขาพูดกับหล่อน
ชัดเจนนั่นแหละ เสียงหัวเราะ หรือ
แกล้งหัวเราะก็ไม่รู้ละ หล่อนนึก
ดังนั้นบางครั้งริมฝีปากก็กระชาย้ม
ออกมาจางๆเพราะกลืนไม่ได้

ตอนเขาขกหล่อนขึ้นพาดบ่า
บ๊องบ๊องก็ร้องออกมาแล้ว เนื่อง
จากศีรษะหล่อนห้อยลง ไปน้า
หวาดเสียว เผื่อเขาเกิดแกล้งปล่อย
ให้หล่อนลื่นจนหัวฟุ้งลงพื้นละ ถึง
จะมีพรมปูก็เถอะ พรมรักก็แสนบาง

ราวกับกระดาษ เกระเซຍังค้ำที่ไม่
ไกล หล่อนรู้สึกเหมือนตัวเองกลับ
เป็นเด็กอีกครั้ง...ก็พอหล่อน
นั่นแหละที่ชอบจับหล่อนพาดบ่า
จับปลายขาไว้ ปล่อยให้ศีรษะหล่อน
ห้อยร่อนแรงอยู่ข้างหลัง

เออหนอ...เขานั่นช่างแก่เกินอายุ
เสียจริงๆเชียว เมื่อหล่อนอยู่บนบ่า
เขานั้นหล่อนรู้สึกอบอุ่นจนไม่อยาก
จะลงจากบนนั้นเลย หล่อนอยากให้
เขาเป็นคนรักของหล่อน...อย่าง
ถาวรตลอดไปชั่ววันรันดร์ บ๊อง
บ๊องก็แอบพลกอดคอเขาไว้แล้ว ถ้า
ขาดความยับยั้งอีกนิดเดียว อย่าง
น้อยๆ หล่อนก็ไม่รู้ว่าเขาจะพาไป
วางไว้ไหนหากพบกันตอนเช้า จะ
ทำไม่รู้ไม่ชี้แกล้งเมาให้ตลอดรอด
ฝั่งหรือ ไม่มีวันเสียหอกที่ทนอย่าง
เขาจะไม่หาทางเขายะเย่ลากกลางจน
ฉาวโฉ่

เออ...นี่เราจะทำยังงี้ตั้งจะบอก
เขาว่าเราชอบเขามาก อย่างน้อยๆ
ก็ชอบมากกว่าเดิมสองเท่า อยาก
เป็นแฟนกับเขาจริงจัง บ๊องบ๊องก็
พลางกระต๊อกระต๊าย เราจะบอก
เขาบ้างได้ไหมว่าเรารู้สึกต่อเขา
อย่างไร...จะดูเป็นผู้หญิงไร้อาย
หรือเปล่า ทำไมเรายังจะบอกผู้ชาย
บ้างไม่ได้ว่าเราชอบเขา คิดใจเขา...
บ้างจริงๆ

ตอนเขาอุ้มหล่อนมาวางไว้บน
นี่สิ...ที่หล่อนแอบกลืนหายใจ
เพราะเดาเอาว่าเขาจะทำอะไร
สักอย่างหนึ่งซึ่งผู้ชายมักจะพยายาม
ลบล้าง จูบสักทีก็ยังดี กอดแน่นๆ
ก็ยังได้...แต่...ผิดหวังอย่างแรง
เพราะเขาไม่ได้ทำสิ่งเหล่านั้นเลย
ไม่...แม้แต่จะแตะเนื้อต้องตัวอย่าง
จงใจ หรือแม้แต่จะย่นเพ่งพิศ
ส่วนสัดสักครู่หนึ่ง เขาก็ทำแคว้งลง

ห่มผ้าให้ แล้วรับผลผลิตออกจาก
ห้อง เหมือนเกรงว่าจะมีตาที่สาม
คอยแอบดูขงั้นแหละ

อ้าว...ก็ถ้าเขาเกิดอสุริยวงลาม
ขึ้นมาละ หล่อนก็คงหมดสนุกอีก
เหมือนกัน

นั่นซี...หล่อนพยักหน้ากับ
ตัวเอง คงได้ลูกชิ้นเหวี่ยงอะไร
ต่อมิอะไรเข้าให้อีกหลายตัวเชียวละ
แต่ถึงยังงี้ เขาก็ยังเป็นคนบ้า
อยู่ดีแหละ บ๊องบ๊องก็กระหว่าง
เคลิบเคลิ้ม ก้มมองที่กรรณเครยงยัง
ชอบกล...เฮ้อ...คนบ้าที่น่ารัก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

รายายมมนา (ต่อจากหน้า ๓๐)

เช่นนั้นได้โดยไม่ล้มละก็ ข้าจะ
ขอบคุณอย่างใหญ่หลวงทีเดียว”

“ข้อความที่พระองค์ตรัสสั่งมา
ให้ข้าพระองค์ไปดำเนินการนั้น ข้า
พระองค์ก็จะกระทำให้ได้โดยไม่
พลาด” นักศึกษาทูล “แต่โลกทั้ง
สองคือโลกมืดกับโลกสว่างนั้นวิถี
ชีวิตไม่เหมือนกัน ถ้าหากข้าพระ
องค์นำข้อความที่พระองค์ตรัสสั่ง
มานั้นไปบอกคนที่บ้านของพระองค์
ไม่ว่าใครฟังแล้วต้องหาว่าข้าพระ
องค์พูดเหลวไหล จริงละข้าพระองค์
จะต้องนำความไปบอกตามสั่ง แต่
ถ้าข้าไม่ยอมฟังละพะยะคะ ผลจะ
เป็นอย่างไร ข้าพระองค์ควรจะได้
หลักฐานอะไรสักอย่างหนึ่งที่พอจะ
ช่วยพิสูจน์ได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง”

“เออ จริงซิละ” พระราชาตรัส
“ที่เจ้าพูดนั้นนะจริงทีเดียว เอา
อย่างนี้สิแล้วกัน เมื่อข้ายังมีชีวิตอยู่
ในโลกมนุษย์ หัวกระตุ่มที่เป็น
เครื่องหมายบอกตำแหน่งของข้าเกิด
หักไปเมื่อหนึ่ง ข้าเลยเอาช้อนไว้”

มาราเบบุต (ต่อจากหน้า ๒๕)

“จอน คุณมีเวลาพอจะพบซาอิดเขาหน่อยไหม”
หญิงสาววางดินสอลง หันมายิ้ม บอกด้วยน้ำเสียง
แจ่มใส “ได้ซิคะ เป็นไรไป”
ซาอิดจึงร้องออกมาอย่างยินดี เมื่อเห็นร่างเมธวี
ปรากฏตัวขึ้นราวกับปาฏิหาริย์
“มีอะไรหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างอารมณ์ดี เธอ
จะเป็นเช่นนั้นเสมอ ถ้าได้ปล่อยอารมณ์ให้ว่างและได้

ทำงานที่เกี่ยวกับจินตนาการ ไม่ว่าจะเป็นการวาดภาพ
หรือเขียนหนังสือก็ตาม

“ผมอยากขอแรงคุณอ่านเรียงความที่เพื่อนผมเขียน
ให้หน่อย จะขัดข้องไหมครับ”

“ด้วยความยินดีค่ะ”

เมธวีนั่งลงข้างซาอิด ตั้งต้นอ่านเรียงความภาษา
อังกฤษซึ่งเขียนโดยเพื่อนหญิงของซาอิดดั่งๆ ตอนใดที่
คลุมเครือเธอก็จัดแจงแก้ไขให้ใหม่ อาลั่นนั่งมองจาก

ในหนังสือประวัติศาสตร์เล่ม ๓ เรื่อง
นักคิดเดี่ยวเป็นผู้ คนอื่นในโลก
นี้ไม่มีใครรู้ ถ้าเจ้าเอาเรื่องนี้ไป
บอกเขา คงจะเป็นข้อพิพาทที่เขา
คงจะฟังเจ้าหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นก็พอจะเป็นที่พอใจ
แต่ก็ใครจะทูลถามอีกว่า ถ้าเขาทำ
เสียใหม่ถวายพระองค์แล้ว ทำ
อย่างไรจึงจะถึงพระองค์”

“ก็ทำพิธีบวงสรวงอุทิศไป
โดยอาศัยไฟนั่นแหละ แล้วก็จะถึง
ข้าเอง”

นักศึกษานั้นทูลลาพระราช
พระราชโอรสให้ทหารยามมาด้วย
๒ คน เมื่อออกมาภายนอกแล้ว
นักศึกษาก็ถามทหารยามว่า ผู้ที่นั่ง
บนบัลลังก์คือใคร ทหารตอบว่า
“ก็พระราชแห่งขมมน (หรือขม
โลก) อย่างไรเล่า เดิมท่านชื่อ
แซ่บัก” นักศึกษากับทหารมาลึงริม
แม่น้ำ ทหารทั้งสองได้ผลักนักศึกษา
ตกลงไปในน้ำ นักศึกษาตกใจตื่น
เลยได้รู้ว่าตนได้ตายไปตั้ง ๓ วันแล้ว

ครั้นเมื่อนักศึกษาหายดีแล้ว ก็
ได้เดินทางมายังเมืองโซล และได้
เที่ยวหาบ้านที่ราชขมมนบอกมา
เมื่อถามอย่างถวิลวนรอบคอบแล้ว ก็
ได้รู้ว่าบ้านนั้นเป็นบ้านของบักอูจริง
บักอูมีลูกชาย ๒ คน ในขณะนั้น
เรียนจบการศึกษาแล้วและกำลังรับ
ราชการอยู่ นักศึกษาไปขอพบ

ลูกชายของบักอู แต่คนเฝ้าประตูไม่
ยอมให้เข้า นักศึกษาเลยต้องยืนอยู่
หน้าประตูแดงอย่างสิ้นหวัง จน
กระทั่งตะวันตกดิน จึงได้มีคนใช้
ชราคนหนึ่งออกมาจากภายในบ้าน
นักศึกษาก็ได้ไปขอร้องกับคนใช้
ชราคนนั้น เพื่อขอพบเจ้านายของเขา
คนใช้นั้นกลับเข้าไปแจ้งให้นาย
ทราบและนายก็สั่งให้พาตัวเข้ามา
เมื่อเข้าไปถึง นักศึกษาก็ได้เห็นชาย
สองคนนั่งอยู่ คนทั้งสองบอกให้
นักศึกษานั่งแล้วก็ถามว่า เป็นใคร
มีธุระอะไร นักศึกษาก็ได้เล่าเรื่องที่
ตนได้ไปพบท่านบักอู ที่เป็นราชา
แห่งขมมน และท่านได้ใช้ให้ตนมา
จัดธุระให้ท่านดังสั่งมานั้น

คนทั้งสองฟังอยู่หน่อยยังไม่ทัน
จบก็เกิดบันดาลโทสะ คำว่านัก
ศึกษานั้นว่า

“เจ้าหุ่นไล่กานี้ บังอาจอย่างไร
จึงเข้ามาในบ้านของเรา และมาพูด
เรื่องอย่างนี้ ล้วนแต่เป็นเรื่อง
เหลวไหลไร้สาระ เอาตัวออกไป”

คนทั้งสองตะเบ็งเสียงเรียกคนใช้
ให้มาเอาตัวนักศึกษาออกไป แต่
ก่อนไปนักศึกษาได้พูดขึ้นว่า “ข้า
มีหลักฐานนะ ถ้าไม่ได้เป็นไปตาม
หลักฐานนี้ จึงค่อยเอาตัวข้าออกไป”

คนทั้งสองฟังหลักฐานที่นักศึกษา
อ้างแล้ว อุดประหลาดใจไม่ได้ จึงให้
เอาหนังสือประวัติศาสตร์เล่ม ๓ ลง

มาเปิดดู และปรากฏว่าหวักระดุมที่
กล่าวถึงนั้น อยู่ในหนังสือเล่มนั้น
จริงๆ ไม่ผิดพลาดเลย และยืนยันได้
ว่าเป็นหวักระดุมที่หายไปหลังจากที่
บิดาถึงแก่กรรมแล้วจริงทั้งที่เขา
พยายามหาจนอย่างไรก็หาไม่พบ

เมื่อได้รับเรื่องราวที่พิสูจน์ได้
ว่าจริง ลูกชายของบักอูก็ได้ทำพิธี
ไว้อาลัย พวกผู้หญิงในครอบครัวได้
มาสอบถามรายละเอียดต่างๆ จาก
นักศึกษานี้ แล้วก็ไปจัดแจงเซ่นเสื่อ
คลุม เมื่อเสร็จแล้วก็เลือกเอาวันหนึ่ง
เป็นวันทำพิธีบวงสรวงอุทิศเสื่อไป
ให้บักอู ตามที่บักอูได้สั่งมา

สามวันต่อมาจากวันที่ทำพิธี
นักศึกษาก็ฝัน และคนในครอบครัว
บักอูก็ฝันเช่นเดียวกันว่า ราชแห่ง
ขมมนได้มาขอบใจทุกคนที่จัดทำ
เสื่อใหม่ให้ ลูกชายของบักอูก็เลย
แน่ใจในตัวนักศึกษา และได้เอาตัว
นักศึกษานี้มาอยู่ด้วยตั้งนาน ทั้ง
ยังได้ปรนนิบัติอย่างดีด้วยความ
เคารพนับถือ และนักศึกษาก็เลย
ได้กลายเป็นเพื่อนสนิทกับลูกชาย
ของบักอูอย่างแน่นแฟ้นตลอดไป
บักอูก็กล่าวแก่บักอูว่ามีความจริง
เป็นเหลนของอำมาตย์บักโจอม เมื่อมี
ชีวิตอยู่ เป็นคนซื่อสัตย์และยุติธรรม
ซึ่งมีคนให้เกียรติยกย่องอย่างสูง ♥